DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

VITRINA DE CURIOZITĂȚI

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

VITRINA DE CURIOZITĂȚI

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRESTON, DOUGLAS
Vitrina de curiozități / Douglas Preston,
Lincoln Child; trad.: Laura Berteanu. – București:
RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-775-2

I. Child, Lincoln
II. Berteanu, Laura (trad.)

821.131.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD
The Cabinet of Curiosities
© 2002 by Splendide Mendax, Inc., and Lincoln Child
Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu
Warner Books. Inc., New York, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-775-2

Douglas Preston și Lincoln Child dedică această carte învățătorilor, profesorilor și bibliotecarilor din America, în special acelora care și-au pus amprenta asupra vieții noastre.

CURTEA CU OASE

UNU

Pee-Wee Boxer privi în jur cu o expresie plină de dezgust. Șeful de șantier era un pungaș. Muncitorii erau o adunătură de ratați. Și mai rău era că tipul care manevra mașinăria nu avea nici cele mai elementare cunoștințe despre excavatoarele hidraulice. Poate că era o chestie de sindicat; poate că era prieten cu cine trebuia; oricum ar fi fost, smucea mașina în toate direcțiile, de parcă ar fi fost prima lui zi de lucru la Queens Vo-Tech. Boxer stătea cu brațele vânjoase strânse la piept, privind cuva cea mare care mușca din cărămida vechiului bloc de apartamente ieftine. Brațul se îndoi, se opri dintr-odată cu un scârțâit, apoi se porni din nou, bălăngănindu-se. Dumnezeule, de unde-i aduseseră pe caraghioșii ăștia?

Auzi scârțâit de pași în spatele lui. Se întoarse și-l văzu pe șeful de șantier apropiindu-se, cu fața acoperită de un strat gros de praf amestecat cu sudoare.

– Boxer! Ai cumpărat bilete la acest spectacol, sau ce?

Boxer își îndoi brațele masive, musculoase, prefăcându-se că nu aude. Era singurul dintre ei care se pricepea la construcții, și ceilalți nu-l puteau suferi din cauza asta. Însă lui Boxer nu-i păsa; îi plăcea să stea mai retras.

Auzi excavatorul zăngănind în clipa când se înfipse în zidul de tencuială veche. Straturile de jos ale clădirilor mai vechi stăteau deschise în soare, expuse ca o rană proaspătă: deasupra, asfalt și ciment; dedesubt, cărămidă, mortar și iar cărămidă. Și, sub toate astea,

țărână. Ca să poată înfige fundația turnului de apartamente din sticlă în rocă, trebuiau să sape adânc.

Privi în zare, dincolo de șantier. Un șir de clădiri cărămizii din Lower East Side se profilau pe cerul scăldat în lumina strălucitoare a după-amiezii. Unele dintre ele fuseseră recent renovate. Restul aveau să le urmeze cât de curând. Modernizarea!

– Hei! Boxer! Ești surd?

Boxer își îndoi din nou brațele, imaginându-și preț de-o clipă cum ar fi fost să-și trimită pumnul fix în mutra roșcovană a individului.

– Hai, mișcă-te! N-ai venit aici să caști gura!

Șeful de șantier arătă din cap spre lucrurile lui Boxer. Nu se apropie totuși. Cu atât mai bine pentru el. Boxer privi în jur, căutându-și echipa. Oamenii lui erau ocupați să încarce cărămizi într-o remorcă, fără îndoială cu intenția de a le vinde cine știe cărui fițos de peste drum, care simțea o deosebită plăcere în a cumpără cărămizi cu aspect învechit la cinci dolari bucata. Se puse în mișcare, mergând suficient de încet încât să-i dea clar de înțeles șefului de șantier că nu se grăbea câtuși de puțin.

Se auzi un strigăt. Scrâșnetul excavatorului încetă brusc. Mașina mușcase dintr-un zid de fundație, din cărămidă, scoțând la iveală o văgăună întunecată și colțuroasă chiar dedesubt. Manipulantul se aplecă într-o parte, afară din cabină. Șeful de șantier se apropie încruntându-se, și cei doi bărbați începură să discute cu un aer agitat.

– Boxer! răsună vocea șefului. Dacă tot stai degeaba, am eu o treabă pentru tine.

Boxer schimbă subtil direcția, ca și cum acela ar fi fost locul spre care avea oricum intenția să se îndrepte, lăsând să se vadă din atitudinea sa disprețul pe care-l simțea față de slăbănogul de șef de șantier. Se opri în fața tipului, uitându-se fix la ghetele lui de lucru, micuțe și acoperite de praf. Tălpi mici, sculă mică.

Fără grabă, ridică privirea.

– Bun venit printre noi, Pee-Wee. Uită-te la asta!

Boxer abia catadicsi să arunce o privire înspre gaură.

– Să băgăm o lumină acolo!

Boxer scoase o lanternă galbenă dintr-un buzunar de la pantaloni și i-o întinse șefului, care o luă și o aprinse.

– Ia te uită, merge! spuse el, clătinând din cap ca în fața unui miracol.

Se aplecă prin deschizătură cu lanterna în mână. Arăta ca un idiot așa cum stătea, grațios, pe vârfuri, în vârful unei grămezi de cărămizi sparte, cu capul și trunchiul dispărute în gaura colțuroasă. Spuse ceva, dar cuvintele răsunară prea înfundat pentru a putea fi înțelese. Apoi bărbatul ieși.

– Pare să fie un tunel. Se șterse pe față, întinzându-și o dâră neagră de praf pe obraji. Doamne, ce pute acolo!

– L-ai văzut pe Tutankhamon? întrebă cineva.

Toți râseră, cu excepția lui Boxer. Cine dracu' era Tutankhamon?

– Sper din tot sufletul că n-am dat peste cine știe ce prostie arheologică. Se întoarse spre Boxer. Pee-Wee, tu ești mare și tare. Vreau să te duci să verifici.

Boxer luă lanterna și, fără să arunce o privire molâilor din jurul lui, se sui pe grămada de cărămizi, până la gaura pe care excavatorul o făcuse în perete. Îngenunche pe cărămizile sparte și lumină cu lanterna în grotă. Dedesubt se căsca un tunel lung și jos. Plafonul și pereții erau brăzdați de crăpături adânci. Păreau pe cale să se prăbușească. Boxer ezită.

– Intri sau nu? se auzi vocea șefului de șantier.

Auzi încă o voce, pițigăiată, batjocoritoare:

– Dar nu e prevăzut în *contractul colectiv de muncă.*

Apoi hohote de râs.

Intră.

Un strat de cărămizi căzute acoperea podeaua tunelului. Boxer pe jumătate se împiedică, pe jumătate alunecă peste ele, stârnind nori de praf. Se ridică în picioare și lumină în față. Dinăuntru, locul părea chiar și mai întunecat. Așteptă să se așeze praful în vreme ce ochii i se obișnuiau cu lipsa de lumină. Auzea schimburi de replici și râsete răsunând de deasupra, însă foarte vag, ca de la mare depărtare.

Înaintă câțiva pași, luminând cu lanterna în ambele direcții. Un fel de stalactite fibroase atârnau din tavan, și simți pe față un curent de aer rece, încărcat de un miros greu. Șobolani morți, probabil.

Tunelul părea gol, cu excepția câtorva bucăți de cărbune. Pe ambele părți, era câte o serie lungă de nișe arcuite, late cam de un metru și înalte de unu și jumătate, construite din cărămizi neîngrijit unite între ele. Walter își apropie urechea de perete și auzi sunetul vag al unor picături. Totul părea acum cufundat într-o liniște adâncă; tunelul bloca toate sunetele din lumea exterioară.

Făcu încă un pas, îndreptând raza lanternei de-a lungul pereților și a tavanului. Pânza de crăpături părea și mai deasă aici, și blocuri întregi de piatră ieșeau din tavanul arcuit. Se retrase cu grijă, privirea îndreptându-i-se din nou spre nișele de cărămidă ce se întindeau de-o parte și de cealaltă.

Se apropie de cea care era mai aproape de el. O cărămidă căzuse recent, și nici celelalte nu păreau să se țină prea bine. Se întrebă ce ar fi putut fi înăuntrul acestor nișe. Alte tuneluri? Ceva ascuns cu bună intenție?

Lumină cu lanterna gaura lăsată de cărămida căzută, dar nu putu penetra bezna din spatele acesteia. Băgă mâna, prinse cărămida de mai jos și o zgâlțâi. Exact cum bănuise: nici aceasta nu se ținea prea zdravăn. O smulse din locul ei, și cărămida căzu, însoțită de o adevărată ploaie de mortar. Scoase apoi încă una și încă una. Mirosul apăsător, mult mai puternic acum, îl izbi dinăuntru.

Lumină iar cu lanterna. Încă un zid de cărămidă, cam la un metru mai în spate. Înclină lanterna înspre fundul nișei, luminând în jos. Era ceva acolo, ca un fel de farfurie. Porțelan. Se dădu un pas în spate, simțind cum încep să-l usture ochii de la aerul rău mirositor. Curiozitatea lui se lupta acum cu un vag sentiment de alarmare. Categoric, era ceva acolo. Poate chiar ceva vechi și de valoare. Altfel, de ce ar fi fost zidit în felul ăsta?

Își aminti de un individ care găsise cândva o pungă de dolari de argint în timp ce demola o construcție. Piese rare care să tot fi valorat vreo două mii de dolari. Își cumpărase o mașină nouă de tuns iarba,

marca Kubota, cu scaun. Dacă era ceva de valoare, la dracu' cu ceilalți! Băga totul în buzunar.

Își deschise nasturii de la guler, își trase tricoul peste nas, bagă brațul cu lanterna prin deschizătură, apoi, resemnat, își strecură și capul, și umerii înăuntru, și privi în voie.

Preț de câteva clipe, rămase nemișcat, înlemnit. Apoi își smuci instinctiv capul înapoi, lovindu-se de cărămizile de deasupra. Scăpă lanterna în gaură și se dădu în spate, clătinându-se, zgâriindu-și de data asta fruntea, clătinându-se în întuneric, cu picioarele împleticindu-i-se în cărămizi. Se prăbuși la pământ și scoase un strigăt involuntar.

Preț de-o clipă, totul rămase cufundat în tăcere. Praful se înălța în vârtejuri și, undeva departe, se zărea o lumină firavă dinspre lumea de afară. Duhoarea îl învălui. Își ținu respirația și se ridică în picioare clătinându-se. O apucă înspre lumină ghidându-se după zidurile de cărămidă, căzând cu fața în mizerie, ridicându-se la loc și pipăind orbește cu ambele mâini. Dintr-odată era afară, în lumina zilei, rostogolindu-se cu capul înainte pe movila de cărămizi, aterizând cu fața în jos, cu o izbitură impresionantă. Auzi vag niște râsete, care însă încetară de îndată ce se întoarse cu fața în sus. Apoi toți năvăliră spre el; simți mâini ridicându-se, voci vorbind deodată.

– Isuse Hristoase, ce s-a întâmplat?

– E rănit, se auzi o voce. E plin de sânge.

– Dați-vă la o parte, răsună o alta.

Boxer încercă să-și regleze respirația, să-și controleze bubuiturile inimii.

– Nu-l mișcați! Chemați o ambulanță!

– S-a prăbușit plafonul?

Trăncănelile păreau că nu se mai opresc. În cele din urmă, Boxer tuși și se ridică în șezut. Toți amuțiră.

– Oase, reuși el să îngaime.

– Oase? Cum adică oase?

– Delirează.

Boxer simți că mintea începea să i se limpezească. Privi în jur. Simțea sângele fierbinte scurgându-i-se pe față.

– Cranii, oase. Grămezi. Zeci de grămezi.

Apoi se simți slăbit și se întinse la loc, în lumina strălucitoare a soarelui.

DOI

Nora Kelly privi pe fereastra biroului ei de la etajul patru, peste acoperișurile de cupru ale Muzeului Național de Istorie Naturală din New York, peste cupolele, minaretele și turnurile împodobite cu garguie, peste un Central Park înverzit. În cele din urmă, ochii i se opriră asupra clădirilor îndepărtate de pe Fifth Avenue: un singur perete, neîntrerupt și monolitic, asemenea zidului unui castel infinit, galben în lumina soarelui de toamnă. Frumusețea priveliștii nu-i producea însă nici o plăcere.

Se apropia ora întâlnirii. Simți că o cuprinde brusc un val de furie, dar se stăpâni rapid. Urma să aibă mai târziu nevoie de această furie. În ultimele optsprezece luni, bugetul ei pentru cercetări științifice fusese înghețat. În tot acest timp, văzuse numărul vicepreședinților muzeului crescând de la trei la doisprezece, fiecare membru trăgând după el câte două sute de mii de dolari. Văzuse Departamentul de relații cu publicul transformându-se dintr-un mic birou adormit, format din foști reporteri geniali ajunși în pragul pensiei, într-un alai de agenți de presă tineri, eleganți, care nu aveau habar de arheologie sau de știință. Văzuse birourile administrative ale muzeului, cândva populate de savanți și de oameni de cultură, acaparate de avocați și de economiști specializați în strângerea de fonduri. Toate unghiurile drepte din muzeu, până la ultimul, fuseseră transformate în birouri pentru tot felul de funcționari. Toți banii intraseră în organizarea unor spectaculoase strângeri de fonduri, în care se adunaseră bani pentru

alte strângeri de fonduri, într-un cerc nesfârșit de o inepuizabilă vigoare.

Și totuși, își spunea Nora, era în continuare celebrul muzeu din New York, cel mai mare muzeu de istorie naturală din lume. Era norocoasă că lucra aici. După eșuarea recentelor sale eforturi – ciudata expediție arheologică pe care o condusese în Utah și brusca întrerupere a planurilor pentru muzeul Lloyd – avea mare nevoie de slujba asta. De data asta, își promisese, avea să fie reținută, n-avea să se mai revolte împotriva sistemului.

Se întoarse cu spatele la fereastră și privi prin birou. Sistem sau nu, nu avea cum să-și termine cercetările privind legătura dintre azteci și anasazi dacă nu mai primea niște bani. Mai mult chiar, avea nevoie de o serie atentă de date emise de un spectrometru accelerator de masă C-14 pentru cele șaizeci și șase de produse organice pe care le adusese cu ea în urma studiului din sudul statului Utah. Ar fi costat optsprezece mii de dolari, dar avea nevoie de nenorocitele astea de date ca să-și poată duce munca la bun sfârșit. Intenționa să ceară acești bani acum și să lase restul pe mai târziu.

Era timpul. Se ridică și ieși pe ușă, urcă o scară îngustă și ajunse în holul îmbrăcat în pluș de la al cincilea etaj al muzeului. Se opri în fața biroului prim-vicepreședintelui și-și aranjă costumul de culoare gri. Ăsta era limbajul pe care-l înțelegeau cel mai bine acești oameni: costume elegant croite și o imagine impecabilă. Își potrivi pe chip o expresie plăcut de neutră și băgă capul pe ușă.

Secretara era plecată la masă. Nora își luă inima în dinți, intră și se opri în fața ușii biroului interior, simțindu-și inima bătându-i în piept. *Trebuia* să obțină acești bani: nu avea de gând să plece din biroul ăsta fără ei. Se calmă, zâmbi și bătu la ușă. Ideea era să fie plăcută, dar fermă.

– Intră! îi răspunse o voce vioaie.

Biroul din spatele ușii era scăldat în lumina dimineții. Prim-vicepreședintele Roger Brisbane al III-lea era așezat în spatele unui strălucitor birou Bauhaus. Nora văzuse fotografii ale acestei încăperi de pe vremea când aparținuse misteriosului dr. Frock. Pe atunci, fusese un veritabil birou de custode, prăfuit, dezordonat, plin de fosile și de

cărți, de scaune vechi, în stil victorian, de sulițe ale tribului masai și de dugongi împăiați. Acum, locul arăta ca sala de așteptare a unui cabinet stomatologic. Singurul indiciu că se aflau încă într-un muzeu era o casetă de sticlă încuiată, așezată pe biroul lui Brisbane, înăuntrul căreia se găsea un număr impresionant de pietre prețioase – șlefuite sau nu – care sclipeau, făcând parcă cu ochiul, din cuiburilor lor de catifea. Prin muzeu umbla vorba cum că Brisbane și-ar fi dorit să se facă geolog, cu specializare în sfera pietrelor prețiose, dar că pragmaticul său tată îl forțase să urmeze facultatea de drept. Nora își dorea ca zvonul să fi fost adevărat: cel puțin, în cazul ăsta, putea spera ca el să înțeleagă cât de cât cu ce se mânca știința.

Încercă să schițeze un zâmbet cât mai sincer cu putință. Brisbane părea isteț și sigur pe el. Chipul lui era calm, neted și roz ca interiorul unei cochilii – îngrijit până în cele mai mici detalii, atent bărbierit, bibilit și dat cu apă de colonie. Părul șaten și ondulat, des și strălucind de sănătate, era lăsat relativ lung.

– Dr. Kelly, spuse Brisbane, expunându-și dantura perfectă. Simțiți-vă ca acasă!

Nora se lăsă să alunece delicat pe o construcție din crom, piele și lemn, care părea să fie un scaun. Era înfiorător de incomod și scârțâia la fiecare mișcare.

Tânărul vicepreședinte se aruncă înapoi cu zgomot pe scaunul lui și-și puse mâinile la ceafă. Mânecile cămășii i se adunau în pliuri perfecte și nodul cravatei de mătase englezească forma un triunghi impecabil. „Să fie oare, își spuse Nora, niște urme de machiaj pe fața bărbatului, dedesubtul și în jurul ochilor, ascunzând câteva riduri? Dumnezeule, chiar asta este!“ Se uită în altă parte, dându-și seama că îl privea prea insistent.

– Cum mai merg lucrurile în Departamentul de cioburi și oase? întrebă Brisbane.

– Grozav. Super. Doar o mică problemă pe care voiam să o discut cu dumneavoastră.

– Foarte bine, foarte bine. Și eu voiam să vorbesc ceva cu dumneata.

– Domnule Brisbane, începu Nora repede, eu...

Dar Brisbane o întrerupse, ridicând mâna.

– Nora, știu pentru ce-ai venit. Îți trebuie bani.

– Exact.

Brisbane dădu înțelegător din cap.

– Nu-ți poți termina cercetările cât timp bugetul e înghețat.

– Exact, repetă Nora, surprinsă, dar și îngrijorată. A fost un noroc fenomenal că i-am convins pe cei de la Murchison Grant să efectueze studiul anasazi de la Utah, dar îmi este imposibil să termin treaba fără o întreagă serie de date carbon-14. Informațiile corecte sunt baza a tot ceea ce urmează să se construiască.

Încerca să-și păstreze o voce plăcută, supusă, încercând, pe cât posibil, s-o facă pe inocenta.

Brisbane dădu iar din cap, cu ochii pe jumătate închiși, foindu-se ușor în scaun. Deși nu voia să se îmbete cu apă rece, Nora începu să se simtă încurajată. Nu se aștepta la o reacție atât de plină de înțelegere. Părea să meargă.

– Despre ce sumă discutăm? întrebă Brisbane.

– Cu optsprezece mii de dolari aș putea trimite toate cele șaizeci și șase de mostre la Universitatea Michigan, care are cel mai bun laborator spectrometric de masă pentru informații carbon-14 din lume.

– Optsprezece mii de dolari. Șaizeci și șase de mostre.

– Exact. Nu cer o mărire permanentă de buget, doar o alocare singulară de fonduri în acest caz specific.

– Optsprezece mii de dolari, repetă Brisbane încet, părând a analiza situația. Dacă stai bine să te gândești, dr. Kelly, nu pare cine știe ce, nu-i așa?

– Nu.

– Ba chiar este o sumă foarte mică.

– În comparație cu rezultatele științifice pe care le-ar aduce.

– Optsprezece mii. Ce coincidență!

– Coincidență?

Nora se simți neliniștită.

– Întâmplător, este exact suma pe care va trebui s-o *scoți* din bugetul pentru anul viitor.

– Îmi *reduceți* bugetul?

Brisbane dădu din cap.

– Am hotărât o diminuare generală de zece la sută. În toate departamentele științifice.

Nora simți că începe să tremure și-și încleștă mâinile pe brațele de crom ale scaunului. Era pe cale să spună ceva, dar, amintindu-și promisiunea pe care și-o făcuse, își înghiți vorbele.

– Costurile noului pavilion cu dinozauri s-au dovedit mai mari decât ne așteptam. De-asta m-am bucurat să aud că nu ți se pare o sumă foarte mare.

Nora se calmă și-și drese vocea.

– Domnule Brisbane, nu-mi pot termina cercetările dacă-mi reduceți bugetul.

– Va trebui să te descurci. Departamentul de cercetări științifice este doar o mică parte din muzeul nostru, dr. Kelly. Avem obligația de a organiza expoziții, de a construi pavilioane noi, de a distra publicul.

Nora vorbi cu înflăcărare:

– Dar cercetările științifice de bază sunt esența muzeului. Fără știință, tot ce-i aici n-ar fi decât un spectacol de circ.

Brisbane se ridică de pe scaun, înconjură încet biroul și se opri în fața casetei de sticlă. Scoase o tastatură numerică și apăsă o tastă.

– Ai văzut vreodată smaraldul Tev Mirabi?

– Ce anume?

Brisbane deschise caseta și-și întinse mâna subțire spre un smarald de formă convexă, tăiat, dar nefațetat, de mărimea unui ou de porumbel. Îl scoase din culcușul lui de catifea și-l ridică, ținându-l între degetul mare și arătător.

– Smaraldul Tev Mirabi. Este desăvârșit. Ca specialist în pietre prețioase prin vocație, pot să-ți spun că smaraldele de aceste dimensiuni nu sunt *niciodată* fără cusur. Cu excepția acestuia.

Și-l așeză în fața ochiului, care căpătă dintr-odată proporții uriașe, de parcă ar fi fost un ochi de muscă. Clipi o dată, apoi coborî nestemata.

– Privește-l!

Din nou, Nora se forță să-și înăbușe o replică tăioasă. Luă smaraldul.

– Ai grijă. Nu vrei să-l scapi. Smaraldele sunt fragile.

Nora îl luă cu delicatețe și-l întoarse între degete.

– Hai, încearcă! Lumea arată altfel privită printr-un smarald.

Nora privi în adâncul pietrei și văzu o lume deformată întinzându-se de cealaltă parte, o lume prin care se mișca o creatură umflată, un fel de meduză verde: Brisbane.

– Foarte interesant. Dar, domnule Brisbane...

– Desăvârșit.

– Fără îndoială. Dar discutam despre altceva.

– Cât crezi că valorează? Un milion? Cinci? Zece? Este unic. Dacă l-am vinde, toate problemele noastre financiare ar fi rezolvate. Chicoti, apoi îl ridică din nou în fața ochiului. Ochiul se roti în spatele smaraldului, negru, mărit, parcă umed. Dar nu putem face asta, desigur.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg unde vreți să ajungeți.

Brisbane schiță un zâmbet.

– Dumneata și ceilalți din Departamentul Științific. Toți uitați un lucru: ce facem noi aici *este* un spectacol. Ia smaraldul ăsta, de exemplu. Din punct de vedere strict științific, nu are absolut nimic ce nu se găsește în orice alt smarald de o sută de ori mai mic decât el. Dar oamenii nu vor să vadă *orice* smarald: vor să vadă *cel mai mare* smarald. *Spectacolul,* dr. Kelly, este esența vitală a acestui muzeu. Cât timp crezi că ar dura neprețuitele dumitale cercetări dacă oamenii n-ar mai veni aici, n-ar mai fi interesați, nu ne-ar mai da banii? Ne trebuie *colecții:* expoziții uimitoare, meteoriți colosali, dinozauri, planetarii, aur, păsări dodo și diamante uriașe care să păstreze viu interesul oamenilor. Munca dumitale nu intră în această categorie.

– Dar munca mea *este* interesantă.

Brisbane deschise larg brațele.

– Draga mea, toți credem că munca noastră este cea mai interesantă.

„Draga mea" – asta îi puse capac. Nora se ridică de pe scaun cu buzele livide de furie.

– N-ar trebui să stau aici și să-mi justific munca în fața dumneavoastră. Cercetările de la Utah vor stabili cu exactitate momentul când influența aztecă a pătruns în regiunea sud-vestică și a modificat cultura anasazi. Ne va spune...

– Dacă ai săpa după dinozauri, ar fi cu totul altceva. Acolo e acțiunea. Și se întâmplă că tot acolo sunt și *banii*. Realitatea, dr. Kelly, este că pe nimeni nu interesează grămezile dumitale de oale sparte. Doar pe dumneata.

– Realitatea, i-o întoarse Nora înfierbântată, este că și dumneavoastră sunteți tot savant, în adâncul sufletului. Vă jucați de-a birocratul, și, sincer, cam faceți exces de zel.

De îndată ce termină de vorbit, Nora își dădu seama că întrecuse măsura. Chipul lui Brisbane păru să împietrească preț de-o clipă. Apoi își reveni, îi adresă un zâmbet rece și-și scoase batista din buzunarul de la piept. Începu să lustruiască smaraldul, încet și cu mișcări repetate. Apoi îl așeză la locul lui, încuie caseta și începu să lustruiască sticla, mai întâi capacul, apoi părțile laterale, părând extrem de concentrat asupra acestei îndeletniciri. În cele din urmă, vorbi:

– Nu te ambala. Întărește arterele și face rău la sănătate.

– N-am vrut să spun asta, mă scuzați, dar nu pot accepta această diminuare a bugetului.

Brisbane vorbi cu o voce plăcută:

– Eu am spus ce-am avut de spus. În ceea ce-i privește pe cei care nu pot sau nu vor să găsească soluții pentru reducerile de buget, nu-i nici o problemă – o să le găsesc eu pentru ei.

La aceste cuvinte, nu mai zâmbi.

Nora închise ușa biroului și rămase în hol, simțind că-i vâjâie capul. Își jurase că n-avea să iasă din acest birou fără să primească suma cerută, și uite unde ajunsese? Într-o situație mai proastă decât atunci când intrase. Să se ducă la Collopy, directorul muzeului? Dar el era dur și inabordabil, ca să nu mai spunem că un asemenea gest l-ar fi scos cu siguranță din sărite pe Brisbane. Deja vorbise mai mult decât era cazul. Dacă s-ar fi dus la superiorul lui, Brisbane ar fi concediat-o cu siguranță. Și, indiferent de situație, *nu-și putea* pierde slujba. Dacă

se-ntâmpla asta, nu i-ar mai fi rămas decât să se orienteze spre altă carieră. Poate că reușea să facă rost de bani din altă parte, să găsească vreo sponsorizare de undeva... Și avea să fie o altă reorganizare de buget, peste șase luni. Încă putea să mai spere.

Coborî încet scările până la etajul patru. Ajunsă pe coridor, se opri, surprinsă să vadă ușa biroului ei lipită de perete. Privi înăuntru. În locul în care stătuse ea cu nici cincisprezece minute în urmă era acum un bărbat foarte ciudat, încadrat de rama ferestrei, frunzărind o monografie. Purta un costum negru cu croială rigidă, care-i dădea un pronunțat aer funebru. Avea pielea foarte palidă, mai albă decât a oricărui om pe care Nora îl văzuse vreodată în viață. Și părul lui, cândva blond, era acum aproape în întregime alb; întorcea paginile monografiei cu niște degete uluitor de lungi și de subțiri, parcă de fildeș.

– Mă scuzați, întrebă Nora. Ce căutați în biroul meu?

– Interesant, murmură bărbatul dând pagina.

– Pardon?

Bărbatul ridică monografia: *Geocronologia peșterii Sandia.*

– Ciudat că n-au fost găsite decât puncte Folsom[1] deasupra nivelului Sandia. Foarte sugestiv, nu crezi?

Vorbea cu un ușor accent aristocratic sudist, care parcă-i înmuia cuvintele.

Nora simți cum surpriza i se transformă în furie în fața acestei nonșalante invadări a biroului ei.

Bărbatul se îndreptă spre o bibliotecă, strecură monografia înapoi la locul ei și începu să se uite după alte volume, lovind ușor și tacticos cotoarele cărților cu vârfurile degetelor.

– Ah! făcu el, scoțând din raft o altă monografie. Văd că au fost contestate rezultatele de la Monte Verde.

Nora se repezi la el, îi smulse cartea din mână și o îndesă la loc în raft.

---

[1] Punctele Folsom sunt o formă distinctă de piatră concasată, puncte proiectil asociate cu tradiția Folsom din America de Nord. (n.tr.)

– Sunt ocupată momentan. Dacă doriți o programare, puteți suna. Vă rog să închideți ușa după ce ieșiți.

Se întoarse cu spatele, așteptând ca el să plece. *Zece la sută.* Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Cum se așteptau să se poată descurca?

Însă bărbatul nu plecă. Nora îi auzi din nou vocea melodioasă.

– Aș prefera să vorbesc acum, dacă nu aveți nimic împotrivă. Dr. Kelly, pot îndrăzni să vă deranjez cu o problemă care nu-mi dă pace?

Nora se întoarse. Bărbatul întinsese mâna. Cuibărit în palmă, ținea un craniu mic, de culoare maro.

TREI

Nora își mută privirea de la craniu înapoi la chipul vizitatorului.

– Cine sunteți?

Privindu-l acum cu mai multă atenție, observă cât de spălăciți îi erau ochii albaștri, cât de fine îi erau trăsăturile. Cu pielea lui albă și cu liniile atât de clasice ale feței, arăta ca o sculptură în marmură.

Făcu un gest oarecum ceremonios, ceva între o înclinare a capului și o plecăciune.

– Agent special Pendergast, de la Biroul Federal de Investigații.

Nora simți o strângere de inimă. Iar aflaseră ceva despre belelele aduse de expediția din Utah? Asta-i mai lipsea!

– Puteți să-mi arătați insigna? întrebă ea precaută. Și o legitimație?

Bărbatul zâmbi indulgent și scoate din buzunarul costumului un portofel, pe care-l lăsă să se deschidă. Nora se aplecă și analiză insigna. Cu siguranță, părea reală – și văzuse suficient de multe în ultimele optsprezece luni.

– Bine, bine, vă cred. Agent special...

Ezită. Cum dracu' spusese că-l cheamă? Aruncă din nou o privire spre portofel, dar insigna se întorcea deja între faldurile costumului.

– Pendergast, îi completă bărbatul propoziția. Apoi, de parcă i-ar fi citit gândurile, adăugă: Apropo, nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat în Utah. Este vorba despre cu totul altceva.

Nora îl privi din nou. Acest bărbat pus la patru ace, îmbrăcat în costum negru și cămașă albă, nu semăna deloc cu indivizii mătăhăloși, cu alură soldățească, pe care-i cunoscuse în vest. Părea neobișnuit, ba

chiar excentric. Expresia lui impasibilă avea ceva aproape plăcut. Apoi, Nora își coborî din nou privirea asupra craniului.

– Eu nu sunt specialist în antropologie, spuse ea repede. Oasele nu țin de domeniul meu.

Singurul răspuns al lui Pendergast fu să-i întindă craniul.

Nora îl luă, neputându-și înfrâna curiozitatea, și începu să-l răsucească grijulie în mâini.

– Sunt sigură că FBI-ul are experți la care să apeleze în astfel de situații.

Agentul FBI se mulțumi doar să zâmbească, apoi se duse la ușă, o închise și o încuie. Aplecându-se peste biroul Norei, ridică telefonul din furcă și-l așeză ușor deoparte.

– Putem discuta fără să fim deranjați?

– Sigur. Cum vreți.

Nora își dădu seama că părea agitată, și chestia asta o scoase din sărite. Nu mai văzuse atâta siguranță de sine la un om.

Bărbatul se așeză pe un scaun de lemn, în fața biroului ei, aruncându-și un picior subțire deasupra celuilalt.

– Indiferent de specialitatea dumneavoastră, aș vrea să vă aflu opinia în legătură cu acest craniu.

Nora oftă. Era bine să stea de vorbă cu omul ăsta? Ce avea să spună conducerea muzeului? Cu siguranță vor fi mulțumiți că FBI-ul a apelat la unul dintre oamenii lor. Poate era chiar genul de „publicitate“ pe care și-o dorea Brisbane.

Examină din nou craniul.

– Ei bine, pentru început, aș spune că acest copil a avut o viață foarte tristă.

Pendergast își uni degetele mari și arătătoarele într-un triunghi, ridicând sprâncenele într-o întrebare mută.

– Lipsa unor suduri puternice între oase indică faptul că avem de-a face cu un adolescent. Al doilea molar abia dacă începuse să-i crească. Asta înseamnă că avea în jur de treisprezece ani. Părerea mea e că a fost o fată, judecând după subțirimea osului sprâncenei. Și, apropo, avea o dantură extrem de proastă, fără nici un fel de igienă dentară. Lucrul ăsta sugerează cel puțin neglijență, dacă nu mai mult. Și

cercurile astea două din smalț indică stagnare de creștere, probabil din cauza unor episoade de foamete sau a unei boli grave. În mod cert este un craniu vechi, deși starea de conservare a dinților sugerează o datare istorică, mai degrabă decât una preistorică. N-o să întâlniți o astfel de deteriorare dentară la un specimen preistoric, și, oricum, arată mai mult a caucazian decât a indigen american. Părerea mea este că are cel puțin șaptezeci și cinci, dacă nu chiar o sută de ani. Desigur, toate astea sunt doar speculații. Totul depinde de locul unde a fost găsit și de circumstanțele în care a fost recuperat. Ar merita să luați în considerație o datare cu carbon-14.

Amintindu-și cu neplăcere recenta întrevedere, Nora se opri fără să vrea.

Pendergast aștepta. Nora avea senzația că bărbatul mai voia ceva. Simțind că începe iar să se enerveze, se apropie de fereastră pentru a examina craniul la lumina naturală. Apoi, în timp ce-l privea, simți dintr-odată că-i fuge pământul de sub picioare.

– Ce este? o întrebă tăios Pendergast, remarcând de îndată schimbarea, sărind mai degrabă decât ridicându-se de pe scaun.

– Zgârieturile astea fine de la baza osului occipital...

Nora întinse mâna după lupa pe care o ținea întotdeauna atârnată la gât și o ridică în dreptul ochiului. Întoarse craniul cu fundul în sus și-l examină mai îndeaproape.

– Continuă!

– Au fost făcute cu un cuțit. Ca și când cineva ar fi înlăturat țesutul.

– Ce fel de țesut?

Nora simți un val de ușurare când își dădu seama ce era.

– Sunt genul de urme lăsate de obicei de un bisturiu, în timpul unei intervenții post-mortem. Acestui copil i s-a făcut o autopsie. Urmele au fost făcute în timpul expunerii părții superioare a măduvei spinării sau poate a zonei aflate imediat deasupra cefei. Așează craniul pe masă. Dar eu sunt arheolog, domnule Pendergast. Vă sfătuiesc să apelați la expertiza altcuiva. Avem un antropolog în echipă, dr. Weidenreich.

Pendergast luă craniul și-l închise într-o pungă de plastic ermetică. Aceasta dispăru numaidecât între faldurile costumului, de parcă agentul ar fi făcut un număr de magie.

– Tocmai de expertiza dumneavoastră *arheologică* am eu nevoie. Și acum, continuă el brusc, punând telefonul la loc în furcă și descuind ușa cu mișcări precise și rapide, vă voi ruga să mă însoțiți în oraș.

– În oraș? Adică la sediu?

Pendergast clătină din cap.

Nora ezită.

– Nu pot să plec așa, când îmi tună. Am treabă aici.

– Nu durează mult, dr. Kelly. Timpul este esențial.

– Despre ce e vorba?

Dar bărbatul ieșise deja din birou și se deplasa, parcă mai mult alunecând, de-a lungul coridorului. Nora se luă după el, neștiind ce altceva să facă. Urmară un traseu întortocheat, coborând o serie de scări, trecând prin mai multe pavilioane – Păsările Lumii, Africa și Animale Preistorice –, ajungând în cele din urmă în Rotonda cea Mare, unde ecourile pașilor lor păreau să răsune din toate părțile.

– Cunoașteți foarte bine muzeul, spuse Nora, străduindu-se să țină pasul cu el.

– Da.

O clipă mai târziu, ieșeau pe ușile mari de bronz și coborau treptele impunătoare și netede de marmură până în parcarea muzeului. Agentul Pendergast se opri la baza treptelor și se întoarse spre ea, scăldat în lumina puternică. Ochii lui erau acum aproape albi, doar cu o urmă vagă de culoare. În timp ce se mișca, Nora avu dintr-odată impresia că sub costumul strâmt se ascundea un om foarte puternic.

– Ați auzit de „Legea de conservare istorică și arheologică a orașului New York“? o întrebă el.

– Desigur.

Era legea prin care se interziceau săpăturile sau construcțiile în oraș în cazul în care în timpul lucrărilor se descopereau obiecte de valoare arheologică, până când aceste obiecte erau excavate și documentate.

– A fost descoperit un sit foarte interesant în partea de jos a Manhattanului. Dumneavoastră veți fi supraveghetoarea șantierului arheologic.

– Eu? Dar nu am nici experiența, nici autoritatea de a...

– Nu vă faceți griji, dr. Kelly. Mi-e teamă că plăcerea de a vă vedea în această postură nu va fi decât de foarte scurtă durată.

Nora clătină din cap.

– Dar de ce eu?

– Aveți o oarecare experiență în agest gen... să spunem *particular*, de situri.

– Despre ce fel de sit este vorba?

– O cameră mortuară.

Nora îl fixă cu privirea.

– Și acum, continuă Pendergast arătând spre un Silver Wraith '59 care aștepta parcat în curbă, trebuie să plecăm. După dumneavoastră, vă rog.

PATRU

Nora coborî din Rolls-Royce, cu neplăcuta senzație că toată lumea se uita la ea. Pendergast închise portiera în urma ei, privind cu o senină indiferență contrastul dintre eleganța vehiculului și praful și zgomotul șantierului în fața căruia parcase.

Traversară strada, oprindu-se în dreptul unui gard înalt, din zale. În spatele gardului, lumina puternică a după-amiezii scălda fundațiile scheletice ale unui șir de clădiri vechi. Câteva camioane pline de cărămizi fuseseră aliniate de jur împrejurul perimetrului. Două mașini de poliție erau, de asemenea, parcate la fața locului, și Nora vedea ofițeri în uniformă adunați în fața unei spărturi ce se căsca în mijlocul unui zid de cărămidă. Alături era un grup de oameni de afaceri, îmbrăcați în costume. Locul de construcție era încadrat de o serie de clădiri părăsite, care parcă-i priveau cu ferestrele lor goale.

– Moegen-Fairhaven Group construiește aici un turn de apartamente de șaizeci și cinci de etaje, spuse Pendergast. Ieri, pe la ora patru, au spart zidul ăla de cărămidă de-acolo. Un muncitor a găsit craniul pe care vi l-am arătat mai devreme într-o galerie din interior. Împreună cu multe, multe alte oase.

Nora privi în direcția pe care i-o indica bărbatul.

– Ce a fost aici înainte?

– Un ansamblu rezidențial construit pe la sfârșitul anilor 1890. Tunelul însă pare să dateze de mai demult.

Nora vedea că excavatorul expusese un profil clar. Vechiul zid de susținere se vedea de sub fundația din secolul al XIX-lea, iar gaura

de lângă baza lui făcea în mod clar parte dintr-o structură anterioară. Niște grinzi foarte vechi, arse și putrezite, fuseseră strânse într-o grămadă în apropiere.

În timp ce mergeau de-a lungul gardului, Pendergast se aplecă spre ea.

– Mă tem că vizita noastră ar putea fi problematică, și avem foarte puțin timp. Locul s-a schimbat alarmant de mult în ultimele câteva ore. Moegen – Fairhaven se numără printre cei mai energetici dezvoltatori din oraș. Și au extraordinar de multe... relații. Observați că nu e prezent nici un reprezentant al presei? Poliția a fost chemată la fața locului cu cât mai multă discreție.

O împinse spre poarta din zidul de zale, la care era postat un polițist de a cărui centură erau atârnate cătușe, o stație de emisie-recepție, un baston, o armă și muniție. Greutatea combinată a tuturor acestor piese de echipament îi trăgea în jos cureaua, lăsându-i burta acoperită de o cămașă albastră să atârne pe deasupra.

Pendergast se opri la poartă.

– Pleacă, se răți polițistul. Nu-i nimic de văzut aici, amice!

– Dimpotrivă, i-o întoarse Pendergast zâmbind și arătându-i insigna.

Bărbatul se aplecă în față, cu ochii mijiți. Își mută de câteva ori ochii de la fața agentului la fotografia din legitimație.

– FBI?

Își trase în sus centura, scoțând un zornăit metalic.

– Astea sunt cele trei litere, da.

Apoi Pendergast își vârî portofelul la loc.

– Și cine vă însoțește?

– Un expert arheolog. A fost desemnată pentru investigarea sitului.

– Expert arheologic? Stați așa.

Polițistul traversă agale zona de șantier, oprindu-se lângă grupul de polițiști. Urmă un schimb de cuvinte, apoi un alt polițist se desprinse din grup. Un bărbat în costum maro îl urmă cu pas grăbit. Era scund și îndesat, iar gâtul gros i se revărsa peste gulerul strâns al cămășii. Făcea pași prea mari pentru picioarele lui butucănoase, ceea ce-l făcea să pară că mai degrabă saltă decât merge.

– Ce dracu' înseamnă asta?

Gâfâia în clipa când ajunse la poartă și se întoarse spre polițistul nou-venit.

– Nu mi-ai spus nimic despre FBI!

Nora observă că polițistul cel nou avea pe umăr trese aurii, de căpitan. Avea părul rar, tenul gălbejit și ochi negri și înguști. Era aproape la fel de gras ca bărbatul cu costumul maro.

Căpitanul se uită la Pendergast.

– Îmi puteți arăta legitimația?

Avea vocea firavă, sugrumată și pițigăiată.

Pendergast își scoase din nou portofelul. Căpitanul îl luă, examină legitimația, apoi i-l înapoie prin poartă.

– Regret, domnul Pendergast, dar FBI-ul nu are competență juridică aici. Cu atât mai puțin biroul din *New Orleans.* Cunoașteți procedura.

– Căpitane...?

– Custer.

– Domnule căpitan Custer, sunt aici împreună cu dr. Nora Kelly, de la Muzeul Național de Istorie Naturală din New York, care a fost numită în funcția de coordonator al investigației arheologice. Acum, vă rog să ne dați voie să intrăm...

– Acesta este un loc de construcție, răbufni bărbatul în costum maro. Încercăm să ridicăm o clădire aici, în caz că nu v-ați dat seama. Au trimis deja pe cineva să examineze oasele. Dumnezeule mare, și așa pierdem patruzeci de mii de dolari pe zi. Acum a mai apărut și FBI-ul?

– Dar dumneavoastră cine sunteți? îl întrebă Pendergast, cu o voce plăcută.

Ochii bărbatului se mișcară dintr-o parte în alta.

– Ed Shenk.

– Ah, domnul *Shenk.*

Pronunțat de Pendergast, cuvântul suna ca denumirea unui instrument de tortură.

– Și ce legătură aveți cu Moegen – Fairhaven?

– Sunt manager de construcții.

Pendergast dădu din cap.

– Desigur. Încântat de cunoștință, domnule Shenk. Numaidecât, se întoarse din nou spre căpitan, ignorându-l pe Shenk cu desăvârșire. Cum spuneam, domnule căpitan Custer, continuă el pe același ton molcom, să înțeleg că nu vreți să ne deschideți poarta și să ne dați voie să ne facem treaba?

– Acesta este un proiect foarte important pentru Moegen – Fairhaven Group și pentru întreaga comunitate. Am progresat mai încet decât ar fi trebuit, și directorii trustului sunt îngrijorați. Domnul Fairhaven a vizitat personal locul ieri-seară. Ultimul lucru pe care și-l mai dorește sunt alte întârzieri. Nu am fost informat în nici un fel de implicarea FBI-ului și nu știu nimic despre nici o chestie arheologică...

Se opri. Pendergast își scosese celularul.

– Pe cine sunați? întrebă Custer.

Pendergast nu spuse nimic, păstrând același zâmbet întipărit pe față. Degetele îi zburară pe deasupra butoanelor micuțe cu o viteză uimitoare.

Căpitanul îl săgetă cu privirea pe Shenk, apoi se uită în altă direcție.

– Sally? spuse Pendergast în telefon. Aici agent Pendergast. Pot vorbi cu domnul consilier Rocker?

– Hei, ascultați... începu căpitanul.

– Da, te rog, Sally. Ești o comoară.

– Poate ar fi mai bine să discutăm înăuntru.

Se auzi zornăit de chei. Căpitanul Custer începu să descuie poarta.

– Dacă ai fi drăguță să-l întrerupi pentru mine, ți-aș rămâne îndatorat.

– Domnule Pendergast, chiar nu este nevoie, spuse Custer.

Poarta se dădu în lături.

– Sally? Te sun mai târziu, spuse Pendergast, închizând clapeta telefonului.

Trecu prin poartă, cu Nora alături. Fără să se oprească și fără să spună vreun cuvânt, agentul FBI traversă terenul acoperit de moloz, îndreptându-se grăbit direct spre spărtura din zidul de cărămidă. Ceilalți, luați prin surprindere, veniră iute după el.

– Domnule Pendergast, trebuie să înțelegeți... spuse căpitanul, încercând să țină pasul.

Shenk îi urma furios ca un taur. Se împiedică, înjură, dar merse mai departe.

Când se apropiară de gaură, Nora văzu o strălucire palidă venind dinăuntru și o străfulgerare de lumină. O pauză, apoi o altă străfulgerare. Cineva făcea fotografii.

– Domnule Pendergast..., strigă căpitanul Custer.

Dar sprintenul agent FBI era deja sus, pe mormanul de moloz. Ceilalți se opriră la bază, gâfâind. Nora se luă după Pendergast, care dispăruse deja în gaura întunecată. Se opri în dreptul spărturii din zid și privi în jos.

– Intrați, vă rog, spuse Pendergast, cu cel mai îmbietor accent sudist.

Nora coborî cu grijă peste cărămizile căzute, oprindu-se pe podeaua umedă. O nouă străfulgerare. Un bărbat într-un halat alb, de laborator, stătea aplecat, examinând ceva dintr-o nișă micuță, arcuită. Un fotograf stătea în dreptul altei nișe, cu un aparat de zece pe treisprezece centimetri, echipat cu blițuri.

Bărbatul în halat alb își îndreptă spatele, uitându-se la ei prin norul de praf. Avea o claie deasă de păr grizonant care, în combinație cu ochelarii rotunzi, cu rame groase, îl făceau să semene vag cu un bătrân revoluționar bolșevic.

– Cine dracu' vă credeți de dați buzna așa? strigă el, și ecourile vocii lui răsunară prin tot tunelul. Am cerut să nu fiu deranjat.

– FBI, spuse Pendergast sacadat.

Vocea lui era acum complet schimbată: tăioasă, aspră, oficială. Deschizându-și portofelul de piele, băgă insigna sub nasul bărbatului.

– Oh, făcu acesta dând înapoi. Înțeleg.

Nora se uită de la unul la altul, uimită de aparenta capacitate a lui Pendergast de a citi pe loc caracterul oamenilor și de a-i manipula mai apoi.

– Am rugămintea să evacuați locația cât timp colega mea, dr. Kelly, își desfășoară examinarea.

– Ascultați, făceam și eu o treabă aici...

– Ați atins ceva?

Fusese o întrebare, dar tonul era amenințător.

– Nu... nu chiar. Sigur, am mișcat câteva oase...

– Ați mișcat oasele?

– Având în vedere că am fost însărcinat să determin cauza morții...

– Ați *mișcat* câteva *oase*?

Pendergast scoase un carnețel subțire și un stilou auriu din buzunarul sacoului și-și notă ceva, clătinând din cap în semn de dezgust.

– Numele dumneavoastră, doctore?

– Van Bronck.

– O să-mi notez pentru când veți fi interogat. Și acum, dr. Van Bronck, vă rog să aveți amabilitatea de a ne lăsa să ne facem treaba.

– Da, domnule.

Pendergast îi urmări pe medicul legist și pe fotograf ieșind cu mare grijă din tunel. Apoi se întoarse spre Nora și vorbi încet și foarte repede:

– E doar al tău acum. Am câștigat o oră, poate chiar mai puțin, așa că profită la maximum.

– Să profit de ce? întrebă Nora, cuprinsă de panică. Ce anume vreți să fac? Eu niciodată...

– Ai specializări și deprinderi care mie-mi lipsesc. Cercetează locul. Vreau să știu *ce s-a întâmplat aici.* Ajută-mă să înțeleg.

– Într-o oră? N-am unelte, n-am nimic în care să adun mostre...

– Și așa e aproape prea târziu. Ai remarcat că l-au adus aici pe căpitanul de la secție? După cum spuneam, Moegen – Fairhaven se pricep grozav la tras sforile – și ce sfori! Asta e singura noastră șansă. Îmi trebuie cantitatea maximă de informație într-un timp cât mai scurt. Este extrem de important.

Îi întinse carnețelul și stiloul, apoi scoase din haină două lanterne subțiri și îi înmână una.

Nora o aprinse. Pentru cât era de mică, era foarte puternică. Privi în jur, remarcând pentru prima dată detaliile locului. Era rece și cufundat în tăcere. Fire de praf pluteau în fasciculul de lumină care pătrundea prin spărtura din perete. În aer era un miros greu, un

amestec de mucegai, carne veche și pământ ud. Trase totuși cu putere aer în piept, încercând să se concentreze. Arheologia era o știință înceată și metodică. În situația în care se afla acum, presată de timp, nici nu știa de unde să înceapă.

Mai ezită preț de-o clipă. Apoi, începu să schițeze tunelul. Era lung cam de douăzeci și cinci de metri, înalt cam de trei, în dreptul arcadelor, cu ambele ieșiri blocate de ziduri de cărămidă. Plafonul era brăzdat de crăpături. Praful care acoperea podeaua fusese răscolit recent, lucru ce nu putea fi explicat de prezența unui singur medic legist. Nora se întrebă câți alți muncitori și polițiști se mai perindaseră pe acolo.

Erau câte șase nișe de-a lungul ambilor pereți. Nora înaintă de-a lungul podelei umede a tunelului, desenând, încercând să-și creeze o imagine de ansamblu a spațiului. Și nișele fuseseră, la rândul lor, cândva zidite, însă acum cărămizile fuseseră dărâmate și strânse în grămezi lângă fiecare firidă. Când lumină cu lanterna fiecare nișă în parte, văzu, în esență, același lucru: mormane de cranii și oase, fâșii de haine, bucățele de carne, cartilaje și păr.

Aruncă o privire peste umăr. În celălalt capăt, Pendergast întreprindea propria examinare, cu profilul conturându-i-se ascuțit în raza de lumină, săgetând cu privirea totul în jur. Dintr-odată, se lăsă în genunchi, uitându-se în mod vădit nu la oase, ci la podea, ridicând ceva din praf.

Terminându-și circuitul, Nora se întoarse să examineze mai îndeaproape prima nișă. Îngenunche în fața firidei și o examină dintr-o privire, încercând să înțeleagă despre ce era vorba și făcând tot posibilul să ignore mirosul.

Erau trei cranii în nișa asta. Craniile nu erau legate de coloanele vertebrale – fuseseră decapitate –, însă cutiile toracice erau întregi, iar oasele picioarelor, câteva îndoite, erau de asemenea prinse în articulații. Câteva vertebre păreau să fi fost deteriorate într-un mod neobișnuit, tăiate ca și când cineva ar fi vrut să expună coloana vertebrală. Un ghemotoc de păr zăcea aproape de ea. Scurt. De băiat. În mod clar, cadavrele fuseseră tăiate în bucăți și îndesate în nișe, ceea ce era, de altfel, logic, având în vedere dimensiunile firidelor. Ar fi fost dificil să

îndese un cadavru întreg într-un spațiu atât de îngust, însă tăiat în bucăți...

Înghițind cu greu, Nora se uită la haine. Păreau să nu fi fost aruncate acolo odată cu trupurile. Întinse o mână, se opri cu acea ezitare caracteristică arheologului, apoi își aminti ce-i spusese Pendergast. Cu grijă, începu să ridice hainele și oasele, făcând în acest timp un inventar în minte. Trei cranii, trei perechi de pantofi, trei cutii toracice cu articulații, mai multe vertebre și o gamă întreagă de oase mici. Un singur craniu prezenta urme asemănătoare cu ale celui pe care i-l arătase Pendergast inițial. Însă multe vertebre fuseseră deschise în același mod, de la prima vertebră lombară până jos, la sacrum. Continuă sortarea. Trei perechi de pantaloni; nasturi, un pieptene, bucăți de cartilaje și de carne uscată; șase seturi de oase de picior, cu labele scoase din pantofi. Încălțămintea fusese aruncată separat. „Dacă aș fi avut pungi pentru mostre", își spuse Nora. Smulse câteva fire de păr de pe o scăfârlie – încă mai avea o parte din scalp – și o vârî în buzunar. Era o nebunie; detesta să lucreze fără echipament adecvat. Profesionistul din ea se revolta în fața acestei operațiuni făcute în grabă, fără grijă.

Își îndreptă atenția asupra hainelor în sine. Erau sărăcăcioase, aspre și foarte murdare. Putreziseră, dar, la fel ca oasele, nu prezentau nici o urmă care să lase să se vadă că ar fi fost atacate de rozătoare. Își ridică lupa, o duse la ochi și privi bucata de haină cu mai multă atenție. Mulți păduchi; morți, firește. Haina avea găuri care păreau să fie rezultatul unei purtări îndelungate și era plină de o sumedenie de petice. Și pantofii erau extrem de uzați, unii chiar cu găuri mari. Căută prin buzunarele unei perechi de pantaloni: un pieptene, o bucată de sfoară. Trecu la alte buzunare: nimic. În al treilea găsi o monedă. Când o trase afară, materialul putrezit se sfărâmă. Era un cent american, datând din 1877. Îndesă totul în grabă în propriile buzunare.

Se mută la altă firidă și, din nou, sortă și inventarie conținutul cât putu de repede. Era asemănător: trei cranii și trei corpuri dezmembrate, însoțite de trei rânduri de haine. Căută prin buzunarele pantalonilor: o cataramă și încă doi penny, din 1880 și 1872. Ochii îi reveniră asupra oaselor: din nou, aceleași urme ciudate pe vertebre.

Privi mai îndeaproape. Vertebra lombară, mereu lombara, deschisă cu grijă – aproape chirurgical – și desfăcută în două. Strecură una în buzunarul ei.

Înaintă prin tunel, examinând pe rând fiecare nișă, notându-și grăbită observațiile în carnețelul lui Pendergast. În fiecare nișă erau exact trei cadavre. Toate fuseseră dezmembrate în același fel, la gât, la umeri și la șolduri. Câteva cranii aveau același semne distincte pe care le observase pe specimenul pe care i-l adusese prima dată Pendergast. Toate scheletele prezentau traume severe în partea inferioară a coloanei vertebrale. Din examinarea rapidă pe care le-o făcuse craniilor, toate păreau să se încadreze între aceleași limite de vârstă – între treisprezece și aproximativ douăzeci de ani – și erau un amestec de băieți și fete, predominând însă băieții. Se întrebă ce descoperise examinatorul legist. Ei, avea timp să afle asta mai târziu.

„Douăsprezece nișe, câte trei cadavre în fiecare...“ Totul foarte exact, foarte precis. La penultima nișă, se opri. Apoi se întoarse în mijlocul tunelului, făcând mari eforturi să nu se gândească la implicațiile a ceea ce vedea, să se concentreze strict asupra faptelor. În orice sit arheologic, era important să stai câteva clipe nemișcat, în liniște, să-ți ții în frâu gândurile și să te lași pur și simplu pătruns de senzațiile acelui loc. Privi în jur, încercând să uite de scurgerea timpului, să-și înăbușe prejudecățile. Un tunel de pivniță, de dinainte de 1890, nișele atent săpate în pereți, cadavrele și hainele a treizeci și șase de tineri, băieți și fete. Pentru ce fusese construit? Îi aruncă o privire lui Pendergast. Rămăsese în celălalt capăt și examina peretele de cărămidă, scoțând câteva bucățele de mortar cu vârful unui cuțit.

Se întoarse la firidă, observând cu atenție poziția fiecărui os, fiecare articol de îmbrăcăminte. Două rânduri de pantaloni de lână, fără nimic în buzunare. O rochie: jegoasă, ruptă, ca vai de ea. O privi cu mai multă atenție. O rochie de fată – scundă și slabă. Ridică încet craniul maroniu de lângă ea. O femeie tânără, adolescentă, de șaisprezece, poate șaptesprezece ani. Se simți străbătută de un val de groază: chiar dedesubt era o claie de păr, cosițe lungi și blonde, încă legate cu o panglică de dantelă roz. Examină craniul: aceeași dantură neîngrijită. La numai șaisprezece ani, avea deja dinții cariați. Panglica

era de mătase, de o calitate cu mult superioară rochiei; probabil că fusese cel mai de preț lucru al bietei fete. Această sclipire de umanitate o făcu să se oprească împietrită preț de câteva clipe.

În timp ce căuta vreun eventual buzunar, simți ceva trosnindu-i sub degete. Hârtie. Pipăi rochia și-și dădu seama că bucata de hârtie nu era câtuși de puțin în vreun buzunar, ci fusese cusută în căptușeală. Începu să tragă rochia afară din firidă.

– Ați găsit ceva interesant, dr. Kelly?

Tresări la auzul vocii medicului legist. Van Bronck. Tonul i se schimbase: acum părea arogant. Stătea aplecat deasupra ei.

Nora privi în jur. Fusese atât de concentrată, încât nu-l auzise întorcându-se. Pendergast era la intrarea în tunel și discuta aprins cu niște persoane în uniformă care-l priveau prin spărtură.

– Dacă așa ceva i se poate părea cuiva interesant, răspunse ea.

– Știu că nu sunteți de la Departamentul teritorial de expertiză medicală, ceea ce înseamnă că trebuie să faceți parte din echipa de legiști a FBI-ului.

Nora roși.

– Nu sunt doctor în medicină, spuse ea. Sunt arheolog.

Sprâncenele lui Van Bronck se înălțară dintr-odată și un zâmbet sarcastic i se lățI pe toată fața. Avea o gură cu o formă perfectă, ce părea să fi fost pictată de un artist renascentist. Îi lucea atunci când articula cuvintele.

– Ah. *Nu* sunteți doctor în medicină. Înseamnă că l-am înțeles greșit pe colegul dumneavoastră. Arheologie. Ce drăguț!

Nu avusese o oră; nu avusese nici măcar jumătate de oră.

Strecură rochia înapoi în firidă, îndesând-o într-o crăpătură prăfuită, ceva mai în spate.

– Dar dumneavoastră ați găsit ceva interesant, domnule *doctor?* întrebă ea pe un tot cât mai nonșalant cu putință.

– Vă trimit raportul meu, îi răspunse Van Bronck. Pe de altă parte însă, mi-e greu să cred că-l veți putea înțelege. E un întreg jargon profesional, știți doar.

Zâmbi, însă zâmbetul lui nu era deloc prietenos.

– Încă nu am terminat, spuse ea. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă.

Începu să se îndrepte spre ultima firidă.

– Vă puteți continua cercetările după ce înlătur eu rămășițele umane.

– Nu mutați nimic până nu apuc să examinez totul.

– Spuneți-le lor, zise Van Bronck făcând un semn spre cineva aflat în spatele ei. Nu știu ce anume v-a creat impresia că acesta este un sit *arheologic.* Din fericire, problema a fost clarificată.

Nora văzu mai mulți polițiști alunecând prin spărtură, cu niște cutii grele în mână. Spațiul se umplu numaidecât de voci puternice, mârâieli și înjurături. Pendergast nu se mai vedea pe nicăieri.

Ultimii intrară Ed Shenk și căpitanul Custer. Custer o văzu și veni spre ea, croindu-și cu grijă drumul printre cărămizi, urmat de doi locotenenți.

– Dr. Kelly, am primit ordine de la sediu, spuse el cu voce grăbită și pițigăiată. Spuneți-i șefului dumneavoastră că, din păcate, s-a înșelat. Într-adevăr, se pare că avem de-a face cu o crimă neobișnuită, care însă nu mai prezintă nici o importanță pentru organele legii din ziua de azi, cu atât mai puțin pentru FBI. Totul s-a petrecut cu mai bine de o sută de ani în urmă.

"Și noi avem o clădire de construit", își spuse Nora, aruncându-i o privire lui Shenk.

– Nu știu cine v-a angajat, dar treaba dumneavoastră a luat sfârșit. Ducem rămășițele umane la centrul de medicină legală. Tot ce mai rămâne va fi etichetat și inventariat.

Polițiștii trânteau cutiile pentru probe pe podeaua umedă, și tot spațiul răsuna de bubuituri și de bufnituri. Medicul legist începu să scoată oasele din firide, cu mâinile grijuliu protejate de mănuși de cauciuc, punându-le apoi în cutii, aruncând la o parte hainele și restul obiectelor personale. Vocile se amestecau în norii de praf care se ridicau. Lumini de lanternă străpungeau întunericul. Nora privea cum totul era distrus chiar sub ochii ei.

– Doriți ca oamenii mei să vă escorteze afară, domnișoară? o întrebă căpitanul Custer cu o politețe exagerată.

– Mă descurc și singură, răspunse Nora.

Lumina soarelui o orbi preț de-o clipă. Tuși, trase în piept aerul curat și privi în jur. Mașina era parcată în continuare în stradă, iar Pendergast o aștepta sprijinit de ea.

Se îndreptă spre poartă cu pași hotărâți. Pendergast își ținea capul înclinat, ferindu-se de soare, cu ochii pe jumătate închiși. În lumina puternică a după-amiezii, pielea lui părea palidă și translucidă ca alabastrul.

– Căpitanul avea dreptate, nu-i așa? Nu ai jurisdicție aici.

Pendergast plecă încet capul, cu o expresie îngrijorată pe față. Nora simți cum furia îi dispărea. Bărbatul scoase din buzunar o batistă de mătase cu care își tamponă fruntea. Pe când ea îl privea, chipul lui își reluă obișnuita expresie opacă, apoi bărbatul vorbi:

– Uneori nu avem timp să urmăm toate procedurile standard. Dacă am fi așteptat până mâine, n-am mai fi găsit nimic. Ai văzut cât de repede acționează Moegen-Fairhaven. Dacă locul ar fi catalogat ca având valoare arheologică, treaba asta le-ar întârzia lucrarea săptămâni întregi. Și, firește, nu puteau permite să se întâmple una ca asta.

– Dar *are* valoare arheologică.

Pendergast dădu din cap.

– Sigur că da. Dar lupta este deja pierdută, dr. Kelly. Am știut de la bun început că așa va fi.

Ca răspuns parcă, un excavator mare și galben se puse în mișcare, cu motorul tușind și pufnind. Muncitorii începură și ei să-și facă apariția, ieșind din rulote și din cabinele camioanelor. Cutiile albastre începuseră deja să iasă din tunel, și erau acum încărcate într-o ambulanță. Cu mișcări încete, excavatorul se îndreptă înspre spărtură, cu bena ridicată, pregătit să muște cărămida cu dinții lui de fier.

– Ce ai găsit? o întrebă Pendergast.

Nora ezită. Să-i spună de hârtia din rochie? Probabil că nu era nimic important, și, oricum, dovada era pierdută.

Smulse paginile mâzgălite din carnețel și-i înapoie caietul.

– O să fac un raport cu observațiile mele generale în această seară, spuse ea. Vertebrele lombare ale victimelor par să fi fost deschise în mod deliberat. Am strecurat una în buzunar.

Pendergast dădu din cap.

– Erau și o mulțime de cioburi înfipte în pământ. Am luat câteva pentru analiză. În afara scheletelor, am mai găsit în nișe și niște monede, datate din 1872, 1877 și 1880. Și câteva articole prin buzunare.

– Ansamblul de locuințe de aici a fost ridicat în 1897, murmură Pendergast cu voce gravă, aproape pentru sine. Avem, așadar, un *terminus ante quem*. Crimele au avut loc înainte de 1897, probabil în jurul datelor de pe monede – adică, prin anii 1870–1880.

O limuzină neagră și lungă apăru în spatele lor, cu ferestrele fumurii strălucind în soare. Un bărbat înalt, într-un costum elegant de culoare gri-închis, ieși din mașină, urmat de alți câțiva indivizi. Bărbatul privi în jur, ochii fixându-i-se repede asupra lui Pendergast. Avea fața lungă și îngustă, ochii depărtați, păr negru și pometi atât de înalți și de ascuțiți, de parcă ar fi fost modelați cu securea.

– Și iată-l și pe domnul Fairhaven în persoană, venit să se asigure că nu mai sunt și alte întârzieri nefericite, spuse Pendergast. Cred că e cazul să plecăm. Îi deschise portiera, apoi urcă la rândul lui în mașină. Mulțumesc, dr. Kelly, spuse el, făcând semn șoferului să pornească mașina. Mâine ne vom întâlni din nou. În termeni ceva mai oficiali, sper.

În timp ce înaintau prin traficul din partea de sud-est a New Yorkului, Nora îi aruncă o privire.

– Dar cum de ai aflat de locul ăsta? Abia ieri a fost descoperit.

– Am multe relații. Foarte utile în meseria mea.

– Cred și eu. Apropo de relații, de ce nu l-ai sunat iar pe prietenul dumitale, consilierul? Sunt sigură că te-ar fi susținut.

Rollsul coti încet pe East River Drive, cu motorul puternic torcându-i încetișor.

– Consilier? repetă Pendergast, clipind parcă nedumerit. Nu am avut încă plăcerea să-l cunosc.

– Atunci, unde ai sunat mai devreme?

– La mine acasă.

La aceste cuvinte, Pendergast schiță un zâmbet aproape imperceptibil.

CINCI

William Smithback Jr. stătea în ușa localului Café des Artistes, conștient de privirile ațintite asupra lui. Costumul cel nou, bleumarin, din mătase italienească, foșnea în vreme ce bărbatul scruta încăperea slab luminată. Încercă să-și controleze poziția, să-și țină spatele drept, să păstreze o atitudine demnă, aristocrată. Costumul Armani îl costase o mică avere, dar acum, stând la intrare, își dădea seama că meritase până la ultimul bănuț. Se simțea sofisticat, rafinat, un fel de Tom Wolfe – deși, desigur, nu avusese curaj să-i copieze în întregime imaginea, cu tot cu pălăria lui albă. Batista de mătase fină care-i ieșea din buzunar era un detaliu de efect, deși poate ușor exagerat. Pe de altă parte însă, era, la urma urmei, un scriitor celebru – ei, cel puțin aproape celebru; dacă afurisita aia de ultimă carte ar mai fi urcat încă două poziții, ar fi ajuns în top – și își putea permite astfel de mici extravaganțe. Tânărul se întoarse cu o mișcare pe care o speră nonșalantă și elegantă și ridică o sprânceană în direcția șefului de sală. Acesta se îndreptă numaidecât spre el, cu un zâmbet lățit pe toată figura.

Lui Smithback îi plăcea mult restaurantul ăsta, mai mult decât oricare altul din New York. Nu era, categoric, de modă veche, ci mai degrabă *trendy,* dar cu mâncare excelentă. Nu te întâlneai aici cu gloata din Bridge și din Tunnel, cum se întâmpla la Le Cirque 2000. Iar pictura murală Howard Chandler Christie adăuga o ușoară notă de kitsch, doar atât cât trebuia.

– Domnule Smithback, ce plăcere să vă vedem în această seară! Însoțitoarea dumneavoastră tocmai a sosit.

Smithback dădu cu gravitate din cap. Faptul că fusese recunoscut de șeful de sală al acestui restaurant de primă clasă îl făcea să plesnească de mândrie, deși n-ar fi admis asta nici în ruptului capului în fața altcuiva. Fusese nevoie de mai multe vizite și de mai multe bancnote de douăzeci de dolari, lăsate să-i alunece cu discreție din mână. Și, desigur, nu stricase să menționeze, în treacăt, poziția pe care o ocupa la *New York Times.*

Nora Kelly stătea la o masă dintr-un colț, așteptându-l. Ca de obicei, fu îndeajuns numai să o vadă, și simți un fior de plăcere, asemenea unui impuls electric. Deși era în New York de mai bine de-un an, Nora încă mai păstra un aer proaspăt și neafectat care-l încânta. Și părea să nu-și mai piardă bronzul de Santa Fe. Era ciudat cum se cunoscuseră, în cele mai proaste condiții cu putință: o expediție arheologică din Utah, în care fuseseră amândoi la un pas de a-și pierde viața. Pe atunci, îi arătase fără umbră de îndoială că-l găsea arogant și nesuferit. Și totuși, iată-i acum, doi ani mai târziu, pe punctul de a se muta împreună. Iar Smithback nu-și imagina cum și-ar mai fi putut petrece măcar o zi fără ea.

Se strecură pe banchetă cu un zâmbet. Nora arăta senzațional, ca întotdeauna: părul arămiu i se revărsa pe umeri, ochii verde-închis îi străluceau în lumina lumânării, iar cei câțiva pistrui din vârful nasului îi adăugau o delicioasă notă de neastâmpăr. Apoi privirea îi alunecă asupra hainelor femeii. Ei bine, acestea lăsau de dorit. Dumnezeule mare, erau chiar *murdare!*

– N-o să crezi ce zi am avut, spuse ea.

– Hm!

Smithback își potrivi cravata și se răsuci ușor, în așa fel încât lumina să-i cadă pe tăietura elegantă pe care o avea costumul în zona umerilor.

– Îți jur, Bill, n-o să-ți vină să crezi. Dar, ține mine, îți spun totul neoficial.

Acum Smithback se simți ușor jignit. Nu numai că nu-i observase costumul, dar chiar nu era cazul să-i atragă atenția că era neoficial ceea ce-i spunea.

– Nora, *totul* între noi este neoficial...

Nu-l lăsă să termine.

– Mai întâi, jigodia aia de Brisbane mi-a redus bugetul cu zece la sută.

Smithback scoase un sunet de consolare. Muzeul era în mod continuu în criză de bani.

– După care m-am trezit cu un bărbat tare ciudat în biroul meu.

Smithback scoase alt sunet, mișcându-și ușor cotul până îl aduse în dreptul paharului de apă. Cu siguranță, trebuia să observe mătasea de culoare închisă pe fața albă de masă.

– Îmi citea cărțile, se purta de parcă ar fi fost stăpân acolo. Arăta ca un antreprenor de pompe funebre. Purta un costum negru și avea pielea foarte albă. Nu era albinos, doar *alb.*

O senzație neplăcută de déjà-vu începu să se înfiripe în mintea lui Smithback. Încercă s-o alunge.

– Mi-a spus că e de la FBI și m-a târât după el în oraș, la un șantier unde găsiseră...

Dintr-odată, senzația reveni.

– Ai spus *FBI?*

Imposibil. Nu el. Nu putea fi el!

– Da, FBI. Agentul special...

– Pendergast! îi termină Smithback propoziția.

Fu rândul Norei să pară uluită.

– Îl cunoști?

– Dacă-l cunosc? Am scris despre el în cartea mea despre crimele de la muzeu. Carte aia pe care *ai spus* că ai citit-o.

– Oh, da, sigur. Așa e.

Smithback dădu din cap, prea agitat ca să se mai simtă indignat. Pendergast nu venise în Manhattan într-o vizită de curtoazie. Individul ăsta nu apărea decât atunci când erau necazuri. Sau poate că atrăgea necazurile după el, oriunde se ducea. Oricum ar fi fost,

Smithback spera din tot sufletul că nu erau necazuri de genul celor de data trecută.

Chelnerul apăru și le luă comanda. Smithback, care intenționase să ceară un pahar mic de vin sec, comandă în schimb un martini mare. „Pendergast. Oh, Doamne!“ Oricât de mult l-ar fi admirat pe omul ăsta, fusese ușurat să-l vadă luându-și servieta neagră și întorcându-se în New Orleansul lui.

– Ei, povestește-mi despre el, spuse Nora, lăsându-se pe spătarul băncuței.

– Este...

Smithback se opri, simțind o greutate în exprimare ce nu-i era deloc caracteristică. Își căuta cuvintele.

– Este neconvențional. Șarmant, un aristocrat sudist. Și plin de bani – moștenire de familie. Ceva afaceri în domeniul farmaceutic. Sincer, nu știu care e legătura lui cu FBI-ul. Pare să aibă mână liberă să-și bage nasul în orice îi cășunează. Lucrează singur și e foarte, foarte bun. Cunoaște mulți oameni importanți. În ceea ce privește latura lui personală, nu știu absolut nimic despre el. E o enigmă. Niciodată nu știi ce gândește cu adevărat. Zău așa, nici măcar nu-i știu numele mic.

– Nu poate fi chiar atât de influent. I s-a dat peste nas astăzi.

Smithback își arcui sprâncenele.

– Ce s-a întâmplat? Ce voia?

Nora îi povesti despre vizita lor grăbită la camera mortuară de la locul de construcție. Termină tocmai când sosiră porțiile de *quenelle*[1] din trufe și zgârciobi.

– Moegen – Fairhaven, spuse Smithback înfigându-și furculița în spumă, făcând să se ridice o aromă puternică de mosc și de pădure. Nu sunt ăia care au avut un scandal mai demult fiindcă au demolat fără autorizație un ansamblu de locuințe de nefamiliști – când oamenii mai locuiau încă acolo?

– Blocul de nefamiliști de pe East First? Cred că da.

– Nasoală gașcă.

[1] Un fel de găluște făcute, în mod normal, din pește sau din carne de pui, de porc sau de vită, servite cu un sos alb; este o mâncare specifică bucătăriei franceze. (n.red.)

– Fairhaven venea cu limuzina chiar când am plecat noi.

– Da. Într-un Rolls, parcă ai spus.

Pe Smithback îl bușii râsul. Când începuse să investigheze crimele de la muzeu, Pendergast se deplasa într-un Buick. Luxul pe care îl implica un Rolls nu putea fi doar o întâmplare – totul, la Pendergast, avea un scop.

– Ei, cel puțin te-ai plimbat ca o doamnă. Totuși, nu pare genul de caz care să-l intereseze pe Pendergast.

– De ce nu?

– Ce s-a găsit acolo este, într-adevăr, incredibil, dar rămâne totuși o poveste veche de mai bine de o sută de ani. De ce ar fi interesat FBI-ul, sau orice alt organ de poliție, de niște crime petrecute cu atât de mult timp în urmă?

– Nu sunt niște crime obișnuite. Treizeci și șase de tineri uciși, mutilați și îndesați într-un spațiu îngust, subteran. Trebuie să fie printre cele mai impresionante crime în serie din istoria Statelor Unite.

Chelnerul se întoarse, lăsând să alunece o farfurie în fața lui Smithback: friptură *au poivre*[1], în sânge.

– Nora, fii serioasă! zise tânărul ridicând nerăbdător cuțitul. Ucigașul e mort de mult. E doar o curiozitate istorică. O să fie un articol grozav într-un ziar – dacă mă gândesc bine –, dar tot nu-nțeleg de ce i-ar interesa pe băieții de la FBI.

Simți privirea Norei ațintită asupra lui.

– Bill, ce ți-am spus e *neoficial*, ține minte!

– S-a întâmplat de mult, Nora! Și ar fi o poveste senzațională. Cu ce ar strica dacă...?

– *Neoficial!*

Smithback oftă.

– Te rog doar să-mi dai mie prima șansă, Nora. Când o veni vremea.

Nora rânji.

– Tu ai întotdeauna prima șansă, Bill. Știi doar.

---

[1] Fel de mâncare franțuzesc constând dintr-o bucată de carne tăvălită pe o parte în boabe de piper negru, iar apoi prăjită. (n.red.)

Smithback râse și tăie o bucată fragedă de carne.

– Ei? Și ce-ai găsit acolo?

– Nu prea multe. Câteva chestii prin buzunare – niște monede vechi, un pieptene, agrafe, sfoară, nasturi. Oamenii ăștia erau *săraci.* Am luat o vertebră, o mostră de păr și... Ezită. Mai era ceva.

– Hai, spune tot!

– Am simțit o hârtie cusută în căptușeala rochiei unei fete. Părea să fie o scrisoare. Mă gândesc întruna la asta.

Smithback se aplecă spre ea, încruntat.

– Și ce scria?

– A trebuit să pun rochia la loc înainte să am timp să mă uit mai bine.

– Vrei să spui că-i încă acolo?

Nora dădu din cap.

– Și ce-o să facă acum cu toate lucrurile?

– Medicul legist a luat oasele, dar a spus că o să inventarieze restul. Mi-au lăsat impresia că vor să abandoneze lucrurile prin cine știe ce depozit, până se uită de ele. Cu cât scapă mai repede de dovezi, cu atât sunt mai mici șansele ca șantierul lor să fie declarat locație cu valoare arheologică. Am văzut constructori în stare să distrugă un sit întreg numai pentru ca arheologii să nu mai găsească nimic când veneau să examineze.

– Dar asta-i ilegal, nu? Nu trebuie să se oprească dacă găsesc ceva important?

– Dacă distrug locul, cum mai poate cineva dovedi că era ceva important? Investitorii distrug în felul ăsta zeci de locații arheologice în toată America, în fiecare zi.

Smithback bombăni, indignat pe bună dreptate, și mai tăie o bucată de friptură. Era lihnit. Și nicăieri nu găseai friptură ca la Café des Artistes. Și porțiile erau sănătoase, ca pentru un bărbat, nu porcării de-alea de *nouvelle cuisine,* cu minuscule structuri arhitecturale realizate din mâncare în mijlocul unei uriașe farfurii albe stropit cu câteva picături de sos deloc apetisant.

– De ce să-și fi cusut fata scrisoarea în rochie?

Smithback ridică privirea, luă o sorbitură de vin roșu și din nou o bucată de friptură.

– Să fi fost o scrisoare de dragoste?

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât încep să cred că ar putea fi ceva important. Cel puțin ne-ar da un indiciu în legătură cu cine au fost oamenii ăia. Altfel, s-ar putea să nu aflăm niciodată, după ce hainele le vor fi duse cine știe unde, iar tunelul va fi distrus. Îl privea intens, fără să se fi atins de porția ei de mâncare. La naiba, Bill! Ăla chiar *era* un sit arheologic.

– Probabil că a fost deja distrus până la ora asta, cum ai spus și tu.

– Începuse să se însereze. Am îndesat rochia înapoi în firidă.

– Atunci, probabil că au luat-o împreună cu celelalte lucruri.

– Nu cred. Am ascuns-o într-o crăpătură din fundul nișei. Se grăbeau. E posibil să n-o fi observat.

Smithback zări scânteierea din ochii căprui ai Norei. Cunoștea privirea asta.

– Nici gând, Nora! se grăbi el s-o oprească. Mai mult ca sigur, locul e păzit. Probabil că e luminat mai bine ca o scenă. Nici să nu te gândești!

Următorul pas era ca Nora să insiste ca el să o însoțească.

– Trebuie să vii cu mine. În seara asta. Îmi trebuie scrisoarea aia.

– Nici măcar nu știi sigur că-i o scrisoare. Ar putea fi un bon de la spălătorie.

– Bill, chiar și un bon de la *spălătorie* ar fi un indiciu important.

– Riscăm să ne aresteze.

– Nu-i adevărat! Nu te-arestează nimeni!

– Cum adică, nu *mă* arestează?

– Eu o să-i distrag atenția paznicului, și în timpul ăsta tu sari gardul. Tu știi să te faci nevăzut. Ochii Norei străluceau tot mai puternic pe măsură ce vorbea. Da. Ai putea să te deghizezi în vagabond, de exemplu, să te prefaci că scormonești prin gunoaie. În cel mai rău caz, dacă te prind, nu pot decât să-ți ceară să pleci de-acolo.

Smithback era oripilat.

– Eu? Vagabond? Nici gând! N-ai decât să fii *tu* vagabonda.

– Nu, Bill, asta n-o să țină. Eu trebuie să fiu prostituata.

Ultima bucată de friptură rămase înțepenită în furculiță, la jumătatea drumului spre gura lui Smithback.

Nora îi zâmbi.

– Tocmai ți-ai vărsat sos de coniac pe minunatul tău costum italienesc nou.

ȘASE

Nora privi prevăzătoare pe după colțul străzii, tremurând ușor. Era o noapte răcoroasă, iar fusta mini de culoare neagră și maioul argintiu, mulat pe corp, nu prea-i țineau de cald. Doar stratul gros de machiaj, își spuse, o mai acoperea cât de cât. În depărtare, traficul se prelingea prin Chatham Square, iar structura masivă și întunecată a lui Manhattan Bridge se contura amenințătoare. Era aproape ora trei dimineața, și străzile din Lower East Side erau pustii.

– Ce vezi? o întrebă Smithback din spatele ei.

– Locul e de destul de bine luminat. Dar nu văd decât un singur paznic.

– Ce face?

– Stă pe un scaun, fumează și citește o carte.

Smithback se încruntă. Fusese deprimant de ușor să se transforme într-un vagabond. Silueta lui zveltă era înfășurată într-un pardesiu negru și lucios, îmbrăcat peste o cămașă în pătrățele, o pereche murdară de blugi și niște adidași Keds, făcuți zdrențe. Smithback găsise prin dulap suficiente obiecte vestimentare adecvate dintre care să aleagă. Puțin cărbune de desen mânjit pe față, ulei de măsline dat prin păr și o desagă formată din cinci pungi de plastic pline cu haine nespălate desăvârșiseră deghizarea.

– Cum arată? întrebă Smithback.

– Mare și rău.

– Încetează!

Smithback nu avea chef de glume. Îmbrăcați în halul ăsta, nu reușiseră să oprească un taxi în Upper West Side, așa că fuseseră nevoiți să ia metroul. Nimeni nu-i făcuse vreun avans clar Norei, dar primise suficiente ocheade, urmate de priviri iuți aruncate lui Smithback, priviri care spuneau în mod cât se poate de grăitor: „Ce caută o curvă de clasă cu vagabondul ăsta?“ Drumul lung și faptul că schimbaseră de două ori metroul nu-i îmbunătățise câtuși de puțin starea de spirit.

– Planul ăsta al tău e foarte slab, spuse el. Ești sigură că te descurci?

Simțea că era pe cale să explodeze.

– Avem amândoi mobilele la noi. Dacă se-ntâmplă ceva, urlu „criminal nenorocit“ și tu suni la poliție. Dar nu te teme – n-o să ne creeze probleme.

– Da, o să fie prea ocupat să se uite la țâțele tale, mormăi Smithback. Nu știu la ce ți-ai mai pus bluza aia, că oricum se vede totul prin ea.

– Crede-mă, știu să-mi port de grijă. Ține minte, rochia e în penultima firidă de pe dreapta. Pipăie zidul din spate ca să găsești crăpătura. După ce ieși, sună-mă. Hai să-i dăm drumul!

Păși în lumina felinarelor și începu să înainteze pe trotuar, înspre poarta șantierului. Tocurile-i răsunau pe asfalt, sânii-i săltau. Când ajunse aproape de poartă, se opri și începu să scotocească prin poșeta aurie cu o grimasă ușor exagerată. Simțea deja ochii paznicului ațintiți asupra ei. Scăpă pe jos un ruj și se aplecă să-l ridice, asigurându-se că-i oferea cu această ocazie bărbatului o priveliște cât mai interesantă. Apoi scotoci din nou prin poșetă, înjură și începu să se uite în jur. Lăsă privirea să i se oprească asupra paznicului. Bărbatul o privea la rândul lui, cu cartea rămasă deschisă pe genunchi.

– La dracu’! Mi-am uitat țigările la bar.

Îi zâmbi.

– Poftim! spuse bărbatul ridicându-se în grabă. Ia una de la mine!

Nora se aplecă și luă țigara printr-un ochi din plasa gardului, așezându-se în așa fel încât să-l oblige pe paznic să se întoarcă pentru moment cu spatele la șantier. Se ruga din tot sufletul ca Smithback să se miște repede.

Paznicul scoase și o brichetă și încercă s-o strecoare prin gard, dar nu reuși.

– O clipă. Stai să deschid.

Nora aștepta, cu țigara în mână.

Poarta se dădu în lături, și bărbatul aprinse bricheta. Nora se apropie și se aplecă spre flacără, trăgând fumul, sperând să n-o apuce tusea.

– Mersi.

– Cu plăcere, îi răspunse paznicul.

Era tânăr, cu păr de culoare șaten-deschis, nici prea gras, nici prea slab, cu o mutră cam tâmpă, nu foarte puternic și, în mod clar, fâstâcit de prezența ei. Bun.

Nora rămase în fața porții și mai trase un fum.

– Frumoasă noapte, zise ea.

– Cred că ți-e frig.

– Puțin.

– Poftim, ia asta!

Cu o mișcare galantă, bărbatul își scoase haina și i-o puse pe umeri.

– Mersi.

Tânărul arăta ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce noroc picase pe capul lui. Nora știa că era atrăgătoare. Știa că trupul ei, după atâția ani petrecuți cu rucsacul în spate prin locuri uitate de lume, era zvelt și bine lucrat. Stratul gros de machiaj îi dădea o senzație de siguranță. Nici într-o mie de ani nu ar fi putut bărbatul cu care vorbea acum s-o identifice mai târziu pe târfa din fața lui în experta arheolog de la Muzeul de Istorie Naturală din New York. În mod ciudat, ținuta asta o făcea să se simtă îndrăzneață, sexy, provocatoare.

Auzi un zgomot înfundat. Probabil că Smithback sărea gardul de plasă.

– Lucrezi aici în fiecare noapte? întrebă ea repede.

– Cinci nopți pe săptămână, spuse paznicul, și Nora văzu cum i se umflă mărul lui Adam. Acum, după ce-au început construcțiile. Dar tu? Locuiești pe-aici?

Nora făcu un semn vag înspre râu.

– Tu?

– În Queens.

– Ești însurat?

Îi văzu mâna stângă, pe care remarcase mai devreme o verighetă, dispărând în spatele tocului armei.

– Nici vorbă.

Nora dădu din cap și trase alt fum. Simțea că-ncepea să amețească. Oare cum puteau oamenii să fumeze chestiile astea? Voia ca Smithback să se grăbească.

Zâmbi și aruncă mucul pe jos, strivindu-l cu tocul.

Pachetul reapăru numaidecât.

– Încă una?

– Nu, zise ea. Încerc să le reduc.

Îl văzu privindu-i maioul, încercând să fie subtil.

– Lucrezi într-un bar? o întrebă, apoi roși.

Jenantă întrebare. Nora auzi alt sunet, de cărămizi în cădere.

– Oarecum, zise ea, strângând mai tare haina în jurul umerilor.

Bărbatul dădu din cap. Părea să mai fi prins curaj.

– Ești foarte frumoasă, spuse el repede, dintr-o suflare.

– Mulțumesc, îi răspunse.

Doamne, era o treabă de treizeci de secunde. Ce tot făcea Smithback?

– Ești... liberă mai târziu?

Nora îl măsură fără grabă cu privirea.

– Vrei o întâlnire?

– Da. Da, sigur.

Din nou, un sunet, de data asta mai tare: zdrăngănit de gard. Smithback venea înapoi. Paznicul se întoarse.

– Ce fel de întâlnire? întrebă Nora.

Se uită iar la ea, fără să mai încerce să se ferească. Nora se simți goală sub privirile lui încărcate de poftă. Alt zdrăngănit. Paznicul se întoarse, și de data asta îl văzu pe Smithback. Ar fi fost și greu să nu-l vadă: stătea atârnat, încercând să-și desfacă pardesiul jegos care-i rămăsese prins în gard.

– Hei! strigă paznicul.

– Lasă-l! spuse Nora grăbită. E doar un vagabond.

Smithback se zbătea. Încerca acum să își dea haina jos, dar nu reușise decât să se încurce și mai tare.

– N-avea ce să caute acolo, spuse paznicul.

Din nefericire, dăduseră peste un individ care-și lua munca în serios.

Duse mâna la armă.

– Hei, tu! strigă, mai tare acum. Hei!

Făcu un pas înspre ziarist.

Smithback se zbătea frenetic, încercând să scape de haină.

– Uneori o fac și gratis, spuse Nora.

Paznicul se întoarse spre ea, cu ochii căscați, uitând pe loc de vagabondul de pe gard.

– Serios?

– Sigur. De ce nu? Pentru băieți drăguți ca tine...

Individul rânji ca un imbecil. Nora îi observă acum urechile clăpăuge. Ce idiot! Își înșela atât de ușor nevasta! Și cu cine?

– Chiar acum? întrebă el.

– E prea frig. Mâine.

Auzi sunet de pânză sfâșiată, o bufnitură, o înjurătură înfundată.

– Mâine?

Părea devastat.

– De ce nu acum? La tine.

Nora își scoase haina și i-o dădu înapoi.

– Niciodată la mine!

Bărbatul făcu un pas spre ea.

– E un hotel după colț.

Se aplecă, încercă să-și strecoare un braț pe după talia ei. Nora se retrase ușor, forțându-se să zâmbească, apoi auzi telefonul sunându-i. Răspunse, cu un nemărginit sentiment de ușurare.

– Misiune îndeplinită, se auzi vocea lui Smithback. Poți să pleci de lângă libidinosul ăla.

– Sigur, domnule McNally, cum să nu! spuse ea mieroasă. Sună interesant. Ne vedem acolo!

Mimă un sunet de sărut la telefon, apoi închise.

Se întoarse spre paznic.

– Îmi pare rău. Afaceri.

Se retrase încă un pas.

– Stai! Haide! Ai spus...

Se simțea o notă de disperare în vocea lui.

Nora se retrase încă vreo câțiva pași și îi închise poarta de sârmă în față.

– Mâine. Îți promit.

– Nu, stai!

Se întoarse și începu să meargă repede pe trotuar.

– Hei, domniță! Stai! Te rog...

Ecourile lui disperate răsunau printre blocuri.

Nora dădu cât putu de repede colțul străzii. Smithback o aștepta. O strânse o clipă în brațe.

– Nenorocitul s-a luat după tine?

– Nu vorbi. Să mergem!

O luară la fugă în josul străzii; Nora se clătina pe tocurile înalte. Schimbară direcția în capătul străzii, traversară, apoi se opriră, gâfâind și ascultând. Paznicul nu venea după ei.

– Isuse! spuse Smithback, sprijinindu-se cu spatele de zid. Cred că mi-am rupt mâna când am căzut de pe afurisitul ăla de gard.

Ridică brațul. Pardesiul și cămașa erau sfâșiate, și prin gaură i se vedea cotul însângerat.

Nora îl examină.

– N-ai nimic. Ai luat rochia?

Smithback lovi cu mâna peste sacoșe.

– Super!

Smithback privi în jur.

– N-o să putem găsi un taxi pe-aici, zise el gemând.

– Oricum nu ne ia nici un taxi, ai uitat? Dă-mi pardesiul! Mor de frig.

Smithback îi înfășură haina în jurul umerilor. Se opri, cu un zâmbet întins de la o ureche la alta.

– Arăți cam... sexy.

– Termină!

O luă înspre gura de metrou.

Smithback țâșni în urma ei. La intrarea în metrou, se opri.

– Vii la o întâlnire, domniță? zise el rânjind. Hei, domniță, te rog!

Imita ultimele rugăminți sfâșietoare ale pazniculuí.

Nora îl privi. Părul îi stătea răvășit în toate direcțiile, fața-i era acum și mai murdară și mirosea a mucegai și a praf. Arăta cum nu se poate mai ridicol.

Nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– O să te coste mult. Eu sunt fată de lux.

Smithback rânji din nou.

– Diamante. Perle. Verzișori. Nopți în deșert, dansând sub luna singuratică. Tot ce-ți dorești, frumoaso.

Îl luă de mână.

– Ei, asta zic și eu distracție!

ȘAPTE

Nora închise ușa, așeză pachetul pe un scaun și eliberă biroul de toate hârtiile și teancurile de reviste strânse de-a lungul timpului. Era doar un pic trecut de ora opt dimineața, și muzeul părea să fie încă adormit. Cu toate astea, Nora privi pe gemul montat în ușa biroului și – cu un impuls de vinovăție pe care nu și-l putea justifica – se duse și trase jaluzeaua. Apoi acoperi cu mare grijă suprafața biroului cu hârtie albă, prinse bine colțurile, puse încă o foaie pe deasupra, după care așeză într-o parte a mesei o serie de pungulițe ermetice, eprubete cu dop, pensete și cleștișori. Descuie un sertar și scoase dinăuntru obiectele pe care le luase cu o zi înainte: monedele, pieptenele, șuvița de păr, ața, vertebra. La sfârșit, așeză și rochia pe hârtie. Se mișca încet, cu foarte mare grijă, încercând parcă să compenseze tratamentul rău pe care biata haină îl îndurase în ultimele douăzeci și patru de ore.

Crezuse că Smithback o să facă o criză cu o noapte în urmă, când ea refuzase să desfacă imediat rochia, ca să vadă ce anume scria pe hârtia dinăuntru – asta presupunând că scria ceva. Îl vedea și acum: îmbrăcat încă în costumația de vagabond, cu o expresie de indignare atât de profundă, cum numai jurnaliștii porniți să descopere un subiect pot afișa. Dar fusese neînduplecată. Acum, că situl fusese distrus, era hotărâtă să stoarcă din rochia asta tot ce putea, până la ultima informație. Și trebuia să procedeze ca la carte.

Se îndepărtă un pas de birou. În lumina puternică, putea examina rochia în cele mai mici detalii. Era lungă, destul de simplă, făcută dintr-o stofă aspră de lână verde. Părea să fie croită după moda

secolului al XIX-lea, cu guler înalt de jur împrejurul gâtului. Un corsaj îngrijit lucrat, care se termina în pliuri lungi. Corsetul și pliurile erau tivite cu bumbac alb, acum îngălbenit de vreme.

Nora își strecură mâna prin decolteul rochiei și, chiar sub talie, simți bucata de hârtie. „Nu încă, își spuse, așezându-se la birou. Câte un pas pe rând."

Rochia era plină de pete. Fără o analiză chimică, era imposibil de spus de ce natură erau – unele păreau să fie de sânge și de lichide corporale, altele puteau fi grăsime, cărbune, poate chiar ceară. Tivul era tocit și rupt, și pânza era la rândul ei sfâșiată, deși găurile mai mari fuseseră cusute cu mare grijă. Nora examină petele și rupturile cu lupa. Reparațiile fuseseră realizate cu ață de mai multe culori, deși nici una verde. Eforturile unei fete sărace, care folosea și ea ce avea la îndemână.

Nu găsi nici urmă de stricăciuni provocate de insecte sau de rozătoare; rochia fusese închisă ermetic în firida ei. Învârti lentilele lupei și privi mai îndeaproape. Vedea o cantitate foarte mare de mizerie, inclusiv un fel de boabe negre, ce păreau să fie praf de cărbune. Luă câteva cu penseta și le așeză într-un plic micuț din hârtie pergamentată. Adună și alte particule de mizerie, scame, fire de păr și de ață, și le puse pe toate în punguțe separate. Mai erau și alte chestii micuțe, mai mici chiar decât scamele. Nora se întinse după un microscop portabil, pe care-l puse pe masă și-l focaliză.

Numaidecât, zeci de păduchi apărură sub sticla lentilei, morți și uscați, încleștați în stofa aspră de lână, amestecați printre căpușe mai mici și câteva muște uriașe. Involuntar, Nora își trase capul în spate. Apoi, zâmbind în sinea ei, privi din nou, de data asta cu mai multă atenție. Rochia era un adevărat peisaj biologic și era pătată cu tot felul de substanțe, care i-ar fi dat de lucru săptămâni întregi unui specialist în chimie judiciară. Nora se întrebă cât de folositoare ar fi fost o astfel de analiză, luă în considerație costurile și renunță, pentru moment, la idee. Luă penseta ca să adune mai multe mostre.

Dintr-odată, tăcerea din biroul ei păru prea apăsătoare; avea senzația că o insectă i se mișcă la baza gâtului. Se întoarse și scoase un

strigăt scurt, șocată. Agentul special Pendergast stătea în spatele ei, cu mâinile la spate.

– Isuse! strigă Nora sărind de pe scaun. M-ai speriat de moarte.

Pendergast se înclină ușor.

– Scuzele mele.

– Credeam c-am încuiat ușa.

– Într-adevăr.

– Ești cumva magician, domnule agent Pendergast? Sau, pur și simplu, mi-ai forțat yala?

– Câte puțin din amândouă, poate. Dar încuietorile din muzeul ăsta sunt atât de vechi și de rudimentare, încât e prea mult spus că am „forțat" yala. Sunt destul de bine cunoscut aici, de aceea trebuie să fiu discret.

– Crezi că data viitoare ți-ai putea anunța vizita?

Pendergast își îndreptă atenția asupra rochiei.

– Nu aveai asta ieri după-amiază.

– Așa e, nu o aveam.

Pendergast dădu din cap.

– Ești foarte descurcăreață, dr. Kelly.

– M-am întors pe șantier aseară și...

– Nu mă interesează detalii despre nici un fel de activități dubioase. Oricum, felicitările mele.

Nora își dădea seama că era mulțumit.

Pendergast întinse mâna.

– Continuă!

Nora se întoarse la masa de lucru. După o vreme, Pendergast vorbi din nou:

– Erau multe articole de îmbrăcăminte în tunel. De ce rochia asta?

Fără nici un cuvânt, Nora întoarse pliurile rochiei, arătându-i un petic cusut la repezeală în căptușeala de in. Numaidecât, Pendergast veni mai aproape.

– E o bucată de hârtie cusută înăuntru, spuse Nora. Am găsit-o chiar înainte să ne dea afară.

– Pot să-ți împrumut puțin lupa?

Nora scoase instrumentul de la gât și i-l întinse. Pendergast se aplecă asupra rochiei și o examină cu un profesionalism meticulos, care-o impresionă pe Nora. În cele din urmă, își îndreptă spatele.

– A fost cusută în grabă, spuse el. Dacă te uiți cu atenție, vei vedea că toate celelalte cusături au fost făcute cu grijă, aproape cu dragoste. Rochia asta era mândria bietei fete. Dar peticul de aici a fost cusut cu ață trasă chiar din rochie, și materialul e destrămat. Parcă ar fi făcut găurile cu o așchie de lemn. Cusătura asta a fost făcută de cineva care nu avea nici timp, nici ac.

Nora mută microscopul deasupra peticului, folosind camera încorporată ca să facă o serie de fotografii, surprinzând diverse detalii. Apoi fixă pe aparat o lentilă macro și mai făcu o serie. Lucra eficient, simțind privirea lui Pendergast ațintită asupra ei.

Dădu la o parte microscopul și luă penseta.

– Hai să-l deschidem!

Cu mare grijă, înlătură capătul înnodat al ației și începu să desfacă peticul. După câteva minute de muncă minuțioasă, bucata de pânză fu înlăturată. Introduse un fir într-o eprubetă și ridică materialul.

Dedesubt era o bucată de hârtie, ruptă dintr-o pagină de carte. Fusese împăturită de două ori.

Nora puse peticul de pânză în altă punguță ermetică. Apoi, folosind două pensete cu vârfurile de cauciuc, desfăcu hârtia. Înăuntru era un mesaj, mâzgălit cu litere maronii. Câteva erau pătate sau decolorate, dar se înțelegea foarte clar:

eU suNt MarY GreeNe vrst 19 Ani WaTTer sTreeT Nr. 16

Nora așeză hârtia sub microscop și o privi la putere mică. După câteva clipe, se dădu la o parte, și Pendergast îi luă numaidecât locul, nerăbdător. Privi nemișcat, timp de câteva minute. În cele din urmă, se dădu la o parte.

– Scrisă cu aceeași așchie, poate, zise el.

Nora dădu din cap. Literele fuseseră formate din mici zgârieturi.

– Pot să fac un test? întrebă Pendergast.

– Ce fel de test?

Pendergast scoase din buzunar o eprubetă micuță.

– Vreau să înlătur cu un diluant o mostră mică din cerneala cu care a fost scris acest bilet.

– Ce substanță e aia?

– Ser *antihuman rabbit*[1].

– N-ai decât.

Era ciudat că Pendergast se plimba cu substanțe de chimie judiciară în buzunar. Ce oare mai ascundea agentul în buzunarele alea fără fund ale costumului său negru?

Pendergast desfăcu grijului capacul eprubetei, scoțând la iveală un dop de burete. Privind prin microscop, introduse în lichid un colț de hârtie, apoi puse capacul la loc. Scutură ușor recipientul de sticlă, apoi îl ridică în fața ferestrei. Se întoarse spre Nora.

– Ei? întrebă aceasta, deși putea deja citi rezultatul pe chipul bărbatului.

– Biletul, doctore Kelly, a fost scris cu sânge uman. Fără îndoială, chiar cu sângele tinerei.

[1] Ser prelevat de la iepuri (sau de la alte animale) tratate în prealabil cu imunoglobulină umană, pentru obținerea unor anticorpi specifici; utilizat – între altele – în medicina judiciară, pentru identificarea sângelui uman (n.tr.)

OPT

În biroul Muzeului de Istorie Naturală se așternu liniștea. Nora simți nevoia să se așeze. Preț de câteva minute, nici ea, nici Pendergast nu spuseră nimic; Nora auzea vag zgomotul traficului de sub fereastră, țârâitul îndepărtat al unui telefon, ecouri de pași pe hol. Începu să conștientizeze pe deplin dimensiunile descoperirii lor: tunelul, cele treizeci și șase de cadavre dezmembrate, mesajul de dincolo de mormânt, scris cu un secol în urmă.

– Ce crezi că înseamnă? întrebă ea.

– Nu poate exista decât o singură explicație. Fata trebuie să fi știut că n-avea să mai lasă vie din pivniță. Nu a vrut să moară fără ca nimeni să nu știe cine-a fost. Prin urmare, și-a scris în mod deliberat numele, vârsta și adresa, după care a ascuns informațiile. Un fel de epitaf, ales chiar de ea. Singurul pe care și-l putea permite.

Nora se simți străbătută de un fior.

– Ce groaznic!

Pendergast se îndreptă încet spre biblioteca ei. Nora îl urmări cu privirea.

– Cu ce ne confruntăm? întrebă ea. Un criminal în serie?

Pendergast nu-i răspunse. Expresia îngrijorată pe care i-o observase lângă tunel revenise pe chipul agentului. Stătea în continuare în fața rafturilor încărcate de cărți.

– Pot să te-ntreb ceva?

Pendergast dădu iar din cap.

– De ce ești implicat în povestea asta? Niște crime în serie petrecute acum o sută treizeci de ani nu prea se încadrează în sfera de interes a FBI-ului.

Pendergast luă de pe raft un vas micuț, din cultura anasazi, și îl examină.

– Frumos exemplar al regiunii Kayenta, negru pe alb. Privi în sus. Cum mai merg cercetările în studiul anasazi de la Utah?

– Nu prea bine. Muzeul nu-mi dă banii pentru analizele carbon-14 de care am nevoie. Dar ce legătură are asta cu...?

– Bine.

– *Bine?*

– Doctore Kelly, ați auzit vreodată de „vitrina de curiozități"?

Nora își aminti de capacitatea bărbatului din fața ei de a profita de slăbiciunile celorlalți.

– Nu era un fel de colecție de istorie naturală?

– Exact. Precursoarea muzeului de istorie naturală. Mulți domni educați din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea adunau tot felul de ciudățenii în călătoriile lor în jurul lumii – fosile, oase, capete micșorate, păsări împăiate, chestii de genul ăsta. La început, expuneau toate acestea în vitrine personale, pentru amuzamentul prietenilor. Mai târziu, când a devenit clar că oamenii sunt dispuși să plătească pentru a vedea așa ceva, unele dintre aceste colecții s-au dezvoltat în adevărate afaceri. Încă se mai numeau „vitrine de curiozități", deși colecțiile umpleau acum multe camere.

– Ce legătura are asta cu crimele?

– În 1848, un tânăr gentleman foarte bogat din New York, Alexander Marysas, a plecat într-o expediție de vânătoare și de colecționare în jurul lumii, din sudul Pacificului până în Țara de Foc. El a murit în Madagascar, însă colecțiile lui – niște colecții extraordinare – s-au întors acasă, în cala navei. Au fost cumpărate de un antreprenor, John Canaday Shottum, care, în 1853, a deschis Vitrina lui J.C. Shottum, de Exponate Naturale și Curiozități.

– Și?

– Vitrina lui Shottum era în clădirea care se înălța în acea vreme deasupra tunelului unde au fost găsite scheletele.

– Cum ai aflat toate astea?

– Am petrecut jumătate de oră cu un bun prieten de-al meu, care lucrează la Biblioteca Publică din New York. Tunelul pe care l-am explorat ieri a fost, de fapt, tunelul de cărbuni prin care se alimenta boilerul clădirii originale. Era o clădire de cărămidă, pe trei niveluri, construită în stil gotic renascentist, foarte popular pe la jumătatea secolului al XIX-lea. La parter erau colecțiile expuse și ceva numit „panoramă în mișcare", la primul etaj era biroul lui Shottum, iar etajul doi era închiriat. Se pare că expoziția a avut succes, deși cartierul în care se situa era, la acea vreme, unul dintre cele mai rău famate din Manhattan, plin de tâlhari și de vagabonzi. Clădirea a ars în 1881. Shottum a murit în incendiu. În raportul poliției se menționează bănuiala că focul ar fi fost provocat în mod deliberat, dar nu a fost găsit nici un vinovat. Locul a rămas vacant până în 1897, când s-a ridicat acolo un complex de locuințe.

– Ce a fost acolo înaintea expoziției lui Shottum?

– O mică fermă de porci.

– Ceea ce înseamnă că toți oamenii ăia au fost uciși în vreme ce în clădire era Vitrina lui Shottum.

– Exact.

– Crezi că Shottum i-a omorât?

– Este imposibil de spus, deocamdată. Cioburile de sticlă pe care le-am găsit în tunel proveneau, în cea mai mare parte, de la eprubete și de la aparate de distilare. Am găsit pe ele urmele mai multor substanțe chimice, pe care încă nu le-am analizat. Trebuie să aflăm mult mai multe despre J.C. Shottum și despre vitrina lui de curiozități. Te-aș ruga să ai amabilitatea să mă însoțești.

Foarte curtenitor, îi deschise ușa biroului, și Nora îl urmă în mod automat, ieșind pe coridor. Pendergast continuă să vorbească în timp ce traversară holul și luară liftul până la etajul cinci. Abia când auzi ușa ascensorului deschizându-se, Nora își veni brusc în fire.

– Stai puțin! Unde mergem? Eu am treabă...

– Cum ți-am spus, am nevoie de ajutorul dumitale.

Nora simți o ușoară iritare: Pendergast vorbea cu atâta hotărâre, de parcă ar fi fost stăpân pe timpul ei.

– Îmi pare rău, dar eu sunt arheolog, nu detectiv.

Agentul ridică din sprâncene.

– E vreo diferență?

– Ce te face să crezi că m-ar interesa povestea asta?

– Deja te interesează.

Nora se simți cuprinsă de furie în fața îngâmfării lui, deși ceea ce spusese era perfect adevărat.

– Și ce-o să spun conducerii muzeului?

– Tocmai acesta, doctore Kelly, este scopul întrevederii noastre.

Arătă spre o ușă de la capătul coridorului, pe care era scris cu litere aurii numele ocupantului biroului spre care dădea.

– Oh, nu! gemu Nora. Nu!

Îl găsiră pe Roger Brisbane cufundat în fotoliul Bauhaus, cu manșetele cu butoni ale cămășii Turnbull & Asser perfect întoarse – imaginea desăvârșită a avocatului. Neprețuitele lui nestemate stăteau frumos cuibărite în caseta lor de sticlă, singurul element care aducea o notă de căldură în biroul altfel imaculat și rece. Arătă cu semn din cap spre două scaune aflate de cealaltă parte a biroului. Brisbane nu părea să fie în toane prea bune.

– Agent special Pendergast, spuse Brisbane, ridicându-și privirea din agendă direct spre Pendergast, ignorând-o cu desăvârșire pe Nora. De ce-mi sună cunoscut acest nume?

– Nu este prima dată când lucrez în muzeu, spuse Pendergast, cu accentul lui dulce, tărăgănat.

– Pentru cine ați lucrat?

– M-ați înțeles greșit. Am spus că am lucrat *în* muzeu, nu *pentru* muzeu.

Brisbane dădu din mână.

– Mă rog... Domnule Pendergast, îmi place să-mi petrec diminețile în liniște, la mine acasă. Nu reușesc să înțeleg pentru ce a fost necesar să solicitați prezența mea la birou la o oră atât de matinală.

– Crimele nu dorm niciodată, domnule Brisbane.

Norei i să păru că detectează o umbră de umor sec în vocea lui Pendergast.

Privirea lui Brisbane se mută asupra ei, apoi se întoarse la Pendergast.

– Responsabilitățile doamnei doctor Kelly sunt aici. Mi s-a părut că v-am explicat asta cât se poate de clar, la telefon. În mod normal, muzeul ar fi mai mult decât încântat să ajute FBI-ul, dar nu văd cum am putea face asta în acest caz particular.

În loc să-i răspundă, Pendergast rămase cu privirea pironită asupra nestematelor.

– Nu știam că renumitul safir Steaua Mogulului a fost scos din expoziția publică. Acesta *este* Steaua Mogulului, nu-i așa?

Brisbane se foi în scaun.

– Schimbăm periodic exponatele, pentru ca vizitatorii să poată admira cât mai multe dintre obiectele pe care le avem în depozit.

– Și văd că păstrați... inventarul în exces aici.

– Domnule Pendergast, cum spuneam, nu văd cu ce vă pot ajuta.

– Crima pe care am descoperit-o are un caracter unic. Dumneavoastră, aici, la muzeu, aveți resurse unice. Trebuie să folosesc aceste resurse.

– Crima despre care vorbiți s-a petrecut în acest muzeu?

– Nu.

– Pe proprietatea muzeului?

Pendergast clătină din cap.

– Atunci, mă tem că răspunsul meu e negativ.

– Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

– Cu siguranță. Nu vrem să implicăm muzeul în nici un fel de activitate polițienească. Implicarea în investigații, procese și alte astfel de activități cu caracter sordid ar atrage cu siguranță asupra muzeului o publicitate controversată de care nu avem deloc nevoie. După cum știți prea bine, domnule Pendergast.

Pendergast scoase o coală de hârtie din buzunarul vestei și i-o întinse lui Brisbane.

– Ce-i asta? întrebă Brisbane, fără ca măcar să se uite la ea.

– Contractul muzeului dumneavoastră cu orașul New York.

– Ce importanță are asta?

– Se stipulează aici că una dintre îndatoririle angajaților muzeului este să întreprindă servicii publice pro bono în beneficiul orașului New York.

– Facem asta în fiecare zi, prin simplul fapt că administrăm și conducem muzeul.

– Ah, dar tocmai asta este problema. Până de curând, Departamentul de antropologie al muzeului dumneavoastră asista în mod regulat poliția în cercetările de medicină și chimie judiciară. Ba chiar acest lucru făcea parte din îndatoririle angajaților acestui departament. Vă amintiți, desigur, scandaloasa crimă cu coșul de cenușă, din 7 noiembrie 1939.

– Ce păcat! Cred că nu am citit articolul din *Times* în acea zi.

– Un custode de aici a avut un rol esențial în rezolvarea cazului. A găsit într-un coș de cenușă marginea unei orbite, pe care a identificat-o ca fiind o orbită umană.

– Domnule Pendergast, nu am venit aici ca să-mi țineți o lecție de istorie. Brisbane se ridică în picioare și-și așeză sacoul la spate. Răspunsul meu e nu. Și acum, lăsați-mă să-mi văd de treabă. Doctore Kelly, te rog să te întorci în biroul dumitale.

– Îmi pare rău să aud asta. Va declanșa, cu siguranță, o publicitate extrem de negativă.

La aceste cuvinte, Brisbane se opri, apoi un zâmbet rece îi încreți pe față.

– Cuvintele astea sună suspect de mult a amenințare.

Pendergast continuă în același ritm molcom, specific sudiștilor:

– Adevărul este că acest contract obligă în mod clar muzeul la servicii aduse orașului *în afara* atribuțiilor sale obișnuite. Sunt aproape zece ani de când muzeul nu-și mai respectă această obligație contractuală, în ciuda faptului că primește milioane de dolari proveniți din taxe *plătite* de cetățenii New Yorkului. Pe lângă faptul că nu oferiți servicii publice, acum ați mai închis și biblioteca pentru cetățenii de rând, cu excepția doctoranzilor. În plus, ați limitat accesul în expoziție, permițând acest lucru doar așa-zișilor academicieni acreditați. Și percepeți taxe pentru orice, invocând drepturi de proprietate intelectuală. Ați început chiar să sugerați introducerea unei taxe de intrare, în

ciuda faptului că acest lucru vă este în mod clar interzis prin contractul aici de față. Citez: „... pentru crearea unui muzeu de istorie naturală în orașul New York, care va fi deschis și gratuit pentru publicul larg, fără nici un fel de restricții..."

– Dați-mi să văd asta!

În vreme ce citea, sprânceana netedă a lui Brisbane se încreți ușor, trădându-i încruntarea.

– Documentele vechi pot fi foarte păcătoase, nu credeți, domnule Brisbane? La fel și Constituția. Mereu te lovești de ea când îți convine mai puțin.

Brisbane lăsă hârtia să cadă pe masă. Preț de câteva clipe, fața-i deveni aproape stacojie, apoi reveni la rozul sănătos.

– Va trebui să discut problema în consiliul de administrație.

Pendergast zâmbi ușor.

– Un început excelent. Cred că muzeul poate fi lăsat să găsească singur soluții pentru această mică problemă – nu sunteți de părere, domnule Brisbane? Cu condiția ca eu să primesc puțin ajutor din partea doamnei doctor Kelly.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Brisbane ridică privirea, de data aceasta cu o expresie total diferită.

– Înțeleg.

– Și vă asigur că nu-i vor răpi doamnei doctor prea mult din prețiosul său timp.

– Sigur că nu, zise Brisbane.

– Cea mai mare parte a muncii se va desfășura în arhivă. Va fi la dispoziția dumneavoastră, în caz că veți avea nevoie de dumneaei.

Brisbane dădu din cap.

– Vom face tot posibilul să evităm orice fel de publicitate negativă. Desigur, tot ce am discutat acum are caracter confidențial.

– Desigur. Întotdeauna așa e cel mai bine.

– Vreau doar să mai adaug că nu doamna doctor Kelly m-a căutat pe mine. Eu i-am impus această sarcină. M-a informat deja că dumneaei ar prefera să-și continue activitatea obișnuită.

– Desigur.

Un văl de ceață căzuse peste chipul lui Brisbane. Norei îi era greu să-și dea seama ce era în mintea lui. Se întrebă dacă acest joc al lui Pendergast avea să-i aducă mai târziu probleme cu cei din conducerea muzeului. Probabil că da. Îi aruncă agentului o privire încărcată de reproșuri.

– De unde ați spus că sunteți? întrebă Brisbane.

– Nu v-am spus. Din New Orleans.

Numaidecât, Brisbane se lăsă să cadă înapoi în fotoliu și zise cu un zâmbet:

– New Orleans. Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama după accent. Sunteți cam departe de casă, domnule Pendergast.

Pendergast făcu o plecăciune, ținând ușa deschisă pentru Nora. Femeia ieși, în stare de șoc. Odată ajunși în hol, se opri și i se adresă lui Pendergast:

– M-ai luat complet pe nepregătite. Habar n-am avut ce vrei să faci până când am intrat în biroul lui Brisbane. Mă deranjează asta.

Pendergast o privi cu ochii săi spălăciți.

– Metodele mele sunt neortodoxe, dar au un avantaj.

– Și care, mă rog?

– Funcționează.

– Bine, dar cu cariera mea cum rămâne?

Pendergast zâmbi.

– Îmi permiți să dau un pronostic?

– La urma urmei, de ce nu?

– La sfârșitul poveștii ăsteia, vei fi promovată.

Nora pufni.

– Cum să nu! După ce mi-ai șantajat și mi-ai umilit șeful, sigur c-o să mă promoveze!

– Mă tem că nu-mi sunt deloc simpatici birocrații. E un obicei extrem de prost, dar de care e foarte greu să mă dezbar. Cu toate astea, doctore Kelly, vei vedea că umilirea și șantajul, folosite rațional, pot avea efecte miraculoase.

În dreptul scării, Nora se opri din nou.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce este FBI-ul interesat de niște crime care s-au petrecut cu mai bine de un secol în urmă?

– Toate la timpul lor, doctore Kelly. Deocamdată, să spunem doar că, la un nivel pur personal, găsesc aceste crime... interesante.

Ceva din felul în care Pendergast spusese „interesante“ îi produse Norei fiori pe șira spinării.

OAMENI DE ȘTIINȚĂ

UNU

Vasta arhivă centrală a muzeului era jos, în fundul unui subsol. Nu ajungeai la ea decât după ce schimbai o serie de lifturi, străbăteai mai multe coridoare întortocheate, coborai și urcai mai multe scări și traversai câteva pasaje. Nora nu mai fusese niciodată la arhivă – de fapt, nici măcar nu cunoștea pe cineva care să fi fost vreodată acolo –, și, pe măsură ce cobora tot mai adânc în străfundurile muzeului, se întreba dacă nu cumva greșise drumul la un moment dat.

Înainte să accepte postul de la muzeu, mersese într-unul dintre turnurile acelea lungi și întortocheate, strecurându-se prin galeriile parcă fără sfârșit. Auzise toate statisticile: era cel mai mare – ca dimensiuni – muzeu din lume, format din douăzeci și patru de clădiri legate între ele, construite în secolul al XIX-lea, care alcătuiau un ciudat labirint de peste trei mii de încăperi și aproape trei sute de kilometri de pasaje. Dar niște simple cifre nu puteau reda senzația de claustrofobie pe care ți-o dădeau nesfârșitele coridoare pustii. „Sunt atât de sinistre, își spuse Nora, că până și Minotaurul ar fi făcut aici o cădere nervoasă."

Se opri, se uită la hartă și oftă. Un pasaj lung, de cărămidă, i se deschidea în față, luminat de un șir de becuri cu protecții din fier – un alt pasaj se deschidea din acesta, în unghi drept. Pretutindeni se simțea miros de praf. Avea nevoie de un reper, de un punct fix care s-o ajute să se orienteze. Privi în jur. În apropiere, pe o ușă de metal încuiată cu lacăt, era o tăbliță mâncată de vreme: „Brontoteride". Pe o altă ușă, de cealaltă parte a holului, scria: „Calicotere și Tapiroizi". Se uită din nou

la harta mult prea mare pentru a fi practică și-și dădu în sfârșit, cu mare greutate, seama unde se află. Se părea că, în cele din urmă, nu se pierduse totuși: arhiva era chiar în fața ei, după colț. „Celebrele ultime cuvinte", își spuse în timp ce înainta, ecourile pantofilor cu toc răsunând la fiecare pas făcut pe podeaua de beton.

Se opri în fața unor uși masive, de stejar, extrem de vechi și pline de zgârieturi, pe care scria: „Arhivele Centrale". Bătu la ușă, ascultând ciocăniturile răsunând cu ecou, ca un ropot, de cealaltă parte. Dintr-odată, auzi foșnet de hârtii, bufnitura unei cărți căzute și pe cineva care-și curăța, fără prea multă delicatețe, gâtul. O voce pițigăiată strigă:

– O clipă, vă rog!

Se auzi un mers greoi și șovăit, apoi mai multe zăvoare trase. Ușa se deschise, și în prag apăru un bărbat în vârstă, scund și rotofei. Avea un nas imens, roșu și coroiat, și o șuviță de păr alb coborând de pe cupola strălucitoare de deasupra acestuia. Când ridică privirea spre Nora, un zâmbet de întâmpinare apăru pe fața bărbatului, alungând urma de melancolie de pe chipul său străbătut de vene grose.

– Ah, intrați! Intrați, vă rog! spuse el. Nu vă speriați de toate lacătele astea. Oi fi eu bătrân, dar nu mușc. *Fortunate senex!*[1]

Nora făcu un pas în față. Era praf peste tot, chiar și pe reverul tocit al hainei bărbatului. O lampă cu un abajur verde arunca o lumină palidă deasupra unui birou vechi, umplut până la refuz cu cărți. Într-o parte, era o mașină de scris, marca Royal, poate singurul lucru din încăpere care nu era acoperit de praf. În spatele biroului, Nora vedea rafturile de ipsos, încărcate de cărți și de cutii, întinzându-se, pierzându-se în întuneric ca într-un ocean. În lumina slabă, era imposibil să-ți dai seama cât de departe se întindea încăperea.

– Dumneavoastră sunteți Reinhart Puck? întrebă Nora.

Bărbatul dădu viguros din cap, făcând să-i salte obrajii rotunzi și papionul de la gât.

– La dispoziția dumneavoastră.

Se aplecă și, preț de-o clipă, Nora se temu chiar că avea să-i sărute mâna. În loc de aceasta, se auzi din nou acel sunet de flegmă forțată să se ducă înapoi pe gât, de unde venise.

---

[1] „Fericit bătrân!" – traducere din limba latină, citat din Virgiliu (n.tr.)

– Caut informații despre... despre vitrinele de curiozități, continuă Nora, întrebându-se dacă aceasta era forma corectă de plural.

Bărbatul, ocupat să închidă la loc ușa, îi aruncă o privire peste umăr, cu ochii umezi dintr-odată luminați.

– Ah! Ați venit unde trebuie. Muzeul a înghițit cele mai multe vitrine din zilele de început ale New Yorkului. Avem toate colecțiile, toate documentele lor. De unde să începem?

Trânti ultimul zăvor, apoi își frecă mâinile, zâmbind, evident fericit că putea fi de folos cuiva.

– A existat o vitrină de curiozități în partea de jos a Manhattanului, cunoscută sub numele de Vitrina lui Shottum.

Bărbatul încreți o sprânceană.

– Shottum... Ah, da. Da, într-adevăr! A avut chiar mare trecere la vremea ei – Vitrina lui Shottum. Dar să începem cu începutul! Vă rog să vă scrieți numele în registru.

Îi făcu semn Norei să-l urmeze în spatele biroului, de unde scoase un catastif mare, legat în piele, atât de vechi și de ros, încât Nora fu tentată să-i ceară un toc. Luă însă pixul pe care i-l întindea bărbatul și-și notă în registru numele și departamentul în care lucra.

– De ce atâtea lacăte și zăvoare? întrebă ea, înapoindu-i pixul. Credeam că toate obiectele de valoare, aurul, diamantele și restul, sunt păstrate în Zona de siguranță.

– Ideile noii administrații. Au adăugat toate măsurile astea de siguranță după neplăcerile de acum câțiva ani. Nu că am fi noi prea ocupați. Vin pe-aici doar cercetătorii și cei înscriși la doctorat sau cine știe ce bogătaș pe care-l apucă interesul pentru istoria științelor naturale.

Se întoarse la registru, apoi se îndreptă spre un panou uriaș cu întrerupătoare de culoarea fildeșului și lovi câteva dintre ele. Adânc, în mijlocul spațiului vast, se zări o strălucire, apoi o alta și, în cele din urmă, apăru o lumină difuză. Puck începu să se îndrepte spre ea, cu pași înceți și împiedicați, târându-și picioarele pe podeaua de piatră. Nora veni în urma lui, privind în sus, la pereții întunecați, acoperiți de rafturi. Avea senzația că mergea printr-o pădure deasă, înspre lumina îmbietoare a unei căsuțe ce se zărea în depărtare.

– Vitrinele de curiozități, unul dintre subiectele mele preferate. După cum fără îndoială știți, prima a fost a lui Delacourte, înființată în 1804. Ecourile vocii lui Puck răsunau pe deasupra umerilor săi gârboviți.

– Era o colecție minunată. Un glob ocular întreg, murat în whisky, un set de dinți de hipopotam, trompa unui mastodont, găsită într-o mlaștină din New Jersey. Și, desigur, ultimul ou de pasăre Dodo, de *Rodrigues Solitaire,* mai exact. Oul a fost adus întreg, într-o ladă, dar, după ce l-au expus, a început să prezinte crăpături și... Aha! Am ajuns.

Se opri brusc, întinse mâna și trase o cutie de pe un raft înalt, apoi îi deschise capacul. În loc de materialele din Vitrina lui Shottum, pe care Nora spera să le vadă, apăru în schimb coaja unui ou, spartă în trei bucăți.

– Nu se știe de unde provin aceste lucruri, așa că nu au putut fi introduse în colecțiile de bază ale muzeului. De aceea le păstrăm noi aici. Arătă plin de respect spre bucățile de coajă de ou, lingându-și buzele. Vitrina de Istorie Naturală a lui Delacourte. Cereau o taxă de douăzeci și cinci de cenți la intrare, o sumă măricică la acea vreme.

După ce puse cutia la loc, bătrânul dădu jos de pe un raft adiacent o serie de trei bibliorafturi legate între ele și începu să le frunzărească.

– Ce vreți să știți despre Vitrina lui Delacourte?

– Vitrina lui Shottum, de Exponate Naturale și Curiozități este ceea ce mă interesează de fapt. John Canaday Shottum.

Nora își înfrână nerăbdarea. Cu siguranță, nu avea nici un rost să încerce să-l zorească pe domnul Puck.

– Da, da, Shottum.

Își reluă frunzăreala printre șirurile de cutii, de dosare și cărți.

– Cum a achiziționat muzeul aceste vitrine? întrebă Nora.

– După ce s-a deschis Muzeul de Istorie Naturală, cu intrare liberă, majoritatea vitrinelor au rămas fără clienți. Desigur, multe dintre exponatele lor erau niște falsuri grosolane, știți bine. Unele însă aveau o considerabilă valoare științifică. Atunci când vitrinele au dat faliment, McFadden, unul dintre primii custozi de-aici, le-a cumpărat pentru muzeu.

– Falsuri, spuneți?

Puck dădu din cap cu gravitate.

– Coseau câte două capete la un vițel. Luau câte-un os pe care-l vopseau în maro și spuneau c-a fost al unui dinozaur. Avem și așa ceva.

Puck trecu la rândul următor. Nora veni repede în urma lui, încercând să găsească un mod de a ghida acest torent de informații în direcția pe care și-o dorea.

– Vitrinele erau în mare vogă. Chiar și P.T. Barnum a avut la un moment dat una, numită Muzeul American al lui Scudder. El a adăugat și exponate vii. Și acesta, tânăra mea doamnă, a fost începutul circului.

– Exponate vii?

– O prezenta, de exemplu, pe Joice Heth, o negresă scofâlcită despre care Barnum susținea că ar fi fost dădaca lui George Washington, în vârstă de 161 de ani. Frauda a fost demascată chiar de tatăl lui, Tinbury McFadden al nostru.

– Tinbury McFadden?

Nora începuse să intre-n panică. Avea să mai iasă vreodată din locul ăsta?

– Tinbury McFadden. A fost custode aici, pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. Avea un interes deosebit pentru vitrinele de curiozități. Straniu individ. A dispărut pur și simplu într-o bună zi.

– Pe mine mă interesează Vitrina lui Shottum! John Canaday *Shottum!*

– Ajungem și acolo, domniță, spuse Puck, cu un ușor tremur de iritare în voce. Nu avem prea multe de la Vitrina lui Shottum. A ars în 1881.

– Cele mai multe dintre exponatele de acolo fuseseră adunate de un bărbat pe nume Marysas. Alexander Marysas, spuse Nora, încercând să-l țină pe bărbatul de lângă ea concentrat asupra subiectului care o interesa.

– Ei, ăla da, individ ciudat. Marysas provenea dintr-o familie bogată din New York. A murit în Madagascar. Mi se pare că șeful de trib a făcut o umbrelă din pielea lui, ca să-și apere nepotul de soare...

Își continuară drumul printr-un labirint de rafturi care gemeau sub greutatea hârtiilor, a cutiilor și a obiectelor bizare. Puck mai apăsă câteva întrerupătoare. Alte lumini se aprinseră în fața lor în timp ce primele se stingeau în urmă, lăsându-i într-o insulă de lumină în mijlocul unui ocean de întuneric. Ajunseră în dreptul unei zone deschise între rafturi, unde stăteau câteva specimene mari, așezate pe postamente de lemn – un mamut blănos, ponosit, dar încă uriaș; un elefant alb; o girafă fără cap. Nora simți că i se strânge inima când Puck se opri.

– Vechile vitrine ar fi făcut orice ca să atragă publicul cu bani. Uitați-vă la puiul ăsta de mamut. Găsit înghețat, în Alaska. Băgă mâna sub exponat și apăsă ceva; se auzi un clichet, și se deschise o trapă în mijlocul burții animalului. Făcea parte din rutina spectacolului. Un anunț informa vizitatorii că mamutul fusese înghețat de mai bine de o sută de mii de ani și că un savant avea să încerce să-l dezghețe și să-l readucă la viață. Înainte de începerea spectacolului, un om de statură mică intra prin trapa din burtă. După ce sala se umplea de spectatori, un alt om, care se dădea drept om de știință, venea și ținea o predică, după care încălzea așa-zisul animal cu cărbuni încinși. Apoi cel dinăuntru începea să se miște și să scoată sunete. Toți spectatorii fugeau în câteva clipe. Puck chicoti. Oamenii erau mult mai creduli în acele vremuri, nu-i așa?

Întinse din nou mâna și închise cu mare grijă trapa.

– Da, da, zise Nora. Ce-mi spuneți este foarte interesant, domnule Puck, și apreciez că-mi oferiți asemenea informații. Dar timpul mă presează, și aș dori foarte mult să văd acum materialele de la Vitrina lui *Shottum*.

– Am ajuns.

Puck aduse lângă ei o scară metalică pe roți, urcă pe ea în întuneric și coborî curând cu o cutie micuță.

– *O terque quaterque beati!*[1] Iată-l și pe domnul Shottum. Mă tem că nu a avut cea mai interesantă vitrină. Și, de vreme ce a ars, n-am rămas cu prea multe de pe urma ei – nu avem decât vreo câteva hârtii. Puck deschise cutia și privi înăuntru. Dumnezeule, ce dezastru! bombăni el

[1] „Oh, de trei, de patru ori fericiți", *Eneida*, I, 94 (n.tr.)

dezaprobator. Nu înțeleg, având în vedere... Ei, asta e! După ce terminați, pot să vă arăt documentele vitrinei lui Delacourte. Mult mai clare.

– Mă tem că nu am timp, cel puțin nu azi.

Puck mârâi nemulțumit. Nora îl privi și se simți dintr-odată cuprinsă de un sentiment de milă pentru bătrânelul singuratic.

– Ah, uite o scrisoare de la Tinbury McFadden, zise Puck, scoțând din cutie o hârtie îngălbenită. L-a ajutat pe Shottum să clasifice mamiferele și păsările. Dădea sfaturi multor deținători de vitrine. Fără să le ceară bani. Citi mai departe. Era prieten apropiat cu Shottum.

Nora se gândi preț de-o clipă.

– Pot să iau cutia asta cu mine?

– Va trebui să vă uitați la ea în camera de cercetare. Nu aveți voie s-o scoateți din arhivă.

– Înțeleg.

Nora făcu o pauză, cufundată în gânduri.

– Ați spus că Tinbury McFadden îi era prieten apropiat lui Shottum? Aveți și documentele lui aici?

– Dacă *le* avem aici? Dumnezeule mare, avem munți întregi cu documente de-ale lui. *Și* cu colecții de-ale lui. Avea și el o vitrină impresionantă, dar nu a expus-o niciodată. A lăsat-o muzeului; exponatele nu aveau date de proveniență și era plină de falsuri, așa că a fost aruncată aici. În scopuri istorice. Au spus că e lipsită de valoare științifică. Puck pufni. Că nu merită să stea printre colecțiile principale.

– Pot s-o văd?

– Desigur, desigur! Și Puck o luă iar din loc, într-o nouă direcție. E chiar după colț.

Se opriră aproape de capăt – nu mai erau decât două etajere. Pe partea de sus a etajerei în dreptul căreia stăteau acum erau mai multe hârtii decât cutii. Deasupra unei cutii era un titlu de creanță, la care era anexat un inventar al bunurilor donate de J.C Shottum lui T.F. McFadde, ca plată pentru „serviciile aduse și promise". Pe raftul de mai jos erau îndesate o serie de obiecte bizare. Aplecându-se deasupra lor, Nora văzu animale împăiate înfășurate în hârtie cerată și

legate cu sfoară, fosile cu un aspect dubios, un porc cu două capete, care plutea într-un borcan cu formol, o anaconda răsucită într-un nod uriaș, de un metru și jumătate, o găină împăiată, cu șase picioare și patru aripi, și o cutie ciudată, făcută din laba piciorului unui elefant.

Puck își suflă nasul ca o trompetă și se șterse la ochi.

– Bietul Tinbury s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști unde a ajuns scumpa lui colecție. El credea că avea o valoare științifică inestimabilă. Desigur, asta se întâmpla într-o vreme când cei mai mulți dintre custozii muzeului erau amatori, fără prea multe cunoștințe științifice.

Nora arătă spre titlul de creanță.

– Biletul ăsta pare să indice faptul că Shottum i-a donat lui McFadden o parte dintre specimenele sale, la schimb pentru ajutorul acordat.

– O practică obișnuită.

– Așadar, o parte din ce-i aici provine din Vitrina lui Shottum?

– Fără îndoială.

– Aș putea examina și aceste specimene?

Chipul lui Puck se înseninã.

– Duc totul în camera de cercetare și așez obiectele pe mese. Când sunt gata, vă anunț.

– Cât credeți că durează?

– O zi.

Chipul bătrânului radia de fericirea produsă de faptul că se putea face util.

– Nu aveți nevoie să vă ajute cineva?

– Oh, da. O să m-ajute asistentul meu, Oscar.

Nora privi în jur.

– Oscar?

– Oscar Gibbs. De obicei lucrează sus, la Osteologie. Nu primim prea multe vizite aici. Dar, pentru o treabă specială ca asta, îl chem jos.

– Sunteți foarte amabil, domnule Puck.

– Amabil? Plăcerea e de partea mea, vă asigur, domniță dragă.

– Voi veni însoțită de un coleg.

O expresie de stingherealã îi întunecă chipul lui Puck.

– Un coleg? Sunt reguli în legătură cu asta, știți, noile măsuri de siguranță...

Ezită, aproape rușinat.

– Reguli?

– Nu li se permite accesul decât angajaților muzeului. Înainte, arhiva era deschisă tuturor, dar acum accesul a fost restricționat, fiind permis doar personalului muzeului. Și mandatarilor.

– Domnul agent special Pendergast are... *legătură* cu muzeul.

– *Agentul* Pendergast? Da, numele îmi sună cunoscut... Pendergast. Mi-l amintesc acum. Domnul din sud. Of, Doamne! O expresie de neplăcere umbri preț de-o clipă chipul bărbatului. Ei, asta e. Cum doriți. Vă aștept pe amândoi mâine, la ora nouă.

DOI

Patrick Murphy O'Shaughnessy stătea în biroul căpitanului de secție, așteptându-l să termine de vorbit la telefon. Aștepta de cinci minute, dar în tot acest timp Custer nu catadicsise nici măcar să privească în direcția lui. Fapt care nu-l deranja câtuși de puțin pe O'Shaughnessy. Se uita pe pereți, fără vreun interes anume, ochii mutându-i-se de la plăcuțele comemorative la trofeele câștigate în concursuri de poligon, oprindu-se în cele din urmă asupra tabloului de pe peretele opus. Înfățișa o căsuță în mijlocul unui lac, într-o noapte cu lună plină, cu ferestrele aruncând o strălucire gălbuie peste apele din jur. Întreaga Secție 7 găsea o inepuizabilă sursă de amuzament în faptul că distinsul lor căpitan, care se pretindea atât de cult și de manierat, expusese cu mândrie în biroul său un tablou de catifea. Câțiva avuseseră chiar ideea să pună mână de la mână pentru a strânge banii necesari pentru a înlocui minunăția cu ceva mai puțin revoltător. O'Shaughnessy râsese inițial împreună cu ei, dar acum acest lucru i se părea demn de toată mila. Era de-a dreptul jalnic.

Sunetul telefonului așezat în furcă îl trezi din reverie. Ridică privirea și-l văzu pe Custer apăsând butonul de interfon.

– Sergent Noyes, intră puțin, te rog.

O'Shaughnessy privi în altă direcție. Nu era un semn bun. Herbert Noyes, transferat recent de la Interne, era noul asistent personal al lui

Custer și un lingușitor de primă clasă. Cu siguranță, îl aștepta ceva neplăcut.

Într-o secundă, Noyes intră în birou, cu obișnuitul său zâmbet mieros întins pe fața ca de dihor. Îl salută pe Custer cu un gest politicos al capului, ignorându-l pe O'Shaughnessy, apoi se așeză pe scaunul cel mai apropiat de biroul căpitanului, mestecând gumă, ca de obicei. Tapițeria de piele, de culoare roșu-închis, abia dacă făcu vreo câteva cute sub greutatea trupului uscățiv al asistentului. Intrase atât de repede, încât O'Shaughnessy avu senzația că trăsese cu urechea, de cealaltă parte a ușii. Mai mult ca sigur, așa și fusese.

Abia acum Custer se întoarse spre O'Shaughnessy.

– Paddy! începu el cu vocea lui pițigăiată și slabă. Cum o mai duce ultimul ofițer irlandez din poliția americană?

O'Shaughnessy așteptă suficient de mult timp încât răspunsul său să pară insolent.

– Mă cheamă Patrick, domnule.

– Patrick, Patrick... Credeam că ți se spune Paddy, continuă Custer, ceva mai dezumflat.

– Mai sunt încă mulți ofițeri irlandezi în poliția americană, domnule.

– Da, da, dar pe câți îi cheamă Patrick Murphy O'Shaughnessy? Ăsta zic și eu nume de irlandez! E un fel de Chaim Moishe Finkelstein sau Vinnie Scarpetta Gotti della Gambino. Etnic. Foarte etnic. Dar, hei, nu mă-nțelege greșit. Etnic e un lucru bun.

– Foarte bun, întări Noyes.

– Întotdeauna am spus că avem nevoie de diversitate în trupele noastre. Nu-i așa?

– Sigur, răspunse O'Shaughnessy.

– Cu toate astea, *Patrick*, avem o mică problemă. Acum câteva zile, treizeci și șase de schelete au fost descoperite pe un șantier din circumscripția secției noastre. Poate c-ai auzit. Am supravegheat personal investigația. Este vorba despre de un proiect Moegen – Fairhaven. Ai auzit de ei?

– Sigur că da.

O'Shaughnessy aruncă o privire tăioasă spre stiloul exagerat de mare, marca Montblanc, din buzunarul cămășii lui Custer. Domnul Fairhaven făcuse cadou astfel de stilouri tuturor căpitanilor de secție din Manhattan, de Crăciunul trecut.

– Palmares impresionant. Mulți bani, mulți prieteni. Oameni buni. Ei, acum vezi tu, Patrick, scheletele astea au peste o sută de ani. Se pare că un nebun de pe la sfârșitul secolului al XIX-lea i-a omorât pe toți acești oameni și i-a ascuns într-o pivniță. Mă urmărești?

O'Shaughnessy dădu din cap.

– Ai avut vreodată de-a face cu FBI-ul?

– Nu, domnule.

– Au tendința să-i subestimeze pe polițiștii de rând, să-i creadă mai proști decât ei. Preferă să ne țină în întuneric. Ba chiar îi amuză treaba asta.

– E un fel de joc al lor, spuse Noyes.

Avea un fel de moț în vârful capului. Era greu să ai părul uleios când erai tuns atât de scurt, însă lui Noyes îi reușea uneori această performanță.

– Exact așa este, îl aprobă Custer. Înțelegi ce spunem, Patrick?

– Sigur.

Îi spuneau că aveau să-i trântească pe cap o misiune de rahat, în care era implicat și FBI-ul, asta-i spuneau.

– Bun. Nu știu de ce, dar ne-am procopsit cu un agent FBI care-și vâră nasul în toată povestea asta. Nu vrea să ne spună de ce-l interesează. Nici măcar nu-i de pe-aici. E tocmai din New Orleans, dacă-ți vine să crezi. Însă are tupeu. Încă mai fac săpături să văd ce-i cu el. Nici băieții de la biroul din New York nu-l înghit mai mult decât mine. Mi-au povestit câte ceva despre el, și nu mi-a plăcut deloc ce-am aflat. Oriunde merge, individul ăsta atrage belelele după el. Mă urmărești?

– Da, domnule.

– A dat telefoane pe peste tot. Vrea să vadă oasele. Vrea să vadă raportul specialistului patolog. Vrea să scoată totul la lumină. Nu pare să-i intre în cap că întreaga poveste este deja istorie. Așa că, acum,

domnul Fairhaven este îngrijorat. N-ar vrea să facă totuși cineva din țânțar armăsar, înțelegi? Va trebui să închirieze apartamentele alea, pricepi ce vreau să spun? Și, când domnul Fairhaven e îngrijorat, îl sună pe primar. Primarul îl sună pe comisarul Rocket. Comisarul sună la comandant. Și comandantul mă sună pe mine. Ceea ce înseamnă că acum *eu* sunt îngrijorat.

O'Shaughnessy dădu din cap. „Ceea ce înseamnă că ar trebui să fiu și eu îngrijorat, dar uite că nu sunt."

– Foarte îngrijorat, spuse Noyes.

O'Shaughnessy își relaxă mușchii feței afișând cea mai destinsă și mai senină expresie cu putință.

– Așa că uite ce-o să se întâmple. Te desemnez pe tine să fii legătura insului ăstuia cu NYPD. Te ții de el ca musca de... miere. Vreau să știu ce face, unde se duce și mai ales ce pune la cale. Dar să nu te-mprietenești prea tare cu el.

– Nu, domnule.

– Îl cheamă Pendergast. Agent special Pendergast.

Custer întoarse o foaie de hârtie.

– Of, Doamne! Nu mi-au dat nici măcar prenumele lui. Nu contează. Ți-am aranjat o întâlnire cu el, la două după-amiaza. Treaba ta e să-l *ajuți*, asta-i varianta oficială. Dar nu-l ajuta *prea* tare. A păcălit multă lume. Poftim, citește singur!

O'Shaughnessy luă dosarul pe care i-l întindea căpitanul.

– Doriți să rămân în uniformă, domnule?

– Păi asta-i și ideea. Dacă are tot timpul după el un polițist în uniformă, n-o să-și mai poată da atâta-n stambă. Mă-nțelegi?

– Da, domnule.

Căpitanul se lăsă pe spătarul scaunului și-l măsură sceptic din priviri.

– Crezi că te descurci, Patrick?

O'Shaughnessy se ridică.

– Sigur.

– Fiindcă ți-am remarcat *atitudinea* din ultima vreme, spuse Custer, ducându-și un deget la nas. Îți dau un sfat: păstreaz-o pentru Pendergast. O astfel de atitudine e ultimul lucru de care ai nevoie.

– Am înțeles, domnule. Sunt aici doar ca să păzesc și să protejez.

Rosti ultimele cuvinte cu cel mai pronunțat accent irlandez de care fu în stare.

– O dimineață plăcută, domnule căpitan.

În timp ce ieșea din birou, O'Shaughnessy îl auzi pe Custer mormăindu-i lui Noyes:

– Figurantul!

TREI

– O după-amiază perfectă pentru a admira un muzeu, spuse Pendergast, privind spre cerul care începea să se întunece.

Patrick Murphy O'Shaughnessy se întrebă dacă era o glumă. Stătea pe treptele secției de poliție de pe Elizabeth Street, privind în gol. Toată chestia asta era o glumă. Agentul ăsta FBI arăta mai degrabă a antreprenor de pompe funebre decât a polițist – cu costumul lui negru, cu părul blond, aproape alb, cu accentul ăla împrumutat parcă dintr-un film prost. Se întrebă cum reușise așa o caricatură să treacă de Quantico[1].

– Muzeul Metropolitan de Artă este o paradigmă culturală, domnule sergent. Unul dintre cele mai impresionante muzee de artă din lume. Dar, desigur, știi deja asta. Mergem?

O'Shaughnessy ridică din umeri. Muzee sau altceva, avea ordin să se țină după tipul ăsta. Ce misiune ingrată!

În timp ce coborau treptele, o mașină lungă, argintie, apăru parcă alunecând în fața lor, ieșind din colțul în care stătuse până atunci. Preț de-o clipă, lui O'Shaughnessy nu-i veni să creadă. Un Rolls! Pendergast deschise portiera.

– Captură de droguri? întrebă O'Shaughnessy.

– Nu. Mașina personală.

Normal. New Orleans. Toți erau un pic săriți acolo. Acum îl citise pe individ. Probabil că venise aici să ancheteze cine știe ce caz de trafic

[1] Bază americană pentru antrenarea ofițerilor (n.tr.)

de droguri. Poate Custer voia să se bage și el. De-aia îl pusese tocmai pe el, dintre toți băieții, să-l urmărească pe Pendergast. Treaba părea din ce în ce mai urâtă.

Pendergast ținea în continuare portiera deschisă.

– După dumneata!

O'Shaughnessy se strecură pe bancheta din spate, afundându-se imediat în tapițeria moale, de piele crem.

Pendergast urcă lângă el.

– La Muzeul Metropolitan! îi spuse el șoferului.

Când Rollsul luă curba, O'Shaughnessy îl zări pe căpitanul Custer stând în capul treptelor, privind în urma lor. Rezistă impulsului de a-i arăta un semn obscen.

Se întoarse spre Pendergast și-l privi intens.

– S-avem succes, domnule agent FBI!

Se întoarse și privi pe fereastră. Nu primise nici un răspuns de la celălalt.

– Numele meu e Pendergast, se auzi în cele din urmă vocea lui molcomă.

– Cum spui dumneata!

O'Shaughnessy se uita mai departe pe fereastră. Lăsă să treacă un minut, apoi spuse:

– Ei, și ce e la muzeu? Niște mumii moarte?

– N-am întâlnit încă nici o mumie vie, domnule sergent. Totuși, nu raionul egiptean este cel care ne interesează acum.

Un șmecher! O'Shaughnessy se întrebă câte misiuni de genul ăsta îl mai așteptau. Doar fiindcă făcuse o greșeală, cu cinci ani în urmă, toți considerau că-i puteau pune în cârcă toate rahaturile. Ori de câte ori apărea o treabă mai neplăcută, auzea: „Avem o mică problemă, O'Shaughnessy, și tu ești omul cel mai potrivit să se ocupe de ea". Dar, de cele mai mult ori, nu erau decât flecuștețe. Individul ăsta din Rolls arăta a domn mare. De data asta, era altfel. Părea ceva ilegal. O'Shaughnessy se gândi la tatăl lui, mort de mult, și se simți rușinat. Slavă Domnului că bătrânul nu mai era în viață să-l vadă acum. Cinci generații de polițiști O'Shaughnessy, și acum totul se dusese de râpă. Se întrebă dacă exista vreo metodă să facă să treacă

mai repede cei unsprezece ani de care mai avea nevoie până să se poată pensiona anticipat.

– Ei, care-i șmecheria? întrebă O'Shaughnessy.

Gata cu leneveala! De data asta, intenționa să țină urechile ciulite și să stea cu ochii-n patru. Nu voia să se procopsească, din neatenție, cu cine știe ce dandana.

– Domnule sergent?

– Ce-i?

– Nu-i nici o șmecherie.

– Sigur că nu, zise O'Shaughnessy pufnind. Niciodată nu e.

Își dădu seama că agentul FBI îl privirea fix. Totuși, nu întoarse capul spre el.

– Constat că ai căzut victimă unei neînțelegeri, domnule sergent, se auzi iar vocea tărăgănată. Pe care ar fi bine să o clarificăm de îndată. Vezi dumneata, îmi dau seama cum de ai ajuns la această concluzie. Acum cinci ani, ai fost surprins de o cameră de supraveghere în timp ce luai două sute de dolari de la o prostituată, ca plată pentru eliberarea fetei. „Strângere de mână", așa mi se pare că i se spune. Am dreptate?

O'Shaughnessy simți o amorțeală bruscă, urmată de o furie mocnită. Iar asta! Nu spuse nimic. Ce putea spune? Ar fi fost mai bine să-l fi zdrobit pe loc.

– Caseta a fost trimisă la Interne. Cei de la Interne ți-au făcut o vizită. Dar au existat mai multe versiuni despre cele întâmplate, fără ca nimic să poată fi dovedit. Din nefericire însă, răul a fost făcut, și, din acel moment, dumneata ți-ai văzut cariera – cum să spun... rămasă în aer?

O'Shaughnessy continua să privească pe fereastră clădirile care treceau în goană pe lângă ei. „Rămasă în aer? Mai bine zis, îngropată la fundul pământului."

– Și nu ți s-a mai dat nici o misiune serioasă, doar câteva comisioane ambigue și însărcinări dubioase. Așa cum, fără îndoială, consideri că este și aceasta.

O'Shaughnessy vorbi spre fereastră, vocea lui sunând în mod intenționat obosită.

– Pendergast, nu știu ce sfori învârți, dar nu sunt obligat să te-ascult. Chiar nu sunt.

– Am văzut caseta, zise Pendergast.

– Bravo ție!

– Am auzit-o, de exemplu, pe prostituată implorându-te să-i dai drumul, spunându-ți că altfel peștele ei are s-o snopească în bătaie. Am auzit-o apoi insistând să iei cei două sute de dolari, fiindcă altfel peștele ar fi presupus că îl trădase. Pe de altă parte, ți-a mai spus fata, dacă *luai* banii, și-ar fi imaginat doar că te-a mituit ca să-i dai drumul și ar fi lăsat-o în pace. Am dreptate? Așa că i-ai luat.

O'Shaughnessy își repetase în mintea lui povestea asta de mii de ori. Dar ce mai conta? Nu fusese obligat să ia banii. Nici nu-i dăduse de pomană cuiva. Peștii-și băteau prostituatele în fiecare zi. Ar fi trebuit s-o lase-n voia sorții.

– Așa că acum ești cinic, ești obosit, ai ajuns să-ți dai seama că întreaga idee de *pază și protecție* nu e decât o farsă, mai ales acolo, pe străzi, unde nu par să existe nici măcar noțiunile de bine și de rău, unde nici măcar nu ai pe cine să protejezi sau pe cine să aperi.

Urmă un moment de tăcere.

– Ai terminat cu analiza de caracter? întrebă O'Shaughnessy.

– Deocamdată. Mai vreau doar să-ți spun că, într-adevăr, de data asta misiunea este dubioasă. Dar nu așa cum crezi dumneata.

Următorul moment de tăcere se întinse pe durata a câteva minute.

Se opriră la un semafor, și O'Shaughnessy profită de ocazie ca să-i arunce lui Pendergast o privire fugară. Agentul însă, ca și când ar fi anticipat mișcarea, îi surprinse privirea și îl privi fix în ochi. O'Shaughnessy mai că sări de pe banchetă, atât de repede întoarse capul.

– Ai avut cumva, din întâmplare, ocazia să vezi expoziția de anul trecut? Istoria costumelor?

Vocea lui Pendergast era acum calmă și plăcută.

– Ce anume?

– Să înțeleg că nu. Ai ratat un spectacol splendid. Metropolitanul are o colecție foarte frumoasă de costume, unele datând chiar de la începutul Evului Mediu. Majoritatea erau în depozit. Anul trecut însă,

au organizat o expoziție în care au arătat evoluția hainelor în decursul ultimelor șase secole. Absolut fascinant. Știai că tuturor doamnelor de la curtea din Versailles a lui Ludovic al XIV-lea li se cerea să aibă o talie de maximum treizeci și trei de centimetri sau chiar mai puțin? Și că rochiile lor cântăreau între cincisprezece și douăzeci de kilograme?

O'Shaughnessy își dădu seama că nu știa cum să răspundă. Conversația luase o întorsătură atât de ciudată și de neașteptată, încât sergentul era, momentan, uluit.

– Mi s-a părut, de asemenea, interesat să aflu că, în secolul al XV-lea, buzunarele de la pantalonii bărbaților...

Spre marea ușurare a lui O'Shaughnessy, această prelegere fu întreruptă de scârțâitul frânelor Rollsului, care vira brusc pentru a evita un taxi ce tăiase dintr-odată trei benzi.

– Barbari yankei! zise Pendergast fără să-și piardă calmul. Unde rămăsesem? Ah, da, la buzunare...

Rollsul era acum prins în traficul din centrul orașului, și O'Shaughnessy începu să se întrebe îngrozit cât avea să mai dureze drumul lor.

Sala mare a Muzeului Metropolitan era placată cu marmură Beaux Arts, împodobită cu ghirlande mari de flori și aproape insuportabil de aglomerată. O'Shaughnessy rămase mai în spate în vreme ce bizarul agent FBI discuta cu unul dintre voluntarii grăbiți de la biroul de informații. Tânăra ridică receptorul și sună pe cineva, apoi îl puse în furcă având o expresie foarte iritată. O'Shaughnessy începu să se întrebe ce punea la cale Pendergast. Pe tot parcursul lungului lor drum prin oraș, nu spusese absolut nimic despre planul de acțiune pe care intenționa să-l folosească.

Privi în jur. Cu siguranță, ăștia erau oameni din Upper East Side: cucoane îmbrăcate după ultima modă, pășind cu zgomot pe tocuri înalte, copii de școală îmbrăcați în uniformă, frumos aliniați și civilizați, vreo câțiva academicieni cu haine în carouri, plimbându-se de colo-colo, cufundați în gânduri. Câteva persoane îi aruncau priviri dezaprobatoare, ca și când ar fi fost de prost gust să vii la Met în uniforma de ofițer de poliție. Simți un dispreț profund. Niște ipocriți!

Pendergast îi făcu semn să se apropie, apoi intrară în muzeu, trecând în goană pe lângă oamenii așezați la coada de bilete, pe lângă o casetă plină cu aur roman, lansându-se, în cele din urmă, într-o adevărată cursă cu obstacole prin încăperi ticsite cu statui, vaze, tablouri, mumii și tot felul de obiecte de artă. Pendergast vorbea tot timpul, dar era atât de multă aglomerație și o hărmălaie atât de asurzitore, încât O'Shaughnessy nu prindea din zbor decât niște cuvinte sporadice.

Trecură apoi printr-o serie de încăperi cu artă asiatică mai aerisite și ajunseră în cele din urmă în fața unei uși de metal argintiu, strălucitor. Pendergast o deschise fără să bată, și se treziră într-o cameră mică – recepția. O secretară izbitor de frumoasă stătea în spatele unui birou de lemn deschis la culoare. Ochii fetei se măriră ușor la vederea uniformei. O'Shaughnessy îi aruncă o privire amenințătoare.

– Vă pot ajuta? i se adresă ea lui Pendergast, continuând să arunce ocheade îngrijorate spre O'Shaughnessy.

– Sergent O'Shaughnessy și agent special Pendergast doresc o întrevedere cu doctorul Wellesley.

– Aveți programare?

– Din nefericire, nu.

Secretara ezită.

– Îmi pare rău. Agent special...?

– Pendergast. De la Biroul Federal de Investigații.

La aceste cuvinte, fata roși puternic.

– O clipă.

Ridică telefonul. O'Shaughnessy auzi un țârâit într-un birou lipit de recepție.

– Doctore Wellesley, spuse secretara, un agent special de la FBI, Pendergast, și un ofițer de poliție doresc să vă vadă.

Vocea care răsună din birou fu auzită cu ușurință de toată lumea. Era o voce vioaie, hotărâtă, de femeie, și totuși rece ca gheața. Atât de inconfundabil, de englezească, încât O'Shaughnessy simți că i se zburlește părul pe mână.

– Cu excepția cazului în care au venit să mă aresteze, Heather, domnii își pot face o programare, la fel ca toată lumea. Sunt ocupată.

Zgomotul receptorului trântit în furcă fu la fel de inconfundabil.

Secretara le aruncă o privire care-i trăda nervozitatea.

– Doamna doctor Wellesley...

Dar Pendergast se îndrepta deja spre biroul dinăuntrul căruia se auzise vocea. „Așa mai vii de-acasă", își zise O'Shaughnessy, în vreme ce Pendergast dădea de perete ușa și se posta țeapăn în prag. Cel puțin individul, în ciuda fasoanelor, știa să se impună. Nu se lăsa oprit de rahaturi.

Vocea nevăzută, încărcată de sarcasm, străpunse aerul.

– Ah, proverbialul polițai cu piciorul în ușă! Păcat că n-a fost încuiată. Atunci ai fi putut s-o dobori cu bastonul.

Pendergast parcă nici n-ar fi auzit-o. Vocea lui melodioasă, dulce ca mierea, umplu biroul cu un farmec cald.

– Doctore Wellesley, am venit la dumneavoastră fiindcă sunteți expertul numărul unu în lume în ceea ce privește istoria rochiilor. Și sper să-mi permiteți să vă spun că identificarea pe care ați făcut-o asupra șalurilor grecești din Virgina mi s-a părut, personal, fascinantă. De multă vreme mă interesează acest subiect.

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Lingușeala, domnule Pendergast, îți va permite cel puțin să intri.

O'Shaughnessy îl urmă pe agent într-un birou micuț, dar foarte organizat. Mobila părea să fi venit direct din colecțiile muzeului, iar pe pereți erau atârnate mai multe tablouri în acuarelă, din secolul al XVIII-lea, înfățișând costume de operă. O'Shaughnessy se gândi că ar putea fi personajele din *Bărbierul din Sevilia:* Figaro, Rosina și contele Almaviva. Opera era sufletul lui, plăcerea lui ascunsă.

Se așeză, își puse un picior peste celălalt, apoi îl coborî la loc, foindu-se în fotoliul groaznic de incomod. Oricum s-ar fi așezat, tot părea să ocupe prea mult spațiu. Albastrul uniformei lui arăta insuportabil de țipător în mijlocul mobilei atât de elegante. Privi din nou spre picturile în acuarele, lăsând măsurile unei arii să-i inunde mintea.

Wellesley era o femeie atrăgătoare, cam de patruzeci și cinci de ani, frumos îmbrăcată.

– Văd că-mi admirați tablourile, i se adresă ea lui O'Shaughnessy, măsurându-l cu o privire ageră.

– Sigur, zise O'Shaughnessy, dacă-ți place să dansezi în pantaloni bufanți, strâns într-o cămașă de forță și cu o perucă pe cap.

Wellesley se întoarse spre Pendergast.

– Asociatul dumneavoastră are un straniu simț al umorului.

– Într-adevăr.

– Ei bine, cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Pendergast scoase din costum un pachet, înfășurat larg într-o hârtie.

– V-aș ruga să examinați rochia asta, spuse el, întinzând pachetul pe biroul custodelui.

Wellesley se dădu ușor în spate, îngrozită de inimaginabila mizerie expusă în fața ei.

O'Shaughnessy avu senzația că detectează un miros bizar. Foarte bizar. Îi trecu prin cap că poate, doar poate, Pendergast nu juca un simplu joc – că totul era real.

– Dumnezeule mare! Vă rog! spuse femeia, retrăgându-se și mai mult și ridicând o mână în față. Nu fac muncă de poliție. Luați acest obiect dezgustător de-aici!

– Acest obiect dezgustător, doctore Wellesley, i-a aparținut unei fete de nouăsprezece ani, care, acum mai bine de un secol, a fost ucisă, disecată, dezmembrată și îndesată într-un tunel din Manhattanul de jos. Cusut în căptușeala rochiei, am găsit un bilet, pe care fata l-a scris chiar cu sângele ei. Și-a scris numele, vârsta și adresa. Nimic altceva – cerneala de genul ăsta nu te încurajează să te-ntinzi la povești. Un bilet scris de o fată care știa că urma să moară. Știa că nimeni n-avea să o ajute, că nimeni n-avea s-o salveze. Singura ei dorință a fost ca trupul să-i fie identificat – să nu fie uitată. N-am putut s-o ajut atunci, dar încerc s-o fac acum. Pentru asta sunt aici.

Rochia părea să se miște ușor, și O'Shaughnessy constată uimit că mâna agentului FBI începuse să tremure de emoție. Cel puțin, așa i se

părea lui. Faptul că un ofițer al legii se lăsa *impresionat* de o astfel de poveste era pentru O'Shaughnessy ceva uluitor.

Tăcerea care urmă discursului lui Pendergast fu profundă.

Fără nici un cuvânt, Wellesley se aplecă asupra rochiei, o atinse cu vârful degetelor, îi întoarse căptușeala, întinse cu grijă materialul în mai multe direcții. Scoase o lupă mare dintr-un sertar al biroului și începu să examineze cusăturile și materialul. Trecură câteva minute. Apoi femeia oftă și se așeză pe scaunul ei.

– Este o rochie specifică unui azil, zise ea. Model standard în ultima parte a secolului al XIX-lea. Țesătură ieftină, de lână, la exterior, aspră și rigidă, dar călduroasă, căptușită cu bumbac nevopsit. Judecând după tipar și după cusături, cred că a fost făcută chiar de fată, folosind materialul dat de la azil. Acest gen de stofă nu se făcea decât în câteva culori de bază – verde, albastru, gri și negru.

– Aveți idee ce azil era?

– E imposibil de spus. Erau destul de multe în Manhattan, în secolul al XIX-lea. Se numeau „aziluri de săraci". Luau copii abandonați, orfani și fugari. Erau locuri dure și crude, conduse de așa-zise persoane evlavioase.

– Îmi puteți spune când a fost fabricată rochia?

– Nu cu prea mare certitudine. Pare să fie o imitație destul de proastă a unui stil la modă pe la începutul anilor 1880, numit Maude Makin. Fetele de la azil încercau deseori să copieze rochiile pe care le vedeau în gazete și în afișele de pe stradă.

Doamna doctor Wellesley oftă și ridică din umeri.

– Mă tem că asta-i tot.

– Dacă vă mai vine vreo idee, mă puteți contacta prin intermediul domnului sergent O'Shaughnessy, aici de față.

Doamna doctor Wellesley se uită la ecusonul lui O'Shaughnessy, apoi dădu din cap.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse agentul FBI, începând să înfășoare la loc rochia. Apropo, ați organizat o expoziție extraordinară anul trecut.

Femeia dădu din nou din cap.

– Spre deosebire de cea mai mare parte a expozițiilor de muzeu, a dumneavoastră a avut spirit. Secția cu rochiile medievale, de exemplu. Mi s-a părut încântător de amuzantă.

Ascunsă în hârtie, rochia își pierdu caracterul oripilant. Sentimentul apăsător care împânzise biroul începu să se risipească. O'Shaughnessy se trezi repetându-și în minte cuvintele lui Custer: ce treabă avea un agent FBI cu niște crime petrecute în urmă cu o sută douăzeci de ani?

– Vă mulțumesc mult că ați observat ceea ce nici un critic nu a reușit, răspunse femeia. Da, chiar am intenționat să fie amuzantă. Când ajungi să le înțelegi, hainele oamenilor – dincolo de faptul că sunt necesare pentru a ține de cald și a alunga goliciunea – pot fi minunat de absurde.

Pendergast se ridică.

– Doctore Wellesley, expertiza dumneavoastră a fost extrem de valoroasă.

Femeia se ridică la rândul ei.

– Te rog, spune-mi Sophia.

O'Shaughnessy o observă privindu-l pe Pendergast cu alți ochi.

Agentul se înclină și zâmbi. Apoi se întoarse să plece. Custodele ieși din spatele biroului ca să-i conducă până în anticameră. Ajunsă în dreptul ușii, Sophia Wellesley se opri, roși și spuse:

– Sper să vă mai văd, domnule Pendergast. Poate curând. Poate la cină?

Urmă o tăcere scurtă. Pendergast nu spuse nimic.

– Ei bine, zise femeia rece, știți unde mă găsiți.

Se întoarseră prin sălile ticsite de vizitatori și de neprețuite comori, pe lângă pavilionul khmerilor, pe lângă relicvele incrustate cu nestemate, pe lângă statuile grecești și vazele roșii din Attica și, în cele din urmă, coborâră treptele aglomerate ale muzeului în Fifth Avenue. O'Shaughnessy fluieră subtil melodia *Smooth Operator* a lui Sade. Dacă-l auzi, Pendergast nu lăsă să se observe nici o reacție.

Câteva clipe mai târziu, O'Shaughnessy se strecura în coconul de piele crem a Rollsului. După ce portiera se închise cu un clichet

liniștitor, mult râvnita tăcere reveni. O'Shaughnessy tot nu știa ce părere să-și facă despre Pendergast – poate că tipul, în ciuda bizareriilor lui, era totuși un om dintr-o bucată. De un lucru însă era sigur: avea să țină ochii deschizi și urechile ciulite!

– Traversează parcul și du-ne la Muzeul de Istorie Naturală, te rog, îi spuse Pendergast șoferului.

După ce mașina acceleră și intră în trafic, Pendergast se întoarse spre O'Shaughnessy.

– Cum a ajuns un polițist irlandez să îndrăgească opera italiană?

O'Shaughnessy tresări. Când spusese el ceva despre operă?

– Îți ascunzi foarte prost gândurile, domnule sergent. În timp ce priveai desenele din *Bărbierul din Sevilia*, te-am văzut bătând în mod inconștient cu arătătorul ritmul ariei Rosinei, *Una voce poco fa.*

O'Shaughnessy îl privi lung pe Pendergast.

– Pun pariu că te crezi un adevărat Sherlock Holmes.

– Nu întâlnești prea des un polițist care să aprecieze opera.

– Dar dumitale? Îți place opera? îi întoarse O'Shaughnessy întrebarea.

– O detest. Opera era televiziunea secolului al XIX-lea: gălăgioasă, vulgară și de prost gust, cu intrigi ce nu pot fi caracterizate decât ca infantile.

Pentru prima dată, O'Shaughnessy zâmbi. Clătină din cap.

– Pendergast, tot ce pot spune e că spiritul tău de observație nu e nici pe departe atât de formidabil pe cât crezi. Dumnezeule, cât ești de limitat!

Zâmbetul i se lărgi când observă un nor de iritare întunecând, preț de mai puțin de-o secundă, chipul agentului FBI. În sfârșit, îl atinsese cu ceva.

PATRU

Nora îi împinse pe Pendergast și pe polițistul micuț și posac prin ușa de la Arhivele Centrale, ușurată în sinea ei că, de această dată, găsise drumul fără probleme.

Pendergast se opri în ușă și trase adânc aer în piept.

– Ahhh! Parfumul istoriei! Adulmecă-l, domnule sergent!

Întinse mâinile, cu degetele răsfirate, ca și când ar fi vrut să și le încălzească la căldura documentelor dinăuntru.

Reinhart Puck se apropie de Pendergast, clătinând din cap. Își șterse scăfârlia lucioasă cu o batistă, apoi, cu mișcări stângace, îndesă pătratul de bumbac într-un buzunar. Vederea agentului FBI părea să-l bucure, dar și să-l alarmeze totodată.

– Doctore Pendergast, spuse el. Ce plăcere! Nu cred că ne-am mai văzut de la... cred că de la necazurile din '95. Ați făcut călătoria aceea în Tasmania?

– Da, într-adevăr. Mulțumesc că mi-ai adus aminte. Iar cunoștințele mele despre flora australiană s-au îmbogățit substanțial.

– Și cum mai merge treaba în... departamentul dumitale?

– Splendid, spuse Pendergast. Permite-mi să ți-l prezint pe domnul sergent O'Shaughnessy.

Polițistul ieși din spatele lui Pendergast, astfel că Puck rămase mut de uimire.

– Of, doamne! Vezi dumneata, există o regulă. Persoanele care nu fac parte din personalul muzeului...

– Garantez eu pentru el, spuse Pendergast, cu o notă de fermitate în glas. Dumnealui este un membru de frunte al forțelor de *poliție* din orașul nostru.

– Înțeleg, înțeleg! spuse Puck deloc fericit, în timp ce închidea zăvoarele. Ei, oricum trebuie să semnați cu toții. Se îndepărtă de ușă. Iar acesta este domnul Gibbs.

Oscar Gibbs salută politicos din cap. Era mic și îndesat, afro-american, cu brațele fără păr și ras în cap. Era foarte bine făcut pentru înălțimea lui, și mușchii îi erau atât de bine conturați, încât părea să fi fost sculptat dintr-o lespede de piatră. Era plin de praf și părea extrem de nefericit să se afle acolo.

– Domnul Gibbs a avut amabilitatea să vă pregătească totul în camera de cercetare, spuse Puck. După ce terminăm cu formalitățile, v-aș ruga să mă urmați.

Semnară în registru, apoi pătrunseră în întuneric, cu Puck luminându-le drumul, la fel ca în ziua precedentă, de la șirurile de butoane de fildeș. După un drum ce părea că nu se mai sfârșește, ajunseră la o ușă montată în peretele de rigips din fundul arhivei, cu un gemuleț îngust și cu balamale de metal. Zdrăngănindu-și cu multă importanță cheile, Puck descuie meticulos ușa, apoi o ținu deschisă pentru Nora. Fata păși în camera alăturată. Luminile se aprinseră dintr-odată, și Nora fu cât pe-aci să scoată un strigăt de uimire.

Lambriuri lustruite de stejar se ridicau dintr-o podea de marmură înspre un plafon bogat decorat în toată splendoarea stilului rococo. Mese masive de stejar, cu picioarele în formă de gheare, dominau centrul încăperii, înconjurate de scaune tot din stejar, tapițate cu piele roșie. Candelabre grele, adevărate dantele de alamă și cristal, atârnau suspendate deasupra fiecărei mese.

Două mese erau acoperite cu mai multe obiecte, iar pe o a treia fuseseră întinse cutii, cărți și hârtii. Un șemineu masiv, din cărămidă împresurată de marmură roz, se zărea în capătul încăperii. Pretutindeni în jur patina timpului își lăsase amprenta.

– Incredibil! murmură Nora.

– Într-adevăr, spuse Puck. Una dintre cele mai frumoase săli ale muzeului. Cercetările istorice erau, într-o vreme, foarte importante. Oftă. Vremurile s-au schimbat. *O tempo, o mores...* și așa mai departe. Vă rog să vă scoateți toate instrumentele de scris din buzunare și să vă puneți aceste mănuși de pânză înainte de a atinge vreun obiect. Va trebui să vă iau servieta, doamnă doctor.

Aruncă o privire dezaprobatoare către revolverul și cătușele care atârnau la centura lui O'Shaughnessy, dar nu spuse nimic.

Lăsară pixurile și creioanele într-o tavă pe care le-o întinse Puck, apoi Nora și ceilalți își puseră câte o pereche de mănuși extrem de curate.

– Eu mă retrag. Când sunteți gata să plecați, sunați-mă la telefonul acela. Interior 4240. Dacă doriți fotocopii după ceva anume, completați unul dintre aceste formulare.

Ușa se închise ușor. Se auzi sunetul unei chei răsucindu-se în broască.

– Ne-a încuiat aici? întrebă O'Shaughnessy.

Pendergast dădu din cap.

– E procedura standard.

O'Shaughnessy păși înapoi în întuneric.

„E un bărbat ciudat, își zise Nora. Tăcut, impenetrabil, chipeș, cu acele trăsături tipic irlandeze." Pendergast părea să-l placă. O'Shaughnessy, pe de altă parte, părea să nu placă pe nimeni.

Agentul își împreună mâinile la spate și înconjură încet prima masă, privind pe rând fiecare obiect. Făcu același lucru și la cea de a doua masă, apoi trecu la a treia, cea încărcată cu tot felul de hârtii.

– Hai să vedem inventarul ăsta de care mi-ai vorbit, îi spuse el Norei.

Nora îi arătă titlul de creanță cu inventarul atașat, pe care îl găsise în ziua precedentă. Pendergast îl examină, apoi, cu hârtia în mână, își reluă circuitul. Dădu din cap în fața unui okapi împăiat.

– Asta e de la Shottum, spuse el. Și asta la fel. Arătă spre cutia făcută din piciorul de elefant. Aceste trei învelișuri de penis și osul penian de balenă. Capul micșorat, de indian jivaro. Toate sunt de la

Shottum, donate lui McFadden ca plată pentru ajutorul acordat. Se aplecă și examină capul micșorat. O escrocherie. E de maimuță, nu de om. Ridică privirea spre Nora. Dr. Kelly, ești amabilă să verifici hârtiile în timp ce eu examinez aceste obiecte?

Nora se așeză la cea de a treia masă. Găsi o cutie mică, conținând corespondența lui Shottum, așezată lângă o alta, mult mai mare, și două bibliorafturi – hârtiile lui McFadden, după cum se părea. Nora deschise mai întâi cutia lui Shottum. După cum o avertizase Puck, conținutul acesteia era într-o stare foarte deteriorată. Găsi câteva scrisori, toate pe aceeași temă: întrebări despre clasificări și identificări, discuții purtate cu alți savanți despre tot felul de subiecte specifice intereselor lor. Aruncau lumină asupra unui bizar fragment al științei naturale din secolul al XIX-lea, dar nu aduceau nici un fel de lămuriri cu privire la oribilele crime petrecute în acea vreme. În timp ce-i citea în fugă corespondența, o imagine a lui J.C Shottum începu să prindă contur în mintea Norei. Nu era deloc imaginea unui criminal în serie. Părea un om destul de inofensiv, agitat, limitat, poate prea predispus spre lamentare, supărat pe o întreagă serie de rivali academici. Interesele bărbatului păreau să se fi redus exclusiv la istoria naturală. „Desigur, nu poți ști niciodată", își spuse Nora, întorcând paginile deteriorate.

Negăsind nimic care s-o intereseze în mod deosebit, Nora își îndreptă atenția spre cutia mult mai mare – și mai curată – în care se păstra corespondența lui Tinbury McFadden. Erau, în cea mai mare parte, însemnările unui custode de mult mort, despre diverse subiecte neobișnuite, notate cu un scris incredibil de mic: liste întregi cu clasificări de plante și animale, desene cu tot felul de flori, unele destul de reușite. La fundul cutiei, era teancul gros de scrisori primite de la diverși oameni de știință și de la colecționari, legate cu o sfoară atât de veche, încât se sfărâmă când Nora o atinse. Le răsfoi, ajungând în cele din urmă la pachetul de scrisori trimise de Shottum lui McFadden. Prima începea cu: „Mult stimatul meu coleg".

Îți imit o relicvă curioasă, sculptată în fildeș de morsă, despre care am înțeles că ar proveni de pe insula Kut, de pe coasta Indochinei, înfățișând o maimuță implicată într-un act sexual cu o zeiță hindusă. Ai putea avea amabilitatea de a identifica specia maimuței?

Colegul tău, J.C. Shottum

Nora scoase următoarea scrisoare:

Dragul meu coleg,

La ultima întrunire de la academie, profesorul Blackwood a prezentat o fosilă despre care pretinde că ar fi un crinoid din perioada devoniană păstrat în stratul de dolonită din Montmorency. Din nefericire, profesorul se înșală. Însuși LaFleuve a identificat stratul de dolonită din Montmorency ca datând din permian, și trebuie prin urmare să aducă rectificările necesare în următorul buletin...

Trecu în grabă peste restul. Erau și scrisori de la alții, un mic cerc de savanți cu gândiri similare, printre care se număra și Shottum. În mod clar, se cunoșteau destul de bine între ei. Poate că și criminalul pe care îl căutau ei acum se afla în acest cerc. Părea o ipoteză plauzibilă, de vreme ce persoana trebuie să fi avut un acces facil la Vitrina lui Shottum – dacă nu cumva însuși Shottum fusese ucigașul.

Nora începu să facă o listă a corespondenților și a specializării fiecăruia. Desigur, exista și posibilitatea ca totul să nu fie decât o pierdere de timp, ca ucigașul să fi fost de fapt administratorul clădirii sau omul care aducea cărbunii – însă își aminti apoi urmele aspre, profesionale lăsate de un bisturiu pe oasele care fuseseră aproape chirurgical dezmembrate. Nu, cu siguranță criminalul fusese om de știință.

Își scoase carnetul și începu să noteze.

Scrisori către/de la Tinbury McFadden:

CORESPONDENT	SUBIECTE DE CORESPONDENȚĂ	POZIȚIE	DATE DE CORESPONDENȚĂ
J.C. Shottum	Istorie naturală, antropologie, academia	deținător al Vitrinei lui Shottum, de de Exponate Naturale și Curiozități, din New York	1869–1881
Prof. Albert Blackwood	academia, muzeul	fondator al Muzeului de Istorie Naturală din New York	1865–1878
Dr. Asa Stone Gilcrease	păsări	ornitolog în New York	1875–1887
Col. Sir Henry C. Throckmorton, Bart., F.R.S.	mamifere africane de talie mare	colecționar, explorator amator din Londra	1879–1891
Prof. Enoch Leng	clasificări	chimist în New York, specialist în substanțe toxice	1872–1881
Domnișoara Guenevere LaRue	misiunea creștină din Borrioboola-Gha, din Congo, Africa	filantroapă din New York	1870–1872
Dumont Burleigh	fosile de dinozauri, academia	deținător de rafinării, colecționar din Cold Spring, New York	1875–1881
Dr. Ferdinand Huntt	antropologie, arheologie	chirurg, colecționar din Oyster Bay, Long Island	1869–1879
Prof. Hiram Howlett	reptile și amfibieni	erpetolog în Stormhaven, Maine	1871–1873

La penultimul nume, Nora se opri. Un chirurg. Cine era acest dr. Ferdinand Huntt? Erau destul de multe scrisori de la el, scrise cu litere mari, pe hârtie cartonată, frumos decorată. Nora se uită peste ele.

Dragul meu Tinbury,

Referitor la băștinașii odinga, barbarul obicei de „partum" al bărbatului se practică încă frecvent aici. Când am fost în Volta, am avut straniul privilegiu de a fi martor la nașterea unui copil. Nu mi s-a permis să asist, desigur, dar am auzit foarte clar urletele bărbatului la fiecare contracție, când femeia trăgea de funia legată de organele lui genitale. I-am tratat rănile nefericitului – sfâșieri severe – după naștere...

Dragul meu Tinbury,

Îți trimit falusul Olmec Jade din LaVenta, Mexic, pentru muzeu, înțelegând că nu aveți nimic din această extrem de curioasă cultură mexicană...

Nora căută cu atenție printre scrisorile din pachet, dar și de această dată în zadar: doctorul Hutt descria tot felul de obiceiuri medicale bizare pe care le întâlnise în timpul călătoriilor sale prin America Centrală și prin Africa. Mai erau și o serie de bilete care însoțiseră, se pare, diverse obiecte trimise muzeului. Doctorul părea să fi avut un interes bizar pentru practicile sexuale ale băștinașilor, lucru care, în mintea Norei, făcea din el un candidat perfect pentru rolul de criminal.

Simți o prezență în spatele ei și se întoarse brusc. Pendergast stătea în picioare, cu mâinile la spate. Privea la rândul lui hârtiile din fața Norei, și, dintr-odată, chipul său părea să fi căpătat o expresie atât de sumbră, atât de întunecată, încât Nora simți fiori pe șira spinării.

– Mereu mă sperii când te strecori așa! spuse ea cu voce slabă.

– Ai găsit ceva interesant?

Era o întrebare mai mult de formă. Nora era sigură că Pendergast descoperise deja ceva important, ceva îngrozitor, în lista aia – și totuși, părea să nu vrea să-i comunice și ei despre ce era vorba.

– Nimic evident. Ai auzit vreodată de acest doctor Ferdinand Huntt?

Pendergast aruncă o privire lipsită de interes spre numele pe care i-l indica femeia. Dintr-odată, Nora observă cu mirare că bărbatul de lângă ea nu avea nici un fel de miros. Nici de tutun, nici de parfum, de nimic...

– Huntt, zise el în cele din urmă. Da, o familie veche din North Shore. S-a numărat printre primii patroni ai Muzeului de Istorie Naturală. Se îndreptă de spate. Am examinat totul cu excepția cutiei făcute din piciorul de elefant. Ești drăguță să mă asiști?

Nora îl urmă până la masa pe care erau întinse colecțiile lui Tinbury McFadden, o adunătură cât se poate de pestriță. Chipul lui Pendergast revenise la mimica obișnuită. Ofițerul O'Shaughnessy reapăru din umbră cu o expresie sceptică. Nora se întrebă ce legătură era, mai exact, între polițistul ăsta și Pendergast.

Se opriră în fața piciorului mare și grotesc de elefant, cu încuietori de alamă.

– Ei, e un picior de elefant, zise O'Shaughnessy. Și?

– Nu orice fel de picior, domnule sergent, îi răspunse Pendergast. E o cutie făcută dintr-un picior de elefant. Se regăsea destul de frecvent printre posesiile vânătorilor și ale colecționarilor din secolul trecut. Aș spuse chiar că este un exemplar destul de reușit, deși e cam mâncat de vreme. Se întoarse spre Nora. Ne uităm înăuntru?

Nora deschise încuietorile și ridică ușor capacul cutiei. Simțea pielea cenușie aspră și rigidă sub degetele ei înmănușate. Un miros neplăcut se ridică dinăuntru. Cutia însă era goală.

Nora privi spre Pendergast. Dacă era dezamăgit, agentul nu lăsa să se vadă acest lucru.

Preț de câteva clipe, toți trei stătură nemișcați. Apoi Pendergast se aplecă la rândul lui peste cutia deschisă. O examină o vreme – doar ochii i se mai mișcau, restul corpului rămânându-i perfect imobil. Apoi întinse brusc degetele și începu să le plimbe pe suprafața cutiei,

apăsând din loc în loc, oprindu-se uneori, apoi trecând mai departe. Dintr-odată, se auzi un clinchet și un sertar îngust țâșni de sub cutie, ridicând un nor de praf. Nora sări speriată.

– Ingenios, spuse Pendergast scoțând din sertar un plic mare, îngălbenit și ușor ros de vreme.

Îl întoarse de câteva ori pe-o parte și pe cealaltă, meditativ. Apoi își băgă degetul acoperit de mănușă pe sub lipitură, deschizând ușor plicul și scoțând dinăuntru mai multe coli de hârtie crem. Le despături cu grijă și își trecu mâna peste coala de deasupra.

Apoi începu să citească.

CINCI

Colegului meu, Tinbury McFadden

12 iulie 1881

Mult stimate coleg,

Scriu aceste rânduri cu sincera speranță că nu vei fi niciodată nevoit să le citești; că voi putea să le rup în bucăți și să le arunc la coș, recunoscând în ele produsul unei minți obosite și a unei imaginații mult prea bogate. Și totuși, în sufletul meu știu că temerile mele cele mai cumplite s-au dovedit deja a fi adevărate. Tot ceea ce am descoperit dovedește, fără drept de tăgadă, acest fapt. Am dorit întotdeauna să nutresc numai gânduri de bine față de semenii mei – la urma urmei, nu suntem toți plămădiți din același lut? Vechii egipteni credeau că viața pe pământ a apărut dintr-odată, din mâlul bogat al Nilului. Și cine sunt eu să pun la îndoială simbolul, dacă nu chiar adevărul științific al acestei credințe? Și totuși, au avut loc *evenimente,* McFadden; evenimente îngrozitoare ce nu acceptă o explicație inocentă.

Este foarte posibil ca detaliile pe care le voi relata în aceste rânduri să te facă să pui la îndoială sănătatea minții mele. Înainte de a începe, dă-mi voie să te asigur că sunt în deplinătatea facultăților mintale. Ofer acest document drept dovadă pentru groaznica mea ipoteză și ca mărturie a încercărilor la care am fost supus în cercetarea ei.

Mi-am exprimat de mai multe ori îndoielile din ce în ce mai accentuate cu privire la afacerile lui Leng. Cunoști, desigur, motivul pentru care i-am permis să ocupe încăperile de la al doilea etaj de deasupra vitrinei. Discursurile lui de la academie au dovedit profunde cunoștințe științifice și medicale. Nu cred să aibă mulți egali în domeniul chimiei, îndeosebi al toxicologiei – poate chiar nici unul. M-a încântat ideea că astfel de experimente atât de cutezătoare, de inovatoare, vor avea loc sub acoperișul meu. Și, din punct de vedere practic, veniturile suplimentare provenite din această chirie nu erau deloc nefolositoare.

La început, încrederea pe care i-o acordam părea complet justificată. Eforturile pe care le-a depus pentru perfecționarea vitrinei s-au dovedit excelente. Deși lucra la ore extrem de neobișnuite, era întotdeauna politicos, ba chiar ușor rezervat. Își plătea chiria cu promptitudine și mi-a oferit chiar și sfaturi medicale în iernile din 1873 și 1874, când am fost chinuit de gripă.

Mi-e greu să datez cu precizie momentul când am început să am primele bănuieli. Poate că totul a plecat de la aura de mister exagerat, mi s-a părut mie, ce învăluia totul în jurul colocatarului meu. Deși inițial îmi promisese să-mi împărtășească toate rezultatele experimentelor lui, cu excepția unei inspecții comune la semnarea contractului de închiriere, nu am fost niciodată invitat în apartamentul său. Odată cu trecerea anilor, părea să devină din ce în ce mai absorbit de propriile studii, forțându-mă astfel să mă îngrijesc aproape în totalitate singur de îndatoririle de administrare a vitrinei.

Leng mi s-a părut întotdeauna foarte sensibil când venea vorba de munca lui. Fără îndoială că îți amintești discursul oarecum excentric despre cele patru umori din corpul uman pe care l-a ținut la academie. Nu a fost bine primit – câțiva membri chiar au dat dovadă de proastă creștere, chicotind în timpul prelegerii –, drept pentru care Leng nu a mai reluat niciodată subiectul. Discursurile lui ulterioare au fost toate organizate ca la carte. Așadar, la început, am pus reținerea lui de a-și discuta cercetările personale pe seama acestui nefericit incident. Cu toate acestea, pe măsura trecerii timpului, am început să-mi dau seama

că, de fapt, ceea ce eu luasem drept timiditate profesională, era, de fapt, *tăinuire* voită.

Într-o seară târzie din primăvara acestui an, s-a întâmplat să rămân până foarte târziu la vitrină, ca să termin de organizat o serie de documente ce se strânseseră în timp și ca să pregătesc spațiul de expoziție pentru ultima mea achiziție, copilul cu două creiere, despre care cu siguranță îți amintești că ți-am povestit. Această sarcină s-a dovedit cu mult mai captivantă decât organizarea documentelor, și am fost surprins să aud clopotul orașului bătând miezul nopții.

În clipele următoare, în vreme ce ascultam ecourile clopotului pierzându-se în depărtare, mi-am dat seama că se mai auzea un alt sunet. Venea de deasupra capului meu: un fel de târșâială greoaie, ca și cum un om căra o povară. Nu-ți pot spune de ce anume, McFadden, dar sunetul m-a umplut de groază. Am ascultat cu mai multă atenție. Sunetul s-a stins încet, pașii retrăgându-se în altă încăpere.

Desigur, nu aveam ce să fac. A doua zi dimineață, gândindu-mă la cele întâmplate, am hotărât că întregul incident nu fusese decât o născocire a nervilor mei obosiți. Cu excepția cazului în care o descoperire mai sinistră avea să se asocieze în vreun fel cu sunetul de pași – lucru ce părea extrem de puțin probabil –, nu aveam de ce să-l abordez pe Leng în legătură cu această chestiune. Am atribuit senzația de panică stării mele agitate din acel moment. Muncisem din greu să creez un cadru senzațional pentru expunerea copilului cu două creiere, și, fără îndoială, oboseala și ora târzie reușiseră să trezească laturile morbide ale imaginației mele. Am hotărât să dau uitării întreaga poveste.

S-a întâmplat ca la câteva săptămâni după aceea – pe cinci iulie, săptămâna trecută, mai precis – să aibă loc un alt eveniment, pe care te rog să îl tratezi cu întreaga dumitale atenție. Circumstanțele erau asemănătoare: am rămas până târziu la vitrină, pregătindu-mi articolul ce trebuia să apară în gazeta academiei. După cum știi, îmi vine foarte greu să scriu pentru niște capete atât de luminate ca membrii academiei, și am căpătat o anumită rutină care parcă-mi mai ușurează procesul. Vechiul meu pupitru din lemn de tec, hârtia aceasta frumoasă, de pergament, pe care-ți scriu acum, cerneala roșie făcută de

M. Dupin la Paris – sunt nimicurile care mă inspiră și mă ajută să dau un pic de clasă discursurilor. În acea seară însă, cuvintele păreau să-mi vină ceva mai ușor decât de obicei, și, în jurul orei zece și jumătate, a fost nevoie să mai ascut câteva penițe pentru a-mi putea continua activitatea. În acest scop, m-am ridicat preț de câteva momente de la pupitru. Când am revenit, am observat, spre totala mea uluire, că pagina pe care scrisesem până atunci era pătată cu câteva puncte de cerneală.

Mânuiesc cu foarte multă îndemânare penița și nu mi-am putut explica cum de se petrecuse una ca asta. Abia când am luat sugativa ca să îndepărtez petele, am văzut că nuanța acestora era ușor diferită, mai deschisă decât cea a cernelii mele. Și, când le-am înlăturat cu sugativa, mi-am dat seama că aveau o consistență mai densă, mai vâscoasă decât cerneala.

Imaginează-ți prin urmare groaza mea, în clipa când o *nouă* pică-tură mi-a căzut pe încheietura mâinii, tocmai când înlăturam sugativa de pe hârtie.

De îndată, am ridicat privirea spre tavanul de deasupra capului. Ce mai era și asta? O pată stacojie, încă mică, dar crescând văzând cu ochii, se strecurase printre scândurile de deasupra mea, care formau podeaua apartamentului lui Leng.

Într-o clipă, urcasem scările și-i băteam cu putere în ușă. Nu pot descrie cu precizie gândurile care-mi treceau prin minte – cel mai pu-ternic dintre toate însă era acela că doctorul căzuse victimă vreunei tâlhării. Circulau zvonuri prin cartier despre un ucigaș crud și feroce, dar nu am obiceiul să plec urechea la bârfele claselor de jos, și, din nefericire, crimele sunt ceva frecvent în Five Points.

Leng a răspuns destul de repede bătăilor mele frenetice, lăsându-mi impresia că avea respirația ușor întretăiată. Un accident, îmi spuse el fără să deschidă ușa. Își tăiase destul de grav brațul în timpul unui experiment. Mi-a refuzat ajutorul, spunându-mi că se cususe deja sin-gur. A zis că regreta incidentul, dar a refuzat să deschidă ușa. În cele din urmă am plecat, mut de uimire și măcinat de îndoieli.

În dimineața următoare, Leng a apărut la ușa mea. Nu-mi mai făcuse niciodată până atunci o vizită acasă, așa că m-am mirat să-l văd

acolo. Am observat că avea un braț bandajat. Și-a cerut mii de scuze pentru incidentul petrecut cu o seară în urmă. L-am invitat înăuntru, dar mi-a spus că nu dorea să rămână. Și-a cerut încă o dată scuze, după care a plecat.

L-am privit cu inima strânsă coborând trotuarul și urcând într-un autobuz. Sper să-mi faci onoarea de a mă înțelege că vizita atât de atipică a lui Leng, venită în urma evenimentelor mai mult decât stranii petrecute la vitrină, a avut asupra mea efectul exact opus celui vizat de autorul ei. Eram acum mai convins ca niciodată că Leng dorea să-și țină experimentele, oricare ar fi fost ele, cât mai mult posibil în umbră.

Mă tem că nu mai pot scrie în această seară. Voi ascunde această scrisoare în cutia în formă de picior de elefant care, împreună cu alte câteva curiozități, îți vor fi livrate la muzeu peste două zile. Cu voia lui Dumnezeu, sper să am puterea de a reveni asupra acestui document și de a-l termina mâine în zori.

13 iulie 1881

Trebuie să-mi adun acum puterile pentru a-mi continua povestirea.

Întreaga după-amiază care a urmat vizitei lui Leng, am fost chinuit de o teribilă dispută interioară. Pe de-o parte, un oarecare idealism științific, dublat poate de un sentiment de prudență, îmi spunea că ar fi trebuit să accept explicația pe care mi-o prezentase Leng. Pe de altă parte, o voce din adâncul conștiinței îmi repeta că datoria mea de gentleman, de om de onoare, era să aflu eu însumi adevărul.

În cele din urmă, am hotărât să descopăr natura experimentelor chiriașului meu. Dacă se dovedeau cinstite, nu puteam fi acuzat decât cel mult de indiscreție.

Poate că mă vei considera victima unor sentimente dezonorante. Tot ce pot spune e că acele picături stacojii păreau să fi rămas întipărite în creierul meu, așa cum le văzusem pe încheietura mâinii și pe hârtia de scris. Era ceva în legătură cu Leng – cu felul în care mă privise stând acolo, în ușa mea – care mă făcuse să mă simt străin în propria casă. Avea ceva atât de straniu în acea privire aparent

indiferentă, de-mi înghețase sângele în vene. Nu-l mai puteam tolera pe omul acesta sub acoperișul meu, nu fără să știu în cele mai mici detalii cu ce se ocupa.

Dintr-un capriciu personal pe care eu unul nu l-am putut înțelege, Leng începuse de ceva vreme să-și ofere serviciile medicale câtorva aziluri de săraci din vecinătate. Prin urmare, nu era niciodată acasă după-amiaza. Luni, 11 iulie, a fost ultima oară când l-am văzut prin ferestrele din față ale vitrinei. Traversa strada, îndreptându-se în mod evident spre vreun azil.

Știam că nu era o întâmplare: soarta îmi oferea o șansă.

Nu fără emoții, am urcat la etajul al doilea. Leng schimbase yala de la ușa care dădea în camera lui, dar adusesem cu mine un șperaclu, cu ajutorul căruia am desfăcut încuietoarea. Am lăsat ușa să se deschidă în fața mea, apoi am pășit în încăpere.

Leng transformase camera din față într-un salon. Am fost de-a dreptul șocat de alegerile lui: pe pereți atârnau afișe țipătoare, cu diverse evenimente sportive, iar mesele erau încărcate de ziare ieftine și de gazete lumești. Leng îmi lăsase întotdeauna impresia unui om caracterizat de eleganță și de rafinament; totuși, această cameră părea să reflecte gusturile unui tânăr necultivat. Era genul de încăpere care ar fi putut părea ademenitoare unui vagabond din vreo speluncă sau unei fete cu o educație precară. Totul era acoperit de un strat gros de praf, sugerând că Leng nu petrecuse prea mult timp acolo în ultima vreme.

O draperie grea, de brocart, acoperea intrarea spre camerele din spate. Am ridicat-o cu vârful bastonului. Mă consideram pregătit pentru aproape orice, dar ce am găsit a fost, poate, lucrul la care mă așteptam cel mai puțin.

Încăperile erau aproape complet goale. Erau acolo cel puțin șase mese mari, împrăștiate fără vreo ordine anume, pline de zgârieturi ce stăteau drept mărturie pentru multe ore de muncă experimentală. Dar nu exista nici un fel de mobilier. Se simțea un miros puternic de amoniac, care aproape că mă făcu să mă înec. Într-un sertar, am găsit mai multe bisturie tocite. Toate celelalte sertare pe care le-am examinat erau goale, având în ele doar căpușe și păianjeni.

După o lungă cercetare, am găsit locul dintre scânduri pe unde se scursese sângele cu câteva seri în urmă. Părea să fi fost curățat cu acid; *aqua regia*[1], judecând după miros. Apoi am privit pereții din jur și am observat și alte pete, unele mari, altele mici, care păreau, de asemenea, să indice o curățare recentă.

Trebuie să mărturisesc că m-am simțit foarte prost în acel moment. Nu era nimic suspect acolo. Nimic care să trezească măcar o umbră de bănuială până și celui mai perspicace polițist. Și totuși, sentimentul de groază refuza să mă părăsească pe deplin. Era ceva în salonul ăla atât de ciudat decorat, în mirosul de substanțe chimice, în podeaua și pereții curățați cu atâta meticulozitate, care dădea de bănuit. De ce erau aceste camere din spate atât de curate în vreme ce salonul era plin de praf?

În acea clipă, mi-am amintit de pivniță.

Cu ani în urmă, Leng mă întrebase dintr-odată dacă putea folosi fostul tunel de cărbune pentru a depozita excesul echipamentului de laborator. Tunelul nu mai era întrebuințat de câțiva ani buni, de când instalasem boilerele cele noi, iar eu personal nu aveam nevoie de el. Îi dădusem cheia și uitasem cu desăvârșire întreaga poveste.

Cu greu aș putea descrie sentimentele care mă încercau în timp ce coboram treptele spre pivnița de sub vitrină. La un moment dat chiar m-am oprit, întrebându-mă dacă nu ar fi fost înțelept să-mi aduc un însoțitor. Din nou însă, raționamentul bunului-simț a învins. Nu era nici un semn că ar fi fost ceva în neregulă. Nu, nu avem nici un motiv să nu-mi continui cercetările singur.

Leng montase un zăvor pe ușa pivniței de cărbuni. La vederea lui, m-am simțit o clipă copleșit de un sentiment de ușurare. Făcusem tot ce-mi stătuse în putință. Nu-mi mai rămânea acum decât să urc înapoi scările. M-am întors și am pus piciorul pe prima treaptă. După care m-am oprit. Același impuls care mă adusese până acolo nu-mi dădea voie să plec până când nu cercetam povestea până la capăt.

---

[1] „Apă regală" – un amestec de (HNO_3) și (HCl), în proporție de unu la trei. Este unul dintre puținii reactivi care dizolvă și , numit „apă regală", deoarece poate dizolva așa-numitele nobile. (n.tr.)

Am ridicat piciorul, pregătit să lovesc ușa. Apoi am ezitat. Dacă tăiam zăvorul, Leng ar fi presupus că la mijloc fusese mâna unui hoț.

Mi-au trebuit cinci minute să fac rost de instrumentele necesare și să tai zăvorul. L-am trântit la pământ, după care am împins ușa, lăsând lumina după-amiezii să pătrundă dinspre scara din spatele meu.

Imediat ce am intrat, am fost copleșit de niște senzații total diferite de cele pe care le încercasem în încăperile de la etaj. Oricare ar fi fost activitatea care încetase în camerele lui Leng, era evident că ea era încă în plină desfășurare aici.

Din nou, mirosul a fost cel pe care l-am remarcat prima dată. La fel ca mai devreme, simțeam miros de reactivi caustici, amestecați poate cu aldehidă formică sau cu eter. Însă aceste mirosuri erau acoperite de o duhoare mult mai densă și mai puternică. O duhoare pe care o asociam cu măcelăriile de porci de pe străzile Pearl și Water: miros de abator!

Lumina care pătrundea dinspre scări era suficient de puternică, și nu a fost nevoie să-mi aprind lampa cu gaz. Și aici erau o mulțime de mese, însă acestea erau acoperite de tot felul de ustensile medicale complicate, aparatură chirurgicală, instrumente de spart oasele și forcepsuri. Pe o masă erau o sumedenie de fiole pline cu un lichid de culoarea chihlimbarului, atent numerotate și etichetate. Nenumărate flacoane cu substanțe chimice erau aranjate în vitrinele de lângă pereți. Podeaua fusese presărată cu rumeguș. Era ud pe alocuri; l-am dat la o parte cu vârful ghetei și am constatat că fusese aruncat acolo pentru a absorbi o cantitate mare de sânge.

Mi-am dat seama în acel moment că bănuielile mele nu fuseseră complet neîntemeiate. Și totuși, mi-am spus, nu era nimic alarmant acolo: disecțiile sunt, la urma urmei, o parte integrantă a științei.

Pe masa cea mai apropiată de mine era un teanc de notițe scrise cu foarte mare atenție, legate într-un jurnal de piele. Am recunoscut pe dată scrisul inconfundabil al lui Leng. M-am îndreptat spre ele cu inima ușurată. În sfârșit, aveam să aflu în ce direcție se îndreptau cercetările lui. Cu siguranță, un scop științific nobil avea să se dezvăluie din aceste pagini, pentru a-mi face de rușine bănuielile.

Dar jurnalul nu făcu nici pe departe asta.

Știi, prietenul meu vechi, că sunt un om de știință. N-am fost niciodată ceea ce se numește un om cu frica lui Dumnezeu. Dar în acea zi m-am temut de Dumnezeu – sau, mai bine zis, de furia Lui, la gândul că mă va pedepsi fiindcă am permis ca astfel de atrocități, astfel de fapte demonice, să se petreacă sub acoperișul meu.

Jurnalul lui Leng reda fără ascunzișuri fiecare detaliu diabolic. Era poate cel mai clar, cel mai metodic set de note științifice pe care am avut vreodată nefericirea să-l văd. Nu există cuvinte în care să pot îmbrăca oroarea acestor experimente. Nu pot decât să le expun cât mai clar și mai succint cu putință.

Pe parcursul ultimilor opt ani, Leng lucrase la perfecționarea unei metode de a prelungi viața umană. Propria viață, după cum dezvăluiau însemnările și înregistrările din jurnal. Dar – Dumnezeu mi-e martor, Tinbury – folosea drept material *alte ființe umane.* Victimele lui păreau să fie aproape exclusiv tineri adulți. Iar și iar, jurnalul menționa disecții ale craniului uman și ale coloanei vertebrale, aceasta din urmă fiind cea asupra căreia părea să-și fi concentrat în cele din urmă atenția bolnavă. Ultimele însemnări vorbeau în principal despre *cauda equina*, ganglionul de nervi de la baza coloanei vertebrale.

Am citit preț de zece, douăzeci de minute, împietrit de fascinație și de groază. Apoi am aruncat dezgustătorul document înapoi pe masă și m-am retras. Poate că eram puțin furios în acel moment. La urma urmei, încă mai încercam să găsesc o logică în toate astea. Să furi trupurile morților recent îngropați din cimitire este o practică regretabilă, dar necesară în climatul medical din ziua de azi, mi-am spus. Cadavrele destinate cercetărilor medicale sunt în continuare extrem de puține, și nu există nici o altă metodă de a ține pasul cu știința decât jefuirea de morminte. Chiar și cei mai respectabili chirurgi sunt nevoiți să recurgă la așa ceva. Și, chiar dacă încercările lui Leng de a-și prelungi viața erau departe de a atinge succesul, exista totuși posibilitatea unor alte descoperiri, cu efecte benefice...

Acela a fost momentul, cred, când am auzit pentru prima dată sunetul.

În stânga mea, era o masă pe care nu o observasem mai devreme. O pânză impregnată cu ulei, de dimensiuni foarte mari, fusese aruncată

deasupra ei, acoperind o movilă destul de masivă. În timp ce priveam, sunetul slab se auzi din nou, de sub pânză: sunetul scos de un animal rămas fără limbă, fără cerul gurii, fără corzi vocale.

Nu pot explica unde am găsit forța de a mă apropia – poate doar în copleșitoarea mea dorință de a afla mai multe. M-am dus lângă masă, apoi – înainte să-mi pierd curajul – am apucat pânza impregnată cu ulei și am tras-o deoparte.

Imaginea care mi se înfățișă în lumina difuză mă va urmări până la sfârșitul zilelor. Un corp de om întins cu fața în jos. O gaură adâncă se deschidea în locul unde fusese cândva baza coloanei vertebrale. Sunetele pe care le auzisem erau – cel puțin așa am crezut – emanații de gaze de putrefacție.

Poate crezi că nimic nu m-ar mai fi putut șoca în acel moment. Totuși, am remarcat, cu o groază și o împotrivire instinctivă din ce în ce mai puternice, că atât cadavrul, cât și rana păreau proaspete.

Am ezitat cinci, poate zece secunde. Apoi m-am apropiat, împins de un singur gând, unul singur. Să fi fost acesta trupul care sângerase pe podeaua lui Leng? Atunci cum se explica faptul că rana părea recent făcută? Era oare posibil ca Leng să fi folosit două cadavre în decursul unei singure săptămâni?

Ajunsesem până aici; trebuia să aflu totul. M-am întins cât puteam de ușor, ca să verific starea cadavrului.

Pielea părea elastică, carnea era caldă încă. Când am întors trupul pe cealaltă parte și i-am expus fața, am constatat, spre groaza mea, că o cârpă îmbibată de sânge îi fusese înnodată în jurul gurii. Mi-am tras mâna. Trupul s-a răsucit pe masă, cu fața în sus.

M-am dat îndărăt, împiedicându-mă. În groaza mea, nu am înțeles imediat teribila importanță a cârpei însângerate. Cred că, dacă aș fi înțeles, m-aș fi răsucit pe călcâie și aș fi fugit numaidecât din acel loc blestemat – și aș fi fost astfel scutit de grozăvia finală.

Fiindcă în acea clipă, McFadden, ochii de deasupra cârpei s-au deschis. Fuseseră cândva ochi de om, dar durerea și groaza răpiseră toată umanitatea din ei.

În timp ce stăteam împietrit de spaimă, am auzit același geamăt slab.

Nu erau, mi-am dat seama, emanații de gaze dintr-un cadavru. Și nu era nici lucrarea unui savant care fura cadavre proaspete din cimitire. Creatura aceea nenorocită de pe masă era încă vie. Leng își desfășura oribilele experimente pe oameni *încă vii!*

Chiar în timp ce priveam, creatura jalnică, oribilă, de pe masă gemu din nou, apoi își dădu duhul. Nu știu cum de am avut prezența de spirit de a așeza trupul în aceeași poziție în care îl găsisem, de a-l acoperi cu pânza îmbibată în ulei, de a închide ușa și de a urca din acea infamă cameră mortuară înapoi spre lumea celor vii.

De atunci, abia dacă m-am mișcat din camerele mele de deasupra vitrinei. Încerc să-mi adun curajul și să fac ceea ce știu în sufletul meu că-mi rămâne de făcut. Cred că înțelegi acum, dragul meu coleg, că nu poate fi o greșeală, că nu există nici o altă explicație pentru ceea ce am găsit în pivniță. Jurnalul lui Leng era prea explicit, prea diabolic detaliat pentru a mai lăsa loc la interpretări. Ca dovadă suplimentară, pe coala alăturată am reprodus, din memorie, o parte din observațiile și procedurile științifice pe care acest monstru și le-a notat cu atâta grijă. Aș merge la poliție, dar simt că...

Dar liniște! Îi aud pașii pe scară chiar acum. Trebuie să duc scrisoarea înapoi în ascunzătoare, și voi încheia mâine.

Mă rog lui Dumnezeu să-mi dea puterea pentru ceea ce trebuie să fac acum.

ȘASE

Roger Brisbane se lăsă pe spătarul fotoliului, plimbându-și privirea pe suprafața sticloasă a biroului din fața lui. Era o priveliște plăcută: lui Brisbane îi plăceau ordinea, curățenia, simplitatea, iar biroul atingea, din acest punct de vedere, perfecțiunea. Privirea i se opri în cele din urmă asupra casetei cu nestemate. Era acel moment al zilei, când o săgeată de lumină străpungea pereții de sticlă, transformând nestematele în mici sfere și ovale strălucitoare, care sclipeau într-o infinitate de culori. Lumea spunea că smaraldele sunt „verzi" iar safirele „albastre", dar aceste simple denumiri nu reușeau nici pe departe să redea culoarea lor adevărată. Nu existau în limba oamenilor cuvinte destul de potrivite pentru astfel de străluciri.

Nestematele. Durau o eternitate, dure, și reci, și pure, fără a cădea vreodată pradă ruinei. Mereu frumoase, mereu perfecte, mereu la fel ca în ziua când se născuseră din inimaginabila forță a căldurii și a presiunii. Atât de diferite de ființele umane, cu pielea lor opacă și elastică, supuse fără cale de scăpare descinderii dinspre naștere înspre mormânt – o combinație rezultată din salivă, spermă și lacrimi. Ar fi trebuit să studieze geologia și să se specializeze în pietre prețioase. Ar fi fost cu mult mai fericit înconjurat de aceste flori de lumină pură. Cariera de avocat pe care i-o alesese taică-său nu era decât o paradă vulgară a eșecurilor umane. Și poziția pe care Brisbane o ocupa la muzeu îl aducea zi de zi în contact cu aceste eșecuri, le scotea și mai mult în evidență.

Se întoarse și se aplecă oftând asupra unei pagini scoase la imprimantă. Era clar acum că muzeul nu ar fi trebuit să împrumute niciodată o sută de milioane pentru noul planetariu, altfel o adevărată operă de artă. Era nevoie de și mai multe reduceri de buget. Aveau să cadă capete. Ei, cel puțin partea asta nu era prea greu de rezolvat. Muzeul era plin de custozi și de funcționari inutili, dar mult prea bine plătiți, care se plângeau mereu de reducerile de buget, care nu răspundeau niciodată la telefon, care erau veșnic plecați în câte o excursie de cercetare în care cheltuiau banii muzeului și în urma căreia scriau cărți pe care probabil nu le citea nimeni niciodată.

Băgă foaia scoasă la imprimantă în mașina de tocat de alături, apoi deschise un sertar și scoase câteva pachete strâns legate, care conțineau corespondența purtată între birouri. Scrisorile a zeci de posibili candidați, interceptate grație unui individ de la Departamentul de corespondență pe care-l prinsese organizând pariuri de Super Bowl în timpul serviciului. Cu puțin noroc, avea să găsească aici o sumedenie de circumstanțe incriminatorii. Era mai ușor – și mai ușor de justificat – decât scanarea e-mailurilor.

Brisbane frunzări pachetele fără prea mult interes. Apoi se opri asupra unuia, privindu-l cu atenție. Iată pe cineva interesant: acest individ, Puck. Stătea toată ziua la arhivă, făcând ce anume? Nimic. Dădea doar bătăi de cap muzeului.

Desfăcu pachetul și luă la mână scrisorile pe care le conținea. Pe fața și pe spatele fiecăreia erau zeci de spații liniate pentru adrese. Plicurile aveau câte un firișor roșu și puteau fi refolosite până când se dezmembrau, adăugând pur și simplu câte un nume pe următorul rând gol. Și acolo, pe penultimul rând, era numele lui Puck. După care venea cel al Norei.

Mâna lui Brisbane se strânse în jurul plicului. Ce spusese agentul ăla arogant de la FBI, Pendergast? „Cea mai mare parte a cercetărilor se vor desfășura la arhivă."

Trase firul și scoase dinăuntru o singură coală de hârtie. Un nor fin de praf se ridică în aer, și Brisbane își duse grăbit la nas un șervețel. Întinse brațul, ținând hârtia cât mai departe, și citi:

Dragă dr. Kelly,

Am mai găsit o cutie cu documente despre Vitrina lui Shottum. Se pare că, din greșeală, fusese așezată în altă parte. Nu e nici pe departe atât de uimitoare ca descoperirile de până acum, dar cred că și aceasta v-ar putea stârni interesul. Am s-o las în sala de lectură a arhivei.

P.

Chipul lui Brisbane se îmbujoră, apoi păli din nou. Exact cum bănuia: Nora încă mai lucra pentru arogantul ăla de la FBI și-i solicita în continuare ajutorul lui Puck. Asta trebuia să înceteze. Și Puck trebuia să plece. „Uită-te numai la biletul ăsta", își spuse Brisbane: bătut de mână, evident la o veche mașină de scris. Simpla ineficiență a unui astfel de gest îl făcea pe Brisbane să spumege. Muzeul nu era program de ajutor social pentru excentrici. Puck era o fosilă, un anacronism care ar fi trebuit pus la naftalină cu mult timp în urmă. O să adune dovezile, hotărî Brisbane, și o să întocmească o listă de recomandări pentru încetarea contractului de muncă, pe care o s-o înainteze comitetului executiv la următoarea ședință. Numele lui Puck avea să fie primul.

Dar cum rămânea cu Nora? Își aminti cuvintele directorului muzeului, Collopy, la ultima lor întâlnire. *Doucement, doucement!*[1] îi șoptise acesta.

Așa că avea să o ia cu binișorul. Deocamdată.

[1] Încetișor, încetișor! (în lb. franceză, în original)

ȘAPTE

Smithback stătea pe trotuar, la intersecția dintre Columbus și Amsterdam Street, privind cercetător spre clădirea de cărămidă roșie din fața lui. West Ninety-ninth Street numărul 108 era un ansamblu vast de apartamente, datând de dinaintea războiului, iertat de orice stil arhitectural distinct, care strălucea acum în soarele amiezii. Exteriorul nu-l deranja pe Smithback. Conta ce se găsea înăuntru: un apartament cu două dormitoare, cu chirie fixă, aproape de muzeu, la doar o mie opt sute de dolari pe lună.

Se retrase câțiva pași înspre stradă, pentru a mai examina o dată împrejurimile. Nu era cel mai îmbietor cartier din Upper West Side, dar avea potențial. Doi vagabonzi stăteau sprijiniți de-o dugheană din apropiere, bând ceva dintr-o pungă de hârtie. Smithback se uită la ceas. Nora avea să sosească în cinci minute. Dumnezeule, și așa avea să fie nevoit să ducă muncă de convingere, măcar de s-ar căra vagabonzii ăia! Scotoci prin buzunare, găsi o bancnotă de cinci dolari și porni cu ea în mână spre cei doi.

– Frumoasă zi, dacă nu plouă! zise el.

Vagabonzii îi aruncară o privire suspicioasă.

Smithback flutură bancnota.

– Hai, duceți-vă să vă luați ceva de mâncare, bine?

Unul din cei doi rânji, expunând un șir de dinți cariați.

– Cu cinci dolari? Frate, nici o cafea nu-ți iei cu cinci dolari. Și mă dor picioarele.

Smithback scoase o hârtie de douăzeci.

– Oh, picioarele mele...

– E ultima ofertă.

Vagabondul de lângă Smithback luă bancnota, și amândoi se ridicară în picioare, gemând și văicărindu-se de mama focului. Curând se târau spre colțul străzii, îndreptându-se, fără îndoială, spre cel mai apropiat butic cu băuturi de pe Broadway. Smithback îi privi îndepărtându-se. Cel puțin erau niște vagabonzi inofensivi, nu drogați sau mai știu eu ce. Privi în jur și văzu, exact la ora fixată, o femeie slabă, îmbrăcată în negru, cu pantofi cu toc înalt, apropiindu-se pe alee, cu un zâmbet fals lățit pe toată fața. Agenta imobiliară.

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Smithback, spuse ea cu voce răgușită, de fumătoare, în timp ce-i strângea mâna. Eu sunt Millile Locke. Am cheia apartamentului la mine. Partenera dumneavoastră a sosit?

– Iat-o chiar acum.

Nora tocmai apăruse de după colț, cu un pardesiu neglijent aruncat pe ea și cu rucsacul trântit pe un umăr. Le făcu semn.

Când Nora ajunse lângă ei, agenta îi luă mâna spunând:

– Ce drăguț!

Intrară într-un hol prăfuit; pe partea stângă erau cutiile poștale, pe dreapta, o oglindă mare – o încercare vagă de-a face holul să pară mai spațios decât era în realitate. Apăsară butonul liftului. Undeva deasupra lor se auzi un bâzâit, urmat de un zornăit.

– Locația e perfectă, îi spuse Smithback Norei. Faci douăzeci de minute pe jos până la muzeu, e aproape de stația de metrou, la doar două blocuri de parc...

Nora nu-i răspunse. Se uita la ușa liftului și nu părea deloc încântată.

Liftul se deschise scârțâind, și toți trei pășiră înăuntru. Smithback așteptă în tăcere ca urcarea înfiorător de lungă să se sfârșească odată, blestemând în sinea lui ascensorul care nu mergea mai repede. Avea sentimentul neplăcut că el, nu doar apartamentul, era cel inspectat.

În cele din urmă coborâră la etajul șase, făcură la dreapta pe holul întunecat și se opriră în fața unei uși metalice, de culoare maro, în

mijlocul căreia era montat un vizor. Agenta imobiliară descuie patru yale separate și deschise ușa.

Smithback fu plăcut surprins. Apartamentul era orientat spre stradă și era mai curat decât se așteptase. Parchetul era de stejar – puțin cam tocit, dar totuși stejar. Pe un perete, cărămida fusese lăsată la vedere; ceilalți pereți fuseseră placați cu rigips vopsit.

– Ei, ce zici? o întrebă el vesel. Frumușel, nu?

Nora nu-i răspunse.

– E chilipirul secolului, spuse agenta. O mie opt sute de dolari, chirie fixă. Aer condiționat. Locație extraordinară. Luminos, liniștit...

Bucătăria era dotată cu aparate vechi, dar era curată. Dormitoarele erau însorite, cu ferestre care dădeau spre sud, creând o senzație de spațiu în camerele înguste.

Se opriră în mijlocul sufrageriei.

– Ei, Nora, întrebă Smithback cu o timiditate care nu-l caracteriza, ce zici?

Chipul Norei era întunecat, fruntea-încruntată. Nu era semn bun. Agenta se retrase câțiva pași, ca să le creeze un fals sentiment de intimitate.

– E drăguț, zise Nora.

– Drăguț? O mie opt sute de dolari pe lună pentru un apartament cu trei camere în Upper West Side? Într-o clădire de dinainte de război? E *fantastic!*

Agenta se apropie din nou de ei.

– Sunteți primii care-l vedeți. Vă garantez că o să se dea până diseară.

Scotoci prin poșetă, scoase o țigară și o brichetă apoi, cu ambele mâini deja ridicate, întrebă.

– Îmi permiteți?

– Te deranjează, Nora? o întrebă Smithback.

Nora făcu semn din mână că nu și se duse lângă fereastră. Părea să se uite cu mare atenție la ceva din depărtare.

– I-ai spus proprietarului tău că te muți, nu-i așa?

– Nu. Nu încă.

Smithback simți o strângere de inimă.

– Nu i-ai spus încă?

Nora clătină din cap.

Strângerea de inimă se intensifică.

– Haide, Nora! Credeam că suntem hotărâți.

Nora privea pe fereastră.

– Este un pas mare pentru mine, Bill. Gândește-te, să stăm împreună...

Nu-și termină fraza.

Smithback privi în jur, prin apartament. Agenta îi surprinse privirea și întoarse repede capul.

Smithback coborî tonul.

– Nora, mă iubești, nu-i așa?

Fata continua să se uite pe geam.

– Sigur că da. Dar... am avut o zi foarte proastă astăzi, înțelegi?

– Nu-i mare lucru. Nu e ca și când ne-am logodi.

– Hai să nu discutăm despre asta!

– Să nu discutăm? Nora, *ăsta* e apartamentul! N-o să găsim niciodată unul mai bun. Hai să negociem comisionul agentei.

– Comisionul agentei?

Smithback se întoarse spre femeia de lângă ei.

– Ce comision spuneați că vreți pentru apartamentul ăsta?

Agenta suflă un nor de fum și tuși ușor.

– Mă bucur că întrebați. E foarte rezonabil. Desigur, nu puteți *închiria,* pur și simplu, un apartament ca acesta. V-am făcut o favoare doar fiindcă vi l-am arătat.

– Deci? Cât e comisionul? întrebă Nora.

– Optsprezece.

– Optsprezece ce? Dolari?

– La sută. Din chiria de pe primul an, vreau să spun.

– Dar asta înseamnă...

Nora se încruntă și făcu în minte calculul.

– Asta înseamnă aproape patru mii de dolari.

– O nimica toată, având în vedere cu ce vă alegeți. Și vă garantez că, dacă nu-l vreți dumneavoastră, o să-l ia următorii clienți. Se uită la ceas. Sosesc în zece minute. Trebuie să vă hotărâți până atunci.

– Ei? Ce spui, Nora? întrebă Smithback.

Nora oftă.

– Trebuie să mă gândesc.

– Nu avem timp să te mai gândești.

– Avem tot timpul din lume. Nu e ăsta singurul apartament din Manhattan.

Urmă o tăcere scurtă și rece. Agenta se uită din nou la ceas.

Nora clătină iar din cap.

– Bill, ți-am spus. Am avut o zi proastă.

– Da, îmi dau seama.

– Îți amintești colecția Shottum despre care ți-am povestit? Ieri am găsit o scrisoare ascunsă într-una dintre exponate. O scrisoare oribilă.

Smithback simți cum începe să-l cuprindă panica.

– Putem vorbi mai târziu despre asta? Sincer, cred că apartamentul...

Nora se întoarse spre el, neagră la față.

– N-ai auzit ce-am spus? Am găsit o *scrisoare*. Știm cine i-a ucis pe acei treizeci și șase de oameni.

Din nou, tăcere. Smithback îi aruncă o privire agentei imobiliare, care se prefăcea că examinează rama ferestrei. În realitate, avea urechile ciulite.

– Știți? întrebă el.

– Un individ extrem de dubios, pe nume Enoch Leng. Se pare că a fost chimist, specialist în toxicologie. Scrisoarea a fost scrisă de un savant pe nume Shottum, care deținea un fel de muzeu pe locul șantierului de acum, numit Vitrina lui Shottum. Leng a închiriat acolo niște camere, unde și-a desfășurat experimentele. Shottum a devenit suspicios și a aruncat o privire în laboratorul lui Leng, când acesta era plecat. A descoperit că Leng răpea oameni, îi omora, apoi le diseca o parte din sistemul nervos central și îl supunea unor serii de tratamente – obținând, se pare, niște injecții pe care și le administra chiar lui însuși.

– Dumnezeule mare! Dar pentru ce?

Nora clătină din cap.

– N-o să-ți vină să crezi. Încerca să-și prelungească durata vieții.

– Incredibil!

Era o poveste pe cinste. O poveste *uriașă!* Smithback privi din nou spre agenta de lângă ei. Aceasta examina amănunțit cadrul ușii, părând să fi uitat cu desăvârșire de următorii ei clienți.

– Așa am zis și eu, spuse Nora străbătută de un fior. Dumnezeule, nu pot să-mi scot din minte scrisoarea aia. Erau date toate detaliile. Și Pendergast – să fi văzut cât de întunecată îi devenise fața în timp ce citea. Parcă și-ar fi citit propriul necrolog, zău așa. Apoi, azi-dimineață, când m-am dus să mai verific niște materiale despre Shottum pe care le găsise arhivarul, am aflat că s-au dat ordine pentru niște conservări la arhivă. Toate hârtiile despre Shottum fuseseră incluse. Și acum, s-au dus. Nu-mi poți spune că-i doar o coincidență. Aici e fie mâna lui Brisbane, fie a lui Collopy, sunt convinsă. Dar, desigur, nu pot să mă duc să-i întreb direct.

– Ai o copie xerox?

Expresia întunecată de pe chipul Norei se lumină ușor.

– Pendergast m-a rugat să fac una după ce-am citit prima dată scrisoarea. Nu i-am înțeles graba atunci. Dar înțeleg acum.

– O ai?

Nora făcu un semn din cap înspre servietă.

Smithback se gândi o clipă. Nora avea dreptate: ordinele de conservare, desigur, nu erau o coincidență. Ce încerca să acopere muzeul? Cine era acest individ, Enoch Leng? Să fi avut oare vreo legătură cu zilele de început ale muzeului? Sau nu era decât paranoia obișnuită a administratorilor, care se temeau mereu de orice informație care le-ar fi putut afecta în vreun fel imaginea? Mai era, desigur, și Fairhaven, antreprenorul, care, total întâmplător, desigur, se număra printre principalii contribuabili ai muzeului... Povestea asta începea să devină din ce în ce mai bună.

– Pot să văd și eu scrisoarea?

– Chiar voiam să ți-o dau ție, ca să fie la loc sigur – nu am curaj s-o duc înapoi în muzeu. Dar o vreau înapoi diseară.

Smithback dădu din cap. Nora îi întinse un plic gros, pe care tânărul îl strecură în servietă.

Apoi bâzâitul interfonului se auzi dintr-odată.

– A sosit următorul client, spuse agenta. Să-i spun că l-ați luat dumneavoastră sau ce?

– Nu-l luăm, zise Nora hotărâtă.

Femeia ridică din umeri, se duse la interfon și le deschise celor de jos.

– *Nora!* o imploră Smithback, întorcându-se totodată spre agentă. Ba îl luăm.

– Îmi pare rău, Bill, dar nu sunt pregătită.

– Dar săptămâna trecută ai spus...

– Știu ce-am spus. Dar nu-mi stă capul la apartamente în momentul ăsta. Bine?

– Nu, nu e deloc bine.

Se auzi soneria, și agenta se duse să deschidă ușa. Doi bărbați intrară în încăpere – unul chel și scund, celălalt înalt și bărbos –, aruncară o privire rapidă sufrageriei, trecură în fugă prin bucătărie și dormitoare.

– Nora, te rog! spuse Smithback. Ascultă-mă, știu că mutarea la New York, slujba de la muzeu... nu au fost chiar așa cum te așteptai. Îmi pare sincer rău. Dar asta nu înseamnă că...

Urmă o pauză destul de lungă în care se auzi dușul pornindu-se, apoi oprindu-se. Apoi cei doi bărbați reveniră în camera de zi. Întreaga inspecție durase mai puțin de două minute.

– E perfect, spuse chelul. Comisionul dumneavoastră este de optsprezece la sută, corect?

– Corect.

– Grozav, spuse bărbatul, scoțând un cec. Pe numele cui să-l scriu?

– Nu accept decât bani lichizi. Îl încasăm la banca dumneavoastră.

– Hei, așteptați o clipă! sări Smithback. Noi am fost primii.

– Mă scuzați, spuse politicos unul din cei doi bărbați, întorcându-se surprins.

– Nu-i luați în seamă, spuse grăbită agenta. Dumnealor tocmai plecau.

– Haide, Bill!

Nora începu să-l împingă spre ușă.

– Noi am venit primii. Îl iau și singur dacă e nevoie.

Bărbatul rupse cu zgomot fila de cec din carnet. Agenta întinse mâna după ea.

– Am contractul de închiriere chiar aici, spuse ea bătându-se cu mâna pe geantă. Îl putem semna la bancă.

Nora îl târî pe Smithback afară și trânti ușa în urma ei. Coborâră scările într-o tăcere apăsătoare.

O clipă mai târziu, stăteau din nou în stradă.

– Trebuie să mă întorc la birou, spuse Nora, privind în altă direcție. Putem discuta despre asta diseară.

– Fii sigură c-o să discutăm.

Smithback o privi îndepărtându-se pe Street Ninety-ninth, luminată de razele soarelui, cu pardesiul mulându-i-se pe posteriorul perfect, cu părul arămiu și lung unduindu-i-se odată cu mișcările corpului. Se simțea ca lovit de trăsnet. După toate prin câte trecuseră împreună, ea tot nu voia să se mute cu el. Cu ce greșise? Uneori se întreba dacă nu cumva Nora îl învinovățea pe el fiindcă se mutase în est și plecase din Santa Fe. Nu era vina lui că treaba de la muzeul Lloyd nu-i ieșise așa cum sperase și că șeful ei de-acum, din Manhattan, era un ticălos de primă clasă. Cum putea s-o facă să se răzgândească? Cum îi putea dovedi că o iubea cu adevărat?

O idee începu să prindă contur în mintea lui. Nora nu aprecia cu adevărat puterea presei, îndeosebi a ziarului *New York Times*. Nu-și dădea seama cât de blând, de docil și de cooperant ar fi putut fi muzeul odată pus în fața unei publicități negative. „Da, își spuse, o să meargă." Nora și-ar fi căpătat colecțiile înapoi, ar fi primit fondurile pentru analizele C-14, ba chiar mai mult. Ar fi ajuns să-i mulțumească, în cele din urmă. Dacă se mișca suficient de repede, putea prinde chiar ediția de dimineață.

Smithback auzi un zbieret:

– Hei, prietene!

Se întoarse. Erau cei doi vagabonzi, acum roșii la față, ținându-se unul de altul și clătinându-se pe trotuar. Unul din ei ridică o pungă de hârtie.

– Hai să bei cu noi!

Smithback scoase o altă hârtie de douăzeci și o ridică în fața vagabondului mai mare și mai murdar.

– Fiți atenți! În câteva minute, o să vedeți o doamnă subțirică, îmbrăcată în negru, ieșind din clădirea asta împreună cu doi bărbați. O cheamă Millie. Îmbrățișați-o cât puteți de tare și sărutați-o din partea mea, ați înțeles? Cu cât o mozoliți mai tare, cu-atât mai bine.

– S-a făcut!

Bărbatul înhăță bancnota și o îndesă în buzunar.

Smithback începu să coboare strada înspre Broadway, simțindu-se cât de cât mai bine.

OPT

Anthony Fairhaven își instală în scaun silueta lungă și musculoasă, își întinse în poală un șervet gros de bumbac și începu să examineze micul dejun din fața lui. Era minuscul, totuși aranjat cu o grijă excesivă pe fața albă de damasc: o ceașcă de ceai din porțelan, doi biscuiți și un pic de marmeladă. Fairhaven bău ceaiul dintr-o singură înghițitură, ronțăi distrat dintr-un biscuit, apoi se șterse la gură și-i făcu semn cu un gest scurt servitoarei să-i aducă ziarele.

Soarele pătrundea prin peretele curbat, din sticlă, al salonului micuț în care își servea micul dejun. De la înălțimea la care se afla, deasupra Turnului Metropolitan, întregul Manhattan i se întindea la picioare, strălucind în primele raze ale dimineții, cu ferestrele clădirilor aruncând sclipiri aurii și rozii. O *lume nouă,* modernă, a lui, personală, care-l aștepta să vină s-o cucerească, să-și împlinească destinul misionar. Mult sub el, întunecatul Central Park se căsca, aidoma unei gropi de mormânt săpate în mijlocul marelui oraș. Lumina abia dacă avea putere să străbată prin vârfurile copacilor, iar umbrele clădirilor de pe Fifth Avenue se întindeau de-a lungul parcului asemenea unor gratii de întuneric.

Se auziră niște foșnete, și servitoarea îi puse în față cele două ziare, *The New York Times* și *Wall Street Journal.* Proaspăt călcate, așa cum insista întotdeauna. Luă *The Times* și îl despături, simțind în nări mirosul de cerneală proaspătă și între degete hârtia aspră și uscată. Scutură ușor ziarul, apoi își îndreptă atenția asupra primei pagini. Citi la repezeală titlurile. Negocieri de pace în Orientul Mijlociu, dezbateri

pentru alegerile locale, cutremur în Indonezia. Trecu la jumătatea de jos. Preț de-o clipă, își pierdu răsuflarea.

SCRISOARE NOU-DESCOPERITĂ ARUNCĂ LUMINĂ ASUPRA UNOR CRIME DIN SECOLUL AL XIX-LEA

DE WILLIAM SMITHBACK JR.

Clipi, trase încet și adânc aer în piept și începu să citească.

NEW YORK – 8 octombrie. În arhiva Muzeului de Istorie Naturală a fost găsită o scrisoare care ar putea explica misterul sinistrei camere mortuare descoperite săptămâna trecută în partea de jos a Manhattanului.

Muncitorii care ridicau un ansamblu de locuințe la intersecția dintre Henry Street și Catherine Street au scos la iveală un tunel subteran în care fuseseră ascunse rămășițele a treizeci și șase de tineri și tinere. Cadavrele dezmembrate erau zidite în douăsprezece firide într-o pivniță ce pare să fi fost o veche magazie de cărbuni din secolul al XIX-lea. Analizele judiciare preliminare au arătat că victimele au fost disecate, poate pentru efectuarea unor autopsii, apoi dezmembrate. Datarea preliminară a sitului de către arheologul Nora Kelly, de la Muzeul de Istorie Naturală din New York, sugerează că mai sus-menționatele crime s-ar fi petrecut între anii 1872 și 1881, perioadă când pe respectivul teren se înălța o clădire de două etaje ce adăpostea un muzeu particular, cunoscut sub numele de Vitrina de Curiozități și Exponate Naturale a lui J.C. Shottum. Vitrina a ars în 1881, iar Shottum a murit în incendiu.

Pe parcursul cercetărilor sale ulterioare, doamna doctor Kelly a descoperit o scrisoare aparținând lui J.C. Shottum însuși. Cu doar puțin timp înainte de moartea sa, savantul descrie în detaliu felul în care descoperise experimentele medicale ale chiriașului său, un chimist specialist în toxicologie, pe nume Enoch Leng. În scrisoarea sa, Shottum povestește că Leng desfășura experimente chirurgicale pe subiecte umane, în încercarea de a-și prelungi propria viață. Experimentele par să fi implicat înlăturarea chirurgicală a porțiunii

inferioare a coloanei vertebrale, în timp ce subiectul era încă în viață. Shottum redă în scrisoarea sa mai multe pasaje din detaliatul jurnal în care Leng își descria experimentele efectuate. The New York Times a obținut o copie după această scrisoare.

Dacă rămășițele aparțin, într-adevăr, unor persoane ucise, ar însemna că avem de-a face cu cea mai mare serie de crime înregistrată vreodată în orașul New York, poate chiar în istoria Statelor Unite. Jack Spintecătorul, celebrul criminal în serie din Anglia, a ucis șapte femei în cartierul Whitechapel din Londra, în 1888. Despre Jeffrey Dahmer, notoriul criminal în serie al Americii, se știe că ar fi omorât șaptesprezece oameni.

Rămășițele umane au fost înlăturate de către un reprezentat al Institutului de Medicină Legală, dar nu au fost supuse nici unui fel de examinare. Tunelul subteran a fost ulterior distrus de Moegen – Fairhaven Inc., antreprenorul turnului de locuințe, în decursul activităților de construcție. După spusele lui Mary Hill, purtătoarea de cuvânt a primarului Edward Montefiori, situl nu îndeplinea condițiile necesare pentru a beneficia de protecția prevăzută de Legea de Conservare Arheologică și Istorică a Orașului New York. „Avem de-a face cu o crimă veche, ce nu prezintă interes arheologic, a spus doamna Hill. Pur și simplu nu îndeplinea condițiile specificate de acest tratat. Nu am avut suficiente motive pentru întreruperea lucrărilor.“ Reprezentanții Comisiei pentru Conservarea Monumentelor au adoptat însă un alt punct de vedere, cerând, în consecință, unui senator și Biroului de Investigații al New Yorkului să ia măsuri pentru cercetarea mai aprofundată a problemei.

Un articol de îmbrăcăminte a fost recuperat din camera mortuară, o rochie pe care doamna doctor Kelly a adus-o la muzeu pentru examinare. Cusută în căptușeala rochiei, a fost găsită o bucățică de hârtie, o posibilă notă de autoidentificare, scrisă de o tânără care, după cât se pare, credea că nu mai are decât puțin timp de trăit: „Eu sunt Mary Greene, vrst. (sic) 19 ani, Watter (sic) Street nr. 16“. Testele indică faptul că biletul a fost scris cu sânge uman.

Biroul Federal de Investigații s-a arătat interesat de caz. Agentul special Pendergast, de la biroul din New Orleans, a fost văzut la fața locului unde au fost descoperite cadavrele. Nici biroul FBI din New York, nici cel din New Orleans nu ne-au oferit nici un comentariu. Natura exactă a implicării agentului special nu a fost făcută publică, dar Pendergast este cunoscut drept unul dintre cei mai importanți agenți ai regiunii de sud. Nu este pentru prima dată când conduce o investigație în New York. Pe de altă parte, Departamentul de poliție al orașului New York a arătat doar un foarte slab interes vizavi de o crimă petrecută cu mai bine de un secol în urmă. Sherwood Custer, căpitanul secției în a cărei circumscripție au fost găsite rămășițele, afirmă că este un caz de interes mai degrabă istoric. „Ucigașul e mort. Orice eventuali complici sunt, cu siguranță, morți. Lăsăm cazul pe mâna istoricilor și continuăm să ne dedicăm forțele prevenirii crimelor din secolul XXI."

În urma descoperirii scrisorii, Muzeul de Istorie Naturală din New York a înlăturat din arhivă toate datele referitoare la Vitrina lui Shottum, împreună cu toate exponatele rămase din colecțiile acesteia. Roger Brisbane, prim-vicepreședinte al muzeului, a numit mutarea „parte a unui proces de conservare de mult programat, o coincidență care nu are absolut nici o legătură cu recentele descoperiri". Pentru orice alte întrebări și lămuriri, ne-a îndrumat către domnul Harry Medoker, de la Departamentul de relații cu publicul al muzeului. Domnul Medoker nu a răspuns însă apelurilor noastre telefonice.

Povestea se continua pe o pagină din interior, unde reporterul descria detaliile vechilor crime. Fairhaven citi articolul până la sfârșit, apoi se întoarse și citi din nou prima pagină. Filele uscate ale ziarului îi fosneau între degete, ca un ecou al frunzelor care abia mai atârnau pe ramurile copacilor din ghivecele de pe terasa exterioară.

Fairhaven lăsă ușor ziarul din mână, și privirea îi alunecă din nou asupra orașului. Vedea Muzeul de Istorie Naturală de cealaltă parte a parcului, cu turnurile lui de granit și cu acoperișul de alamă reflectând razele timide ale soarelui. Își flutură degetele și o nouă ceașcă de ceai

sosi numaidecât. O privi fără nici o urmă de plăcere și o dădu dintr-odată pe gât. O nouă fluturare din degete îi aduse un telefon.

Fairhaven știa multe despre afacerile imobiliare, despre relațiile cu publicul și despre politica din New York. Știa că acest articol era un potențial dezastru. Cerea măsuri ferme și prompte.

Se opri o clipă, gândindu-se cine era cel mai indicat să primească primul telefon. O secundă mai târziu, forma numărul privat al primarului, număr pe care-l știa pe dinafară.

NOUĂ

Doreen Hollander, din Indian Feather Lane numărul 21, Pine Creek, Oklahoma, își lăsase soțul la douăzeci și șase de etaje deasupra, mormăind și sforăind în camera de hotel.

Privind dincolo de vasta întindere a Central Parkului, hotărî că era cel mai bun moment pentru a vedea nuferii lui Monet, de la Muzeul Metropolitan. Își dorea să admire celebrele tablouri încă de când le văzuse într-un poster, acasă la cumnata ei. Pe soțul ei, tehnician la Oklahoma Cable, nu îl interesa câtuși de puțin arta. Aproape sigur avea să-l găsească dormind în continuare când se întorcea.

Uitându-se pe harta pentru vizitatori pe care hotelul i-o oferise cu atâta generozitate, constatase cu plăcută surprindere că muzeul se găsea chiar de cealaltă parte a Central Parkului. O scurtă plimbare, fără să fie nevoie să cheme un taxi, care costa bani. Lui Doreen Hollander îi plăcea să se plimbe, și era o zi perfectă pentru a arde caloriile acumulate de la cornurile cu unt pe care avusese nesăbuința să le mănânce la micul dejun.

Porni la drum, intrând în parc prin poarta Alexander Humbolt, mergând în pas vioi. Era o zi frumoasă de toamnă, iar clădirile imense de pe Fifth Avenue străluceau deasupra copacilor. New Yorkul. Un loc minunat, cu condiția să nu locuiești aici.

Cărarea coborî, și Doreen se trezi curând la marginea unui heleșteu încântător. Privi de cealaltă parte. Era mai bine să-l ocolească prin dreapta sau prin stânga? Se uită pe hartă și hotărî că drumul era mai scurt prin partea stângă.

Porni din nou, cu pași hotărâți, trăgând cu nesaț aer în piept. „Surprinzător de proaspăt", își zise. Bicicliști și indivizi cu role treceau în viteză pe lângă ea, pe aleea care se curba în jurul heleșteului. Curând, se trezi la o nouă bifurcație. Aleea principală o lua înspre nord, însă mai era o cărare drept înainte, printre copaci, în direcția în care mergea ea. Își consultă harta. Poteca nu apărea, dar Doreen își dădea seama, văzând-o, că era o variantă mai bună. Așa că-și continuă drumul pe acolo.

Curând, cărarea coti brusc, apoi coti din nou, șerpuind fără țintă în sus și-n jos pe dealuri și tăind poieni pline de pietriș. Ici-colo, printre copaci, Doreen mai zărea încă șirul de zgârie-nori de pe Fifh Avenue, ghidând-o, arătându-i drumul. Copacii deveniră mai deși. Apoi, începu să observe oamenii. Era ciudat. Din loc în loc, niște tineri stăteau nemișcați printre copaci, cu mâinile în buzunar, așteptând. Dar ce așteptau? Erau băieți chipeși, bine îmbrăcați, frumos tunși. Dincolo de copaci, dimineața își revărsa razele strălucitoare, și Doreen nu simțea nici un pic de teamă.

Merse grăbită mai departe, printre copacii din ce în ce mai deși. Se opri să se uite la hartă, puțin derutată, și descoperi că se afla într-un loc numit Ramble[1]. „Un nume bine ales", își zise. De două ori, se trezi întorcându-se cu trei sute șaizeci de grade. Era ca și când persoana care proiectase acest mic labirint de cărări *voise* ca oamenii să se piardă printre ele.

Ei bine, Doreen Hollander nu se pierdea așa de ușor. Nu într-un pâlc de copaci din parcul unui oraș, când, la urma urmei, crescuse la țară și bătuse toate câmpurile și pădurile din estul statului Oklahoma. Plimbarea se transforma într-o mică aventură, și Doreen adora aventurile. Doar ăsta fusese principalul motiv pentru care-și târâse bărbatul la New York: pentru o mică aventură. Doreen se forță să zâmbească.

Ei, asta punea capac la toate – se întorcea din nou! Scoțând un râset jalnic, se uită iar la hartă. Pe hartă însă, Ramble era doar o pată mare și verde. Privi în jur. Poate că unul dintre tinerii aceia drăguți știa drumul.

[1] Rătăceala (n.tr.)

Aici însă, pâlcul de copaci era mai întunecat, mai des. Cu toate astea, printr-un paravan de frunze, văzu două siluete. Se apropie. Ce făceau aici? Înaintă încă un pas, dădu la o parte o creangă și trase cu ochiul. Privirea îi rămase pironită, și chipul i se schimonosi într-o expresie oripilată.

Apoi, dintr-o mișcare, se răsuci pe călcâie și începu să se retragă repede, cât putea de repede. Acum totul era clar. Ce dezgustător! Ce camuflare perfectă! Singurul ei gând era să iasă cât mai repede din acest loc îngrozitor. Orice dorință de a mai vedea nuferii lui Monet îi dispăruse cu desăvârșire. Nu voise să creadă, dar totul era adevărat. Era exact așa cum auzise la televizor, la *700 Club* – New Yorkul era versiunea modernă a Sodomei și Gomorei. Continua să se îndepărteze grăbită și începuse să gâfâie ușor. Aruncă o singură privire în urmă.

Pașii ușori veniră din spatele ei, dar ea nu auzise nimic și nu se așteptau la nimic. Când gluga cea neagră îi coborî brusc peste față și i se strânse în jurul capului, când mirosul usturător de cloroform îi arse nările, ultima imagine din mintea ei fu o spirală de sare strălucind în lumină în mijlocul unui câmp pustiu, o dâră subțire de fum ridicându-se în depărtare.

ZECE

Eminentul Doctor Frederick Watson Collopy stătea la biroul lui masiv de piele, din secolul al XIX-lea, gândindu-se la bărbații și femeile care ocupaseră înaintea lui această augustă poziție. În anii de glorie ai muzeului – în anii, să spunem, când acel impunător birou era încă nou – directorii muzeului fuseseră adevărați misionari, exploratori și savanți în același timp. Își repetă în minte numelor lor, apreciindu-le sonoritate impunătoare: Byrd, Throckmorton, Andrews. Ei da, astea erau nume care meritau să fie săpate în bronz. Sentimentul de apreciere mai scăzu o idee când se apropie de ocupanții mai recenți ai prestigioasei poziții – nefericitul Winston Wright și succesoarea sa de scurtă durată, Olivia Merriam. Simțea o profundă satisfacție pentru că readusese acest birou la fosta sa stare de demnitate și desăvârșire. Își trecu mâna peste barba îngrijit tunsă și-și duse un deget la buze, cufundat în gânduri.

Și totuși, se întâmpla din nou. Simțea cum revenea acel persistent sentiment de melancolie.

Fusese nevoit să facă anumite sacrificii pentru a salva muzeul. Îl durea faptul că acum cercetările științifice treceau pe locul secund în fața galelor, a sălilor noi și strălucitoare, a expozițiilor de mare succes. „De mare succes" – cuvintele astea îi lăsau în gură un gust neplăcut. Și totuși, acesta era New Yorkul la începutul secolului XXI, iar cei care refuzau să intre în joc nu supraviețuiau. Până și măreții lui predecesori avuseră propriile cruci de purtat. Trebuia să te supui trecerii timpului,

schimbării vremurilor. Muzeul supraviețuise – asta era important, asta era *tot* ce conta.

Se gândi apoi la distinșii lui predecesori care activaseră în domeniul științific: stră-străunchiul lui, Amasa Greenough, prieten cu Darwin și renumit pentru descoperirea speciei *chitinous monkfish,* din Indochina; sora bunicii lui, Philomena Watson, care făcuse cercetări seminale pe băștinașii din Țara de Foc; bunicul lui, Gardner Collopy, distins erpetolog. Se gândi la propriile lucrări de cercetare pentru clasificarea familiilor *Pongidae* din năvalnicii ani ai tinereții. Cu ceva noroc și după ce vor fi trecut mulți, mulți ani, poate că șederea lui la cârma muzeului avea să ajungă să rivalizeze cu cea a marilor directori din trecut. Poate că și numele lui va fi cândva gravat în bronz, înrămat în Rotonda cea Mare, unde să-l poată vedea toți.

Nu reușea să scape de sentimentul de melancolie ce pusese stăpânire pe el. Gândurile acestea, în mod normal atât de liniștitoare, nu-l ajutau de data asta. Se simțea ca și când n-ar fi fost acolo locul lui, se simțea demodat, depășit de vreme. Nici măcar gândurile la tânăra și frumoasa lui soție, cu care se distrase în mod atât de încântător chiar în acea dimineață, nu reușiseră să-l binedispună.

Măsură din ochi biroul – șemineurile de marmură roz, ferestrele rotunde din turn care dădeau spre aleea muzeului, lambriurile de lemn pe care se imprimase patina timpului, tablourile lui Audubon și De Clefisse. Își analiză propria persoană: costumul posac cu croiala demodată, aproape clericală, cămașa albă, apretată, papionul de mătase pe care îl purta ca simbol al independenței în gândire și în fapte, pantofii lucrați manual și, mai presus de toate – își spuse în clipa când privirea îi căzu pe oglinda de deasupra căminului –, chipul frumos și care degaja eleganță și care, chiar dacă era ușor aspru, își purta cu atâta grație trecerea anilor.

Se întoarse la birou cu un oftat slab. Poate din cauza celor aflate în acea zi era atât de mohorât. Iată-l chiar acolo, pe birou, privindu-l din ziarul deschis: articolul incriminator, scris de același individ ordinar care crease atât de multe probleme muzeului în ’95. Sperase ca înlăturarea materialelor de la arhivă să calmeze lucrurile. Acum însă, apăruse scrisoarea. La toate nivelurile, era un potențial dezastru. Propriii

angajați implicați; un agent FBI care-și băga nasul; Fairhaven, unul dintre principalii sponsori, atacat în mod direct – o sumedenie de posibile scenarii îi invadară mintea lui Callopy, toate mult prea hidoase pentru a zăbovi asupra lor. Dacă nu *rezolva* cumva această problemă, însăși poziția lui de la muzeu ar fi putut fi amenințată, dacă nu mai rău...

„N-o lua pe calea asta", își spuse Frederick Watson Callopy. O să se descurce el. Chiar și cel mai îngrozitor dezastru putea fi evitat cu o – care era cuvântul ăla la modă? – *fandare* corectă. Da, de asta era nevoie aici. De o fandare foarte delicată, executată cu măiestrie. „De data asta muzeul, își spuse, nu va acționa în modul obișnuit." Nu va împiedica investigația; nu se va opune cercetării arhivelor; nu va denunța activitățile FBI-ului drept neîntemeiate; nu va fugi de răspundere, nu va încerca să se ascundă, să mușamalizeze. Și nici nu va veni în ajutorul celui mai mare finanțator al său, domnul Fairhaven. Cel puțin, nu pe față. Și totuși, câte nu se puteau face *în culise!* O vorbuliță putea fi plasată în mod strategic ici și colo, sprijinul putea fi oferit sau retras, banii puteau fi mutați dintr-un departament în altul. Ușurel. Ușurel de tot.

Apăsă butonul interfonului și vorbi pe un ton liniștit:

– Doamnă Surd, aveți amabilitatea de a-i comunica domnului Brisbane că doresc să-l văd, atunci când va avea puțin timp.

– Da, domnule Collopy.

– Mii de mulțumiri, doamnă Surd.

Luă degetul de pe buton și se lăsă pe spate. Apoi împături cu grijă ziarul *New York Times* și îl puse într-o cutie din colțul biroului pe care scria: „Pentru îndosariere". Apoi, pentru prima dată de când ieșise din dormitor în acea dimineață, zâmbi.

UNSPREZECE

Nora Kelly știa pentru ce fusese chemată. Văzuse, desigur, articolul din ziarul de dimineață. Numai despre asta se vorbea în tot muzeul, poate chiar în tot New Yorkul. Știa ce efect ar fi avut asupra unui om ca Brisbane. Așteptase toată ziua telefonul lui, și acum, la cinci fără zece minute, în sfârșit o chemase la el. Așteptase până la cinci fără zece. O lăsase să fiarbă, fără îndoială. Nora se întreba dacă nu cumva asta însemna că avea să-i dea doar zece minute ca să elibereze biroul. N-ar fi surprins-o.

Plăcuța cu numele nu mai era pe ușa biroului lui Brisbane. Nora bătu, și secretara îi strigă să intre.

– Luați loc, vă rog, îi spuse o cotoroanță zbârcită care era, evident, în toane foarte proaste.

Nora se așeză. „Afurisit să fii, Bill!" spuse în sinea ei. Ce-o fi fost în capul lui? Desigur, era un tip impulsiv – avea tendința să acționeze fără să gândească –, dar de data asta întrecuse măsura. Avea să-l mănânce cu fulgi cu tot, vorba lui taică-său. Avea să-l facă bucăți, să-l calce-n picioare și să-și facă salbă din dinții lui, după ce-avea să-i smulgă unul câte unul. Slujba asta era *vitală* pentru ea – și totuși, uite-l pe Smithback, scriindu-i practic cu propria mâna nota de concediere. Cum *putuse* să-i facă una ca asta?

Telefonul secretarei bâzâi.

– Puteți intra, spuse femeia.

Nora pătrunse în birou. Brisbane stătea în fața unei oglinzi așezate într-o parte a biroului, înnodându-și un papion la gât. Purta pantaloni

negri cu o dungă din satin și o cămașă apretată, cu manșete cu butoni din coșcogeamitea perlele. Un smoching era aruncat pe spătarul scaunului. Nora se opri în ușă, așteptând, însă Brisbane nu spuse nimic și nu schiță nici un gest care să-i dea de înțeles că i-ar fi remarcat prezența. Îl urmări trecând cu îndemânare o parte a papionului peste cealaltă, strecurând capătul prin bucla formată.

Apoi Brisbane vorbi:

– În ultimele ore am aflat multe despre dumneata, doctor Kelly.

Nora nu-i răspunse.

– Despre dezastruoasa expediție de teren din deșertul de sud-vest, de exemplu, în timpul căreia calitățile dumitale de conducere, chiar și abilitățile științifice, au fost puse la îndoială. Și despre un anumit William Smithback. Nu știam că ai o relație atât de *prietenoasă* cu acest William Smithback de la *The Times*.

Urmă o altă pauză, timp în care Brisbane strânse marginile papionului, întinzându-și gâtul. I se ridica deasupra gulerului, alb și subțire ca un gât de găină. Am înțeles, doctor Kelly, că ai adus în arhivă persoane neautorizate, încălcând astfel în mod direct regulile muzeului.

Își potrivi papionul. Nora nu spuse nimic.

– Mai mult chiar, ți-ai neglijat atribuțiile și l-ai ajutat pe acest agent de la FBI cât te aflai în timpul serviciului. Din nou, o încălcare clară a regulamentului.

Nora știa că era inutil să-i amintească lui Brisbane că el însuși autorizase cercetările, ce-i drept, nu cu prea mare tragere de inimă.

– În cele din urmă, este o încălcare a regulamentului muzeului să iei legătura cu presa, fără a trece mai întâi chestiunea în cauză pe la Departamentul de relații publice. Există motive întemeiate pentru care au fost făcute aceste reguli, doctor Kelly. Nu sunt niște simple reglementări birocratice. Au în vedere siguranța muzeului, integritatea colecțiilor și a arhivelor și, în special, reputația muzeului. Mă înțelegi?

Nora se uită la Brisbane, dar nu putu scoate nici un cuvânt.

– Comportamentul dumitale a creat multe neplăceri.

– Uite ce e, spuse ea în cele din urmă, dacă vreți să mă dați afară, nu mai lungiți vorba.

Brisbane se uită în sfârșit la ea, cu o expresie de prefăcută surprindere pe fața rozalie.

– Cine a zis că te concediază? Nu numai că nu te concediem, dar chiar ți se *interzice* să-ți dai demisia.

Nora îl privi mirată.

– Doctore Kelly, vei rămâne angajata muzeului. La urma urmei, ești eroina momentului. Eu și domnul Collopy suntem de acord în această privință. Nici prin cap nu ne trece să ne despărțim de dumneata – nu după apariția acelui articol atât de folositor dumitale, care te ridică în slăvi. Ești bine apărată. Momentan.

Nora ascultă, mirarea transformându-i-se treptat în furie.

Brisbane mângâie papionul, se mai admiră o dată în oglindă, apoi se întoarse.

– Toate privilegiile îți sunt suspendate. Nu mai ai acces la colecțiile centrale sau la arhivă.

– Dar la toaletă mai am voie să mă duc?

– Ți se interzice orice contact cu cineva din exterior, în legătură cu ceva ce ține de muzeu. Și ți se interzice în mod expres orice contact cu agentul FBI sau cu ziaristul ăla, Smithback.

„Nu-ți face tu griji pentru Smithback", își zise Nora în sinea ei, furioasă acum.

– Știm totul despre Smithback. Avem jos un dosar despre el, gros de jumătate de metru. După cum probabil că știi, a scris o carte despre muzeu cu câțiva ani în urmă. A fost înainte să vin eu, și nu am citit-o, dar am înțeles că nu e chiar o lucrare demnă de Premiul Nobel. De atunci e considerat persona non grata aici. O privi direct în față, cu ochi reci. Între timp, îți vezi de treabă ca de obicei. Vii la inaugurarea noii expoziții de primate de diseară?

– N-aveam de gând.

– Schimbă-ți programul! La urma urmei, ești angajatul săptămânii. Lumea o să vrea să te vadă zburdând veselă de colo-colo. Ba, mai mult, muzeul va da o declarație de presă despre eroina noastră, doctorul Kelly, subliniind totodată spiritul civic, bunele intenții și eforturile depuse necontenit pentru servirea orașului. Desigur, vei respinge orice

întrebare ce-ți va fi adresată și vei spune că *întreaga* dumitale activitate este *strict* confidențială.

Brisbane ridică smochingul de pe scaun, se strecură grațios în el, îndepărtă o scamă de pe el, apoi își atinse ușor frizura perfectă.

– Sunt sigur că vei reuși să găsești o rochie cât de cât decentă în garderoba dumitale. Bucură-te că nu e unul dintre acele baluri pretențioase care sunt zilele acestea la mare modă în muzeu.

– Și dacă refuz? Dacă nu vreau să intru în acest joc atât de atent ticluit?

Brisbane își închise butonii și se întoarse din nou spre ea. Apoi ochii-i alunecară spre ușă, și Nora-i urmări privirea.

În pragul ușii, cu mâinile încrucișate la piept, era doctorul Collopy în persoană. Directorul era o apariție intimidantă, aproape sinistră, când se plimba în tăcere pe coridoarele muzeului, cu silueta micuță ascunsă sub costumele severe, cu profilul de diacon anglican, cu ținuta rigidă și amenințătoare. Collopy, care se trăgea dintr-un lung șir de savanți și inventatori de familie bună, avea o atitudine enigmatică și o voce calmă pe care nu o ridica niciodată. Peste toate astea, avea o coșcogeamite vila impunătoare pe West End Avenue, în care locuia cu o superbă nouă soție, cu patruzeci de ani mai tânără decât el. Relația lor făcea subiectul unor neîncetate comentarii și speculații obscene.

Astăzi însă, directorul Collopy aproape că zâmbea. Făcu un pas în față. Liniile ascuțite ale chipului său păreau mult mai blânde decât de obicei, ba chiar însuflețite. Îi luă mâna între palmele lui uscate, privind-o de aproape în ochi, și Nora simți un fior vag și total neașteptat. Văzu dintr-odată ceea ce trebuia să fi văzut și tânăra soție – un bărbat plin de viață care se ascundea în spatele acelei fațade, de obicei impenetrabile. Acum Collopy zâmbi de-a binelea – și în acea clipă Nora avu senzația că dăduse cineva brusc drumul la căldură. Se simți scăldată într-o aură de farmec și vigoare.

– Îți cunosc munca, Nora, și ți-am urmărit cercetările cu deosebit interes. Ideea că la ruinele de la Chaco Canyon se simte influența aztecilor sau bănuiala că acele construcții au fost chiar ridicate de aceștia... asta e ceva important, ba chiar zguduitor.

– Atunci...

O reduse la tăcere cu o ușoară strângere de mână.

– Nu știam că s-au făcut reduceri de buget în departamentul vostru, Nora. Toți am fost nevoiți să mai strângem cureaua, dar poate că ar fi trebuit să ne gândim mai bine cine și cât strânge.

Nora nu se putea abține să nu-i arunce întruna priviri lui Brisbane, însă chipul acestuia se închisese complet: era impenetrabil.

– Din fericire, ne aflăm în poziția de a-ți returna finanțarea. Mai mult chiar, îți dăm și cele optsprezece mii de care ai nevoie pentru a obține datarea cu carbon C-14, atât de importantă. Mă interesează personal subiectul. Nu voi uita niciodată clipa din copilărie când, împreună cu doctorul Morris în persoană, am vizitat ruinele de la Chacoan.

– Mulțumesc, dar...

Din nou, aceeași strângere ușoară.

– Te rog, nu-mi mulțumi. Domnul Brisbane a avut amabilitatea de a-mi supune atenției această problemă. Cercetările pe care le conduci aici sunt importante. Vor spori prestanța muzeului, și eu personal vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să le încurajez. Dacă mai ai nevoie de orice altceva, te rog, sună-mă. Pe mine personal. Îi lăsă mâna cu multă gingășie și se întoarse spre Brisbane. Acum trebuie să plec să-mi pregătesc discursul. Mulțumesc.

Și dispăru.

Nora se uită la Brisbane, însă fața bărbatului rămăsese o mască opacă.

– Acum știi ce se va întâmpla dacă accepți să intri în joc, spuse el. Aș prefera să nu discutăm despre ce s-ar putea întâmpla dacă *refuzi*. Brisbane se întoarse din nou cu fața la oglindă și se admiră pentru ultima oară. Ne vedem diseară, doctore Kelly, spuse el încet.

DOISPREZECE

O'Shaughnessy îl urmă pe Pendergast pe treptele acoperite de covorul roșu ce urcau spre ușile mari, de bronz, ale muzeului, convins că ochii tuturor celor prezenți erau ațintiți asupra lui. Se simțea ca un imbecil îmbrăcat în uniforma de polițist. Își lăsă mâna să se sprijine pe revolverul de la brâu și se simți fericit când un tip din apropiere, îmbrăcat la patru ace, îi aruncă o privire vădit îngrijorată. Se consolă cu gândul că primea o primă echivalentă cu jumătate de salariu pentru misiunea asta neplăcută – iar jumătate de salariu nu era o nimica toată când venea vorba despre căpitanul Custer.

Mașinile veneau una după cealaltă pe aleea muzeului, și din ele coborau oameni frumoși sau mai puțin frumoși. Niște cordoane de catifea țineau la distanță un grup de fotografi și de ziariști care păreau ușor nemulțumiți. Blițurile aparatelor de fotografiat apăreau doar din loc în loc. O dubă cu logoul unui post de televiziune își strângea deja catrafusele, pregătindu-se de plecare.

– Această deschidere a salonului de primate este considerabil de mai mică amploare decât altele la care am asistat, spuse Pendergast privind în jur. Oboseala petrecerilor, îmi imaginez. Muzeul a dat prea multe în ultima vreme.

– Primate? Pe toți oamenii ăștia îi interesează maimuțele?

– Părerea mea e că majoritatea au venit să studieze primatele din *afara* vitrinelor.

– Foarte amuzant.

Intrară pe ușă și traversară Rotonda cea Mare. Până în urmă cu două zile, O'Shaughnessy nu mai intrase în Muzeul de Istorie Naturală din copilărie. Dar dinozaurii erau tot acolo, exact așa cum și-i amintea. Și, în spatele lor, turma de elefanți. Covorul roșu și funiile de catifea îi conduseră mai în față, pătrunzând din ce în ce mai adânc în clădire. Tinere zâmbitoare stăteau de-o parte și de alta, făcând semne, dând din cap, arătându-le invitaților drumul. Tinere foarte drăguțe. O'Shaughnessy hotărî că se impunea o nouă vizită la muzeu, cu altă ocazie, când avea să fie în afara serviciului.

Străbătură Salonul African, trecură printr-o ușă masivă, cu o ramă din colți de elefant, și pătrunseră într-o zonă spațioasă de recepție. Nenumărate măsuțe, împodobite cu lumânările tematice, erau răspândite pretutindeni în jur. Un bufet mare, încărcat cu mâncare, se întindea de-a lungul unui perete, mărginit la capete de două baruri din bronz bine aprovizionate. Un podium fusese montat în fundul încăperii. Într-un colț din apropriere, un cvartet de corzi interpreta mecanic armoniile unui vals vienez. O'Shaughnessy ascultă fără a-i veni să creadă. Suna înfiorător. Bine măcar că nu măcelăreau vreo capodoperă de-a lui Puccini.

Încăperea era aproape goală.

În dreptul ușii stătea un bărbat cu o înfățișare de om nebun, cu un ecuson mare expus sub garoafa albă de la buzunar. Când îl zări pe Pendergast, o luă grăbit spre acesta și-i apucă mâna cu un entuziasm aproape frenetic.

– Harry Medoker, directorul Departamentului de relații publice. Vă mulțumesc că ați venit, domnule, vă mulțumesc. Cred că vă va plăcea noua expoziție.

– Comportamentul primatelor este specialitatea mea.

– Ah! În acest caz, ați venit unde trebuia.

Tipul de la relații publice îl zări pe O'Shaughnessy și îngheță cu mâna lui Pendergast încă într-a lui.

– Mă scuzați, domnule ofițer. E vreo problemă?

Vocea bărbatului își pierduse toată ospitalitatea.

– Da, zise O'Shaughnessy pe cel mai amenințător ton posibil.

Bărbatul se aplecă și îi vorbi cât putu el mai rece și mai sec.

– Este o petrecere privată, domnule ofițer. Îmi pare rău, dar va trebui să plecați. Nu avem nevoie de asistența poliției...

– Zău? Dacă ții să știi, Harry, sunt aici în legătură cu un caz aparte – Cercul de cocaină de la muzeu.

– Cercul de cocaină de la muzeu?

Medoker părea la un pas de-a face un infarct.

– Domnule O'Shaughnessy! se auzi vocea blândă a lui Pendergast.

O'Shaughnessy îl bătu ușor pe umăr pe Medoker.

– Nu sufla o vorbă. Imaginează-ți ce ar specula presa. Gândește-te la muzeu, Harry!

Îl lăsă pe bărbat alb la față și tremurând din toate încheieturile.

– Nu suport când îi văd că n-au respect pentru uniformă, zise O'Shaughnessy.

Preț de-o clipă, Pendergast îl măsură cu gravitate din priviri. Apoi arătă spre bufet. Știu că regulamentul îți interzice să bei în timpul serviciului, dar nu-ți interzice să guști *blini au caviar.*

– Blini cum?

– Un fel de clătite mici, cu hrișcă, cu toping de *crème fraîche* și caviar. Un deliciu.

O'Shaughnessy ridică din umeri.

– Nu-mi plac icrele crude.

– Îmi imaginez că n-ai gustat niciodată caviar autentic, domnule sergent. Încearcă măcar. Ți se va părea cu mult mai digerabil decât o arie din *Inelul Nibelungilor,* te asigur. Mai există însă și sturion afumat, pate de gâscă, *prosciutto di Parma* și stridii Damariscotta River. Muzeul servește întotdeauna un bufet excelent.

– Mie dă-mi un purcel în plapumă[1].

– Așa ceva iei de la o tonetă din intersecția dintre Seventy-seventh și Central Park West.

Din ce în ce mai mulți oameni pătrundeau în sală, dar încă nu era aglomerație. O'Shaughnessy îl urmă pe Pendergast lângă mesele cu mâncare. Evită grămăjoarele de icre lipicioase. Luă în schimb câteva felii de șuncă, tăie o felie dintr-o roată de brânză franțuzească și, împreună cu două felii de pâine, își făcu niște sendvișuri mici cu șuncă

[1] Cârnați în aluat (n.tr.)

și brânză. Șunca era cam uscată și brânza avea gust de amoniac, dar, una peste alta, mergea.

– Ai avut o întrevedere cu căpitanul Custer, nu-i așa? îl întrebă Pendergast. Cum a mers?

O'Shaughnessy clătină din cap în timp ce mesteca.

– Nu prea bine.

– Îmi imaginez că a fost de față și un reprezentant al primăriei.

– Mary Hill.

– Ah, domnișoara Hill! Desigur.

– Căpitanul Custer a vrut să știe de ce nu le zisesem nimic despre jurnal, despre rochie, de ce nu le spusesem că ați găsit un bilet. Dar scrisesem totul în raportul meu – pe care Custer nu-l citise –, așa că, în cele din urmă, am supraviețuit întâlnirii.

Pendergast dădu din cap.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat să termin raportul. Altfel, mă băgau iar cu capu' la fund.

– Ce expresie colorată!

Pendergast privi peste umărul lui O'Shaughnessy.

– Donule sergent, aș vrea să-ți prezint o veche cunoștință de-a mea. William Smithback.

O'Shaughnessy se întoarse și văzu un bărbat cu o înfățișare neobișnuită, cu părul dat sfidător pe spate și fixat cu mult gel. Purta un smoching care nu-i venea bine deloc și părea pe deplin absorbit de efortul de a-și îngrămădi pe farfurie cât mai multă mâncare într-un timp cât mai scurt. Bărbatul ridică privirea, îl zări pe Pendergast și tresări vizibil. Privi evident fâstâcit în jur, căutând parcă eventuale ieșiri de urgență. Însă agentul FBI zâmbea încurajator, și bărbatul pe nume Smithback veni spre ei, ezitând.

– Domnule agent Pendergast! spuse Smithback cu voce nazală de bariton. Ce surpriză!

– Într-adevăr. Domnule Smithback, mă bucur să te găsesc sănătos.

Îl luă mâna lui Smithback și i-o scutură.

– Câți ani să fie?

– Multicei, zise Smithback, cu un aer ce sugera foarte clar că nu l-ar fi deranjat să mai fi trecut înc-o dată pe-atât. Cu ce treburi prin New York?

– Am un apartament aici.

Pendergast îi lăsă mâna și-l măsură din priviri pe tânărul scriitor.

– Văd că ai trecut la Armani, domnule Smithback, zise el. O croială semnificativ mai bună față de costumele alea de serie pe care-mi amintesc că le purtai mai demult. Totuși, când vei fi pregătit să faci un salt cu adevărat important, îți recomand Brioni sau Ermenegildo Zegna.

Smithback deschise gura să răspundă, dar Pendergast continuă pe același ton blând.

– Apropo, am primit vești de la Margo Green. Este în Boston, lucrează pentru GeneDyne Corporation. M-a rugat să-ți amintesc de ea.

Smithback deschise din nou gura, apoi însă o închise fără să scoată nici un cuvânt.

– Mulțumesc, reuși să îngaime după o clipă. Și... locotenentul D'Agosta? Mai țineți legătura cu el?

– A plecat și el în nord. Locuiește acum în Canada și scrie romane polițiste sub pseudonimul Campbell Dirk.

– Va trebui să cumpăr și eu una dintre cărțile lui.

– Nu a ajuns încă pe culmile succesului – spre deosebire de dumneata, domnule Smithback –, dar trebuie să recunosc că scrierile lui sunt acceptabile.

Până în acest moment, Smithback avusese timp să-și revină complet.

– Și ale mele nu sunt?

Pendergast își înclină ușor capul.

– Sincer să fiu, nu am citit nimic scris de dumneata. Ai vreo carte anume pe care să mi-o recomanzi?

– Foarte amuzant, mârâi Smithback încruntându-se și privind în altă direcție. Mă întreb dacă vine și Nora.

– Deci tu ești tipul care-a scris articolul? întrebă O'Shaughnessy.

Smithback dădu din cap.

– A stârnit valuri, nu crezi?

– Cu siguranță, a atras atenția tuturor, zise Pendergast sec.

– Așa și trebuia. Un ucigaș din secolul al XIX-lea care răpește și mutilează copii neajutorați din aziluri, totul în încercarea de a-și prelungi propria viață... Au dat Premii Pulitzer pentru povești mult mai puțin spectaculoase.

Invitații soseau acum din ce în ce mai repede, și gălăgia crescuse.

– Societatea Americană de Arheologie a cerut o investigație, pentru a afla cum a ajuns să fie distrus situl. Am înțeles că și sindicatul construcțiilor pune întrebări. Având în vedere că urmează alegerile, primarul bate în defensivă. După cum îți imaginezi, cei de la Moegen – Fairhaven nu au fost prea încântați. Și, dacă vorbeam de lup...

– Ce-i? făcu Smithback, evident surprins de remarca bruscă a agentului.

– Anthony Fairhaven, zise Pendergast, privind spre intrare.

O'Shaughnessy îi urmări privirea. Bărbatul care stătea în pragul ușii era cu mult mai tânăr decât se așteptase; bine făcut, cu genul de siluetă pe care te-ai aștepta s-o vezi la un biciclist sau la un alpinist – vânoasă, atletică. Smochingul stătea pe el cu o lejeritate care-ți lăsa impresia că bărbatul fusese născut îmbrăcat astfel. Și mai surprinzătoare era fața lui. Un chip deschis, de om cinstit; nici pe departe chipul unui dezvoltator imobiliar rapace și lipsit de scrupule, așa cum îl înfățișase Smithback în articolul din *Times*. Apoi, lucrul cel mai surprinzător dintre toate: Fairhaven privi în direcția lor, observă că se uitau la el și le adresă un zâmbet larg, înainte de a pătrunde în salon.

Se auzi un fâșâit în boxe. Acordurile *Poveștilor din Pădurea Vieneză* se stinseră pierdut. Un bărbat urcase pe podium și testa sonorizarea. Se retrase, lăsând întreaga sală învăluită în tăcere. După câteva clipe, un al doilea bărbat, îmbrăcat în costum, urcă pe podium și se apropie de microfon. Avea un aspect grav, inteligent, aristocrat, demn, relaxat. Pe scurt, avea toate trăsăturile pe care O'Shaughnessy le detesta.

– Ăsta cine-i? întrebă el.

– Distinsul doctor Frederick Collopy, spuse Pendergast. Directorul muzeului.

– Are o soție de 29 de ani, îi șopti Smithback. Îți vine să crezi? E de mirare și că-și mai găsește... Hei, uite-o acolo!

Arătă spre o tânără extrem de atrăgătoare care stătea într-o parte. Spre deosebire de celelalte femei, care păreau să fie toate îmbrăcate în negru, aceasta purta o rochie lungă, verde smarald, și o elegantă tiară de diamante. Combinația îți tăia respirația.

– Dumnezeule mare! șopti Smithback. E năucitoare!

– Sper că moșu' ține un aparat de resuscitare lângă pat, mormăi și O'Shaughnessy.

– Cred că mă duc la ea să-mi ofer serviciile. Poate are nevoie de-un înlocuitor pentru nopțile când tataie nu face față.

– Bună seara, doamnelor și domnilor, începu Collopy. Vorbea cu voce joasă, gravă, fără inflexiuni. În tinerețea mea, m-am ocupat de clasificarea speciilor *pongidae,* maimuțele de talie mare...

În sală se făcu mai liniște, dar conversațiile particulare nu încetară cu desăvârșire. „Oamenii par mult mai interesați să bea și să mănânce decât să-l asculte pe tipul ăsta vorbind despre maimuțe", își zise O'Shaughnessy.

– ... și m-am confruntat cu o problemă. Unde să plasez omul? Facem parte din familia *pongidae,* sau nu? Suntem o maimuță de talie mare sau suntem o specie aparte? Mi-am pus această întrebare...

– Iat-o și pe doamna doctor Kelly, spuse Pendergast.

Smithback se întoarse, părând ușor nervos și arzând de nerăbdare. Însă femeia înaltă, cu părul arămiu, trecu pe lângă el fără a-i arunca măcar o privire, îndreptându-se direct spre mesele cu mâncare.

– Hei, Nora! Toată ziua am încercat să dau de tine!

O'Shaughnessy îl privi pe scriitor alergând după femeie, apoi își întoarse atenția spre sendvișul lui cu brânză. Era bucuros că nu trebuia să facă așa ceva în fiecare zi. Ăștia cum suportau oare? Să stai așa, aiurea, să vorbești baliverne cu indivizi pe care nu i-ai mai văzut niciodată și pe care știi că n-ai să-i mai vezi, încercând să manifești un fals interes față de opiniilor lor nesărate, totul pe fundalul unui discurs plictisitor pe care ești obligat să-l asculți...

– ... Rudele noastre cele mai apropiate...

Smithback se întorcea deja. Partea din față a smochingului îi era murdară de icre și de *crème fraiche.* Arăta ca lovit de trăsnet.

– Ai avut un accident? îl întrebă sec Pendergast.

– Se poate spune și așa.

O'Shaughnessy privi și o văzu pe Nora trecând glonț pe lângă Smithback.

– Nora..., începu acesta.

Se întoarse spre el, spumegând de furie.

– Cum ai putut? Tot ce ți-am spus trebuia să rămână *între noi!*

– Dar Nora, pentru tine-am făcut-o. Nu-ți dai seama? Acum nu te mai pot atinge...

– *Imbecilule!* S-a dus naibii carierea mea pe termen lung aici. După ce s-a întâmplat în Utah și după închiderea muzeului Lloyd, slujba asta era ultima mea șansă. Și *tu* mi-ai spulberat-o!

– Nora, dacă ai vedea lucrurile cum le văd eu, ai...

– Mi-ai *promis.* Și eu te-am crezut. Dumnezeule, nu-mi vine să cred cât sunt de proastă! Privi în altă direcție, apoi întoarse iar capul spre el, de două ori mai furioasă. Ai vrut să te răzbuni fiindcă nu am închiriat apartamentul cu tine?

– Nu, nu, Nora! Exact pe dos. Am făcut asta ca să te *ajut.* Îți jur, în cele din urmă o să-mi mulțumești...

Săracul om părea atât de amărât, că lui O'Shaughnessy i se făcu milă de el. În mod cert, era îndrăgostit de femeie – și era clar că pierduse orice șansă.

Brusc, Nora se întoarse spre Pendergast.

– Și dumneata!

Agentul ridică din sprâncene, apoi coborî cu grijă o tartină înapoi pe farfurie.

– Te strecori nevăzut în muzeu, spargi încuietorile, trezești bănuieli. *Dumneata* ai început totul!

Pendergast făcu o plecăciune.

– Dacă te-am supărat cu ceva, doctor Kelly, regret profund.

– Să mă superi? Ăștia-s porniți să mă jupoaie de vie! Au citit toată povestea, în cele mai mici detalii, în ziarul de azi. Îmi vine să vă omor. Să vă omor *pe toți!*

Ridicase vocea, și acum lumea se uita la ea, nu la bărbatul de pe podium, care-i dădea înainte despre clasificarea maimuțelor.

Apoi Pendergast zise:

– Zâmbește. Suntem supravegheați de prietenul nostru Brisbane.

Nora se uită peste umăr. O'Shaughnessy îi urmări privirea spre podium și văzu un bărbat spilcuit – înalt, strălucitor, cu părul negru dat pe spate – uitându-se fix la ei. Nu părea mulțumit.

Nora clătină din cap și coborî vocea.

– Of, Doamne! Nici măcar nu mai am voie să discut cu voi. Nu pot să cred în ce situație m-ați pus.

– Cu toate astea, doctor Kelly, noi doi trebuie să discutăm, spuse Pendergast încet. Vino mâine-seară la ceainăria Zece Reni de pe Mott Street numărul 75, la ora șapte. Te rog.

Nora îi aruncă o privire furioasă, apoi o luă din loc.

Numaidecât, Brisbane își puse în mișcare picioarele lungi și se postă direct în fața lor.

– Ce surpriză plăcută! zise el pe un ton rece ca gheața. Agentul FBI, polițistul și reporterul. Pe legea mea, o treime câtuși de puțin sfântă.

Pendergast dădu din cap.

– Și ce mai faceți dumneavoastră, domnule Brisbane?

– Oh, excelent!

– Mă bucur să aud.

– Nu-mi amintesc să fi trecut numele nici unuia dintre dumneavoastră pe lista invitaților. În special pe-al dumitale, domnule Smithback. Cum ai reușit să te strecori pe lângă agenții de pază?

Pendergast zâmbi și vorbi foarte calm:

– Eu și domnul sergent O'Shaughnessy suntem aici în interes de serviciu. Cât despre domnul Smithback – sunt convins că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să fie dat afară de urechi. Ce minunată continuare ar fi aceasta la articolul său din ediția de azi-dimineață a ziarului *The Times!*

Smithback dădu din cap.

– Mulțumesc. Chiar ar fi.

Brisbane rămase nemișcat, cu un zâmbet înghețat pe față. Privi întâi la Pendergast, apoi la Smithback. Ochii i se opriră pe costumul pătat al ziaristului.

– Nu te-a învățat mămica să pui caviarul în gură, nu pe cămașă?

Apoi plecă.

– Imbecilul! murmură Smithback.

– Nu-l subestima, îl atenționă Pendergast. Îi are-n spate pe cei de la Moegen – Fairhaven, muzeul și primăria. Și nu e deloc imbecil.

– Da. Doar că eu sunt reporter la *New York Times*.

– Nu face prostia să crezi că această măreață poziție o să te apare în vreun fel.

– ... Și acum, fără să mai lungim vorba, să inaugurăm cea mai recentă creație a muzeului, Sala Primatelor...

O'Shaughnessy privi cum directorul tăia cu o foarfecă imensă o panglică lată ce se întindea chiar lângă podium. Urmă un ropot de aplauze, și toată lumea începu să se îndrepte spre ușile deschise ale noului salon. Pendergast se uită la el.

– Mergem și noi?

– De ce nu?

Orice era mai bine decât să stea acolo degeaba.

– Eu nu vin, zise Smithback. Am văzut suficiente expoziții să-mi ajungă o viață.

Pendergast se întoarse și prinse cu putere mâna reporterului.

– Sunt sigur că ne vom mai vedea. Curând.

O'Shaughnessy avu senzația că Smithback tresări ușor.

Curând, pășeau în încăpere. Oamenii înaintau prin salonul special, în care erau prezentate diorame cu specimene împăiate de cimpanzei, gorile, urangutani, lemuri și alte maimuțe, expuse în habitatul lor natural. Oarecum surprins, O'Shaughnessy constată că dioramele erau fascinante, frumoase în felul lor. Erau ca niște ferestre magice deschise spre lumi îndepărtate. Cum reușiseră cretinii ăștia să facă așa ceva? Dar, desigur, nu ei *făcuseră* asta, ci custozii și artiștii. Oamenii ca Brisbane nu erau decât uscăturile din vârful grămezii. Chiar că trebuia să vină mai des aici.

Văzu un grup de oameni strânși în fața unei vitrine în care era expus un cimpanzeu urlător, în balans pe o ramură de copac. O'Shaughnessy auzea șușoteli și râsete înfundate. Nu părea să fie ceva diferit față de celelalte vitrine, dar atrăsese totuși jumătate din mulțimea prezentă. O'Shaughnessy se întrebă ce era atât de interesant la cimpanzeul ăla. Privi în jur. Pendergast era într-un colț și examina cu deosebit interes o maimuțică foarte ciudată. Bizar individ. Ba chiar ușor sinistru, dacă stăteai să te gândești mai bine.

O'Shaughnessy o luă înspre vitrina care atâtase într-o asemenea măsură curiozitatea mulțimii. Se auzeau murmure, râsete înfundate, chicote dezaprobatoare. O cucoană agitată făcea semne să fie chemat un agent de ordine. Când văzură uniforma de polițist, oamenii se dădură în mod automat la o parte.

O'Shaughnessy remarcă o etichetă fistichie montată pe vitrină. Era făcută dintr-o plăcuță grea de stejar, gravată cu litere de aur. Scria:

ROGER C. BRISBANE III
PRIM-VICEPREȘEDINTE

TREISPREZECE

Cutia era făcută din lemn de pom fructifer. Zăcuse zeci de ani neatinsă, nedorită de nimeni, și era acum acoperită cu un strat gros de praf. Nu fu însă nevoie decât de o singură lovitură a cârpei de catifea pentru ca sedimentele anilor să fie înlăturate și de încă una pentru a scoate la iveală strălucirea delicată a lemnului de dedesubt.

Apoi cârpa se îndreptă spre colțurile de alamă, frecând și lustruind. Urmară balamalele de cupru, lustruite și ele și date cu puțin ulei. Veni în cele din urmă rândul plăcuței aurii, prinsă de capac cu patru șurubele. Abia după ce fiecare milimetru, fiecare element al cutiei fu curățat și lustruit pe îndelete, abia atunci degetele se îndreptară spre încuietoare și – tremurând ușor din cauza solemnității momentului – deschiseră încuietoarea și ridicară capacul.

Înăuntru, instrumentele străluceau în culcușurile lor de catifea purpurie. Degetele trecură pe rând de la unul la altul, atingându-l ușor pe fiecare, cu evlavie, ca pe niște moaște care ar fi avut darul tămăduirii. Și chiar puteau tămădui – și tămăduiseră – și aveau să tămăduiască din nou.

Primul fu cuțitul mare de amputare. Avea lama curbată în jos, ca toate cuțitele de amputare fabricate între Revoluție și Războiul Civil. Acest set particular data de fapt de prin anii 1840 și fusese fabricat de Wiegand & Snowden, în Philadelphia. Un set splendid, o adevărată operă de artă.

Degetele merseră mai departe, un inel cu piatră de opal ochi-de-pisică sclipind conspirativ în lumina slabă: fierăstrău pentru oasele metacarpiene, cuțit Caltin de amputare, forceps de oase, forceps de

țesuturi. În cele din urmă, degetele se opriră deasupra fierăstrăului pentru amputarea capului. Mângâiară preț de câteva clipe lama zimțată, apoi îl ridicară din culcușul cel moale. Era o frumusețe: lung, foarte practic, cu lama grea atât de ascuțită, că-ți tăia respirația. La fel ca toate celelalte instrumente, avea mânerul făcut din fildeș și gutapercă. Instrumentele chirurgicale începuseră să fie sterilizate abia după 1880, după ce Lister își publicase lucrarea despre germeni. Din acel moment, toate mânerele fuseseră făcute din metal – materialele poroase ajunseseră obiecte de colecție. Mare păcat, de altfel; vechile instrumente erau cu mult mai frumoase.

Era reconfortant să știe că nu va avea nevoie de sterilizare de data asta.

Cutia conținea două tăvi. Cu infinită grijă, degetele înlăturară tava de sus – setul de amputare –, expunând frumusețea și mai fermecătoare a setului neurochirurgical de dedesubt. Șiruri de trepane craniene stăteau așezate lângă lamele de fierăstrău, de această dată mai delicate. Și, încercuindu-le pe toate celelalte, era minunea minunilor: un fierăstrău medical, o fâșie lungă și subțire de metal, acoperită de dinți fini și ascuțiți, cu mânere de fildeș la fiecare capăt. Locul lui ar fi fost, de fapt, printre instrumentele de amputare, însă, din cauza lungimii sale, trebuia așezat în tava de jos. Era un instrument care se folosea atunci când importantă era viteza, nu delicatețea. Era o unealtă înfiorătoare. Era înnebunitor de frumoasă.

Degetele mângâiară pe rând fiecare obiect. Apoi, cu grijă, tava de sus fu așezată înapoi la locul ei.

O curea din piele, de ascuțit tăișuri, fu adusă de pe o masă din apropiere și așezată în fața cutiei deschise. Degetele impregnară o cantitate mică de ulei pentru îngrijirea tălpilor pe cureaua de piele – încet, fără grabă. Era foarte important să nu se mai grăbească acum. Graba însemnase întotdeauna greșeli, eforturi risipite.

În cele din urmă, degetele se întoarseră la cutie, aleseră un cuțit, îl aduseră la lumină. Apoi – cu mișcări încete, pline de dragoste – așezară lama pe cureaua de piele și începură să o miște ușor în față, în spate, în față, în spate. Pielea părea că toarce în timp ce ascuțea lama.

Avea să dureze ore întregi până să ascută întregul set chirurgical. Pe de altă parte, va fi suficient timp.

Ba chiar, nu va mai fi nimic altceva decât timp.

ORA HOTĂRÂTĂ

UNU

Lui Paul Karp mai că nu-i venea să creadă că avea să se întâmple. *În sfârșit!* Avea șaptesprezece ani și, în sfârșit, acum avea să se întâmple.

O trase pe fată mai adânc în Ramble. Era cea mai sălbatică, cea mai puțin vizitată zonă din Central Park. Nu era perfect, dar trebuia să se mulțumească și cu atât.

– De ce nu ne întoarcem la tine? întrebă fata.

– Sunt ai mei acasă. Paul o cuprinse pe după gât și o sărută. Nu-ți face griji. E super aici.

Era roșie la față, și Paul o auzea respirând greu. Privi în jur, căutând cel mai întunecat, cel mai intim spațiu pe care-l putea găsi. Repede, temându-se că ar putea pierde momentul, ieși de pe aleea pavată și o apucă printre tufișurile dese de rododendron. Fata îl urmă fără să se-mpotrivească. Se simți străbătut de un fior gândindu-se la ce avea să urmeze. „Doar pare pustiu, își zise-n sinea lui. Trec tot timpul oameni pe aici."

Își croi drum spre cea mai deasă porțiune a tufișurilor. Chiar dacă soarele de toamnă încă mai strălucea pe cer, coroanele de sicomori, de lauri și de azalee creau o penumbră de nuanțe verzui. Încercă să-și spună că era frumos, aproape romantic.

În cele din urmă, dădură de un loc ascuns, un pat gros de mirt înconjurat de tufișuri întunecate. Nimeni n-avea să-i vadă acolo. Erau complet singuri.

– Paul? Dar dacă vreun vagabond...

– N-o să ne vadă nici un vagabond aici, zise el repede, luând fata în brațe și începând s-o sărute.

Ea îi răspunse, ezitând la început, apoi din ce în ce mai pătimaș.

– Ești sigur că suntem în siguranță aici? șopti ea.

– Sigur. Suntem complet singuri.

După ce mai aruncă o ultimă privire în jur, Paul se întinse pe mirt, trăgând-o lângă el. Se sărutară din nou. Paul își strecură mâna pe sub bluza ei, și ea nu-l opri. Îi simțea pieptul mișcându-se, îi simțea sânii ridicându-se și coborând. Păsările făceau un adevărat tărăboi deasupra, și frunzele ascuțite de mirt se ridicau în jurul lui ca un covor gros și verde. Era foarte frumos. Paul se gândi că era un decor ideal în care să se întâmple prima dată. Va avea o poveste frumoasă de spus mai târziu. Dar cel mai important era ce *avea* să urmeze. N-o să mai fie de râsul camarazilor lui: ultimul virgin de clasa a douăsprezecea de la liceul Horace Mann.

Cu dorința crescândă, se apropie și mai mult de ea și îi descheie câțiva nasturi.

– Nu mă-mpinge așa de tare, șopti ea, strâmbându-se. Sunt cioturi pe-aici.

– Scuze.

Se răsuciră pe frunzele de mirt, căutând un loc mai confortabil.

– Acum mă împunge o cracă în spate.

Dintr-odată, fata se opri.

– Ce-i?

– Am auzit un foșnet.

– E doar vântul.

Paul își schimbă iar poziția, apoi se luară din nou în brațe. Își simțea degetele țepene, parcă paralizate, când îi deschise fermoarul pantalonilor și-i desfăcu și ceilalți nasturi de la cămașă. Sânii ei se dezveleau goi, și, văzându-i, Paul simți că explodează. Își puse mâna pe abdomenul ei, lăsând-o să alunece. Mâna ei, mult mai experimentată, ajunse prima la el. Când îi simți atingerea rece și blândă, Paul se aruncă peste ea cu răsuflarea tăiată.

– Au! Stai! Încă mai simt creanga sub mine.

Se ridică în șezut, gâfâind, cu părul blond revărsându-i-se pe umeri. Paul se ridică și el, frustrarea amestecându-i-se cu dorința. Vedea porțiunea cu iarbă culcată, unde stătuseră ei. Frunzele de mirt erau rupte, și, sub ele, Paul zărea conturul unei ramuri. Întinse mâna printre frunze și o apucă, trăgând-o cu toată puterea, încercând să o smulgă. „Afurisită creangă!"

Dar ceva nu era deloc în regulă: creanga asta era ciudată, rece, parcă de cauciuc și, când ieși în cele din urmă de sub frunzele de mirt, Paul văzu că nu era nici pe departe o ramură, ci un braț de om. De sub frunze, se vedea și restul cadavrului. Paul înțepeni, și brațul îi căzu dintre degete înapoi pe pătura verde.

Fata țipă prima, retrăgându-se cu spatele, ridicându-se în picioare, împiedicându-se, ridicându-se iar și luând-o la fugă, cu blugii descheiați, cu bluza fluturându-i deschisă pe lângă corp. Paul era și el în picioare, dar nu reușea decât să asculte țipetele fetei care se îndepărta printre tufișuri. Totul se întâmplase atât de repede, încât părea să fie un vis. Simțea dorința murind încet înăuntrul lui și valuri de groază luându-i repede locul. Se răsuci pe călcâie, gata să fugă. Apoi se opri și aruncă o privire sălbatică în urmă, neputându-și stăpâni impulsul de a se asigura că totul era aievea. Degetele erau chircite, pielea albă era murdară de noroi. Și acolo, în semiîntuneric, în desișul sălbatic, era și restul corpului.

DOI

Doctorul Bill Dowson se rezemă de chiuvetă, examinându-și fără interes unghiile îngrijite, frumos tăiate. „Încă unul, apoi vine pauza de prânz. Slavă Domnului!“ O cafea și un sendviș la localul din colț aveau să-i meargă direct la inimă. Nu ar fi putut spune de ce voia un sendviș; poate lividitatea ultimului cadavru îl dusese cu gândul la șuncă. Oricum, dominicanul ăla din spatele tejghelei ridicase sendvișul la nivelul unei opere de artă. Dowson simțea în gură gustul salatei crocante, dulceața roșiei amestecate cu sosul de maioneză...

Asistenta aduse fișa, și Dowson ridică privirea. Femeia avea părul scurt și negru și un corp bine proporționat. Se uită la fișă fără să o ridice, apoi îi zâmbi.

– Ce avem aici? întrebă el.

– O crimă.

Dowson scoase un oftat exagerat și-și dădu ochii peste cap.

– A câta e? A patra pe ziua de azi? Parcă s-a deschis sezonul de vânătoare. Împușcat?

– Nu. Par să fie înjunghieri multiple. Au găsit cadavrul în Central Park, în Ramble.

Dowson dădu din cap.

– În groapa de gunoi, ha? Normal! „Grozav! Altă crimă scârboasă.“ Se uită la ceas. Adu-mi cadavrul, te rog!

O urmări pe asistentă ieșind din încăpere. Drăguță, foarte drăguță. Se întoarse câteva clipe mai târziu cu o targă acoperită cu un cearșaf verde.

Dowson nu se apropie încă de cadavru.

– Vrei să iei cina cu mine diseară?

Asistenta zâmbi.

– Nu cred că-i o idee bună, domnule doctor.

– De ce nu?

– V-am mai spus. Nu ies cu doctorii. Mai ales cu cei cu care lucrez.

Dowson dădu din cap, își împinse ochelarii mai jos pe nas, apoi rânji.

– Dar eu sunt sufletul tău pereche, ai uitat?

Femeia zâmbi.

– Nici pe departe.

Dowson își dădea seama că femeia era flatată de interesul pe care i-l arăta. Era mai prudent totuși să nu insiste. În zilele astea, toată lumea striga una-două „hărțuire sexuală".

Oftă și se dezlipi de chiuvetă. Apoi scoase o pereche nouă de mănuși.

– Pornește camerele, îi ceru asistentei în timp ce se pregătea.

– Da, doctore.

Ridică fișa.

– Aici scrie că avem o femeie caucaziană, identificată drept Doreen Hollander, 27 de ani, din Pine Creek, Oklahoma. Identificată de soțul ei.

Citi repede și restul fișei. Apoi o atârnă de targă, își puse masca chirurgicală și, cu ajutorul asistentei, ridică trupul acoperit cu cearșaful verde pe masa de examinare din oțel.

Simți o prezență în spatele lui și se întoarse. În ușă stătea un bărbat înalt și subțire. Fața și mâinile îi erau frapant de albe în contrast cu negrul costumului. În spatele bărbatului, era un polițist în uniformă.

– Da? întrebă Dowson.

Bărbatul se apropie, deschizându-și portofelul.

– Sunt agent special Pendergast, doctore Dowson. Iar dânsul este sergentul O'Shaughnessy, de la NYPD.

Dowson îl măsură din priviri. Era un om foarte neobișnuit. Și foarte ciudat: părul atât de blond, ochii atât de spălăciți, accentul atât de sudist...

– Și?

– Îmi permiteți să asist?

– E un caz al FBI-ului?

– Nu.

– Unde vă este aprobarea?

– N-am.

Dowson oftă enervat.

– Cunoașteți regulile. Nu puteți să asistați doar așa, de distracție.

Agentul FBI veni lângă el, prea aproape, invadându-i spațiul personal. Își controlă impulsul de-a face un pas în spate.

– Ascultați, domnule Pendergast, faceți rost de hârtiile necesare și reveniți, bine?

– Asta ar însemna să pierdem prea mult timp, zise bărbatul pe nume Pendergast. Și pe dumneata te va încetini în mod considerabil. Aș aprecia dacă ai avea amabilitatea să ne lași să asistăm.

Era ceva în tonul bărbatului care părea mult mai dur decât accentul dulceag și vorbele lui amabile. Dowson ezită.

– Uitați ce e, cu tot respectul...

– Cu tot respectul, doctore Dowson, n-am chef să mă întind la vorbă cu dumneata. Începe autopsia.

Vocea era acum rece ca gheața. Dowson își aminti că pornise camera. Aruncă o privire furișă asistentei. Avea puternicul sentiment că era doar la un pas de a fi umilit de bărbatul din fața lui. N-ar fi dat bine și i-ar fi putut crea probleme mai târziu. La urma urmei, tipul era de la FBI. Oricum, pielea lui era acoperită: fusese filmat când îi spusese agentului că avea nevoie de aprobare.

Dowson oftă.

– Bine, Pendergast. Tu și sergentul puneți-vă halate!

Așteptă până când cei doi se întoarseră, apoi trase cearșaful de pe cadavru dintr-o singură mișcare. Trupul era întins pe spate: păr blond, o femeie tânără, moartă de curând. Răcoarea nopții precedente prevenise descompunerea. Dowson se aplecă spre microfon și începu descrierea. Tipul de la FBI privea cadavrul cu interes. Dar Dowson vedea că polițistul în uniformă începuse să se simtă neliniștit, că se foia

de pe-un picior pe celălalt, că-și mușca buzele. Ultimul lucru de care-avea nevoie era ca ăsta să vomite pe-acolo!

– Crezi că rezistă? întrebă Dowson încet, arătând cu un semn din cap spre polițist.

Pendergast se întoarse.

– Nu e cazul să stai să vezi asta, domnule sergent.

Polițistul înghiți, mutându-și privirea de la cadavru la Pendergast, apoi iar la cadavru.

– Aștept în camera alăturată.

– Lasă halatul în coșul de gunoi când ieși, zise Dowson pe un ton sarcastic, satisfăcut.

Pendergast îl privi pe polițist plecând. Apoi se întoarse spre Dowson.

– Îți sugerez să întorci cadavrul pe burtă înainte de-a face incizia Y.

– Și de ce, mă rog?

Pendergast arătă din cap spre fișă.

– Pagina a doua.

Dowson ridică fișa și întoarse pagina. „Sfâșieri multiple... răni adânci de cuțit...“ Părea că femeia fusese înjunghiată de mai multe ori în partea de jos a spatelui. Sau chiar mai rău. Ca de obicei, era greu să-ți dai seama din raportul poliției ce se petrecuse cu adevărat. Nu fusese făcută nici o expertiză medicală. Cazul fusese catalogat cu prioritate scăzută. Părea că această Doreen Hollander nu conta cine știe ce.

Dowson puse fișa la loc.

– Sue, ajută-mă să o întorc.

Întoarseră trupul, expunându-i partea dorsală. Asistenta scoase un strigăt scurt și se dădu un pas în spate.

Dowson rămase cu ochii pironiți, mut de uimire.

– Pare să fi murit pe masa chirurgicală, în mijlocul operației de înlăturare a unei tumori de pe coloana vertebrală.

Iar greșiseră ăia de jos? Cu o săptămână în urmă, îi trimiseseră de două ori cadavre de spital cu formulare greșite. Numaidecât însă, Dowson își dădu seama că treaba din fața lui nu se petrecuse în nici un

spital. Nu. Rana, încă proaspătă, era murdară de noroi, și erau frunze lipite pe toată porțiunea deschisă din partea inferioară a spatelui.

Era ciudat. Era foarte ciudat.

Privi mai îndeaproape și începu să descrie rana în fața camerei, încercând să-și mascheze surpriza din voce.

– La prima vedere, nu par să fie lovituri întâmplătoare de cuțit, înjunghieri sau tăieturi, așa cum se descrie în raport. Rănile amintesc mai degrabă de... de o disecție. Incizia – dacă există una – începe la aproximativ douăzeci și cinci de centimetri sub omoplat și la cincisprezece centimetri deasupra taliei. S-ar părea că întreaga *cauda equina*[1] a fost disecată, de la L1 până la sacrum.

La aceste cuvinte, agentul FBI îi aruncă o privire bruscă.

– Disecția include partea terminală.

Dowson se aplecă și privi mai îndeaproape.

– Soră, spală te rog zona asta.

Asistenta înlătură cu un burete o parte din mizeriile din jurul rănii. Încăperea se cufundase în tăcere, cu excepția bâzâitului camerei și a foșnetului pe care-l scoteau frunzele și rămurelele care se scurgeau în canal.

– Măduva spinării – mai exact, *cauda equina* – lipsește. A fost înlăturată. Disecția se extinde periferic. Soră, irigă te rog de la L1 la L5[1].

Asistenta irigă repede zona indicată.

– Hmm, disecția a jupuit pielea, țesuturile cutanate și musculatura superioară. Se pare că a fost folosit un retractor cu autoretragere. Văd urmele aici, aici și aici. Arătă cu mare grijă la cameră zonele indicate. Au fost înlăturate straturile substanței nervoase, precum și *ligamentum flavum.* Dura mater e încă prezentă. Există o incizie longitudinală în dura, de la L1 la sacrum, pentru a permite înlăturarea completă a colonei. Se prezintă ca o... ca o incizie executată de un profesionist. Soră, stereozoomul.

---

[1] Așa-numita „coadă de cal" formată prin prelungirea nervilor spinali spre orificiul de ieșire intravertebral. (n.tr.)

[2] Numerotarea vertebrelor lombare (n.tr.)

Asistenta aduse lângă masă un microscop mare, pe roți. Numai-decât, Dowson examină procesele spinale.

– Se pare că a fost folosit un fel de forceps pentru înlăturarea straturilor substanței nervoase din dura.

Își îndreptă spatele și-și trecu mâna înmănușată peste frunte. Nu era una dintre acele operații standard care sunt predate în facultate. Semăna mai degrabă cu o practică neurochirurgicală studiată în cursurile avansate de neuroanatomie. Apoi își aminti de agentul FBI, de Pendergast. Îi aruncă o privire, să vadă cum suporta analiza. Văzuse mulți oameni șocați în timpul autopsiilor, dar nimic nu se compara cu ceea ce vedea acum: bărbatul de lângă el nu părea șocat, ci mai degrabă livid și palid ca însăși moartea.

Vorbi:

– Domnule doctor, te pot întrerupe cu câteva întrebări?

Dowson dădu din cap.

– Această disecție a fost cauza morții?

Era o idee nouă pentru Dowson. Se cutremură.

– Dacă subiectul era în viață în momentul disecției, da, i-ar fi provocat moartea.

– În ce moment?

– Din clipa în care era făcută incizia în dura – s-ar fi scurs lichidul cerebro-vertebral. Asta ar fi fost îndeajuns ca să provoace moartea.

Examină din nou rana. Părea că operația provocase o hemoragie abundentă din venele epidurale și câteva dintre ele se retractaseră – indicau o traumă suferită în viață. Și totuși, persoana care efectuase disecția nu ocolise venele, cum ar fi făcut un chirurg în cazul unui pacient în viață, ci tăiase direct prin ele. Operația, deși fusese realizată cu multă îndemânare, fusese totuși, după cum se părea, efectuată în grabă.

– A fost tăiat un număr mare de vene, dintre care doar cea mai mare – a cărei sângerare ar fi îngreunat munca chirurgului – a fost legată. E posibil ca subiectul să fi decedat în urma hemoragiei înainte să fie deschisă dura; depinde cât de repede s-a mișcat... persoana.

– Dar subiectul era *în viață* când a început operația?

– Se pare că da. Dowson înghiți cu greu. Cu toate acestea, se pare că nu s-a depus nici un efort pentru *menținerea* în viață a subiectului în timpul efectuării disecției.

– Aș sugera analiza sângelui și a țesuturilor pentru a vedea dacă subiectul a fost tranchilizat.

Doctorul dădu din cap.

– E procedura standard.

– În opinia dumitale, doctore, cât de profesională este această disecție?

Dowson nu răspunse. Încerca să-și pună ordine în gânduri. Treaba asta avea potențialul de a deveni serioasă și neplăcută. Pentru moment, cu siguranță aveau să păstreze totul cât mai în umbră, aveau să încerce să evite cât mai mult timp cu putință presa newyorkeză. Dar până la urmă avea să se afle – întotdeauna se afla –, și atunci aveau să apară o grămadă de indivizi care să-i ia la bani mărunți analiza. Era mai bine s-o ia încetișor, pas cu pas. Nu era genul de crimă de duzină indicată în raportul poliției. Slavă Domnului că nu apucase să înceapă autopsia propriu-zisă. Trebuia să-i mulțumească agentului FBI pentru asta.

Se întoarse spre asistentă.

– Trimite-l pe Jones aici cu o cameră foto mare și o cameră pentru stereozoom. Și mai vreau încă un medic legist care să mă asiste. Cine-i de gardă?

– Doctorul Lofton.

– Am nevoie de el în jumătate de oră. Și vreau să mă mai consult și cu neurochirurgul nostru, doctorul Feldman. Trimite-l sus cât mai repede cu putință!

– Am înțeles, domnule doctor.

Se întoarse spre Pendergast.

– Nu știu dacă vă mai pot lăsa să asistați fără o aprobare oficială.

Spre surprinderea lui, bărbatul păru să accepte situația.

– Înțeleg, domnule doctor. Cred că autopsia aceasta e pe mâini bune. Eu, personal, am văzut destul.

„Și eu la fel", își zise Dowson în gând. Era sigur acum că la mijloc fusese mâna unui chirurg. Simplul gând îl umplea de greață.

O'Shaughnessy aștepta în hol. Se gândi să-și ia o cafea de la un automat, apoi renunță. Se simțea extrem de jenat. Uită-te la el, ditamai polițaiul din New York, făcând de obicei pe durul, și se purtase ca un papă-lapte. Fusese la un pas să dea la boboci chiar acolo, în camera de examinare. Când o văzuse pe sărmana fată grăsuță, goală pe masă, vânătă și murdară, cu chipul atât de tânăr umflat, cu ochii deschiși, cu frunzele lipite în păr... Alungă din minte imaginea.

Simțea, de asemenea, o furie arzătoare față de cel care făcuse asta. Nu lucra la Criminalistică; nu-și dorise niciodată, nici măcar la începutului carierei. Nu suporta să vadă sânge. Dar cumnata lui era din Oklahoma. Și avea cam aceeași vârstă cu fata aia. Acum simțea că ar fi în stare să îndure orice ca să pună mâna pe criminal.

Pendergast se strecură printre ușile mari, de oțel, ca o umbră. Abia dacă se uită la O'Shaughnessy. Sergentul se puse în mișcare în urma lui; ieșiră din clădire și urcară în tăcere în mașina care-i aștepta.

În mod clar, ceva îl adusese pe Pendergast într-o dispoziție foarte sumbră. Era, ce-i drept, un tip cu toane, dar O'Shaughnessy nu-l mai văzuse niciodată atât de mohorât. Încă nu știa de ce Pendergast fusese, dintr-odată, atât de interesat de această nouă crimă, întrerupându-și brusc cercetările asupra crimelor din secolul al XIX-lea. Totuși, O'Shaughnessy simțea că nu era momentul potrivit să-l întrebe.

– Îl lăsăm pe domnul sergent la secție, îi spuse Pendergast șoferului. Apoi mă duci acasă.

Pendergast se afundă în scaunul de piele. O'Shaughnessy îl privi.

– Ce s-a întâmplat? reuși el să întrebe. Ce ai văzut?

Pendergast se uită pe fereastră.

– Răul!

Fu tot ce spuse.

TREI

William Smithback Jr., îmbrăcat în cel mai bun costum al său (costumul Armani, recent ridicat de la curățătorie), cu cămașă albă apretată, accesorizată cu o cravată cât se poate de protocolară, stătea la intersecția dintre Avenue of the America și Fifty-fifth Street. Privea în sus, măsurând din ochi masivul monolit de sticlă și crom ce reprezenta sediul companiei Moegen – Fairhaven. Clădirea strălucea în soare în sclipiri albastre-verzui, asemenea unei vaste întinderi de apă. Undeva, în acea grămadă de sute de milioane de dolari, era prada lui.

Era destul de încrezător c-avea să-și poată croi drum până la Fairhaven. Se pricepea la genul ăsta de lucruri. Misiunea asta era mult mai promițătoare decât povestea cu turista găsită moartă în Ramble, de care îi ceruse redactorul să se ocupe. Și-l aminti pe șeful lui, cu părul grizonant, cu ochii roșii și bulbucați în spatele lentilelor groase, cu degetul încovoiat arătând spre el, spunându-i că povestea asta cu femeia moartă din Oklahoma avea să facă vâlvă. Vâlvă? Erau turiști care-o mierleau la tot pasul prin New York. Era regretabil, dar era ceva obișnuit. N-avea chef să piardă vremea cu asta. Îl atrăgeau mult mai tare Fairhaven, muzeul și crimele alea din secolul trecut de care Pendergast părea atât de interesat. Smithback avea întotdeauna încredere în instinctele lui. Era convins că redactorul n-avea să fie dezamăgit. Voia să arunce momeala, și – Dumnezeule mare! – poate că Fairhaven avea să muște.

Trase adânc aer în piept și traversă strada – arătând degetul mijlociu unui taximetrist care trecu la doar câțiva centimetri de el, claxonând frenetic – și se apropie de intrarea din titan și granit. O altă întindere de granit îl întâmpină odată ce pătrunse în interiorul clădirii. Văzu un birou mare, la care stăteau șase agenți de pază, și, în spatele lor, zări ușile câtorva ascensoare.

Smithback înaintă nonșalant către agenții de pază. Se sprijini de birou cu o atitudine agresivă.

– Am venit să-l văd pe domnul Fairhaven.

Gardianul de lângă el căuta ceva într-un calculator.

– Numele? întrebă el fără să se obosească să ridice privirea.

– William Smithback Jr,. de la *New York Times.*

– O clipă, mormăi gardianul ridicând receptorul.

Formă un număr, apoi îi întinse telefonul lui Smithback. Se auzi o voce vioaie:

– Vă pot ajuta?

– Sunt William Smithback Jr., de la *New York Times.* Am venit să-l văd pe domnul Fairhaven.

Era sâmbătă, dar Smithback bănuia că antreprenorul era la birou. Indivizii ca Fairhaven nu-și luau niciodată liber sâmbăta. Doar că sâmbăta erau de obicei păziți de un număr mai mic de gardieni și de secretare.

– Aveți programare? îl întrebă vocea feminină, coborând de la cincizeci de etaje mai sus.

– Nu. Sunt reporterul care se ocupă de povestea despre Enoch Leng și despre cadavrele găsite pe șantierul de pe Catherine Street. Trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Fairhaven. E o urgență.

– Trebuie să sunați pentru programare, îi răspunse vocea pe un ton cât se poate de sec și de neutru.

– Bine, considerați c-am sunat. Vreau o programare pentru – Smithback se uită la ceas – ora zece.

– Domul Fairhaven este ocupat momentan, îi răspunse pe dată vocea.

Smithback trase aer în piept. Așadar, *era* acolo. Era timpul să-și lanseze atacul. Mai existau probabil încă zece secretare după cea cu

care stătea acum de vorbă, dar n-ar fi fost prima dată când trecea de un număr așa de mare.

– Ascultă, dacă domnul Fairhaven e prea ocupat ca să stea de vorbă cu mine, nu-mi rămâne decât să menționez în articolul pe care-l scriu pentru ediția de luni că a refuzat să facă vreun comentariu.

– Este ocupat momentan, repetă vocea, ca un robot.

– „Nu comentează." Îți dai seama cum o să-i afecteze imaginea publică. Și luni, domnul Fairhaven va dori să știe cine anume l-a trimis la plimbare pe reporterul care venise să discute cu el. Mă-nțelegi?

Urmă o tăcere lungă. Smithback trase și mai adânc aer în piept. Adesea, etapa asta dura destul de mult.

– Știi cum e când citești un articol în ziar despre cine știe ce ticălos și vezi scris acolo că individul nu a avut nici un comentariu? Ce impresie îți lasă chestia asta? Mai ales când e vorba despre un antreprenor imobiliar. „Nu comentează." Câte nu pot face eu cu acest „nu comentează"...

Iar tăcere. Smithback se întrebă dacă nu cumva secretara închisese. Dar nu... se auzea un zgomot pe fir. Un fel de chicotit.

– Hai că-i bună, răsună o voce masculină joasă și plăcută. Îmi place, zău. Bine spus.

– Cine-i la telefon? întrebă Smithback.

– Ei, un ticălos de antreprenor imobiliar.

– Cine?

Smithback nu avea de gând să permită vreunui lacheu să râdă de el.

– Anthony Fairhaven.

– Oh!

Preț de-o clipă, Smithback rămase fără cuvinte. Dar își reveni repede.

– Domnule Fairhaven, e *adevărat* că...

– Ce-ar fi să urci, ca să putem discuta față-n față, ca niște oameni maturi. Etajul patruzeci și nouă.

– Poftim?

Smithback era încă surprins de rapiditatea succesului său.

– Am spus să urci. Chiar mă întrebam când o să apari, având în vedere că ești, în mod evident, un reporter ambițios și insistent.

Biroul lui Fairhaven nu era câtuși de puțin așa cum și-l imaginase Smithback. Ce-i drept, exista o armată de secretare care păzeau sanctuarul. Dar când ajunse în biroul lui Fairhaven, nu găsi nici pe departe spațiul vast și sfidător de epatant, îmbrăcat în crom, abanos și picturi africane, pe care se așteptase să-l vadă. Era mai degrabă simplu și mic. Ce-i drept, erau lucrări de artă pe pereți, dar nu de mare valoare – litografii ale lui Thomas Hart Benton, înfățișând țărani la câmp. Alături de acestea era o vitrină de sticlă – încuiată și evident prevăzută cu alarmă – în care erau expuse mai multe arme de mână, pe un fundal de catifea neagră. Biroul de lucru era mic, făcut din lemn de mesteacăn. Pe podea erau un covor persan uzat și câteva scaune simple. Un perete era acoperit de rafturi încărcate de cărți ce fuseseră în mod evident citite, nu doar cumpărate pentru că dădeau bine. Cu excepția vitrinei de arme, părea mai degrabă biroul unui profesor decât al unui magnat imobiliar. Și totuși, spre deosebire de toate birourile de profesori în care intrase vreodată Smithback, locul fusese meticulos curățat. Fiecare suprafață strălucea ca oglinda. Până și cărțile păreau să fi fost lustruite. Se simțea un miros vag de detergenți, un iz ușor chimic, însă nu neplăcut.

– Te rog, ia loc! spuse Fairhaven, arătând cu mâna spre unul dintre scaunele simple. Dorești ceva? Cafea? Apă? Un suc? Whisky? adăugă cu un zâmbet șiret.

– Nimic, mulțumesc, spuse Smithback luând loc.

Simți fiorii care apăreau înaintea unui interviu important. Fairhaven era în mod clar chibzuit, dar tot bogat și răsfățat rămânea; fără îndoială că nu poseda acea istețime subtilă pe care numai strada ți-o poate da. Smithback intervievase – și mâncase cu fulgi cu tot – zeci de alții ca el. Nu era un adversar pe măsură.

Fairhaven deschise un frigider și scoase o sticlă mică de apă minerală. Își turnă un pahar, apoi se așeză nu la birou, ci pe un scaun lângă Smithback. Încrucișă picioarele și zâmbi. Sticla de apă strălucea în razele de soare ce pătrundeau pe fereastră. Smithback privi dincolo de bărbatul din fața lui. Priveliștea îți tăia răsuflarea.

Își întoarse atenția din nou asupra lui Fairhaven. Păr negru și ondulat, frunte înaltă, siluetă atletică, mișcări ușoare, privire sardonică. Să fi avut treizeci, treizeci și cinci de ani. Își notă primele impresii.

– Ei bine, spuse Fairhaven cu un zâmbet ușor ironic, ticălosul antreprenor imobiliar e gata să-ți răspundă la întrebări.

– Îmi permiteți să înregistrez conversația?

– Nici nu mă aștept la altceva.

Smithback scoase un reportofon din buzunar. Bineînțeles că părea fermecător. Cei ca el erau maeștri în arta fermecării și a manipulării. Dar el unul nu se lăsa păcălit. Nu trebuia decât să-și amintească pe cine avea în față: un om de afaceri fără inimă, ahtiat după bani, în stare să-și vând propria mamă dacă asta i-ar fi adus vreun profit.

– De ce ați distrus situl de pe Catherine Street? începu Smithback.

Fairhaven dădu ușor din cap.

– Proiectul era în întârziere. Am încercat să grăbim excavările. M-ar fi costat patruzeci de mii de dolari pe zi. Și arheologia nu e domeniul meu.

– Există arheologi care susțin că ați distrus unul dintre cele mai importante situri descoperite în Manhattan în ultimii douăzeci și cinci de ani.

Fairhaven ridică privirea.

– Serios? Ce arheologi?

– Societatea Americană de Arheologie, de exemplu.

Un zâmbet cinic apăru pe chipul lui Fairhaven.

– Ah, înțeleg. Ei, sigur că dumnealor se împotrivesc. Dacă ar fi după ei, nimeni n-ar mai întoarce o lopată de pământ în America fără să aibă alături un arheolog înarmat cu greblă, făraș și periuță.

– Revenind la sit...

– Domnule Smithback, tot ce-am făcut eu a fost perfect legal. Când am descoperit rămășițele, am oprit *personal* toate lucrările. Am examinat *personal* situl. Am chemat experți în domeniu care au fotografiat totul. Am înlăturat rămășițele cu mare grijă, le-am trimis la examinare, apoi am îngropat creștinește cadavrele, totul pe cheltuiala mea. Nu am reluat lucrările decât atunci când am avut autorizația primăriei. Ce ai fi vrut să fac mai mult?

Smithback simți o ușoară strângere de inimă. Lucrurile nu mergeau pe făgașul pe care-l anticipase. Îl lăsa pe Fairhaven să controleze discuția; asta era problema.

– Spuneți că ați îngropat rămășițele. De ce? Nu cumva încercați să ascundeți ceva?

La aceste cuvinte, Fairhaven râse de-a dreptul, lăsându-se pe spătarul scaunului, dezvelindu-și dantura perfectă.

– Ești atât de suspicios! Mi-e un pic rușine să mărturisesc că sunt un om cu oarecare credințe religioase. Acești bieți oameni fuseseră omorâți într-un mod oribil. Am vrut să aibă parte de o înmormântare decentă, cu slujbă religioasă, în liniște și pace, departe de tot circul pe care-l provoacă media. Asta am făcut – i-am îngropat, împreună cu puținul care le rămăsese, într-un cimitir adevărat. Nu voiam ca oasele lor să ajungă aruncate prin cine știe ce sertar de muzeu. Așa că am achiziționat un spațiu frumos în cimitirul Porțile Raiului din Valhalla, New York. Sunt sigur că administratorul cimitirului îți va arăta bucuros locul. Rămășițele erau responsabilitatea mea și, sincer, am simțit că trebuie să fac *ceva* pentru bieții oameni. Orașul nu și-i dorea în nici un caz.

– Da, da... făcu Smithback, căzut pe gânduri.

Ar fi fost un articol drăguț, povestea asta cu înmormântarea liniștită sub coroana ulmilor... Apoi însă se încruntă. Ce era cu el? Se lăsa dus de nas?

O luă pe o nouă pistă.

– Registrele arată că sunteți principalul finanțator al campaniei pentru realegerea primarului orașului. Aveți ceva probleme la o construcție și el vă sare-n ajutor. Coincidență?

Fairhaven se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu mai face atâta pe neștiutorul șocat! Știi foarte bine cum merg lucrurile în orașul ăsta. Când sponsorizez campania domnului primar, nu fac decât să-mi exercit drepturile constituționale. Nu aștept nici un fel de tratament preferențial, și în nici un caz nu cer așa ceva.

– Dar dacă-l primiți, cu atât mai bine.

Fairhaven zâmbi larg, cinic, însă nu spuse nimic. Smithback simți o nouă strângere de inimă. Individul ăsta era foarte atent la tot ceea ce *spunea.* Problema era că nu putea înregistra un rânjet cinic.

Se ridică și se îndreptă cu un aer pe care-l spera nonșalant și încrezător spre picturile de pe perete, cu mâinile la spate, studiindu-le atent, încercând să clădească o nouă strategie. Apoi trecu la vitrina de sticlă. Înăuntru, armele lustruite străluceau ca niște bijuterii.

– Interesantă alegere de decor, spuse el arătând spre vitrină.

– Colecționez arme rare. Îmi permit. Cea spre care arăți în acest moment, de exemplu, este un Luger de calibru 4,5. Singurul fabricat vreodată. Mai am și o colecție de roadstere Mercedes-Benz. Dar pentru acestea îmi trebuie un spațiu mai mare de expunere, așa că le țin la mine acasă, în Sag Harbor. Fairhaven îl privea mai departe cu același zâmbet cinic. Toți colecționăm câte ceva, domnule Smithback. Dumneata ce pasiune ai? Monografii și broșuri de muzeu, poate? Luate pentru studiu, fără a mai fi returnate. Din neatenție, desigur.

Smithback îi aruncă o privire tăioasă. Pusese să-i fie scotocit apartamentul? Dar nu: Fairhaven făcea doar speculații, încercând să vadă ce poate obține. Se întoarse lângă scaun.

– Domnule Fairhaven...

Fairhaven îl întrerupse. Tonul îi devenise dintr-odată rece și neprietenos.

– Ascultă, Smithback, știu că-ți exerciți dreptul constituțional încercând să mă-nfunzi pe mine. Un magnat imobiliar este întotdeauna o țintă ușoară. Și dumitale îți plac țintele ușoare. Fiindcă dumneata și cei de teapa dumitale sunteți făcuți toți din același aluat. Credeți cu toții că faceți ceva *important.* Dar ziarul de azi ajunge să adune găinațul de mâine. E efemer. Ce faci tu, privit în ansamblu, este infructuos.

Infructuos? Ce dracu' mai însemna și asta? Nu conta: în mod clar, era o insultă. Începuse să-l enerveze pe Fairhaven. Și asta era bine – nu?

– Domnule Fairhaven, am motive să cred că ați făcut presiuni asupra muzeului să oprească această investigație.

– Îmi pare rău, ce investigație?

– Cea în legătură cu Enoch Leng și cu crimele din secolul al XIX-lea.

– Investigația aia? De ce mi-ar păsa mie în vreun fel de ea? Nu mi-am întrerupt proiectul, și, sincer, asta e tot ce mă interesa. Acum, n-au decât să investigheze până se-nvinețesc la față, dacă vor. Și-mi place mult expresia asta a voastră, a jurnaliștilor: „am motive să cred". Ceea ce-nseamnă de fapt e: „Vreau să cred, dar n-am nici cea mai mică dovadă". Zău așa, parcă ați absolvit cu toții același curs: „Cum să te faci de tot râsul în vreme ce pretinzi că urmărești un subiect".

Fairhaven își îngădui un râset cinic.

Smithback rămăsese locului, ascultându-l. Încercă din nou să-și spună că începuse să-l enerveze pe Fairhaven. Vorbi în sfârșit, păstrându-și vocea cât mai calmă cu putință.

– Spuneți-mi, domnule Fairhaven, de ce vă *interesează* atât de mult Muzeul de Istorie Naturală?

– Se întâmplă să iubesc acest muzeu. E muzeul meu preferat, din întreaga lume. Am crescut practic în el, uitându-mă la dinozauri, la meteoriți, la nestemate. Am avut o bonă care mă ducea mereu acolo. Se giugiulea cu iubitul ei în spatele elefanților și mă lăsa să mă plimb de unul singur. Dar, desigur, asta nu te interesează pe dumneata, fiindcă nu se potrivește cu imaginea de antreprenor lacom pe care mi-ai creat-o. Crede-mă, Smithback, ți-am ghicit jocul.

– Domnule Fairhaven...

Fairhaven rânji.

– Vrei să-ți fac o mărturisire?

Aceste cuvinte îl opriră momentan pe Smithback.

Fairhaven coborî vocea, vorbind aproape în șoaptă:

– Am comis două crime de neiertat.

Smithback încercă să-și păstreze atitudinea de om stăpân pe el pe care îl exersase pentru astfel de momente. Știa că e un fel de truc, o glumă.

– Crimele mele sunt acestea. Ești gata?

Smithback se uită să vadă dacă aparatul mai înregistra.

– Sunt bogat și sunt antreprenor. Două păcate de neiertat. Mea culpa.

În ciuda anilor de experiență jurnalistică, asta chiar îl scoase pe Smithback din sărite. Pierduse interviul. Ba chiar putea spune că era mort și îngropat. Individul era un netrebnic, însă era extrem de priceput când venea vorba despre relațiile cu presa. Smithback nu scosese nimic de la el până acum și știa că nici nu avea să scoată. Făcu totuși o ultimă încercare.

– Tot nu mi-ați explicat încă...

Fairhaven se ridică în picioare.

– Smithback, *dacă* ți-ai da seama cât de previzibile sunt întrebările tale, cât de plictisitor și cât de mediocru ești ca reporter și, iartă-mă că-ți spun, ca ființă umană, ai fi îngrozit.

– Aș vrea o explicație...

Însă Fairhaven apăsa deja butonul interfonului. Vocea lui acoperi restul întrebării lui Smithback.

– Domnișoară Gallagher, ai te rog amabilitatea de a-l conduce pe domnul Smithback afară.

– Da, domnule Fairhaven.

– E cam bruscă...

– Domnule Smithback, sunt *obosit.* Am acceptat să te văd fiindcă nu voiam să citesc în ziar că am refuzat orice comentariu. Și recunosc că eram curios să te întâlnesc, să văd dacă ești în vreun fel altfel decât ceilalți. Acum, că mi-am satisfăcut această curiozitate, nu văd nici un motiv pentru a mai continua conversația.

Secretara stătea în ușă, țeapănă și nemișcată.

– Domnule Smithback? Pe aici, vă rog.

În drum spre ieșire, Smithback se opri în biroul ultimei secretare. În ciuda eforturilor de a se controla, tremura tot de indignare. Fairhaven ținea de ani de zile la distanță o presă ostilă. Era normal că ajunsese să se priceapă atât de bine la asta. Nu era pentru prima dată când Smithback trebuise să facă față unui interviu dificil, însă. Acesta reușise să-l enerveze. Auzi, să-i spună că era plictisitor, mediocru, efemer, infructuos (trebuia să caute cuvântul ăsta în dicționar). Cine se credea?

Fairhaven era mult prea alunecos ca să-l prindă cu ceva. Dar asta era de așteptat. Mai erau și alte metode de a afla detalii despre

oameni. Oamenii puternici aveau dușmani. Dușmani care de-abia așteptau să vorbească. Uneori, acești dușmani lucrau chiar pentru ei, sub nasul lor.

Se uită la secretară. Era tânără, dulcică și părea mai abordabilă decât cotoroanțele din birourile interioare.

– Lucrezi în fiecare sâmbătă? o întrebă, zâmbindu-i nonșalant.

– Aproape, îi răspunse ea, ridicând privirea din computer.

Era drăguță, cu păr roșu strălucitor și cu câțiva pistrui. Îi amintea de Nora, și Smithback simți o strângere de inimă.

– Te cam muncește, nu?

– Domnul Fairhaven? Ba bine că nu!

– Probabil că te pune să vii la birou și duminica.

– Oh, nu! zise fata. Domnul Fairhaven nu lucrează niciodată duminica. Merge la biserică.

Smithback luă o mimă de prefăcută surpriză.

– La biserică? E catolic?

– Protestant.

– Pun pariu că-i dificil să lucrezi cu el.

– Nu, e unul dintre cei mai buni șefi pe care i-am avut. Pare să-i pese sincer de oamenii simpli.

– N-aș fi crezut! zise Smithback, făcându-i cu ochiul și retrăgându-se spre ușă.

„Probabil că le-o trage și ei și celorlalte «fetițe simple» de pe-aici", își zise.

Odată ieșit în stradă, Smithback dădu pe gură un lung șir de cuvinte deloc creștinești. O să sape în trecutul individului ăstuia până o să-i afle cele mai mici detalii, până la numele ursulețului din copilărie. N-avea cum să ajungă ditamai dezvoltatorul în New York fără să-și păteze cu ceva mâinile. Sigur era ceva murdar în trecutul lui, și Smithback își jură să găsească acest „ceva". Da, trebuia să fie ceva murdar. Cu siguranță, trebuia să fie.

PATRU

Mandy Eklund urcă scările murdare ale stației de metrou și ieși în First Street, o luă spre nord, pe Avenue A și se îndreptă apoi spre Tompkins Square Park. În fața ei, copacii anemici ai parcului se profilau pe cerul mânjit vag cu pata purpurie a zorilor. Steaua dimineții, aflată jos, la orizont, începea să pălească.

Mandy își strânse pardesiul în jurul umerilor într-o zadarnică încercare de a ține la distanță răcoarea dimineții. Se simțea ușor ametită, și picioarele o dureau la fiecare pas. Fusese totuși o noapte fantastică la Club Pissoir: muzică, băutură gratis, dans... Toată lumea de la Ford fusese acolo, și niște fotografi și reporteri de la *Mademoiselle* și *Cosmo* – toate numele importante din lumea modei. Începuse, cu-adevărat, să urce pe scara succesului. Încă nu-i venea să creadă. Cu numai șase luni în urmă, încă mai lucra la Rodney's, în Bismarck, făcând machiaje pe gratis. Apoi, s-a întâmplat ca persoana potrivită să treacă pe la salonul lor. Și acum, era în comisia de testare a agenției Ford. Eileen Ford în persoană o luase sub aripa ei. Totul se întâmpla mai repede decât visase vreodată că era posibil.

Taică-său o suna aproape în fiecare zi de la fermă. Era caraghios, drăgălaș chiar, cu grijile pe care și le tot făcea de când ea venise să locuiască în New York. Credea că orașul ăsta era un adevărat cuib al păcatelor. Ar fi făcut o criză dacă ar fi știut că stătuse la petrecere până în zori. Încă mai visa s-o vadă la facultate. Și poate că avea chiar să urmeze una, la un moment dat. Acum însă avea optsprezece ani și se distra cum nu se putea mai bine. Zâmbi afectuos amintindu-și de

bătrânul și conservatorul ei tată, în vechiul său John Deere[1], care își făcea atâtea griji pentru ea! De data asta, avea să-l sune ea pe el. Să-i facă o surpriză.

Coti pe Seventh Street, trecu pe lângă parcul întunecat, privind atentă în jur, să nu dea peste vreun vagabond. New Yorkul era mult mai sigur acum, dar nu strica să fie prudentă. Căută prin poșetă și-și strânse, cu un reconfortant sentiment de siguranță, degetele în jurul tubului de spray paralizant pe care-l ținea prins de lanțul cheilor.

Câțiva amărâți fără adăpost dormeau pe niște cartoane și un bărbat într-un costum reiat plin de găuri stătea pe o bancă, bând dintr-o sticlă și dând din cap. O briză ușoară mângâie ramurile sicomorilor, făcând frunzele să foșnească. Abia începeau să prindă o nuanță gălbuie.

Din nou, își dori ca apartamentul ei să nu fi fost atât de departe de stația de metrou. Nu-și permitea să ia taxiul – nu încă, cel puțin – și nu era prea plăcut să meargă pe jos o distanță de nouă blocuri, pe timp de noapte. La început, i se păruse un cartier plăcut, dar acum aspectul neîngrijit o deranja. Lumea bună începuse să vină, dar nu destul de repede. Căsuțele mici și înghesuite și clădirile vechi, murdare și cu tencuiala căzută erau deprimante. Ar fi fost mai bine în Flatiron sau poate chiar în Yorkville. Multe fotomodele de la Ford, cele care reușiseră, locuiau acolo.

Lăsă parcul în urmă și o luă pe Avenue C. Clădiri cenușii și tăcute se ridicau pe ambele părți, și vântul împrăștia cu un zgomot sec gunoaiele pe strada pustie. Dinspre ușile întunecate se simțea miros vag de urină. Nimeni nu curăța mizeria lăsată de câini, și trebuia să se strecoare cu grijă printre movilițele de rahat. Partea asta a drumului era cu siguranță cea mai urâtă.

Văzu în față o siluetă apropiindu-se pe trotuar. Înțepeni, să gândi să traverseze, apoi răsuflă ușurată: era doar un bătrân care înainta cu greu, ajutându-se de-un baston. Când se apropie, observă că purta o pălărie ciudată, rotundă, de modă veche. Ținea capul plecat, și Mandy îi vedea marginea netedă și borurile țepene și negre. Nu-și amintea să mai fi văzut o astfel de pălărie decât în filmele cu Charlie Chaplin. Bătrânul părea foarte demodat și înainta cu mare băgare de seamă.

[1] Marcă americană de tractoare (n.tr.)

Mandy se întrebă ce căuta pe stradă la acea oră. Probabil că avea insomnii. Auzise că bătrânii sufereau adesea de așa ceva. Se trezeau la patru dimineața și nu mai puteau să adoarmă. Se întrebă dacă și tatăl ei avea insomnii.

Erau aproape unul lângă altul acum. Bătrânul păru să-i remarce dintr-odată prezența. Își ridică ochii și duse mâna la pălărie. Ce chestie! Își scotea pălăria-n fața ei!

Pălăria se ridică, brațul ascunzând toată fața bătrânului, cu excepția ochilor. Erau fantastic de aprinși și de reci și păreau s-o privească foarte fix. „De la insomnie", își zise Mandy – în ciuda orei matinale, bătrânelul ăsta nu părea deloc somnoros.

– Bună dimineața, domnișoară! se auzi o voce spartă, de om în vârstă.

– Bună dimineața, răspunse ea, încercând să nu se-arate surprinsă.

Nimeni nu spunea vreodată ceva pe stradă. Nu în New York. Bătrânelul ăsta era încântător!

Când trecu pe lângă el, simți dintr-odată ceva înfășurându-i-se în jurul gâtului cu o viteză îngrozitoare.

Se zbătu și încercă să țipe, însă își simți numaidecât fața acoperită de o cârpă umedă, care emana un oribil miros dulceag, de substanță chimică. Instinctiv, încercă să-și țină respirația. Căută prin geantă și scoase spray-ul paralizant, însă o lovitură cumplită o trânti la pământ. Se zbătu și se răsuci, gemând de durere și de groază, simțindu-se de parcă îi luaseră foc plămânii. Trase aer în piept, apoi lumea începu să se învârtă, și fu învăluită în întuneric.

CINCI

În dezordonatul său birou de la etajul cinci al clădirii ziarului *The Times,* Smithback examina, deloc satisfăcut, lista pe care o scrisese în agendă. În capul listei, cuvintele „angajații Fairhaven" fuseseră tăiate cu o linie. Nu reușise să mai intre și a doua oară în sediul Moegen – Fairhaven – Fairhaven avusese grijă de asta. De asemenea, tăiase și rubrica „vecini": fusese dat afară din clădirea de apartamente a lui Fairhaven, deși își pusese la bătaie cele mai bune scheme și strategii. Luase la puricat și trecutul magnatului imobiliar, discutase cu foștii săi asociați – însă aceștia fie îl ridicaseră în slăvi, fie refuzaseră să comenteze.

Apoi, cercetase actele de caritate ale lui Fairhaven. Muzeul de Istorie Naturală din New York era o pistă moartă – nimeni dintre cei care-l cunoșteau pe Fairhaven nu voia să discute despre el, din motive evidente –, însă avusese mai mult succes cu un alt proiect al acestuia, Clinica pentru Copii Micul Arthur. Dacă „succes" era cuvântul potrivit. Clinica era un mic spital de cercetare unde erau ținuți sub tratament copiii „abandonați", cei suferinzi de boli foarte grave pentru care marile companii de medicamente nu aveau nici un interes să-și bată capul să găsească vreun tratament. Smithback reușise să intre acolo folosindu-se de poziția lui de reporter la *New York Times* și pretinzând că era interesat de activitatea spitalului, fără a trezi astfel nici un fel de bănuieli. Ba chiar îi oferiseră și un fel de tur neoficial. În cele din urmă însă, nici din asta nu se alesese cu mare lucru. Doctorii, asistentele, părinții, chiar și copiii îl ridicau în slăvi

pe Fairhaven. Să ți se facă rău și alta nu! Curcani de Ziua Recunoștinței, prime de Crăciun, jucării și cărți pentru copii, excursii pe Yankee Statium. Fairhaven participase chiar și la câteva înmormântări, ceea ce trebuie să fi fost greu. „Și totuși, își spuse Smithback morocănos, toate astea nu dovedesc decât că Fairhaven știe cum să-și cultive imaginea publică."

Individul era de mult timp un adevărat profesionist în ceea ce privea relațiile publice. Smithback nu găsise nimic. Nimic.

Asta-i aduse aminte: se întoarse, luă un dicționar ponosit de pe un raft din apropiere și dădu repede paginile până ajunse la litera „i". Infructuos: lipsit de consecințe utile, zadarnic.

Smithback puse dicționarul la loc.

Se impuneau niște săpături mai adânci. Trebuia să cerceteze perioada dinainte ca Fairhaven să fi învățat să-și organizeze în mod atât de profesionist viața, vremea când era încă un mucos de liceu, plin de coșuri. Carevasăzică, Fairhaven îl considera un simplu reporter de duzină, cu o activitate infructuoasă? Ei, lasă! O să-i piară piuitul când o să deschidă ziarul de luni.

Nu avu nevoie decât de zece minute pe internet pentru a găsi ceva. Școala Publică 1984 de pe Amsterdam Avenue își sărbătorise recent aniversarea. Creaseră în acest scop o pagină web în care reproduseseră albumele de promoție ale tuturor generațiilor absolvente. Fairhaven nu se dusese la reuniune, și era posibil să nici nu fi știut de existența paginii de pe web – însă toate informațiile despre el, din vremea liceului, erau puse pe site, unde oricine le putea vedea: fotografii, porecle, cluburi, hobby-uri, totul.

Și iată-l: un puști bun la toate, distingându-se printre ceilalți, zâmbind dintr-o fotografie încețoșată făcută la sfârșitul clasei a douăsprezecea. Purta un pulover și cămașă în carouri – portretul tipic al puștiului de bani gata, de la oraș. Taică-său lucrase în domeniul imobiliar, maică-sa fusese casnică. Smithback află repede tot felul de lucruri: Fairhaven fusese căpitanul echipei de înot; era născut în zodia gemenilor; fusese președintele clubului de dezbateri; formația rock preferată era The Eagles; cânta prost la chitară; voise să se facă doctor;

culoarea preferată era roșu burgundia; fusese votat „cel mai probabil să ajungă milionar".

În timp ce naviga pe site, Smithback simți aceeași senzație de deznădejde. Tot ce găsise era inimaginabil de plictisitor. Un detaliu însă îi atrase atenția. Toți elevii primiseră câte o poreclă; a lui Fairhaven era „Spintecătorul". Ar fi fost interesant dacă s-ar fi dovedit că porecla ascundea o plăcere ascunsă de a tortura animalele. Nu era mult, dar era totuși ceva.

Și terminase liceul cu doar șaisprezece ani în urmă. Cu siguranță, trebuiau să fi fost mulți care-și mai aminteau de el. Dacă exista până și cel mai mic detaliu picant, Smithback era hotărât să-l găsească. Avea să vadă el, nemernicul, săptămâna viitoare, când avea să citească ziarul, cât de repede avea să-i dispară de pe față rânjetul ăla îngâmfat!

Școala Publică 1984. Din fericire, nu era prea departe. Ajungea repede acolo cu taxiul. Smithback se întoarse cu spatele la computer, se ridică și întinse mâna după haină.

Școala era situată pe o stradă cu multă verdeață din Upper West Side, între Amsterdam și Columb, nu departe de muzeu – o clădire lungă, de cărămidă galbenă, împrejmuită de un gard din fier forjat. Pentru o școală din New York, era destul de drăguță. Smithback se îndreptă spre ușa din față, o găsi încuiată – din motive de siguranță, desigur –, și apăsă butonul de la videointerfon. Îi răspunse un polițist. Smithback îi arătă legitimația de presă, și polițistul îi deschise.

Îl uimi mirosul locului: mirosea la fel ca vechiul său liceu, stârnindu-i amintiri de mult uitate. Și aceeași vopsea gri șobolan acoperea zidurile de beton. „Probabil că toți directorii de licee au luat lecții din același manual", își spuse Smithback în vreme ce polițistul îl escorta prin detectorul de metale, apoi în cabinetul directorului.

Directorul îl trimise la domnișoara Kite. Smithback o găsi pe aceasta la birou, dând note pentru activitatea elevilor la ore. Era o femeie plăcută, cu părul cărunt, și, când menționă numele lui Fairhaven, Smithback fu fericit să vadă un zâmbet înflorind pe chipul femeii, semn că își amintea de el.

– Oh, da! zise ea.

Avea o voce blândă, dar cu un accent sigur și hotărât care-i dădea clar de înțeles lui Smithback că nu avea în față o bunicuță pe care s-o poată învârti după bunul lui plac.

– Mi-l amintesc bine pe Tony Fairhaven, fiindcă a fost în prima mea generație de clasa a douăsprezecea și a fost unul dintre cei mai buni elevi ai noștri. A ieșit al doilea la National Merit Scholar[1].

Smithback dădu cu gravitate din cap și-și notă câteva idei. Nu voia să înregistreze conversația – era o metodă sigură de-a face oamenii să tacă.

– Povestiți-mi despre el. Așa, neoficial. Cum era?

– Era un băiat foarte isteț. Și foarte popular. Cred că era căpitanul echipei de înot. Un elev sârguincios, bun la toate. Muncea foarte mult.

– A făcut vreodată vreo prostie?

– Sigur că da! Toți fac prostii.

Smithback încercă să adopte un ton neutru.

– Zău?

– Avea obiceiul de a veni cu chitara la școală. Cânta pe coridoare. Ceea ce, desigur, era împotriva regulamentului. Cânta foarte prost, și singurul scop era să-i facă pe ceilalți să râdă. Se gândi o clipă. Într-o zi, a blocat întregul coridor.

– Blocaj pe coridor, își notă Smithback și așteptă. Apoi?

– I-am confiscat chitara, și asta a fost tot. I-am dat-o înapoi când a terminat școala.

Smithback dădu din cap, cu un zâmbet politicos înghețat pe față.

– I-ați cunoscut părinții?

– Taică-său era antreprenor imobiliar, deși, desigur, Tony a fost cel care a avut cu adevărat succes în domeniu. Pe maică-sa nu mi-o amintesc.

– Frați? Surori?

– La acea vreme, era singur la părinți. Desigur, a existat tragedia din familie...

Fără să vrea, Fairhaven se aplecă în față.

– Tragedie?

[1] Distincție americană acordată celui mai bun elev la nivel național (n.tr.)

– Fratele lui mai mare, Arthur, a murit. Din cauza unei boli foarte rare.

Smithback făcu numaidecât legătura.

– I se spunea cumva Micul Arthur?

– Da, așa cred. Tatăl lor era Marele Arthur. A fost o lovitură grea pentru Tony.

– Când s-a întâmplat?

– Când Tony era în clasa în zecea.

– Spuneți că era fratele lui mai mare? Învăța tot aici?

– Nu. Era în spital de ani de zile. Suferea de o boală extrem de rară, care provoca desfigurații.

– Ce boală?

– Sincer, nu știu.

– Când spuneți că a fost o lovitură grea pentru Fairhaven, la ce vă referiți, mai exact?

– S-a retras în el, a devenit antisocial. Dar și-a revenit în cele din urmă.

– Da, da. Așa deci... Smithback își privi notițele. Să vedem... A avut vreodată probleme cu alcoolul, drogurile, delincvența...?

Smithback încerca să mențină un ton nonșalant.

– Nu. Nu, exact pe dos, veni numaidecât răspunsul; expresia de pe chipul profesoarei se întunecase. Spune-mi, domnule Smithback, mai exact *de ce* te interesează acest subiect?

Smithback adoptă cea mai nevinovată mină de care fu în stare.

– Vreau să scriu un articol biografic despre domnul Fairhaven. Mă înțelegeți, vrem să creăm o imagine completă, cu părțile bune, dar și cu cele rele. Nu umblu după ceva anume.

„Vezi să nu!"

– Înțeleg. Ei bine, Tony Fairhaven a fost un băiat bun, și avea opinii puternice contra drogurilor, contra alcoolului, chiar și împotriva fumatului. Îmi amintesc că nici măcar cafea nu bea. Ezită. Nu știu ce să spun. Poate că singurul lucru ciudat la el era însuși faptul că era un băiat dacă vreți *prea* bun. Și uneori era greu să-ți dai seama la ce se gândea. Era închis în el.

Smithback mai notă, de formă, câteva cuvinte.

– Avea vreun interes deosebit?

– Vorbea foarte des despre cum se câștigă banii. Muncea mult după ore, și, drept urmare, avea mereu mulți bani de cheltuială. Nu cred că este ceva din toate astea surprinzător, având în vedere ce a ajuns să realizeze. Citesc din când în când articole despre el și aflu cum și-a mai impus cutare sau cutare proiect imobiliar, în ciuda protestelor celorlalți rezidenți din cartier. Și, desigur, am citit și articolul dumitale despre descoperirile din Catherine Street. Nimic surprinzător. Băiatul a devenit bărbat, atâta tot.

Smithback era uluit: femeia nu-i dăduse în nici un fel de înțeles că ar fi știut cine era, darămite că i-ar fi citit articolul.

– Apropo, articolul dumitale mi s-a părut foarte interesant. Și îngrijorător.

Smithback simți un val de bucurie.

– Mulțumesc.

– Presupun că acesta e motivul pentru care ești interesat de Tony. Ei bine, a fost ceva tipic pentru el să se grăbească și să distrugă situl. Întotdeauna și-a vizualizat foarte bine scopurile. Încă de mic era nerăbdător să ajungă la sfârșit, să termine, să reușească. Presupun că tocmai din acest motiv are atâta succes în cariera de dezvoltator imobiliar. Și poate fi sarcastic și nerăbdător cu cei pe care îi consideră inferiori.

„Mie-mi spui?“ își zise Smithback.

– Dar dușmani? Avea vreunul?

– Stai să mă gândesc... Nu-mi aduc aminte. Era genul de tânăr care nu acționa niciodată din impuls, își cântărea întotdeauna orice gest. Deși mi se pare că a fost la un moment dat ceva legat de-o fată. S-a luat la harță cu cineva și a fost suspendat toată după-amiaza. Totuși, nu s-au lovit.

– Și băiatul?

– Băiatul era Joel Amberson.

– Ce s-a întâmplat cu Joel Amberson?

– Păi, nimic.

Smithback dădu din cap și își încrucișă picioarele. Nu ajungea nicăieri. Era timpul să lanseze atacul.

– Avea vreo poreclă? Știți că toți copiii au câte-o poreclă în liceu.

– Nu-mi amintesc să i se fi spus în vreun fel.

– M-am uitat în albumul promoției de pe site-ul liceului.

Profesoara zâmbi.

– L-am început acum câțiva ani. Se pare că e foarte popular.

– Fără îndoială. În album însă, avea o poreclă.

– Serios? Care anume?

– Spintecătorul.

Femeia se încruntă, apoi, dintr-odată, se lumină la față.

– Ah, da! *Asta!*

Smithback se aplecă spre ea.

– Asta?

Profesoara râse ușor.

– Trebuia să disece broaște în orele de biologie.

– Și?

– Tony era cam sensibil. A încercat și-a tot încercat timp de două zile, dar nu a reușit. Copiii îl necăjeau în legătură cu asta, și cineva a început să-l strige cu această poreclă – Spintecătorul. Și știi cum e, gluma s-a răspândit. A reușit până la urmă să se stăpânească, și a luat chiar 10 la biologie, din câte-mi amintesc. Dar știi cum e după ce te-alegi odată cu o poreclă.

Smithback nu mișcă nici un mușchi. Nu-i venea să creadă. Era din ce în ce mai rău. Tipul se dovedea a fi un bun candidat pentru sanctificare.

– Domnule Smithback?

Smithback se prefăcu a se uita pe notițe.

– Altceva?

Profesoara blândă, cu părul cărunt, râse încet.

– Ascultă, domnule Smithback, dacă încerci să găsești ceva *murdar* despre Tony – și crede-mă, se vede asta pe chipul dumitale –, pur și simplu n-ai să reușești. Era un băiat normal, ambițios și foarte bun la toate, care se pare că s-a transformat într-un bărbat normal, ambițios și multitalentat. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să mă întorc la treaba mea.

Smithback ieși din clădirea liceului și începu să se îndrepte, destul de posomorât, înspre Columbus Avenue. Nu-i ieșise deloc așa cum anticipase. Irosise o cantitate colosală de timp, energie și efort și nu se alesese cu absolut nimic. Era oare posibil ca, de data asta, să se înșele – să nu fie totul decât o goană după potcoave de cai morți, o pistă greșită pe care să o fi apucat doar fiindcă fusese mânat de setea răzbunării? Dar nu, așa ceva era de neconceput! El era un reporter uns cu toate alifiile. Ori de câte ori avea o bănuială, aceasta se dovedea a fi întemeiată. Și cum se făcea atunci că nu putea găsi nimic despre Fairhaven?

Când ajunse la colțul străzii, se opri în fața unui chioșc de ziare, și ochii-i căzură pe prima pagină a jurnalului *New York Post*, proaspăt scos de la tipar. Titlul îl făcu să înghețe-n loc.

EXCLUSIV
S-A GĂSIT UN AL DOILEA CADAVRU MUTILAT

Povestea care urma era semnată de Bryce Harriman.

Smithback se scotoci în buzunar după ceva mărunt, aruncă monedele pe tejgheaua de lemn plină de zgârieturi și înhăță ziarul. Citi articolul cu mâinile tremurându-i.

NEW YORK, 10 octombrie – un cadavru de femeie, neidentificat încă, a fost descoperit în această dimineață în Tompkins Square Park, în East Village. Pare să fie victima aceluiași criminal brutal care, acum două zile, a ucis o turistă în Central Park.

În ambele cazuri, a aflat *The Post*, ucigașul a disecat o parte a coloanei vertebrale în momentul morții, înlăturând o secțiune cunoscută sub numele de *cauda equina*, un nodul de nervi de la baza coloanei vertebrale, asemănător unei cozi de cal.

Cauza morții pare să fi fost însăși respectiva disecție.

În ambele cazuri, mutilările par să fi fost efectuate cu grijă și precizie, posibil chiar cu instrumente chirurgicale. O sursă anonimă ne-a confirmat că poliția investighează posibilitatea ca ucigașul să fie chirurg sau medic de specialitate.

Disecția urmează pașii unei proceduri chirurgicale descoperite într-un vechi document din Muzeul de Istorie Naturală din New York. Documentul, găsit ascuns în arhivă, descrie în detaliu o serie de experimente efectuate în secolului al XIX-lea de un savant pe nume Enoch Leng. Prin aceste experimente, Leng încerca să-și prelungească durata propriei vieți. La data de întâi octombrie, trupurile a treizeci și șase de presupuse victime ale lui Leng au fost descoperite în timpul excavării fundației unei clădiri de pe Catherine Street. Nu se știe nimic mai mult despre Leng, cu excepția faptului că numele lui s-a asociat cu Muzeul de Istorie Naturală din New York.

„Avem de-a face cu niște crime la indigo, spune domnul comisar de poliție Karl C. Rocker. Un individ cu probleme psihice grave a citit articolul despre Leng și încearcă acum să îl imite." Domnul comisar a refuzat să ne oferte detalii suplimentare cu privire la desfășurarea investigației, spunând doar că peste cincizeci de detectivi au fost deja repartizați în acest caz, care a fost catalogat cu „prioritate maximă".

Smithback scoase un geamăt simțindu-se frustrat. Crima din Central Park fusese articolul pe care i-l desemnase redactorul lui și pe care, ca un imbecil, îl refuzase. În loc de asta, îi promisese redactorului să-i aducă pe tavă capul lui Fairhaven. Acum, nu numai că nu avea nimic de arătat după o zi întreagă de bătut trotuarele, dar mai era și eclipsat chiar de povestea pe care el însuși o catalogase drept lipsită de interes – și încă de nimeni altul decât de cel mai mare dușman al lui, Bryce Harriman.

Acum, capul lui avea să fie cel pus pe tavă.

ȘASE

Nora ieși de pe Canal Street și o luă pe Mott, înaintând cu greu prin mulțime. Era ora șapte, vineri seara, și Chinatown era ticsit de lume. File și file de ziare acoperite cu măruntul alfabet chinezesc zăceau întinse peste noroaie. Tarabele vânzătorilor de pește se aliniau de-a lungul trotuarelor, expunând privirilor o largă diversitate de sortimente exotice de pește, ascunse printre cuburile de gheață. În vitrine se zăreau atârnate rațe presate și caracatițe gătite. Cumpărătorii, în cea mai mare parte chinezi, se împingeau și strigau frenetic, sub privirile curioase ale turiștilor aflați în trecere.

Ceainăria Zece Reni era cam la treizeci de metri în josul străzii. Nora împinse ușa și se trezi într-un spațiu lung, strălucitor, destul de comun. Aerul din ceainărie era parfumat cu nenumărate miresme subtile. Prima impresie a femeii fu că localul era gol. Apoi însă, când mai privi o dată în jur, îl observă pe Pendergast la o masă din fund, cuibărit între cutii decorative de ginseng și ghimbir. Putea jura că se uitase la masa aia și că, doar cu o clipă-n urmă, fusese goală.

– Bei ceai? o întrebă el când se apropie, făcându-i semn să ia loc.

– Uneori.

Metroul cu care venise staționase timp de douăzeci de minute pe traseu, așa că avusese suficient timp să se gândească la tot ce voia să spună. Intenționa să termine totul cât mai repede, apoi să plece.

Pe de altă parte însă, era limpede că Pendergast nu se grăbea câtuși de puțin. Stătură câteva momente în tăcere, timp în care bărbatul consultă pe îndelete o foaie de hârtie plină cu ideograme chinezești.

Nora se întrebă dacă era meniul de ceaiuri al localului, însă lista părea să fie mult prea lungă – cu siguranță, nu puteau exista în lumea asta atâtea sortimente de ceai.

Pendergast se întoarse spre patroana localului – o femeie micuță și vioaie – și începu să vorbească foarte repede:

– *Nin hao, lao bin liang. Li mama hao ma?*

Femeia clătină din cap.

– *Bu, ta hai shi lao yang zi, shen ti bu hao.*

– *Qing lil Dai wo xiang ta wen an. Qing gei wo yi bei Wu Long cha hao ma?*

Femeia plecă de lângă ei și se întoarse repede cu un ceainic de lut din care turnă o ceașcă minusculă de ceai. Puse ceașca în fața Norei.

– Vorbești chineza? îl întrebă Nora pe Pendergast.

– Vorbesc cât de cât dialectul mandarin. Mărturisesc totuși că-l vorbesc mai fluent pe cel cantonez.

Nora nu spuse nimic. Nu mai era surprinsă.

– Ceaiul regelui Osmathus Oolong, spuse Pendergast, arătând cu capul spre ceașca de ceai. Unul dintre cele mai bune din lume. Din tufe crescute pe versanții însoriți ai muntelui, culese numai primăvara.

Nora ridică de pe masă ceașca de ceai. Un parfum delicat îi gâdilă nările. Luă o sorbitură, simțind gustul complex al unui amestec de ceai verde și alte arome subtile, deosebit de rafinate.

– Foarte plăcut, spuse ea, lăsând jos ceașca.

– Într-adevăr.

Pendergast o privi preț de-o clipă. Apoi vorbi din nou în dialectul mandarin, și femeia umplu un săculeț, îl cântări, apoi îl sigilă, mâzgălind un preț pe învelitoarea de hârtie. I-l întinse Norei.

– Pentru mine? întrebă aceasta. Pendergast dădu din cap. Nu vreau nimic de la dumneata.

– Te rog, ia-l. Face minuni pentru digestie. Și este și un antioxidant excelent.

Nora îl luă, destul de nervoasă, apoi văzu prețul.

– Stai puțin! Chestia asta e două sute de *dolari*?

– O să-ți ajungă trei sau patru luni, spuse Pendergast. E un preț mic dacă te gândești...

– Ascultă, spuse Nora lăsând jos pachetul. Domnule Pendergast, am venit aici ca să-ți spun că nu mai pot lucra pentru dumneata. E în joc cariera mea la muzeu. Un pachet de ceai n-o să mă facă să mă răzgândesc, chiar dacă valorează două sute de dolari.

Pendergast ascultă atent, cu capul ușor plecat.

– Mi-au sugerat – într-un mod deloc subtil – să nu care cumva să mai colaborez cu dumneata. Îmi *place* meseria mea. Dacă nu fac ce mi se cere, îmi pierd slujba. Am pierdut deja un post când s-a închis muzeul Lloyd. Nu-mi permit să mai pierd unul. *Am nevoie* de serviciul ăsta.

Pendergast dădu din cap.

– Brisbane și Collopy mi-au dat banii de care am nevoie pentru datarea cu carbon C-14. O să am mult de lucru acum. Nu mai pot pierde timpul.

Pendergast așteptă, ascultând mai departe.

– Oricum, de ce ai nevoie de mine? Eu sunt arheolog, și nu mai ai nici un sit pe care să-l pot investiga. Ai o copie după scrisoare. Lucrezi pentru FBI. Ai zeci de asistenți pe care-i poți chema să te ajute.

Pendergast nu supuse nimic, și Nora mai luă o sorbitură de ceai. Ceașca zdrăngăni pe farfurioară când o puse la loc.

– Așadar, zise ea, asta-i tot ce am de spus.

Pendergast vorbi:

– Mary Greene locuia la doar câteva străzi distanță de-aici, pe Water Street. La numărul 16. Casa e încă acolo. Ajungem pe jos în numai cinci minute.

Nora îl privi, mijind ochii surprinsă. Nu-și dăduse seama cât de aproape erau de cartierul lui Mary Greene. Își aminti de biletul scris cu sânge. Mary Greene știuse că avea să moară. Dorința ei fusese simplă: să nu moară fără să nu știe nimeni cine era.

Pendergast îi luă blând brațul.

– Haide! spuse.

Nu-i dădu mâna la o parte. Agentul i se adresă din nou vânzătoarei, luă ceaiul înclinându-se ușor și, în clipa următoare, ieșeau din nou în strada aglomerată. Merseră în jos pe Mott Street, traversând mai întâi Bayard, apoi Chatham Square, intrând într-un adevărat labirint

de străduțe întunecate și înguste, la periferia zonei East River. Zgomotul și agitația din Chinatown făcură loc tăcerii și nemișcării clădirilor muncitorești. Soarele apusese, lăsând pe cer o strălucire care abia dacă mai contura vârfurile clădirilor. Ajunși pe Catherine Street, o luară spre sud-est. Nora aruncă o privire curioasă când trecură pe lângă Henry și pe lângă șantierul noului turn rezidențial Moegen – Fairhaven. Zona excavată era mult mai mare acum; din întunericul unei fundații adânci se ridicau piloni masivi, cu niște mustăți de fier ieșindu-le la capete. Nu mai rămăsese nimic din vechea magazie de cărbuni.

Peste încă vreo câteva minute, erau pe Walter Street. Clădiri ale vechilor manufacturi, depozite și blocuri părăginite se întindeau de-o parte și de alta. În spate, East River se mișca leneș, aruncând sclipiri purpurii închise în lumina lunii. Brooklyn Bridge se întindea aproape deasupra lor și, la stânga lui, Manhattan Bridge se arcuia peste râul întunecat, cu luminile lui strălucitoare reflectându-se în apa de dedesubt.

Aproape de Market Slip, Pendergast se opri în fața unei clădiri vechi. Era încă locuită: la o singură fereastră strălucea o lumină gălbuie. O ușă metalică fusese montată în fațada de la parter. Lângă aceasta erau un model vechi de interfon și o serie de butoane.

– Asta e, spuse Pendergast. Numărul șaisprezece.

Rămaseră nemișcați, în întunericul din ce în ce mai adânc.

Pendergast începu să vorbească încet, din umbră.

– Mary Greene provenea dintr-o familie de muncitori. Când tatăl ei nu a mai putut întreține ferma din nord, și-a adus familia aici. A lucrat ca stivuitor în port. Dar atât el, cât și mama lui Mary au murit în timpul unei epidemii minore de holeră, pe când fata nu avea decât cincisprezece ani. Apă infestată. Avea un frate mai mic, Joseph, de șapte ani, și o soră, Constance, de cinci ani.

Nora nu spuse nimic.

– Mary Greene a încercat să-și găsească de lucru ca spălătoreasă sau cusătoreasă, dar se pare că banii nu-i ajungeau ca să plătească chiria. Altceva de lucru nu se găsea, nu exista alt mod de a câștiga bani. Au fost evacuați. În cele din urmă, Mary a făcut tot ce mai putea face

pentru a-și întreține frații mai mici, pe care, în mod evident, îi iubea foarte mult. A ajuns prostituată.

– Îngrozitor! murmură Nora.

– Asta nu-i cel mai rău. A fost arestată la șaisprezece ani. Probabil că acela a fost momentul când fratele și sora ei au ajuns pe străzi. Haimanale, așa li se spunea în acea vreme. Nu mai apare nici o mențiune despre ei în registrele orașului; probabil că au murit de foame. În 1871, se estima că existau douăzeci și opt de mii de copii care trăiau pe străzile New Yorkului. Oricum, mai târziu, Mary a fost trimisă la un azil numit Five Points Mission. Era, în esență, un centru de exploatare mascată. Dar era mai bine decât la închisoare. La suprafață, părea să fi fost șansa lui Mary Greene.

Pendergast tăcu. O ambarcațiune de pe râu scoase un geamăt prelung și îndepărtat.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Urma se oprește la ușa casei, răspunse Pendergast. Se întoarse spre ea cu chipul său palid aproape strălucind în întuneric. Enoch Leng – *doctor* Enoch Leng – și-a pus expertiza medicală în slujba azilului Five Points Mission, precum și a orfelinatului House of Industry, situat în locul unde este azi Chatham Square. Și-a oferit gratuit serviciile. După cum știm, doctorul Leng locuia prin 1870 la ultimul etaj al clădirii Vitrinei lui Shottum. Fără îndoială, mai avea o casă și în altă parte a orașului. S-a afiliat celor două instituții cam cu un an înainte ca Vitrina lui Shottum să fie mistuită în incendiu.

– Știm deja din scrisoarea lui Shottum că Leng a comis acele crime.

– Fără îndoială.

– Atunci, la ce-ți mai trebuie ajutorul meu?

– Nu am găsit aproape nici o înregistrare referitoare la Leng. Am căutat la Societatea Istoricilor, la Biblioteca Publică din New York, la primărie. Parcă ar fi fost șters din toate documentele, și am motive să bănuiesc că însuși Leng a fost cel care și-a distrus dosarele. Se pare că Leng a fost unul dintre primii susținători ai muzeului și un taxonomist entuziast. Părerea mea e că trebuie să mai existe și alte hârtii în muzeu care să aibă legătură cu el, măcar în mod indirect. Arhivele

sunt atât de vaste și de prost organizate, încât e de-a dreptul imposibil să nu fi scăpat ceva.

– De ce eu? De ce nu emite FBI-ul o citație, un mandat de cercetare?

– Dosarele au prostul obicei de a dispărea de îndată ce sunt cerute în mod oficial. Chiar și atunci când știi exact ce dosar să ceri. În plus, am văzut cum lucrezi. Rar am mai întâlnit atâta competență.

Nora nu făcu decât să clătine din cap.

– Domnul Puck a fost și fără îndoială că va continua să fie de mare ajutor. Și mai e ceva. Fiica lui Tinbury McFadden e încă în viață. Locuiește într-o clădire veche în Peekskill. Are nouăzeci și cinci de ani, dar am înțeles că este cât se poate de *compos mentis*[1]. S-ar putea să aibă multe de povestit despre tatăl ei. Poate că l-a cunoscut chiar și pe Leng. Ceva-mi spune că ar fi mult mai încântată să stea de vorbă cu o tânără așa de drăguță ca dumneata decât cu un agent de la Biroul Federal de Investigații.

– Tot nu mi-ai explicat încă de ce te interesează atât de mult cazul ăsta.

– Motivele interesului meu față de acest caz sunt neimportante. Ce *este* important e că nici o ființă umană n-ar trebui să scape nepedepsită după asemenea atrocități. Chiar dacă persoana e moartă de mult. Nu-l iertăm și nu-l uităm pe Hitler. Este important să ne *amintim.* Trecutul face parte din prezent. Ba chiar, în acest moment, face mult prea mult parte din prezent.

– Vorbești despre cele două crime noi.

Vestea despre ele pusese pe jar tot orașul. Și aceleași cuvinte păreau să fie pe buzele tuturor: „crime la indigo".

Pendergast dădu din cap fără să scoată nici un cuvânt.

– Dar dumneata chiar crezi că aceste crime au vreo legătură? Că e posibil să existe un psihopat care să fi citit articolul lui Smithback și care să încerce acum să reia experimentele lui Leng?

– Cred că există o legătură între crime, da.

Era întuneric de-a binelea acum. Water Street și digul din spatele acesteia erau pustii. Nora se cutremură din nou.

[1] În deplinătatea facultăților mintale, în latină, în original (n.tr.)

– Uite ce e, domnule Pendergast, aș vrea să te ajut. Dar ți-am explicat deja situația. Sincer, nu cred că mai pot face ceva pentru dumneata. Personal, cred că ai face mai bine să te apuci să investighezi crimele noi, nu pe cele vechi.

– Exact asta și fac. Soluția noilor crime se află în cele vechi.

Nora îl privi curioasă.

– Cum așa?

– Nu e momentul acum, Nora. Nu am suficiente informații pentru a-ți răspunde, nu încă. De fapt, este chiar posibil să fi spus deja prea mult.

Nora oftă iritată.

– În cazul ăsta, îmi pare rău, dar ideea e că pur și simplu nu pot risca să-mi pun postul în pericol pentru a doua oară. Mai ales dacă nu am mai multe informații. Mă înțelegi, nu-i așa?

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Desigur. Îți respect decizia.

Pendergast se înclină ușor. Avea un adevărat talent de a da până și celui mai simplu gest o notă de eleganță.

Pendergast îi ceru șoferului să-l lase la o stradă distanță de clădirea în care se afla apartamentul lui. În vreme ce Rolls-Royce-ul se îndepărta alunecând tăcut, Pendergast o luă la pas pe trotuar, cufundat în gânduri. După câteva minute se opri și ridică privirea spre locuința sa: Dakota, vasta clădire păzită cu garguie, colț cu Central Park West. Dar nu aceasta era structura pe care o vedea. În mintea lui rămăsese casa mică și dărăpănată de pe Water Street numărul 16, unde locuise cândva Mary Greene.

Casa în sine nu conținea nici o informație specifică; nu meritase să o cerceteze. Și totuși, îi lăsase o anumită senzație, greu de definit. Pendergast nu avea nevoie să cunoască doar faptele și figurile din trecut, ci și formele și senzațiile. Mary Greene crescuse acolo. Tatăl ei făcuse parte din marele exod dinspre ferme spre oraș ce urmase Războiului Civil. Avusese o copilărie grea, dar poate fericită. Stivuitorii câștigau un salariu decent. Cândva, demult, Mary Greene se jucase pe acele dale de piatră. Strigătele ei copilărești răsunaseră înăuntrul acelor

pereți de cărămidă. Apoi holera îi răpise părinții și-i schimbase viața pentru totdeauna. Mai existau cel puțin încă treizeci și cinci de povești asemănătoare cu a ei, toate sfârșite tragic în acea pivniță mortuară.

Ceva se mișcă în capul străzii, și Pendergast se întoarse. Un bătrân îmbrăcat în negru, cu pălărie rotundă și geantă Gladstone[1], înainta cu greu pe trotuar. Era adus de spate și se sprijinea într-un baston. Apăruse de parcă gândurile lui Pendergast ar fi invocat o figură din trecut. Bărbatul înainta încet spre el, lovind ritmic cu bastonul în asfalt.

Pendergast îl privi curios preț de câteva clipe. Apoi se întoarse din nou spre Dakota, așteptând o vreme ca aerul rece al nopții să-i limpezească mintea. Dar nu se întâmplă acest lucru; gândurile i se îndreptară în schimb din nou spre Mary Greene, o fetiță care râdea fericită pe caldarâm.

[1] Geantă de călătorie împărțită în așa fel încât să se poată deschide în două compartimente de mărime egală. (n.tr.)

ȘAPTE

Trecuseră zile întregi de când Nora nu mai fusese în laboratorul ei. Deschise încet ușa veche, de metal, și aprinse lumina. Se opri. Toate erau așa cum le lăsase. O masă albă era așezată de-a lungul peretelui opus: un microscop binocular, o trusă de flotație, un computer. Într-o parte, erau niște casete negre, de metal, în care-și păstra specimenele – cărbuni, pietre, oase și alte elemente organice. Aerul închis mirosea a praf, amestecat cu aromă de fum, de pin și de ienupăr. Preț de-o clipă, își aminti cu nostalgie de New Mexico. Ce căuta ea în New York? Era un arheolog din sud. Fratele ei, Skip, îi cerea cu vehemență aproape în fiecare săptămână să se întoarcă în Santa Fe. Îi spusese lui Pendergast că nu-și permitea să piardă slujba de la muzeu. Dar care era oare chiar cel mai rău lucru care se putea întâmpla? La urma urmei, ar fi putut obține un post la Universitatea din New Mexico sau la Arizona State. Ambele aveau departamente arheologice excelente, unde n-ar fi fost silită să-și apere valoarea muncii ei în fața unor cretini ca Brisbane.

Gândul la Brisbane o umplu de furie. Plin de cretini sau nu, ăsta era, la urma urmei, *muzeul din New York*. Știa că n-ar mai fi avut o astfel de șansă – niciodată!

Intră iute în birou, închise și încuie ușa în urma ei. Acum că obținuse finanțarea pentru datarea cu carbon C-14, se putea apuca de treburi serioase. Cel puțin atâta lucru bun ieșise din tot acest fiasco – făcuse rost de bani. Acum putea pregăti cărbunii și restul materialelor pentru a fi transportate la Universitatea din Michigan. După ce avea să

obțină datele, lucrarea ei despre legătura dintre anasazi și azteci putea începe cu adevărat.

Deschise prima cutie și scoase cu grijă o tavă în care erau câteva zeci de eprubete cu capac. Fiecare dintre ele era etichetată și fiecare conținea un singur specimen: o bucățică de cărbune, o sămânță carbonizată, un fragment dintr-un cocean de porumb, dintr-o bucată de lemn sau dintr-un os. Scoase trei tăvițe și le puse pe masa cea albă. Scoase apoi cataloagele cu matrițe. Începu să verifice încă o dată totul, asigurându-se că fiecare specimen avea eticheta corectă, cu toate datele despre locul în care fusese descoperit. La două sute șaptezeci și cinci de dolari testarea, acuratețea era extrem de importantă.

În timp ce lucra, mintea începu să-i rătăcească spre evenimentele din ultimele zile. Se întrebă dacă avea să mai poată vreodată să repare relația cu Brisbane. Era un șef dificil, dar tot șef rămânea. Și era șmecher; mai devreme sau mai târziu, avea să-și dea seama că era în interesul tuturor să îngroape securea și...

Nora scuturǎ brusc din cap. Era o egoistă. Articolul lui Smithback n-o băgase numai pe ea la apă – se părea că mai inspirase și un ucigaș la indigo pe care tabloidele se grăbiseră deja să-l numească Chirurgul. Nu înțelegea cum își imaginase Smithback că articolul ar fi putut s-o ajute. Știuse întotdeauna că era carierist, dar de data asta întrecuse orice măsură. Fusese o manifestare supremă de egoism. Își aminti cum îl văzuse pentru prima dată în Page, Arizona, înconjurat de pițipoance în costume de baie, dând autografe. *Încercând* să dea, cel puțin. Ce penibil! Ar fi trebuit să aibă încredere în prima impresie pe care și-o făcuse despre el.

Mintea îi alunecă de la Smithback la Pendergast. Straniu individ! Nora nu era încă sigură că FBI-ul îl autorizase să se ocupe de acest caz. Ar fi dat oare FBI-ul în așa măsură mână liberă unui agent? Și de ce era întotdeauna atât de misterios? Să fi fost pur și simplu firea lui? Oricare ar fi fost situația, era foarte bizară. Nora era bucuroasă că ieșise din joc. Foarte bucuroasă.

Și totuși, când se întoarse la eprubetele ei, constată că nu era chiar așa de bucuroasă. Poate era din cauză că munca asta de sortare și aranjare era prea plictisitoare, dar Nora își dădu seama că povestea lui

Mary Greene și a tristei sale vieți îi rămăsese încă în minte. Clădirea întunecată, rochia ponosită, biletul acela îngrozitor...

Făcu eforturi să-și alunge din minte aceste gânduri. Mary Greene și familia ei nu mai erau de mult. Era tragic, era înfiorător – dar nu mai era problema ei!

După ce termină de sortat, începu să așeze eprubetele în containerele de transport speciale. Era mai bine să împartă totul în trei loturi, în caz că se pierdea vreunul pe drum. După ce sigilă containerele, își îndreptă atenția asupra facturilor și asupra etichetelor FedEx.

Auzi o bătaie în ușă. Văzu mânerul întorcându-se, însă ușa încuiată nu făcu decât să se zgâlțâie în balamale.

– Cine e? strigă ea.

O șoaptă răgușită se auzi înfundat din spatele ușii.

– *Cine?*

Dintr-odată, simți un fior de teamă.

– Sunt eu. Bill.

Vocea ferită se auzi acum mai tare.

Nora se ridică, animată de un amestec de ușurare și furie.

– Ce cauți aici?

– Deschide ușa.

– Glumești? Pleacă de-aici. Acum!

– Nora, te rog! E important.

– Important e să stai dracului cât mai departe de mine. Te previn!

– *Trebuie* să vorbesc cu tine.

– Gata. Chem paza, să știi.

– Nu, Nora. *Stai!*

Nora ridică telefonul și formă numărul. Ofițerul care-i răspunse spuse că-i făcea o deosebită plăcere să înlăture intrusul. Veneau numaidecât.

– Nora! strigă Smithback.

Nora se așeză la masa ei de lucru, încercând să-și adune gândurile. Închise ochii. Îl ignoră. Îl ignoră pur și simplu. Gardienii aveau să sosească în orice clipă.

Smithback continua să se smiorcăie la ușă.

– Lasă-mă să intru doar o clipă. Trebuie să știi ceva. Noaptea trecută...

Auzi niște pași apăsați, apoi o voce puternică.

– Domnule, vă aflați într-o zonă interzisă publicului.

– Hei! Dă-mi drumul! Sunt reporter la...

– Vă rog să veniți cu noi, domnule.

Se auzi o încăierare.

– Nora!

O nouă notă, de disperare, răzbătea cu putere din vocea lui Smithback. Neputându-se abține, Nora se duse la ușă, o descuie și scoase capul afară. Smithback era ținut între doi gardieni cât toate zilele. Îi aruncă o privire încărcată de reproș în timp ce încerca din răsputeri să se elibereze din strânsoare.

– Nora, nu pot să *cred* că ai chemat paza!

– Sunteți bine, domnișoară? întrebă unul din bărbați.

– Da, mulțumesc. Dar omul ăsta n-are ce căuta aici.

– Pe aici, domnule. Vă conducem la ușă.

Bărbații începură să-l târască pe Smithback.

– Jos mâna de pe mine, urangutanule! Să știi că-ți fac raport, șmecheru' 3467.

– Da, domnule, așa să faceți.

– Nu-mi mai spune „domnule". Mă agresezi!

– Da, domnule.

Cât se poate de calmi, bărbații îl târâră de-a lungul coridorului, până în dreptul liftului.

În timp ce privea, Nora încerca o gamă de sentimente contradictorii. „Bietul Smithback! Ce ieșire lipsită de demnitate." Dar, la urma urmei, și-o făcuse cu mâna lui, nu? Îi trebuia o lecție. Nu putea să apară așa, misterios și melodramatic, și să se-aștepte ca ea...

– Nora! se auzi strigătul din hol. Trebuie să mă asculți, *te rog!* Pendergast a fost atacat. Am auzit raportul poliției. Este la spitalul St. Luke's – Roosevelt, salonul cincizeci și nouă. A...

Apoi vocea lui Smithback nu se mai auzi, înăbușită de ușile ascensorului.

OPT

Nimeni nu-i spunea Norei nimic. Trecu mai bine de-o oră până ca doctorul s-o poată vedea. În cele din urmă, apăru în camera de așteptare. Era foarte tânăr. Pe chip i se citea oboseala, ochii îi erau adânc înfundați în orbite și fața, acoperită de-o barbă nerasă de două zile.

– Doctor Kelly? întrebă în încăpere, uitându-se la fișa din mână.

Nora se ridică, și privirile li se întâlniră.

– Cum e?

Un zâmbet rece apăru pe chipul doctorului.

– O să fie bine.

O privi curios.

– Doctor Kelly, sunteți cumva medic...?

– Arheolog.

– Oh. Și relația dumneavoastră cu pacientul?

– Sunt o prietenă. Pot să-l văd? Ce s-a întâmplat?

– A fost înjunghiat noaptea trecută.

– Dumnezeule!

– Cuțitul a trecut la un centimetru de inimă. A avut mare noroc.

– Cum se simte?

– Este în... Doctorul se opri. Zâmbetul obosit reveni. E într-o stare de spirit excelentă. Ciudat om, domnul Pendergast. A insistat să i se facă anestezie locală în timpul operației – foarte neobișnuit, ba chiar ceva nemaiauzit, însă a refuzat să-și dea consimțământul altfel. Apoi, a cerut o oglindă. A trebuit să aducem una de la obstetrică. N-am mai

avut niciodată un pacient atât de... pretențios. O clipă, am avut impresia că am pe masa de operație un chirurg. Ăștia sunt cei mai răi pacienți, să știți.

– La ce i-a trebuit oglinda?

– A insistat să urmărească operația. Semnele vitale scădeau și pierdea mult sânge, însă a insistat în mod categoric să privească rana din mai multe unghiuri înainte de a ne da voie să-l operăm. Foarte ciudat. Unde anume lucrează domnul Pendergast?

– La FBI.

Zâmbetul dispăru.

– Înțeleg. Ei bine, asta explică destul de multe. La început, l-am dus într-un salon comun – nu era disponibil nici unul privat –, însă a trebuit să eliberăm repede unul. Am dat afară un senator pentru el.

– De ce? S-a plâns Pendergast?

– Nu... *el* nu s-a plâns. Doctorul ezită o clipă. A început să urmărească înregistrarea video a unei autopsii. Foarte detaliată. Firește, colegul său de salon a fost deranjat. Dar a fost mai bine așa. Fiindcă acum o oră nebunia a început. Doctorul ridică din umeri. Refuză să mănânce mâncarea spitalului, insistă să comande de la Balducci. A refuzat perfuzia. A refuzat orice analgezic – nu a vrut OxyContin, nici măcar Vicodin sau Tylenol 3. Probabil că are dureri groaznice, dar nu lasă să se vadă. De când cu drepturile pacienților, eu nu am ce face.

– Da, pare tipic pentru el.

– Partea bună e că pacienții cei mai dificili sunt, de obicei, cei care se recuperează cel mai repede. Îmi pare doar rău pentru asistente.

Doctorul se uită la ceas.

– Vă puteți duce chiar acum să-l vedeți. Camera 1501.

Când se apropie de salon, Nora simți un miros ciudat în aer. Ceva ce nu se potrivea cu mirosurile de mâncare învechită și de alcool. O aromă exotică, parfumată. O voce ascuțită se auzea printr-o ușă deschisă. Nora se opri în prag și bătu ușor.

Podeaua salonului era acoperită de vrafuri de cărți vechi, peste care zăceau întinse hărți și ziare. Bețișoare parfumate, cu aromă de lemn de santal, erau așezate în picioare, în cupe de argint, eliberând în încăpere

cerculețe de fum. „Așa se explică mirosul", își zise Nora. O asistentă stătea în picioare, cu o folie de pastile într-o mână și cu o seringă în cealaltă. Pendergast era întins pe pat, îmbrăcat într-un halat de mătase neagră. Pe ecranul televizorului montat sus în perete se vedea un cadavru întins pe o masă, la autopsia căruia lucrau nu mai puțin de trei doctori. Unul dintre doctori tocmai înlătura o porțiune de creier din cutia craniană. Nora privi repede în altă direcție. Pe noptiera de lângă pat era o farfurie cu urme de unt și cu rămășițele unor cozi de homar.

– Domnule Pendergast, *insist* să vă fac această injecție, spunea asistenta. Tocmai ați trecut printr-o operație foarte grea. Trebuie să dormiți.

Pendergast își scoase brațele de sub cap, luă o carte prăfuită de pe pătură și începu să o răsfoiască nonșalant.

– Soră, n-am nici cea mai mică intenție de-a face această injecție. Voi dormi când voi simți că e cazul.

Pendergast suflă praful de pe cotorul cărții și întoarse pagina.

– Mă duc să chem doctorul. Așa ceva este total inadmisibil. Iar toată mizeria asta este *extrem* de neigienică.

Flutură din mână ca să îndepărteze norii de praf.

Pendergast dădu din cap și întoarse încă o pagină.

Sora ieși, trecând pe lângă Nora.

Pendergast o văzu și îi zâmbi.

– Ah, doctor Kelly! Te rog, intră și fă-te comodă!

Nora se așeză pe un scaun de la picioarele patului.

– Ești bine?

Pendergast dădu din cap.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost neglijent.

– Dar cine a fost? Unde? Când?

– În fața apartamentului meu, spuse Pendergast.

Ridică telecomanda și opri aparatul video. Apoi, lăsă cartea deoparte.

– Un bărbat în negru, cu baston și pălărie rotundă. A încercat să mă amețească folosind cloroform. Mi-am ținut respirația și m-am

prefăcut că leșin; apoi, am sărit pe el. Dar era extraordinar de puternic și de agil. L-am subestimat. M-a înjunghiat, apoi a fugit.

– Putea să te omoare!

– Asta a fost intenția.

– Doctorul spune că lama a trecut la doar un centimetru de inimă.

– Da. Când mi-am dat seama că vrea să mă înjunghie, i-am îndreptat mâna spre o parte a corpului unde nu sunt organe vitale. Un truc bun de știut, că tot veni vorba, dacă te vei afla vreodată într-o situație similară. Se aplecă ușor spre ea. Doctore Kelly, sunt convins că e același om care le-a ucis pe Doreen Hollander și Mandy Eklund.

Nora îi aruncă o privire ascuțită.

– Ce te face să crezi asta?

– I-am zărit arma – un bisturiu chirurgical, pentru miringotomie.

– Dar... de ce pe dumneata?

Pendergast zâmbi, însă zâmbetul părea mai degrabă o grimasă de durere.

– Nu-i chiar așa de greu de ghicit. Undeva, în drumul nostru, ne-am apropiat mult prea mult de adevăr. L-am scos la suprafață. Ceea ce s-a întâmplat este, de fapt, un progres foarte important.

– Un progres important? S-ar putea să fii în continuare în pericol.

Pendergast își ridică spre ea ochii spălăciți și o privi cu atenție.

– Nu sunt singurul, doctore Kelly. Și dumneata, și domnul Smithback trebuie să vă luați măsuri de siguranță.

Tresări ușor.

– Trebuia să fi luat un analgezic.

– Pentru ce vreau eu să fac este esențial să am mintea limpede. Oamenii au supraviețuit și fără analgezice secole la rând. După cum spuneam, trebuie să fii foarte atentă. Nu ieși singură noaptea pe străzi. Am foarte mare încredere în sergentul O'Shaughnessy. Îi strecură în mână o carte de vizită. Dacă ai nevoie de ceva, sună-l pe el. O să revin și eu, în câteva zile.

Nora dădu din cap.

– Până atunci, n-ar fi o idee rea să pleci o zi din oraș. Știu o bătrânică singură și foarte vorbăreață în Peekskill, care s-ar bucura foarte mult de o vizită.

Nora oftă.

– Ți-am spus de ce nu te mai pot ajuta. Și dumneata refuzi în continuare să-mi spui de ce-ți pierzi vremea cu vechile crime.

– Orice ți-aș putea spune acum ar fi incomplet. Mai am ceva de făcut pe cont propriu, mai sunt piese de puzzle cărora trebuie să le găsesc locul. Dar dă-mi voie să te asigur de-un lucru, doctore Kelly: această excursie nu e lipsită de importanță. Este *vital* să aflăm mai multe despre Enoch Leng. Urmă un moment de tăcere. Fă-o pentru Mary Greene, dacă nu pentru mine.

Nora se ridică, pregătindu-se să plece.

– Și, doctor Kelly...

– Da?

– Smithback nu-i băiat rău. Știu din experiență că, în esență, este un om de încredere. M-aș simți mai liniștit dacă, pe parcursul acestei povești, voi doi ați lucra împreună...

Nora scutură din cap.

– Nici gând!

Pendergast ridică mâna cu o oarecare nerăbdare.

– Fă asta pentru siguranța dumitale. Și acum, trebuie să mă întorc la treabă. De-abia aștept să ne auzim din nou, mâine.

Tonul bărbatului era categoric. Nora plecă enervată. Pendergast reușise să o târască din nou în acest caz, și acum voia să i-l mai trântească pe cap și pe nemernicul de Smithback. Ei bine, dă-l încolo pe Smithback! Cu siguranță, tot ce voia el era să facă rost de o continuare pentru povestea lui. Numai la Premiul Pulitzer îi stătea gândul. Bine, o să se ducă la Peekskill. Dar o să se ducă singură.

NOUĂ

Pivnița era mică și învăluită în tăcere. În simplitatea ei, amintea de chilia unui călugăr. Doar o masă îngustă, de lemn, și un scaun țeapăn, deloc confortabil, spărgeau monotonia dușumelei denivelate de piatră și a pereților nefinisați, plini de igrasie. O lampă cu ultraviolete, montată în tavan, arunca raze albăstrui asupra celor patru obiecte de pe masă: o agendă mâncată de vreme, îmbrăcată în piele, un stilou cu rezervor, o fâșie de cauciuc de culoare crem și o seringă pentru injecții subcutanate.

Silueta de pe scaun privi cu atenție, pe rând, fiecare dintre cele patru obiecte aliniate. Apoi, foarte încet, întinse mâna după seringă. Acul străluci straniu în lumina ultravioletă, iar serul din tubul de sticlă păru aproape să fumege.

Bărbatul privi îndelung serul, întorcându-l într-o parte și-n alta, fascinat de spiralele în miniatură, de minusculele vârtejuri care se formau înăuntrul lui. *Asta* căutase omenirea din cele mai vechi timpuri: Piatra Filosofală, Sfântul Graal, adevăratul nume al lui Dumnezeu. Multe sacrificii fuseseră făcute – din partea lui, din partea lungului șir de subiecți de testare care-și dăduseră viața pentru perfecționarea acestei minuni. Dar suma sacrificiilor era acceptabilă. Chiar aici, sub ochii săi, era universul vieții, captiv într-o închisoare de sticlă. Viața *lui.* Și când se gândea că totul plecase de la un singur material: membrana neuronală a *cauda equida,* mănunchiul divergent de ganglioni spinali, cu cele mai lungi rădăcini nervoase. Să ungi fiecare celulă a corpului cu esența neuronilor, a celulelor fără moarte – un

concept atât de simplu și totuși cu o dezvoltare atât de complicată și atât de damnabilă!

Procesul de sinteză și perfecționare fusese o adevărată tortură. Și totuși, îi crease o mare plăcere, așa cum îi crea și ritualul pe care era pe cale să-l îndeplinească. Crearea premisei finale, înaintarea de la un pas la altul, la altul și la altul, devenise pentru el o experiență religioasă. Erau ca nenumăratele trăiri gnostice pe care credinciosul trebuie să le parcurgă înainte de a începe adevărata rugăciune. Sau ca acele douăzeci și nouă de vibrații Goldberg prin care trece un harpist înainte de a ajunge la finalul atât de pur și de divin pe care Bach îl voise în mod expres.

Plăcerea acestor cugetări fu umbrită o clipă de gândul la aceia care l-ar fi oprit, dacă ar fi putut: care aveau să-l caute, să urmeze cărarea obscură până la această încăpere, cu unica intenție de a pune capăt nobilei sale cercetări. Cel mai agitat și mai băgăcios dintre ei fusese deja pedepsit pentru impertinența lui – deși nu atât de tare pe cât își dorise. Totuși, mai existau și alte metode, aveau să se ivească și alte ocazii.

Lăsând cu grijă seringa jos, întinse mâna după jurnalul legat în piele și-i dădu la o parte coperta. Dintr-odată, un nou miros se ridică în încăpere: de mucegai, de putregai, de descompunere. De fiecare dată, se minuna în fața acestei ironii: un volum care, odată cu trecerea anilor, ajunsese, în sine, într-un stadiu atât de avansat de descompunere conținea între filele lui însuși secretul opririi fatidicei descompuneri.

Întoarse paginile încet, cu dragoste, amintindu-și primii ani de cercetare asiduă și istovitoare. În cele din urmă, ajunse la sfârșit, unde notele erau încă noi și proaspete. Deșurubă capacul stiloului, gata să adauge noile observații.

Ar fi vrut să mai zăbovească, dar nu îndrăznea: serul avea nevoie o anumită temperatură și nu era stabil decât o scurtă perioadă de timp. Examină suprafața mesei și scose un oftat parcă de regret. Deși, desigur, nu era regret, căci injecția avea să anuleze toate otrăvurile și toți oxidanții din corp și să oprească în loc procesul de îmbătrânire – pe

scurt, ceea ce nu reușiseră, secole de-a rândul, cele mai strălucite minți ale omenirii.

Cu mișcări mai rapide acum, ridică garoul, și-l strânse deasupra cotului drept, bătu ușor vena cu unghia, puse acul în dreptul fosei antecubitale și apăsă.

Apoi închise ochii.

ZECE

Nora lăsă în urmă gara roșie și împopoțonată din Peekskill, mijind ochii pentru a se feri de lumina puternică a soarelui de dimineață. Ploua când luase trenul din gara Grand Central. Aici însă, se vedeau doar câțiva nori pătând bolta cerului de deasupra orașului construit pe malurile râului. Clădiri de cărămidă, cu două etaje, se ridicau aproape una de cealaltă, cu fațadele decolorate de vreme, orientate înspre Hudson. În spatele lor, străzi înguste urcau dinspre râu înspre biblioteca publică și spre primărie. Și mai în spate, cocoțate în vârful dealului, erau cartierele vechi, cu peluzele lor micuțe umbrite de copaci bătrâni. Printre structurile mâncate de vreme se ridicau, ici-colo, case mai mici și mai noi, un service auto și câteva magazinașe spanioloamericane. Totul părea ponosit și exagerat. Era un oraș vechi, mândru, care trecea printr-o tranziție incomodă, încercând să-și păstreze demnitatea în fața decăderii și a neglijenței.

Nora citi indicațiile pe care Clara McFadden i le dăduse la telefon, apoi începu să urce pe Central Avenue. Făcu dreapta pe Washington, ținând în mână vechea ei mapă de piele, înaintând spre Simpson Place. Strada urca destul de abrupt, și Nora începu să gâfâie ușor. De cealaltă parte a râului, versantul muntelui Bear se zărea printre copaci: un amestec de culori tomnatice, roșii și galbene, presărate cu nuanțele mai închise ale brazilor și ale pinilor.

Casa Clarei McFadden era o construcție în ruină în stil Queen Anne, cu mansardă și acoperiș țuguiat, de țiglă, cu două turnulețe decorate cu ferestre cu foișor. Tencuiala albă se cojea de pe ziduri. O

verandă circulară înconjura parterul, încărcată de ornamente complicate. În timp ce Nora înainta pe aleea scurtă din fața casei, vântul sufla printre copaci, făcând frunzele să cadă învârtindu-se de pe ramuri. Urcă pe verandă și sună clopotul masiv, din bronz.

Trecu un minut, apoi două. Nora tocmai se pregătea să sune din nou, când își aminti că bătrâna îi spusese să intre direct.

Puse mâna pe clanța mare din bronz și împinse. Ușa se deschise cu un scârțâit de balamale ce sugera clar că nu era prea des folosită. Nora păși în holul de la intrare și-și agăță haina într-un cuier. Simțea miros de praf, de materiale vechi și de pisici. O scară veche și uzată urca la etaj, și, în partea dreaptă, Nora văzu o ușă largă, cu arcadă, cu ramă de stejar sculptat, ducând spre ceea ce părea să fie un salon.

O voce, îngenuncheată de vârstă, dar surprinzător de puternică, se auzi dinăuntru.

– Intră! spuse.

Nora se opri la intrarea în salon. Venind din lumina puternică de afară, casa era șocant de întunecată; ferestrele înalte erau acoperite cu draperii groase și verzi, terminate cu ciucurei aurii. Când privirea i se obișnui în cele din urmă cu întunericul, Nora văzu o femeie bătrână, îmbrăcată în satin și mătase neagră, cufundată într-un fotoliu victorian. Lumina era atât de slabă, încât, la început, Nora nu putu să vadă decât o față și niște mâini albe, plutind parcă fantomatic în întuneric. Ochii femeii erau pe jumătate închiși.

– Nu te teme, spuse vocea fără trup din adâncul fotoliului.

Nora făcu încă un pas în încăpere. Mâna albă se mișcă, arătând spre un alt fotoliu victorian, pe care era așezată o cuvertură de dantelă.

– Ia loc!

Nora se așeză cu grijă. Un nor de praf se ridică din fotoliu. Se auzi un fel de zdrăngănit, și o pisică neagră sări din spatele unei draperii și dispăru în ungherele întunecate ale încăperii.

– Vă mulțumesc mult că m-ați primit, zise Nora.

Mătasea foșni când femeia își înălță capul.

– Ce dorești, copilă?

Întrebarea era neașteptat de directă și fusese rostită pe un ton foarte tăios.

– Domnișoară McFadden, vreau să vă pun câteva întrebări despre tatăl dumneavoastră, Tinbury McFadden.

– Draga mea, mă tem că trebuie să-mi mai spui o dată cum te cheamă. Sunt o femeie bătrână, și memoria a început să mă lase.

– Nora Kelly.

Mâna uscătivă, ca o gheară, a bătrânei se întinse și trase lanțul unei lămpi de lângă fotoliu. Avea un abajur foarte încărcat și avea o lumină gălbuie. Acum, Nora o putu vedea mai bine pe Clara McFadden. Avea chipul tras și foarte bătrân, cu vene palide ce se vedeau prin pielea subțire ca pergamentul.

Ochii strălucitori ai bătrânei o examinară preț de câteva minute.

– Mulțumesc, domnișoară Kelly, spuse ea, stingând la loc lampa. Ce anume dorești să știi despre tatăl meu?

Nora scoase din mapă un dosar și încercă să descifreze în lumina slabă întrebările pe care le scrisese în timpul călătoriei cu trenul. Se bucura că venise pregătită; interviul devenea neașteptat de intimidant.

Bătrâna luă ceva de pe o măsuță de lângă fotoliu: o sticlă veche, de-o pintă, cu etichetă verde. Turnă puțin lichid într-o linguriță, înghiți, apoi puse lingurița la loc. Altă pisică neagră, sau poate aceeași, sări în poala bătrânei. Femeia o mângâie, și animalul începu să toarcă fericit.

– Tatăl dumneavoastră a fost custode la Muzeul de Istorie Naturală. A fost coleg cu John Canaday Shottum, care deținea o vitrină de curiozități în Manhattan. Nu primi nici un răspuns din partea bătrânei. Iar acesta din urmă avea o cunoștință pe nume Enoch Leng.

Domnișoara McFadden părea să fi înțepenit. Apoi vorbi brusc, cu vocea-i tăioasă și rece ca gheața spintecând aerul. Era ca și cum numele o trezise din amorțeală.

– Leng? Ce e cu Leng?

– Eram curioasă dacă știți ceva, orice, despre dr. Leng, sau dacă aveți, poate, vreo scrisoare sau vreun document referitor la el.

– Cum aș putea să nu știu cine e Leng? răsună vocea. E bărbatul care mi-a ucis tatăl.

Nora rămase mută de uimire. În tot ceea ce citise despre McFadden nu se menționa nimic despre nici o crimă.

– Poftim? zise ea.

– Oh, știu că toată lumea spune că a dispărut pur și simplu, dar se înșală.

– De unde știți asta?

Din nou, un foșnet.

– De unde? Să-ți povestesc!

Domnișoara McFadden aprinse din nou lampa, îndreptându-i atenția Norei spre o fotografie mare, înrămată. Era portretul șters al unui tânăr îmbrăcat într-un costum foarte sobru, închis cu nasturi până la gât. Zâmbea: doi dinți frontali din argint străluceau din ramă. Un petic ca de pirat îi acoperea un ochi. Bărbatul avea fruntea îngustă a Clarei McFadden și aceiași pometi proeminenți.

Bătrâna începu să vorbească; vocea-i răsuna nefiresc de tare și de furioasă.

– Această fotografie a fost făcută la scurt timp după ce tatăl meu și-a pierdut ochiul drept, în Borneo. Trebuie să înțelegi, era colecționar. În tinerețe, a petrecut mai mulți ani în coloniile britanice din estul Africii. A strâns o colecție impresionantă de mamifere și de obiecte africane adunate de la băștinași. Când s-a întors în New York, a devenit custode al noului muzeu pe care unul dintre colegii lui de la academie îl fondase de puțin timp. Muzeul de Istorie Naturală din New York. Era foarte diferit pe atunci, domnișoară Kelly. În vremurile de început ale muzeului, cea mai mare parte a custozilor erau doar gentilomi care se ocupau de această afacere din pură pasiune, așa ca tatăl meu. Nu aveau o pregătire științifică sistematică. Erau amatori, în cel mai bun sens al cuvântului. Pe tatăl meu l-au interesat întotdeauna ciudățeniile, particularitățile. Ai auzit, domnișoară Kelly, de vitrinele de curiozități?

– Da, răspunse Nora.

Încerca să-și noteze cât putea mai repede. Îi părea rău că nu adusese un reportofon.

– Erau destul de multe în New York în acea vreme. Însă Muzeul de Istorie Naturală a început să le scoată repede de pe piață. Rolul tatălui meu, ca angajat al muzeului, era să achiziționeze colecțiile acestor vitrine ajunse în stare de faliment. Coresponda cu mulți deținători de

vitrine: familia Delacourte, Phineas Barnum, frații Cadwalader. Unul dintre acești proprietari era John Canaday Shottum.

Bătrâna își mai turnă o linguriță din sticlă. Pe lumină, Nora putu citi eticheta: „Tonicul de legume al Lydiei Pinkham".

Nora dădu din cap.

– Vitrina de Exponate Naturale și Curiozități a lui J.C. Shottum.

– Întocmai. Cercul oamenilor de știință era mic în vremea aceea, și toți erau membrii academiei. Și aveau diverse talente, aș putea adăuga. Shottum era membru al academiei, dar nu îi plăcea numai știința, ci și spectacolul. Deschisese o vitrină pe Catherine Street, cu taxă de intrare minimă. Era vizitată îndeosebi de membrii claselor de jos. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, Shottum era un idealist, care visa să poată învinge sărăcia prin educație. Tocmai de aceea și-a deschis vitrina într-un cartier atât de precar. Își dorea îndeosebi să folosească istoria naturală pentru a-i informa și a-i educa pe cei tineri. În orice caz, avea nevoie de ajutor pentru identificarea și clasificarea colecțiilor pe care le achiziționase de la familia unui tânăr ucis de băștinașii din Madagascar.

– Alexander Marysas.

Iarăși un foșnet. Din nou, femeia stinse lumina, lăsând încăperea cufundată în întuneric, aruncând în umbră portretul tatălui său.

– Pari să știi destul de multe despre acest subiect, domnișoară Kelly, spuse Clara McFadden suspicioasă. Sper că nu te plictisesc cu povestea mea.

– Oh, deloc. Vă rog, continuați.

– Vitrina lui Shottum era într-o stare destul de proastă. Tatăl meu îl ajuta din când în când, dar era o povară pentru el. Nu era o colecție bună. Fusese alcătuită la întâmplare, nu sistematic. Ca să-i atragă pe săraci, în special pe copii, Shottum avea tendința să adauge elemente de senzație, mai degrabă decât de valoare. Exista în vitrina lui o parte numită „galeria monstruozităților nefirești". Fusese, dacă nu mă înșel, inspirată din Camera Ororilor de la Muzeul figurilor de ceară Madame Tussaud, din Londra. Lumea vorbea că unii dintre cei care intrau în galerie nu mai ieșeau niciodată de acolo. Prostii, desigur, zvonuri lansate cel mai probabil de însuși Shottum pentru a stârni

interesul. Clara McFadden scoase o batistă de mătase și tuși în ea. Cam în acea perioadă, un bărbat pe nume Leng s-a înscris la academie. *Enoch* Leng.

Vocea bătrânei era încărcată de ură.

Nora simți că inima începea să-i bată mai repede.

– L-ați cunoscut pe Leng?

– Tata vorbea foarte mult despre el. Mai ales spre sfârșit. Tatăl meu, vezi dumneata, avea probleme cu un ochi și cu dinții. Leng l-a ajutat să-și facă o lucrare dentară din argint și o pereche de ochelari, cu lentile neobișnuit de groase. Părea să fie specializat în multe domenii. Își băgă batista la loc într-unul dintre pliurile hainelor ei și luă încă o linguriță de elixir. Se spunea că venise din Franța, de pe un munte micuț, situat undeva lângă granița cu Belgia. Erau zvonuri cum că ar fi fost chiar baron, că se trăgea dintr-o familie nobilă. Savanții ăștia sunt mari bârfitori! La acea vreme, New Yorkul era un loc foarte provincial, și Leng a lăsat o impresie puternică. Nimeni nu se îndoia că era un bărbat foarte învățat. Se autointitula „doctor", și lumea vorbea că fusese chirurg și chimist.

Scoase un fel de horcăit. Fire de praf se ridicară în aer. Pisica torcea neîncetat, ca o turbină.

Vocea stridentă despică din nou aerul.

– Shottum căuta un custode pentru vitrina lui. Leng s-a arătat interesat, deși era, evident, cea mai proastă dintre vitrinele de la acea vreme. Cu toate acestea, Leng a închiriat camerele de la etajul aceleiași clădiri.

Până acum, totul corespundea întru totul celor aflate din scrisoarea lui Shottum.

– Și când se întâmpla asta? întrebă Nora.

– În primăvara anului 1870.

– Leng locuia la vitrină?

– Un om cu educația lui Leng să *locuiască* la Five Points? Categoric, nu! Dar nu vorbea despre el. Era un bărbat ciudat, foarte retras, foarte protocolar în discursuri și în maniere. Nimeni, nici măcar tatăl meu, nu știa unde locuiește. Leng nu încuraja relațiile apropiate. Își petrecea majoritatea timpului la vitrină sau la academie. Din câte-mi

amintesc, contractul lui la Vitrina lui Shottum trebuia, inițial, să dureze numai un an sau doi. La început, Shottum era foarte mulțumit de Leng. I-a catalogat colecțiile și a etichetat toate exponatele. Apoi însă s-a întâmplat ceva – tata nu a știut niciodată ce anume –, și Shottum a început să suspecteze că era ceva în neregulă cu Leng. Ar fi vrut să-i ceară să plece, dar îi venea greu. Leng plătea bani frumoși pe chiria apartamentului de la etaj, și Shottum avea nevoie de bani.

– Ce fel de experimente făcea Leng?

– Din cele obișnuite, presupun. Toți oamenii de știință aveau laboratoare. Și tata avea unul.

– Spuneți că tatăl dumneavoastră nu a știut niciodată ce anume i-a dat de bănuit lui Shottum?

Asta ar fi însemnat că McFadden nu citise niciodată scrisoarea ascunsă în cutia din picior de elefant.

– Întocmai. Tata nu a insistat asupra subiectului. Shottum fusese întotdeauna un om excentric, consumator de opium și cu stări de melancolie, iar tata bănuia că ar fi putut fi labil psihic. Apoi, într-o noapte de vară, în 1881, Vitrina lui Shottum a ars. A fost un incendiu atât de puternic, încât n-au mai găsit decât câteva fragmente din oasele lui Shottum. S-a spus că focul a pornit de la parter, de la o lampă cu gaz.

Alt horcăit.

– Dar dumneavoastră credeți altceva?

– Tata era convins că Leng dăduse foc clădirii.

– Aveți idee de ce?

Bătrâna clătină încet din cap.

– Nu-mi spunea prea multe. După o clipă, continuă. Cam din aceeași perioadă cu incendiul, Leng nu a mai participat la întrunirile academiei. Nu a mai venit nici pe la muzeu. Tata a pierdut legătura cu el. A dispărut pur și simplu din cercurile științifice. Cred că au trecut treizeci de ani până când a apărut din nou.

– Când a fost asta?

– În timpul războiului. Eram mică pe atunci. Tatăl meu s-a însurat târziu. A primit o scrisoare de la Leng. O scrisoare foarte prietenoasă, în care-i spunea că voia să reia legătura. Tata a refuzat, dar Leng a

insistat. A început să vină la muzeu, să asiste la discursurile lui, să petreacă mult timp în arhivă. Tata a fost deranjat, la început, apoi de-a dreptul speriat. Era atât de îngrijorat, cred, încât s-a consultat chiar și cu o serie de colegi de la academie care-l cunoscuseră și ei pe Leng. James Henry Perceval și Dumont Burleigh sunt două nume care-mi vin acum în minte. Au venit de mai multe ori la noi în casă, puțin înainte de sfârșit.

– Înțeleg...

Nora mai mâzgăli niște notițe.

– Dar dumneavoastră nu l-ați cunoscut niciodată pe Leng?

Urmă o pauză.

– L-am văzut o dată. A venit la noi acasă târziu într-o seară, cu un specimen pentru tata. A fost însă trimis la plimbare. A lăsat totuși specimenul. O statuetă mortuară din mările sudice, de mică valoare.

– Și?

– Tata a dispărut a doua zi.

– Și sunteți convinsă că Leng l-a omorât?

– Da.

– De ce?

Bătrâna își mângâie părul. Se uită fix în ochii Norei.

– Draga mea copilă, cum aș putea ști asta?

– Dar *de ce* ar fi vrut Leng să-l omoare?

– Cred că tata aflase ceva despre Leng.

– Muzeul nu a făcut investigații?

– Nimeni nu-l văzuse pe Leng în muzeu. Nimeni nu-l văzuse când îl vizitase pe tata. Nu exista nici o dovadă. Nici Perceval, nici Burleigh n-au vrut să vorbească. Muzeului i-a fost mai ușor să păteze numele tatălui meu – să insinueze că fugise din motive necunoscute – decât să investigheze. Eu eram copil la acea vreme. Când am crescut și am cerut redeschiderea cazului, nu aveam nimic de oferit. Mi s-a trântit ușa-n nas.

– Și mama dumneavoastră? Avea și ea bănuieli?

– Mama era deja moartă.

– Ce s-a întâmplat cu Leng?

– După vizita pe care i-a făcut-o tatei în acea seară, nimeni nu a mai auzit vreodată ceva despre el.

Nora trase aer în piept.

– Cum arăta Leng?

Clara McFadden nu răspunse imediat.

– N-o să-l uit niciodată, zise în cele din urmă. Ai citit *Prăbușirea casei Usher,* de Poe? Există o descriere în povestea asta care m-a șocat când am citit-o prima dată. Pare să-l descrie în detaliu pe Leng. Mi-a rămas întipărită în memorie până-n ziua de azi; încă mai țin minte cuvintele: „piele albă ca de cadavru; ochiul mare, lichid și foarte luminos... bărbie fin modelată, tânjind parcă, prin proeminența ei, după energia vieții". Leng avea părul blond, ochii albaștri, nas acvilin. Purta un pardesiu negru, de modă veche, ținută protocolară.

– E o descriere foarte amănunțită.

– Leng era genul de om pe care ți-l aduci aminte mult timp. Și totuși, vezi dumneata, vocea lui e cea pe care mi-o amintesc cel mai bine. Era gravă, puternică, cu accent pronunțat, cu o particularitate foarte stranie – parcă ar fi fost două persoane care vorbeau în același timp.

Umbra în care era învăluit salonul păru, în mod inexplicabil, să se adâncească. Nora înghiți în sec. Pusese deja toate întrebările pe care le pregătise.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnișoară McFadden, spuse ea ridicându-se.

– De ce te interesează toate astea acum? întrebă brusc bătrâna.

Nora își dădu seama că femeia nu citise, probabil, articolul lui Smithback și nu auzise de crimele la indigo ale Chirurgului. Se întrebă ce ar fi fost bine să spună. Privi prin încăpere – cufundată în umbre, pierdută în vechea lume victoriană. Nu voia să-i dea bătrânei viața peste cap.

– Fac un studiu despre vitrinele de curiozități.

Bătrâna o fixă cu o privire arzătoare.

– Interesant subiect, copilă. Dar poate fi și periculos.

UNSPREZECE

Agentul special Pendergast stătea întins pe patul de spital, mișcându-și doar ochii spălăciți. O privi pe Nora Kelly ieșind din încăpere și închizând ușa. Se uită la ceasul de pe peretele opus: nouă seara, fix. Un moment bun pentru a începe.

Își repetă în minte fiecare cuvânt spus de Nora în timpul vizitei sale, căutând orice detaliu, oricât de neînsemnat, care era posibil să-i fi scăpat prima dată. Dar nu era nimic mai mult.

Vizita Norei la Peekskill îi confirmase cele mai sumbre bănuieli: Pendergast crezuse de la bun început că Leng îl ucisese pe Shottum și că dăduse apoi foc vitrinei. Și era sigur acum că și dispariția lui McFadden fusese tot opera lui Leng. Fără îndoială, Shottum îl confruntase pe Leng la scurt timp după ce ascunsese scrisoarea în cutia din piciorul de elefant. Leng îl ucisese și, ca să ascundă crima, dăduse foc clădirii.

Și totuși, întrebarea cea mai persistentă rămânea *de ce* alesese Leng vitrina ca loc de desfășurare a experimentelor sale. De ce începuse să-și ofere serviciile medicale azilurilor și orfelinatelor cu un an înainte de a-l omorî pe Shottum? Și unde-și mutase laboratorul după ce arsese vitrina?

Experiența îl învățase pe Pendergast că ucigașii în serie erau neglijenți: erau neatenți, lăsau indicii. Însă Leng, cu siguranță, făcea excepție de la această regulă. Fusese remarcabil de inteligent. Lăsase o amprentă negativă pe oriunde mersese; părea să se definească prin cât de puține se știau despre el. Erau, categoric, mai multe de aflat, însă

informațiile erau ascunse în masa de documente pe care le strânsese în camera asta de spital. Exista un singur mod de a scoate informațiile la lumină. Simpla cercetare nu ar fi fost suficientă.

Apoi mai era și problema, din ce în ce mai apăsătoare, a implicării lui emoționale tot mai puternice în acest caz. Dacă nu reușea să se controleze, dacă nu-și recăpăta disciplina atât de caracteristică, știa că avea să dea greș. Și nu-și putea permite așa ceva.

Era timpul să înceapă călătoria.

Privirea lui Pendergast se plimbă peste stivele de cărți, de hărți, de ziare și reviste vechi care umpleau șase cărucioare aduse în camera lui. Le privi, pe rând, pe fiecare în parte. Singura hârtie importantă era așezată pe noptiera de lângă el: planurile Vitrinei lui Shottum. O ridică pentru o ultimă oară și o privi îndelung, memorând fiecare detaliu. Secundele se scurgeau. Lăsă din mână hârtia îngălbenită.

Era timpul. Mai întâi însă, trebuia să facă neapărat ceva în legătură cu hărmălaia îngrozitoare care-l înconjura.

După ce starea sa fusese promovată de la „gravă“ la „stabilă“, Pendergast ceruse să fie transferat de la St. Luke's – Roosvelt la spitalul Lenox Hill. Clădirea veche de pe Lexington Avenue avea cele mai groase ziduri din tot orașul, cu excepția Dakotei, desigur. Chiar și aici însă, se simțea asaltat de zgomote: behăitul aparatului pentru măsurarea oxigenului din sânge, montat deasupra patului; vocile asistentelor care bârfeau în separeul lor; șuieratul și bipăitul aparatelor și al ventilatoarelor; infernalul sforăit al pacienților din camera adiacentă; huruitul conductelor de ventilație care treceau prin pereți și prin tavan. Nu putea face nimic pentru a opri, fizic, toate aceste sunete; și totuși, puteau fi făcute să dispară prin alte mijloace. Era un joc al minții pe care îl perfecționase, o adaptare a *Chongg Ran,* o veche practică de meditație budistă.

Pendergast închise ochii. Își imagină o tablă de șah pe o masă de lemn și o lumină galbenă deasupra. Apoi, creă doi jucători. Primul jucător făcu mișcarea de deschidere; al doilea îl urmă. Începu un joc de șah în viteză; apoi încă unul; și încă unul. Cei doi jucători schimbară strategiile, adaptându-și contraatacurile: Hanham inversat, apărarea în doi cai, gambitul vienez.

Unul câte unul, zgomotele mai îndepărtate începură să dispară.

Când ultimul joc ajunse la remiză, Pendergast dizolvă masa de șah. Apoi, în întunericul din mintea lui, creă patru jucători, așezați în jurul unei mese, la un joc de cărți. Pendergast considerase întotdeauna bridge-ul un joc mai nobil și mai subtil decât șahul, dar îl juca arareori cu alții, fiindcă, în afara membrilor propriei familii, acum decedați, nu găsise adversari pe măsură. Acum, jocul începu; fiecare jucător nu era conștient decât de cele treisprezece cărți ale sale, fiecare avea propriile strategii și capacități intelectuale. Jocul începu cu atuuri, și șlemuri, și finețuri profunde. Pendergast se jucă o vreme cu adversarii, schimbând între ele convențiile Blackwood, Gerber și Stayman, prefăcându-se că uită să declare, că interpretează greșit semnele dintre est și vest.

Când termină prima rundă, toate elementele deranjante dispăruseră. Zgomotele încetaseră. În mintea lui nu mai era acum decât o tăcere profundă. Pendergast se cufundă și mai mult în sine.

Era timpul să înceapă călătoria mentală.

Trecură câteva minute de concentrare intensă. În cele din urmă, se simți pregătit.

Privindu-se cu ochii minții, se văzu ridicându-se din pat. Se simțea ușor ca aerul, lipsit de greutate, ca o fantomă. Se văzu mergând pe coridoarele pustii ale spitalului, coborând scările, traversând holul de la intrare și ieșind pe treptele din fața clădirii.

Dar clădirea nu mai era acum un spital. Cu o sută douăzeci de ani în urmă, fusese cunoscută sub numele de Azilul pentru Bolnavii de Tuberculoză din New York.

Pendergast rămase câteva clipe pe trepte, privind împrejurimile luminate de razele palide ale amurgului. Înspre vest, înspre Central Park, Upper East Side devenise o întindere de ferme de porci, cu pășuni acoperite de bolovani. Grupuri mici de cocioabe se iteau ici și colo, strânse parcă laolaltă pentru a se putea apăra mai bine în fața forțelor naturii. Felinare cu gaz, rare în această zonă periferică a orașului, luminau aleea, aruncând mici cercuri pe caldarâm.

Imaginea era vagă, nu foarte distinctă: detaliile nu erau importante în această locație. Pendergast își permise totuși să adulmece aerul. Se

simțea miros puternic de fum de cărbune, de pământ umed, de bălegar de cal.

Coborî treptele, o luă pe Seventy-sixth, îndreptându-se spre est, înspre râu. Era un cartier ceva mai populat, cu clădiri de cărămidă mai noi, ridicate printre structuri de lemn. Trăsurile treceau pe drumurile acoperite cu paie. Oamenii mergeau tăcuți pe lângă el, bărbații îmbrăcați în costume lungi, cu revere înguste, femeile cu corsete și pălării cu voal.

La următoarea intersecție, urcă într-o birjă și plăti vizitiului cinci cenți ca să-l ducă pe Forty-second Street. Acolo, urcă în tramvaiul de pe linia Bowery & Third Avenue, unde mai plăti douăzeci de cenți. Acest preț extravagant îi cumpără o călătorie de lux, cu perdele la ferestre și scaune plușate. Locomotiva cu aburi care trăgea tramvaiul se numea Chauncey M. Depew. Îndreptându-se spre sud, Pendergast stătea fără să se miște în scaunul îmbrăcat în catifea. Încet, permise sunetelor să pătrundă din nou în lumea lui: mai întâi, zgomotul sacadat al roților pe șine, apoi vocile pasagerilor. Discutau problemele din 1881: președintele își revenise după ce glonțul fusese scos numaidecât; Columbia Yacht Club organiza o paradă de ambarcațiuni pe Hudson în acea după-amiază; costumul magnetic Wilsonia părea să aibă efecte curative miraculoase.

Mai erau încă goluri, desigur – petice încețoșate, întunecate –, despre care Pendergast avea prea puține informații, poate chiar deloc. Nici o investigare în memorie nu era vreodată completă. Existau detalii istorice care fuseseră, în mod irevocabil, pierdute.

Când tramvaiul ajunse în sfârșit în Bowery, Pendergast coborî. Rămase câteva clipe pe peron, privind în jur, de această dată mai intens. Șinele erau înălțate deasupra trotuarului în loc să meargă pe mijlocul străzii, iar platforma pe care stătea era acoperită cu un amestec de ulei scurs din locomotivă și cenușă. Chauncey M. Depew scoase un șuierat puternic și-și începu furioasă drumul spre următoarea stație. Scotea pe coș fum și cenușă, pe care le arunca în aerul ca de plumb.

Coborî niște trepte scheletice din lemn până la nivelul solului și se trezi în fața unei mici prăvălii. Se uită la firmă: „George Washington

Abacus, operator fizionomic și maestru în arta tunsorilor și a bărbieritului". Aleea largă ce se întindea în fața lui era un adevărat ocean de pălării. Tramvaie și trăsuri treceau cu zgomot pe mijlocul drumului. Negustători de tot felul aglomerau trotuarele, lăudându-și în gura mare marfa. „Oale și tigăi! striga un tinichigiu. Lipiți-vă oalele și tigăile!" O tânără care împingea un cărucior aburind striga la rândul ei: „Stridii! Stridii bune, să-ți lingi degetele!"

La stânga lui Pendergast, un bărbat care vindea porumb fiert dintr-un cărucior de bebeluș pescui un cocean, îl unse cu o cârpă înmuiată în unt și i-l întinse îmbietor. Pendergast clătină din cap și se avântă în mulțime. Se simțea împins din toate părțile. O clipă, totul se învălui în ceață și își pierdu concentrarea. Apoi însă, își reveni. Scena reapăru.

O luă spre sud, activându-și treptat toate cele cinci simțuri pentru a percepe pe deplin lumea din jur. Zgomotul era aproape copleșitor: ropot de copite, nenumărate crâmpeie de cântece și bucăți muzicale, țipete, strigăte, văicăreli, înjurături. Aerul era supraîncărcat cu mirosuri de transpirație, de bălegar, de parfum ieftin și de carne la grătar.

În josul străzii, la 43 Bowery, Buffalo Bill juca în spectacolul *Iscoada preriilor,* de la Windsor. Urmau o serie de alte câteva teatre, fiecare expunând afișe uriașe cu reclame la spectacolele curente: *Fedora, Băieții răi ai lui Peck, Întunecatul Nord și Kit, călătorul din Arkansas.* Un veteran orb din Războiul Civil stătea pe jos între două intrări, cu șapca întinsă, cerșind.

Pendergast trecu pe lângă toate acestea abia aruncând o privire.

La un colț, se opri să se orienteze, apoi o luă pe East Broadway. După frenezia de pe Bowery, intră într-o lume mai potolită. Trecu pe lângă miile de prăvălii ale vechiului oraș, închise și cu obloanele trase la această oră: șelării, magazine de pălării, case de amanet, măcelării. Unele dintre aceste clădiri erau foarte bine evidențiate. Altele – locuri pe care Pendergast nu reușise să le identifice – erau vagi și umbrite, învăluite în ceață.

Ajuns pe Catherine Street, o luă înspre râu. Spre deosebire de cele din East Broadway, toate clădirile de aici – cârciumi, gherete de marinari, magazii de scoici – erau deschise. Felinarele aruncau în

stradă fâșii roșietice de lumină. O clădire de cărămidă se înălța la colțul străzii, joasă și lungă, mânjită cu funingine. Cornișele de granit și arcadele trădau o proastă imitație a stilului neogotic. O firmă de lemn, cu litere aurii desenate pe fond negru, atârna deasupra ușii:

VITRINA DE
EXPONATE NATURALE ȘI CURIOZITĂȚI
A LUI J.C. SHOTTUM

Trei becuri electrice fără abajur, cu apărători metalice, luminau intrarea, aruncându-și razele palide până în stradă. Vitrina lui Shottum era deschisă. Un individ plătit striga de mama focului în fața ușii. Pendergast nu-i putea distinge cuvintele din cauza zgomotului de pe stradă. O pancartă uriașă, pusă chiar în față, pe trotuar, făcea reclamă atracțiilor din interior – „Veniți să vedeți copilul cu două creiere și să vizitați noua noastră anexă, în care sunt prezentate sirene în apă naturală".

Pendergast rămase în colțul străzii. Restul orașului se pierdu învăluit în ceață, întreaga atenție concentrându-i-se asupra clădirii din fața lui; îi reconstrui meticulos fiecare detaliu. Treptat, zidurile căpătară un contur mai pronunțat – ferestrele mici, interioarele, colecțiile bizare, labirintul de galerii și expoziții; mintea lui integra și dădea formă vastei cantități de informații pe care o adunase.

Când se simți pregătit, păși în față și se așeză la coadă. Plăti doi penny unui bărbat cu un joben unsuros care stătea la intrare, apoi intră în clădire. Un foaier jos i se deschise în față, dominat de un craniu de mamut, montat pe peretele din spate. Lângă acesta erau un urs Kodiak, mâncat de molii, o canoe indiană din scoarță de mesteacăn, un buștean pietrificat. Pendergast privi în jur. Femurul mare al unui „Monstru Antediluvian" era montat pe un perete, înconjurat de alte specimene eclectice expuse vederii. Exponatele mai bune, Pendergast știa, erau prezentate ceva mai înăuntrul vitrinei.

Două coridoare se deschideau pe stânga și pe dreapta, ducând înspre săli ticsite de oameni. Într-o lume fără filme, televizor sau radio – și unde călătoriile erau un privilegiu doar al celor bogați – popularitatea

acestui gen de distracție nu era surprinzătoare. Pendergast o apucă pe coridorul din partea stângă.

În prima parte a sălii era expusă o colecție sistematică de păsări împăiate, înșirate pe rafturi. Colecția – o slabă încercare de a aduce o notă educativă edificiului – nu prezenta nici un interes pentru vizitatori, care păreau să treacă pe lângă ea fără să-i arunce măcar o privire, îndreptându-se spre exponatele mai puțin edificatoare din față.

Coridorul se deschidea într-o sală largă, unde aerul era cald și închis. În centru, trona ceva ce părea să fie un om împăiat, zbârcit și cu pielea maro, cu picioarele foarte chircite, părând că stă gata să înhațe ceva cu mâinile. Pe eticheta montată dedesubt scria: „Bărbat pigmeu din întunecata Africă, ajuns la vârsta de trei sute cincizeci și cinci de ani înainte de a muri mușcat de un șarpe". Privindu-l mai îndeaproape, Pendergast văzu că era de fapt un urangutan cu părul ras, făcut să arate ca un om, conservat, probabil, prin afumare. Emana un miros înfiorător. Aproape de urangutan, era o mumie egipteană, sprijinită de un perete, într-un sarcofag de lemn. Mai era și un schelet în picioare, fără cap, în dreptul căruia scria: „Rămășițele frumoasei contese Adele de Brissac, executată prin ghilotinare la Paris, în 1789". Urma apoi o bucată de fier ruginită, mânjită cu vopsea roșie, cu eticheta: „Tăișul care i-a retezat capul".

Pendergast rămase în centrul încăperii și-și îndreptă atenția spre mulțimea zgomotoasă. Fu oarecum surprins. Erau mult mai mulți tineri decât se așteptase, precum și o mare varietate de categorii sociale – de la foarte înstăriți la sărăntoci. Tineri filfizoni și domni respectabili se perindau agale, pufăind din trabucuri, râzând binevoitor în fața exponatelor. Mai mulți tineri robuști și îndesați trecură țanțoși prin fața lui Pendergast, îmbrăcați în cămăși roșii de flanel și pantaloni de postav negru, cu părul dat cu multă pomadă. Mai erau fete din aziluri, prostituate, ștrengari de pe străzi, vânzători ambulanți și patroni de cârciumi. Erau, pe scurt, aceiași oameni pe care-i regăseai și pe străzile din jur. Acum, că ziua de lucru se încheiase pentru marea majoritate, veniseră la Vitrina lui Shottum să se mai distreze puțin. Taxa de doi penny era accesibilă tuturor. Două uși din capătul sălii conduceau către și mai multe exponate, una dând spre „Doamnele cu

farmece", cealaltă spre „Galeria de monstruozități nefirești". Aceasta din urmă era îngustă și întunecată și aici erau exponatele pe care Pendergast venise să le vadă.

Zgomotele mulțimii erau înfundate aici, și erau mai puțini vizitatori, în special tineri agitați, cu gurile căscate. Zarvei de carnaval îi luase locul o atmosferă mai liniștită, mai stranie. Întunericul, spațiul strâmt, nemișcarea – toate se combinau, având ca efect o ușoară teamă.

În spatele primului cot al galeriei era o masă pe care trona un borcan de sticlă groasă, cu capac bine sigilat, înăuntrul căruia plutea un prunc. Două brațe în miniatură, perfect formate, îi ieșeau din frunte. Pendergast privi mai îndeaproape și văzu că, spre deosebire de multe dintre celelalte exponate, aceasta nu era o făcătură. Merse mai departe. Într-o firidă mică era un câine cu cap de pisică – de data asta un fals grosolan, cu urmele cusăturilor vizibile prin părul care-ncepuse să cadă. Stătea lângă o scoică uriașă, ținută deschisă cu niște proptele, lăsând să se vadă înăuntru scheletul unui picior de om. Pe plăcuța atașată se relata povestea nefericitului căutător de perle. La o altă cotitură, dădu peste un amestec de obiecte în borcane cu formol: o meduză portugheză, un șobolan uriaș din Sumatra, o chestie oribilă, de culoare maro, de mărimea unui pepene mai turtit, etichetată: „Ficatul unui mamut găsit conservat în gheţurile siberiene". Urma apoi un făt siamez de girafă. Următoarea cotitură scoase la iveală un raft pe care era expus un craniu uman cu o hidoasă protuberanță crescută în mijlocul frunții – „Omul-rinocer din Cincinnati".

Pendergast se opri și ascultă. Acum zgomotele mulțimii erau foarte îndepărtate și nu mai vedea pe nimeni. Înaintea lui, coridorul întunecat mai făcea o ultimă cotitură. O săgeată foarte stilizată arăta spre un exponat care nu putea fi încă văzut. Pe o pancartă scria: „Vizitați-l pe Wilson Doar-o-Mână. Pentru cei curajoși".

Pendergast se strecură după colț. Aici, era aproape liniște. Nu era nici un vizitator momentan. Holul se termina într-o firidă mică. În firidă, era un singur exponat: o casetă de sticlă ce conținea un cap deshidratat. Limba uscată încă îi mai ieșea din gură, arătând ca o țigară de foi prinsă între buze. Alături era ceva ce semăna cu un cârnat uscat, lung cam de treizeci de centimetri, cu un cârlig ruginit prins de

un capăt cu niște curele de piele. Lângă acesta, capătul unui lanț de spânzurătoare. Toate trei aveau etichete:

CAPUL TEMUTULUI UCIGAȘ ȘI TÂLHAR
WILSON DOAR-O-MÂNĂ
OMORÂT PRIN SPÂNZURĂTOARE
ÎN DAKOTA
4 IULIE 1868

ȘTREANGUL DE CARE A FOST ATÂRNAT

CIOTUL ANTEBRAȚULUI ȘI CÂRLIGUL
LUI WILSON DOAR-O-MÂNĂ
PE AL CĂRUI CAP SE PUSESE
O RECOMPENSĂ DE O MIE DE DOLARI

Pendergast examină spațiul îngust. Era izolat și foarte întunecat. Era ferit de celelalte exponate, fiind plasat în spatele unei cotituri bruște a coridorului. Nu era loc decât pentru o singură persoană.

Un strigăt de ajutor ar fi rămas neauzit în galeriile principale.

Coridorul se termina în spatele firidei. În timp ce Pendergast rămase privind, dus pe gânduri, zidul se undui asemenea unei ape, apoi dispăru. Ceața învălui din nou reconstrucția mentală, apoi imaginea se pierdu cu totul. Dar nu conta: văzuse destul, se strecurase prin suficiente pasaje ca să poată înțelege.

Și acum – în sfârșit – știa cum își recrutase Leng victimele.

DOISPREZECE

Patrick O'Shaughnessy stătea la intersecția dintre Seventy-second Street și Central Park West, privind fațada clădirii de apartamente Dakota. O intrare înaltă dădea într-o curte interioară, și, în spatele intrării, clădirea se întindea pe cel puțin o treime din stradă. Acolo, pe întuneric, fusese atacat Pendergast.

De fapt, probabil că totul era în acest moment exact la fel ca atunci când fusese înjunghiat Pendergast – cu excepția bătrânului, desigur; cel cu pălăria rotundă, pe care-l observase agentul. Era uluitor că individul aproape reușise să-l omoare pe agentul FBI, chiar și luând în considerație elementul-surpriză.

O'Shaughnessy se întrebă din nou ce dracu' se întâmpla acolo. Era în afara serviciului. Ar fi trebuit să fie la J.W.'s și să bea o bere cu prietenii sau la el în apartament, ascultând noua înregistrare cu *Mireasa vândută*[1]. Nu-și lua bani pentru asta, așa că de ce-i păsa?

Descoperi însă, cu destul de multă surprindere, că îi păsa.

Custer, firește, catalogase întreaga poveste drept un simplu jaf: „Mocofanul de la țară, nu-i de mirare că și-a furat-o!"

Ei bine, O'Shaughnessy știa că Pendergast nu era mocofan. Probabil că își expunea atât de ostentativ originea sudistă tocmai pentru a-i ține la distanță pe imbecilii de genul lui Custer. Și O'Shaughnessy nu

[1] Operă comică aparținându-i compozitorului și dirijorului ceh Bedrich Smetana (n.red.)

credea nici că fusese doar o tentativă de jaf. Acum însă, era momentul să hotărască: ce avea de gând să facă în legătură cu asta?

Încet, începu să se îndrepte spre zona unde avusese loc atacul.

Ceva mai devreme în acea zi, îl vizitase pe Pendergast la spital. Acesta îi sugerase că ar fi fost util – mai mult decât util – să facă rost de raportul medicului legist în legătură cu oasele descoperite pe șantier. O'Shaughnessy își dădea seama că, pentru a face rost de el, trebuia să treacă peste Custer. Pendergast voia și mai multe informații despre antreprenor, despre Fairhaven – de care Custer îi spusese cât se poate de clar să nu cumva să se-atingă. În acel moment, O'Shaughnessy realiză că trecuse o limită imaginară, că nu mai lucra pentru Custer, ci pentru Pendergast. Era o senzație nouă, aproape amețitoare: pentru prima oară în viața lui lucra cu un om pe care-l respecta. Cineva care nu-l judeca pe baza unei povești vechi, care nu-l trata ca pe un polițist irlandez de-a cincea generație, nefolositor nimănui. *Ăsta* era motivul pentru care se afla aici, la Dakota, în seara lui liberă. Asta făcea un partener atunci când celălalt avea probleme.

Pendergast, ca de obicei, nu spusese nimic despre atac. Dar, din experiența lui O'Shaughnessy, nu prezenta nici unul dintre semnele unui jaf. Își amintea, vag, cursurile de la academie, toate statisticile despre diverse tipuri de crime și cum erau ele comise. Pe vremea aceea, avea vise mari pentru cariera lui de polițist. Dar asta era înainte să ia două sute de dolari de la o prostituată, fiindcă-i fusese milă de ea.

Și – trebuia să recunoască în sinea lui – fiindcă avusese nevoie de bani.

O'Shaughnessy se opri, tuși, apoi scuipă pe trotuar.

La academie, îi învățaseră să ia în considerație *motivul, mijloacele* și *ocazia.* Să înceapă cu motivul, de exemplu. De ce l-ar fi ucis cineva pe Pendergast?

„Pune faptele în ordine." Unu: tipul investighează cazul unui ucigaș în serie de acum 130 de ani. Nici un motiv: ucigașul e mort.

Doi: apare un criminal la indigo. Pendergast își face apariția la autopsie înainte chiar de a exista o autopsie. „Dumnezeule, își zise O'Shaughnessy, probabil că a știut ce se petrece chiar înaintea

doctorului. Pendergast făcuse deja legătura dintre turista ucisă și crimele din secolul trecut."

Cum?

Trei: Pendergast este atacat.

Astea erau faptele, așa cum le vedea O'Shaughnessy. Deci ce concluzie putea trage?

Că Pendergast știa *deja* ceva. Și criminalul la indigo știa și el. Orice ar fi fost, era ceva destul de important încât acest ucigaș să-și asume un risc mare, atacându-l pe Pendergast pe Seventy-second Street – nu chiar o stradă pustie, nici măcar la ora nouă seara. Și cel mai uluitor era faptul că aproape reușise să-l ucidă.

O'Shaughnessy înjură. Cel mai mare mister din toată povestea asta era însuși Pendergast. Ar fi vrut să fie mai deschis cu el, să-i dea mai multe informații. Îl ținea în întuneric. De ce? Ei, *asta* era o întrebare pe care merita să și-o pună.

Înjură din nou. Pendergast cerea foarte multe, însă nu oferea nimic în schimb. De ce-și pierdea el o seară frumoasă de toamnă învârtindu-se pe lângă Dakota, căutând indicii care nu erau acolo, pentru un individ care nu-i voia ajutorul?

„Calmează-te", își spuse O'Shaughnessy. Pendergast era cel mai logic și mai metodic individ pe care-l întâlnise vreodată. Cu siguranță, avea motivele lui. Toate la timpul lor. Acum însă, își pierdea vremea. Era timpul să meargă la cină și să se uite la *Opera News*.

O'Shaughnessy se răsuci pe călcâie, pregătit să se întoarcă acasă. Atunci văzu silueta înaltă și subțire apărând de după colț.

Din instinct, O'Shaughnessy se lipi de ușa cea mai apropiată. Așteptă. Silueta stătea la colțul străzii, exact în locul în care stătuse chiar el cu câteva clipe mai devreme. Privea în jur. Apoi începu să coboare strada înspre el, încet, tiptil.

O'Shaughnessy înțepeni. Se retrase și mai adânc în umbră. Silueta se strecură pe lângă clădire, oprindu-se exact în locul unde fusese atacat Pendergast. Raza unei lanterne spintecă întunericul. Bărbatul părea să examineze trotuarul, căutând ceva. Era îmbrăcat cu un pardesiu lung, sub care ar fi putut ascunde cu ușurință o armă. Cu siguranță, nu era polițist. Iar atacul nu fusese menționat în ziare.

O'Shaughnessy luă o decizie rapidă. Apucă revolverul de serviciu cu mâna dreaptă și-și scose insigna cu stânga. Apoi, ieși din umbră.

– Poliția! spuse el încet, dar cu voce sigură. Nu mișca. Ține-ți mâinile la vedere!

Silueta sări într-o parte cu un strigăt, ridicând în aer două brațe slăbănoage.

– Stai! Nu trage! Sunt reporter.

O'Shaughnessy se relaxă, recunoscându-l pe bărbat.

– Ah, dumneata erai, spuse el punând arma la loc în toc cu un ușor sentiment de dezamăgire.

– Da. Și dumneata ești polițistul de la inaugurarea galeriei.

Smithback își coborî brațele care încă-i mai tremurau.

– Sergent O'Shaughnessy.

– Exact. Ce cauți aici?

– Același lucru ca și tine, probabil, zise O'Shaughnessy, apoi se opri brusc, amintindu-și că stătea de vorbă cu un reporter – nu era o idee bună să afle și Custer despre asta.

Smithback își șterse fruntea cu o batistă murdară.

– Era să fac pe mine de frică.

– Îmi pare rău. Dar arătai suspect.

Smithback clătină din cap.

– Presupun că așa e.

Privi în jur.

– Ai găsit ceva?

– Nu.

O clipă de tăcere.

– Cine crezi că a fost? Și tu crezi c-a fost un tâlhar?

Deși Smithback repeta întrebarea pe care el însuși și-o pusese cu doar câteva minute în urmă, O'Shaughnessy nu făcu decât să ridice din umeri. Cel mai bine pentru el era să-și țină gura.

– Cu siguranță, poliția trebuie să aibă o teorie!

O'Shaughnessy ridică din nou din umeri.

Smithback se apropie, coborând vocea.

– Ascultă, înțeleg că e ceva confidențial. Pot să dau citatul „din surse anonime".

O'Shaughnessy nu se lăsă prins în capcană.

Smithback oftă, privind resemnat spre clădire.

– Ei, nu prea mai e nimic de văzut aici. Și, dacă tu pleci, mă duc și eu să beau ceva. Ca să-mi revin după sperietura pe care mi-ai tras-o. Își îndesă batista înapoi în buzunar. Noapte bună, domnule ofițer! Începu să se îndepărteze. Apoi se opri, ca și când i-ar fi venit o idee. Vrei să vii cu mine?

– Nu, mersi.

– Haide! zise reporterul. Nu pari să fii în tură.

– Am spus nu.

Smithback se apropie un pas.

– Știi ceva? Dacă mă gândesc mai bine, cred că ne-am putea ajuta unul pe celălalt. Înțelegi ce spun? Trebuie să știu cum merge investigația în cazul Chirurgului.

– Chirurgului?

– N-ai auzit? Așa l-a numit *The Post* pe ucigașul în serie. Banal, nu? Oricum, am nevoie de informații, și pun pariu că și tu la fel. N-am dreptate?

O'Shaughnessy nu spuse nimic. Avea, ce-i drept, nevoie de informații. Dar se întreba dacă Smithback știa într-adevăr ceva sau dacă juca doar la cacealma.

– O să fiu sincer cu tine, domnule sergent. Am ratat povestea cu crima din Central Park. Și acum, trebuie să mă dau peste cap să aflu informații noi, altfel redactorul meu o să mă-nghită de viu. O mică informație în avans din când în când, nimic nemaipomenite, o atenționare din partea unui prieten – a ta, de exemplu. Asta-i tot.

– Ce informații ai? întrebă O'Shaughnessy prevăzător. Se gândi o clipă la ce-i ceruse Pendergast. Ai ceva despre, să zicem, Fairhaven?

Smithback își dădu ochii peste cap.

– Glumești? Am o tonă despre Fairhaven. Nu știu dac-o să-ți folosească la ceva, dar sunt dispus să-ți spun tot ce știu. Hai să discutăm la un pahar!

O'Shaughnessy privi în susul și-n josul străzii. Deși voia să fie prevăzător, oferta i se părea tentantă. O fi Smithback un escroc, dar părea să fie un escroc de treabă. Și lucrase cu Pendergast în trecut, deși

nu părea prea bucuros să-și amintească de asta. Și, argumentul final, Pendergast îi ceruse să-i întocmească un dosar despre Fairhaven.

– Unde?

Smithback zâmbi.

– Glumești? Cele mai bune baruri din New York sunt la doar o stradă de-aici, pe Columb! Știu un loc grozav, unde merg toți mai-marii de la muzeu. Se numește Oasele. Haide, fac cinste cu primul rând!

TREISPREZECE

Ceața deveni densă preț de-o clipă. Pendergast aşteptă, concentrându-se mai departe. Apoi, prin norii ca de fum, zări străluciri portocalii şi galbene. Simți căldură deasupra feței. Ceața începu să se risipească.

Stătea în fața Vitrinei de Exponate Naturale şi Curiozități la J.C. Shottum. Era noapte. Clădirea ardea. Limbi de foc țâșneau pe ferestrele de la primul şi al doilea nivel, străpungând furioase norii de fum negru şi înțepător. Câțiva pompieri şi ofițeri de poliție se agitau frenetic pe strada din jurul clădirii, împingând la o parte gloata de gură-cască. Mai multe grupuri de pompieri aruncau arcade neputincioase de apă în vâlvătaie, în vreme ce alții se repezeau să ude felinarele cu gaz de pe trotuare.

Căldura avea o forță de-a dreptul fizică, era un zid. De la colțul străzii, Pendergast măsură din priviri vehiculul pompierilor: un boiler mare şi negru, pe roți de căruță, care arunca jeturi de aburi, cu „Amoskeag Manufacturing Company" tipărit cu litere aurii pe lateralele ude.

Pendergast se întoarse apoi spre mulțimea de gură-cască. Oare era şi Leng printre ei, admirându-şi opera? Nu, cu siguranță şi-ar fi luat de mult tălpăşița. Leng nu era piroman. În momentul ăsta, ar fi fost deja la loc sigur, ascuns în casa lui necunoscută din oraş.

Locația acestei case era un adevărat mister. Însă mai rămânea încă o întrebare, poate şi mai presantă: „Unde îşi mutase Leng *laboratorul*?"

Se auzi o pârâitură asurzitoare; grinzile acoperișului se prăbușiră în interior cu o colosală cascadă de scântei; un murmur apreciativ se ridică dinspre mulțime. Aruncând o ultimă privire structurii de-acum năruite, Pendergast începu să-și croiască drum prin mulțime.

O fetiță trecu în goană pe lângă el: avea cel mult șase ani și era îmbrăcată în zdrențe și înspăimântător de slabă. Ținea în mână o mătură de paie tocită și uzată cu care mătura de mama focului strada în fața lui, dând la o parte bălegarul și eventualele gunoaie, țopăind de pe-un picior pe altul în așteptarea unui bănuț.

– Mulțumesc, zise Pendergast, aruncându-i câțiva penny de alamă.

Fetița se uită la monede cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă că avea așa noroc, apoi făcu o reverență stângace.

– Cum te cheamă, fetițo? întrebă blând Pendergast.

Copila se uită la el, mirată parcă să audă un adult adresându-i-se cu atâta bunăvoință.

– Constance Greene, domnule, zise ea.

– Greene? Pendergast se încruntă. De pe Water Street?

– Nu, domnule. Nu mai stăm acolo...

Ceva părea să o fi speriat pe fetiță, care mai făcu o plecăciune și se topi în mulțimea de pe stradă.

Pendergast rămase o vreme cu ochii ațintiți asupra aglomerației de pe trotuare. Apoi, cu chipul umbrit de o expresie care-i trăda tulburarea, se întoarse și începu să refacă în sens invers traseul pe care venise. Un angajat stătea în pragul restaurantului Brown's, strigând în gura mare, pe nerăsuflate, meniul zilei:

> Cotltedemielșisosdecapere.
> Fripturădevităfripturădegâscăfripturădeoaieșibarabule–
> Ciolancuvarză, legume...
> Intrațidomnu'luațilocdomnu'...

Pendergast înainta cufundat în gânduri, însoțit de bătăile clopotului primăriei care sunau alarma de incendiu. Ajuns pe Park Street, trecu pe lângă o farmacie, închisă și cu obloanele trase. Mai multe sticle de diverse mărimi și culori împodobeau vitrina: „Compusul de

țelină al domnului Paine"; „Rădăcină de mlaștină"; „Miraculosul ulei indian D. & A. Younce (bun atât pentru om cât și pentru fiare)".

Mai coborî vreo două sute de metri în josul străzii, apoi se opri brusc. Era foarte atent acum, cu ochii deschiși, înregistrând cele mai mici detalii. Depusese ore întregi de muncă asiduă în cercetarea acestei zone a New Yorkului și ceața reconstrucției sale mentale se retrăsese la destul de mare depărtare. Aici, străzile Baxter și Worth se uneau într-un unghi ascuțit, dând naștere unei intersecții bizare, cunoscută sub numele de Five Points. În sumbrul peisaj al decadenței urbane ce i se întindea în față, Pendergast nu mai găsea nici măcar o urmă din agitația lipsită de griji pe care o întâlnise ceva mai devreme pe Bowery.

Cu treizeci de ani în urmă, pe la 1850, Five Points fusese cea mai rău famată văgăună din New York, din întreaga Americă – mai rea chiar decât Seven Dials din Londra. Rămăsese încă un loc trist, murdar și periculos, în care colcăiau cincizeci de mii de criminali, drogați, prostituate, orfani, pușcăriași, răufăcători de toate felurile și națiile. Străzile pline de hârtoape se terminau în fundături periculoase și erau pline de gunoaie și de tot felul de leșuri. Porcii umblau liberi de colo-colo, râmând prin noroi și răscolind gunoaiele urât mirositoare. Casele păreau îmbătrânite înainte de vreme, cu ferestrele sparte, cu țigla căzută de pe acoperișuri, cu grinzile atârnând, gata să cadă, fără ca nimeni să se-nvrednicească să le repare. Un singur felinar cu gaz arunca o lumină palidă în intersecție. În toate direcțiile, se deschideau străzi înguste care se pierdeau în întuneric. Ușile tavernelor de la parterele clădirilor erau deschise de perete în zăpușeala verii, lăsând să iasă dinăuntru mirosul apăsător de alcool și de fum de țigări de foi. Femei cu sânii goi priveau leneș din pragul ușilor, făcând glume obscene cu târfele din saloanele alăturate sau strigând eventualii trecători cu glasuri îmbietoare. De cealaltă parte a străzii, o serie de hoteluri ieftine, colcăind de gândaci și de șobolani, se înălțau alături de staulele de vite.

Pendergast cercetă cu atenție scena, examinând topografia, arhitectura, căutând orice indiciu, orice legătură ascunsă pe care un simplu studiu de înregistrări istorice nu ar fi scos-o în evidență. În cele din urmă se întoarse spre est, înspre o clădire masivă, cu patru etaje, tristă

și părăginită, întunecată chiar și în lumina felinarului. Era Berăria Veche, cândva cea mai rău famată clădire din Five Points. Copiii care aveau nenorocul să se nască în interiorul acestor ziduri rămâneau acolo luni întregi, ba chiar ani, până să poată vedea lumina soarelui. Acum, grație eforturilor unei organizații caritabile, clădirea fusese reamenajată și transformată în Five Points Mission. Unul dintre primele proiecte de reînnoire urbană căruia, în 1880, bunul doctor Enoch Leng i se alăturase voluntar. Continuase să lucreze acolo până pe la începutul anilor 1890, când toate înregistrările referitoare la el dispăruseră brusc.

Pendergast se apropie încet de clădire. Emblema vechii berării rămăsese pictată de-a lungul primului etaj, dominând-o pe cea a misiunii, mult mai nouă și mai curată, de dedesubt. Se gândi o clipă să intre în clădire, apoi renunță. Avea o altă vizită de făcut mai întâi.

În spatele Misiunii Five Points, o alee îngustă și întunecată se întindea înspre nord. Aici aerul era umed și greu. Cu mulți ani în urmă, pe când regiunea Five Points fusese doar un helești mlăștinos denumit de localnici The Collect[1], Aaron Burr instalase acolo o pompă subterană, cu care să capteze izvoarele naturale din acel loc, fondând astfel New Amsterdam Water Company. Însă apele din helești deveniseră din ce în ce mai urât mirositoare, fiind în cele din urmă drenate pentru a face loc construcțiilor.

Pendergast rămase pe loc, căzut pe gânduri. Cândva, această alee fusese cunoscută sub numele de Cow Bay, cea mai periculoasă stradă din Five Points. O sumedenie de clădiri înalte fuseseră ridicate acolo, cu nume de genul Conacul Cărămizii sau Porțile Iadului, locuite de alcoolici violenți, gata să înjunghie un om doar pentru hainele de pe el. Ca mai toate structurile din Five Points, și acestea erau mai degrabă niște labirinturi de camere murdare și neaerisite, înțesate cu panouri și cu uși secrete care făceau legătura cu alte case din străzile adiacente printr-o întreagă rețea încâlcită de pasaje subterane, prin care criminalii și răufăcătorii scăpau adesea atunci când forțele de ordine erau pe urmele lor. La mijlocul secolului al XIX-lea, strada înregistra o medie de o crimă pe noapte. Acum, aici își aveau sediul o companie

[1] Punctul de colectare (n.tr.)

producătoare de gheață, un abator și o stație abandonată a serviciul de apă al orașului, închisă în 1879, când devenise inutilă odată cu deschiderea rezervorului din centrul orașului.

Pendergast înaintă încă o sută de metri, apoi făcu stânga pe Little Water Street. În colțul îndepărtat, se vedea Five Points House of Industry, celălalt orfelinat onorat cu atenția medicală a doctorului Enoch Leng. Era o clădire înaltă, în stil Beaux Art, cu un turn în partea dinspre nord. Un balcon mic, dreptunghiular, cu un gard de fier drept balustradă, se ridica deasupra acoperișului cu mansardă. Clădirea făcea o notă extrem de discordantă cu restul caselor de lemn, atât de dărăpănate, încât păreau gata să se prăbușească la prima rafală puternică de vânt.

Pendergast privi spre ferestrele cu arcade înalte. De ce oare alesese Leng să-și ofere serviciile acestor două misiuni, una după cealaltă, în 1880 – cu un an *înainte* ca Vitrina lui Shottum să fie mistuită de flăcări? Dacă ar fi căutat o sursă inepuizabilă de victime sărace, a căror absență să nu îngrijoreze pe nimeni, vitrina era o alegere mai bună decât un azil. La urma urmei, cineva tot ar fi început să-și pună întrebări atunci când numărul dispariților ar fi devenit suspect de mare. Și de ce alesese Leng tocmai *aceste* misiuni? Erau atâtea altele în partea de jos a Manhattanului. De ce hotărâse Leng să lucreze, și probabil să-și aleagă victimele, din acest loc?

Pendergast se retrase în stradă și privi în susul și-n josul aleii, gândindu-se. Din toate străzile pe care mersese, Little Water Street era singura care nu mai exista în secolul XX. Fusese înghițită de pavaje și de construcții noi, uitată. Pendergast văzuse, firește, hărți vechi pe care apărea strada; în nici una însă nu putea fi suprapusă peste ceva anume din Manhattanul de azi.

Un bărbat inimaginabil de slab, cu o căruță trasă de un singur cal, apăru pe stradă bătând un clopot, adunând gunoiul contra unei sume de bani, cu o cireadă de porci venind în urma lui. Pendergast nu-i acordă atenție. Se retrase în schimb pe strada îngustă, oprindu-se în fața intrării în Cow Bay. Având în vedere că Little Water Street dispăruse, era greu să găsească poziția exactă pe hărțile moderne; Pendergast văzu acum că ambele aziluri fuseseră suprapuse peste vechile clădiri ce

împânziseră odinioară zona și că, deși locuitorii acestora dispăruseră de mult, labirintul de tuneluri și pasaje ce serviseră cândva răufăcătorilor ar fi trebuit, desigur, să fi rămas încă acolo.

Privi în ambele sensuri ale aleii. Abator, fabrică de gheață, sisteme hidraulice abandonate... Dintr-odată, totul se lega.

Mai încet acum, Pendergast se retrase, îndreptându-se spre Baxter Street, spre nord. Ar fi putut, desigur, să pună capăt călătoriei în acest punct – să deschidă ochii în prezent, în camera de spital, plină de cărți, de tuburi și de monitoare – însă preferă să-și continue exercițiul său mental și să parcurgă lungul drum până la spitalul Lenox Hill. Era curios să vadă dacă pompierii reușiseră între timp să controleze focul de la Vitrina lui Shottum. Poate că avea să ia o birjă până în oraș. Sau, și mai bine, să o ia pe jos pe lângă circul de pe Madison Square Garden, pe lângă Delmonico's, pe lângă palatele de pe Fifth Avenue. Erau multe de analizat, mult mai multe decât își imaginase inițial – și 1881 era un loc de cugetare la fel de bun ca oricare altul.

PAISPREZECE

Nora se opri la postul asistentelor ca să se intereseze unde era noua rezervă a lui Pendergast. Fu întâmpinată de chipuri care afișau expresii ostile la auzul întrebării ei. „Evident, își zise Nora, Pendergast este la fel de iubit la Lenox pe cât a fost la St. Lucke's–Roosevelt."

Îl găsi întins în pat, cu jaluzelele de la ferestre trase pentru a împiedica razele soarelui să pătrundă în încăpere. Arăta foarte obosit și era întunecat la față. Părul blond, aproape alb, îl atârna pleoștit peste fruntea înaltă, și ținea ochii închiși. Când o auzi intrând, îi deschise încet.

– Iartă-mă, spuse Nora, am nimerit într-un moment prost.

– Ba dimpotrivă. Eu ți-am cerut să vii să mă vezi. Te rog, eliberează un scaun și ia loc.

Nora mută cărțile și ziarele de pe scaun pe podea, întrebându-se din nou despre ce era vorba. Îi dăduse deja raportul despre vizita pe care i-o făcuse bătrânei și îi spusese că era ultimul lucru pe care îl mai făcuse pentru el. Trebuia să înțeleagă că era timpul să-și vadă și de treaba ei. Oricât de interesantă și de captivantă ar fi fost povestea asta, nu merita să-și distrugă cariera pentru ea.

Pendergast coborâse pleoapele, aproape închizând ochii, însă Nora îi mai vedea încă printre gene irisul.

– Cum te simți?

Punea această întrebare din politețe, dar avea să fie singura. Era hotărâtă să-l facă să asculte ce avea de spus, apoi să plece.

– Leng își recruta victimele chiar de la vitrină, spuse Pendergast.

– De unde știi?

– Le captura în fundul unuia dintre holuri, într-un fel de galerie întunecată în care erau prezentate exponatele deosebit de hidoase. Se ascundea, aștepta ca vizitatorul să fie singur, apoi înhăța victima și îl scotea pe nefericit printr-o ușă ascunsă în spatele vitrinei de expunere, care dădea spre scările care coborau în pivniță. Era un aranjament perfect. Oamenii străzii dispăreau tot timpul în cartierul ăla. Fără îndoială, Leng își alegea victime cărora nimeni să nu le simtă lipsa: vagabonzi fără adăpost, băieți și fete de la aziluri.

Vorbea pe un ton foarte liniar, de parcă ar fi recapitulat totul pentru el, mai degrabă decât să-i explice ei.

– Din 1872 până în 1881 a folosit vitrina de curiozități pentru acest scop. Nouă ani. Treizeci și șase de victime despre care știm noi și poate încă multe altele de care Leng a reușit să se descotorosească prin alte metode. După cum știi, au existat zvonuri despre oameni care dispăreau în Vitrina lui Shottum. Fără îndoială că acest lucru nu făcea decât să-i crească popularitatea.

Nora se simți străbătută de un fior.

– Apoi, în 1881, l-a ucis pe Shottum și a dat foc vitrinei. Desigur, noi cunoaștem motivul: Shottum descoperise ce făcea. A povestit totul în scrisoarea către McFadden. Însă tocmai această scrisoare m-a condus până acum pe o pistă greșită. Leng l-ar fi ucis oricum pe Shottum. Pendergast se opri și trase de câteva ori aer în piept. Confruntarea cu Shottum nu a făcut decât să-i ofere pretextul de care avea nevoie pentru a da foc clădirii. Vezi dumneata, prima fază a planului său se terminase.

– Prima fază?

– Obținuse ceea ce își propusese. Își perfecționase formula.

– Nu-mi spune că dumneata chiar crezi că a reușit să-și prelungească viața!

– În mod clar, el unul așa *credea*. În mintea lui, faza experimentală putea să înceteze. Și putea începe producția. Avea în continuare nevoie de victime, însă de mult mai puține decât înainte. Vitrina de curiozități, atât de populată de tot felul de vizitatori, nu-i mai era necesară. Ba chiar devenise un inconvenient. Pentru Leng era acum

important să-și acopere urmele și să o ia de la început. Urmă un moment de tăcere. Apoi Pendergast continuă: Cu un an înainte de incendierea vitrinei, Leng s-a angajat voluntar la două aziluri din vecinătate – Five Points House of Industry și Five Point Mission. Cele două clădiri erau legate printr-un labirint de tuneluri subterane, care, în secolul al XIX-lea, se întindeau pe sub întreaga zonă Five Points. Pe vremea lui Leng, o alee mizerabilă, cunoscută sub numele de Cow Bay, despărțea cele două aziluri. Pe lângă locatarii de proastă condiție care se regăseau în mod firesc în zonă, Cow Bay mai adăpostea și o veche stație de pompare subterană, rămasă din vremea heleșteului de colectare. Sistemele de alimentare fuseseră închise și sigilate definitiv cam cu o lună înainte ca Leng să se alăture celor două aziluri. Nu poate fi o simplă coincidență.

– Ce vrei să spui?

– Stația de pompare a devenit laboratorul de *producție* al lui Leng. Acolo s-a dus după ce a dat foc vitrinei lui Shottum. Era un loc sigur și, mai mult, asigura accesul în ambele aziluri. Locul ideal pentru a începe producția substanței despre care era convins că avea să-i prelungească viața. Am chiar aici planurile vechii stații de pompare.

Pendergast făcu din mână un gest vlăguit.

Nora aruncă o privire spre setul complex de diagrame. Se întreba ce anume îl obosise într-atât pe Pendergast. Păruse într-o formă mult mai bună cu o zi în urmă. Nora spera că starea lui medicală nu se înrăutățise.

– Astăzi, desigur, azilurile, clădirile de locuințe, chiar și cea mai mare parte a străzilor au dispărut. O clădire din marmură, cu trei niveluri, a fost ridicată chiar deasupra fostului laborator de producție al lui Leng. Pe Doyers Street la numărul 99, construită prin 1920 lângă Chatham Square. Împărțită în apartamente cu două camere și unul de trei camere la subsol. Orice urmă a existenței laboratorului lui Leng trebuie să fie sub această clădire.

Nora se gândi o clipă. Să excaveze laboratorul de producție al lui Leng ar fi fost, fără îndoială, un proiect arheologic fascinant. Cu siguranță existau dovezi acolo pe care ea, arheolog cu experiență, le-ar fi putut găsi. Se întrebă încă o dată ce anume îl interesa atât de mult pe

Pendergast la aceste crime din secolul trecut. Ar fi fost un fel de consolare istorică să știe că ucigașul lui Mary Green fusese descoperit... Puse brusc capăt acestor gânduri. Avea propria muncă, propria carieră pe care trebuia să și-o salveze. Trebui să-și amintească încă o dată că toate acestea nu erau decât istorie.

Pendergast oftă și se foi ușor în pat.

– Mulțumesc, doctor Kelly. Acum ar fi mai bine să pleci. Am mare nevoie de somn.

Nora îl privi surprinsă. Se așteptase ca agentul să-i ceară din nou, ba chiar cu mari insistențe, ajutorul.

– Pentru ce ai vrut să mă vezi, mai exact?

– Mi-ai fost de mare ajutor în această investigație. Nu o dată, mi-ai cerut mai multe informații decât ți-am putut da. Mi-am imaginat că ai vrea să afli ce am descoperit. Meriți măcar atâta, dacă nu mai mult. Există un termen detestabil care se folosește foarte des în zilele noastre: „finalitate". Detestabil, însă, în cazul nostru, adecvat. Sper că tot ce ți-am spus îți va da cât de cât acea senzație de finalitate, ca să-ți poți continua cariera la muzeu fără să ai impresia că ai lăsat în urmă niște treburi neterminate. Îți ofer sincerele mele mulțumiri pentru ajutorul acordat. A fost neprețuit.

Nora se simți oarecum jignită de această îndepărtare bruscă. Își aminti că ea era cea care voia să... Nu era așa? După câteva clipe, vorbi:

– Îți mulțumesc pentru ce mi-ai spus. Dar, dacă mă-ntrebi pe mine, povestea asta nu pare nici pe departe rezolvată. Dacă ai dreptate, clădirea de pe Doyers Street numărul 99 pare să fie următorul pas logic.

– Întocmai. Apartamentul de la demisol nu este ocupat momentan, iar o excavare sub podeaua camerei de zi s-ar putea dovedi extrem de utilă, scoțând la iveală o serie de date noi. Am de gând să închiriez personal apartamentul și să execut excavarea. Tocmai de aceea trebuie să mă recuperez cât mai curând posibil. Ai grijă de dumneata, doctor Kelly.

Se foi, dând de înțeles că pusese capăt conversației.

– Și cine o să se ocupe de săpături? întrebă Nora.

– O să găsesc alt arheolog.

Nora îi aruncă o privire tăioasă.

– Unde?

– Prin biroul teritorial din New Orleans. Sunt foarte flexibili când vine vorba despre... proiectele mele.

– Sigur, i-o reteză Nora. Dar asta nu-i o treabă pentru orice arheolog. Este nevoie de cineva cu talent și cu experiență în...

– Te oferi?

Nora amuți.

– Sigur că nu. Tocmai de aceea nu ți-am cerut așa ceva. Ți-ai exprimat în repetate rânduri dorința de a reveni la un stil de lucru mai normal. Și așa, am profitat prea mult de bunăvoința dumitale. În plus, această investigație a luat o turnură periculoasă, mult mai periculoasă decât anticipasem inițial. O greșeală pe care am plătit-o, după cum se vede. N-aș vrea să te expun la și mai multe pericole.

Nora se ridică.

– Atunci, zise ea, presupun că asta e tot. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu dumneata, domnule Pendergast – asta dacă „plăcere“ este cuvântul potrivit. În orice caz, a fost o experiență interesantă.

Se simțea ușor nemulțumită de acest final, deși obținuse exact ceea ce intenționase să obțină când venise aici.

– Într-adevăr, spuse Pendergast. Foarte interesantă.

Nora începu să se îndrepte spre ușă, apoi se opri brusc, amintindu-și ceva.

– Dar s-ar putea să mai iau totuși legătura din nou cu dumneata. Am primit un mesaj de la Reinhart Puck, de la arhivă. Spune că a găsit niște materiale noi și mă roagă să trec pe la el în după-amiaza asta. Dacă pare ceva util, o să ți le transmit.

Ochii spălăciți ai lui Pendergast o priveau în continuare cu atenție.

– Așa să faci. Și, încă o dată, doctore Kelly, mulțumirile mele. Ai grijă.

Nora dădu din cap, se răsuci pe călcâie și plecă, răspunzând cu un zâmbet privirilor răutăcioase care o întâmpinară când trecu pe lângă camera asistentelor.

CINCISPREZECE

Ușa de la arhivă scoase un scârțâit ascuțit în clipa când Nora o deschise cu grijă. Nimeni nu-i răspunsese când bătuse și yala nu era încuiată, ceea ce reprezenta o gravă încălcare a regulamentului. Foarte ciudat.

Mirosul de cărți vechi, de ziare, și duhoarea corupției care părea să fi învăluit întregul muzeu îi umplură nările. Biroul lui Puck se afla în mijlocul unei oaze de lumină, cu un zid de întuneric ridicându-se în spate. Puck nu se vedea însă pe nicăieri.

Nora se uită la ceas. Patru după-amiaza. Venise la timp.

Dădu drumul ușii care alunecă imediat, închizându-se la loc. Nora trase zăvorul și se apropie de birou; tocurile îi răsunau zgomotos pe podeaua de marmură. Semnă din reflex, mâzgălindu-și numele în capul unei pagini noi din registru. Biroul lui Puck era mai curat decât de obicei și un singur bilet bătut la mașină stătea așezat deasupra unui biblioraft verde. Nora îl citi. „Sunt în spate, la triceratopși."

„La triceratopși?" își zise Nora privind adânc în întuneric. Desigur, Puck se găsise tocmai acum să șteargă de praf vechiturile. Dar unde naiba erau triceratopșii? Nora nu-și amintea să fi văzut vreunul. Și în fundul încăperii nu se zărea nici o lumină. Afurisitul ăla de triceratops putea fi oriunde. Privi în jur. Nu exista nici o diagramă a arhivelor. Tipic.

Cu o ușoară iritare, se îndreptă spre șirul de întrerupătoare din fildeș. Apăsă câteva, la întâmplare. Câteva lumini se aprinseră ici-colo în interiorul arhivei, aruncând umbre lunguiețe pe lângă șirurile de

rafturi metalice. „Mai bine le aprind pe toate“, își spuse Nora, apăsând întregul șir de butoane cu latul palmei. Dar, chiar și cu luminile aprinse, arhiva rămânea straniu de întunecată, cu o mulțime de pete de întuneric și cu culoarele umbrite.

Rămase nemișcată o vreme, așteptându-l parcă pe Puck să o strige de undeva. Dar nu se auzea nici un sunet, cu excepția picuratului îndepărtat al țevilor și a șuieratului conductelor de ventilație.

– Domnule Puck? strigă Nora cu voce nehotărâtă.

Ecoul se rostogoli prin vasta încăpere, apoi se stinse. Nici un răspuns.

Strigă din nou, de data asta mai tare. Arhivele erau atât de întinse, încât Nora se întrebă dacă vocea ei putea ajunge peste tot.

O clipă, se gândi să plece și să se întoarcă altă dată. Însă mesajul lui Puck îi lăsase impresia că era ceva extrem de important.

Își aminti vag că văzuse niște schelete fosilizate cu ocazia ultimei sale vizite. Poate că și triceratopșii erau tot pe acolo.

Oftând, o apucă pe un culoar, însoțită de păcănitul tocurilor pe marmură. Deși intrarea pe culoar fusese puternic luminată, acesta deveni curând umbrit și întunecat. Era uimitor cât de slab luminat era locul; în partea de mijloc a culoarelor, departe de sursele de lumină, aproape că aveai nevoie de-o lanternă ca să identifici obiectele ordonate pe rafturi.

La următoarea oază de lumină, Nora se trezi la o intersecție din care mai multe culoare se întindeau în diferite direcții. Se opri o clipă, gândindu-se pe care dintre ele s-o apuce. „Parcă aș fi în povestea cu Hansel și Gretel, își spuse. Și am rămas fără firimituri.“ Culoarul cel mai apropiat din partea stângă se întindea într-o direcție care, își aminti Nora, ducea spre un grup de animale împăiate. Dar cele câteva becuri care-l luminaseră cândva se arseseră, și culoarul era acum cufundat în întuneric. Nora ridică din umeri și o luă pe culoarul următor.

Avea cu totul altă senzație acum, mergând singură prin aceste pasaje. Data trecută, fusese însoțită de Pendergast și de Puck. Se gândea la Shottum și nu acordase prea mare atenție obiectelor din jur. Ținându-se după Puck, care le arătase drumul, nici măcar nu

remarcase traiectoria stranie a culoarelor, unghiurile ciudate pe care le formau când se intersectau. Era cel mai bizar traseu imaginabil, și mai bizar încă din cauza imensității locului.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt când culoarul coti brusc spre stânga. Când dădu colțul, se trezi fix în fața unor mamifere africane așezate în picioare – girafe, un hipopotam, o pereche de lei, un gnu, un kudu, un bizon de apă. Toate animalele erau învelite în folii de plastic și, în lumina slabă, păreau să fie niște apariții venite parcă din altă lume.

Nora se opri. Nici urmă de vreun triceratops. Și, din nou, culoarele o porneau în nenumărate direcții. Alese unul la întâmplare, coti o dată, apoi încă o dată și, în cele din urmă, se trezi brusc într-o altă intersecție.

Începea să devină ridicol.

– Domnule Puck! strigă cât putu de tare.

Ecoul vocii ei se pierdu treptat în depărtare. Doar șuieratul conductelor de ventilație mai tulbura liniștea.

Nora nu avea timp de așa ceva. Avea să vină mai târziu dând mai întâi un telefon, ca să fie sigură că-l găsea pe Puck la birou. Ba, și mai bine, avea să-i spună să ia ceea ce găsise și să-i ducă totul direct lui Pendergast. Oricum, ea ieșise din povestea asta.

Se întoarse cu intenția de a părăsi arhiva, apucând-o pe ceea ce își imagina că trebuia să fie drumul cel mai scurt. După câteva minute, se opri lângă un rinocer și câteva zebre. Păreau niște santinele cocoșate sub omniprezentele învelitoare de plastic și emanau un miros puternic de paradiclorbenzen.

Culoarele astea nu-i erau deloc familiare. Și nu părea să se fi apropiat vreun pic de ieșire.

Preț de-o clipă, simți un ușor fior de panică. Apoi își alungă temerile și se forță să râdă. Se hotărî să se întoarcă la girafe și s-o ia înapoi pe unde venise.

Când se răsuci, călcă într-o mică băltoacă. Ridică privirea, și o picătură o lovi în mijlocul frunții. Condens de la țevile de deasupra. Se șterse și merse mai departe.

Însă nu părea să reușească să mai găsească drumul înapoi la girafe.

Era o nebunie! Se descurcase ea în deșerturi și în păduri tropicale... Cum era posibil să se piardă într-un muzeu din mijlocul New Yorkului?

Privi în jur, dându-și seama că-și pierduse simțul orientării. Cu toate culoarele astea încâlcite, cu atâtea intersecții întunecate, îi era cu neputință să-și mai dea seama în ce direcție era biroul de la intrare. Trebuia să...

Înțepeni, ciulind urechile. Un sunet încet, ca un fel de ropot... Nu-și putea da seama de unde se auzise, dar era aproape.

– Domnule Puck, dumneata ești?

Nimic.

Ascultă, și sunetul se auzi din nou. „E tot apă care picură pe undeva", își spuse Nora. Chiar și așa, își dorea mai mult ca oricând să găsească ușa.

Alese un culoar la întâmplare și o porni la pas grăbit, lovind cadențat marmura cu tocurile pantofilor. Pe ambele părți ale culoarului, rafturile erau încărcate cu oase stivuite asemenea unor lemne, fiecare având atașat la un capăt o etichetă galbenă. Etichetele fluturau în aerul închis, mișcate de curenții produși de trecerea ei. Locul ăsta era ca o criptă. În tăcerea apăsătoare, în întuneric, înconjurată de atâtea specimene stranii, Norei îi era greu să nu se gândească la seria de crime înfiorătoare ce se petrecuseră aici cu doar câțiva ani în urmă, chiar în aceste încăperi subterane. Toată lumea încă mai vorbea și făcea presupuneri în legătură cu acest fapt.

Culoarul se termina într-o altă intersecție.

„La naiba!" își spuse Nora, privind într-o parte și în cealaltă a șirurilor lungi de rafturi care dispăreau în beznă. Un nou fior de anxietate, mai greu de stăpânit de această dată. Apoi, din nou, auzi – sau i se păru că aude – un zgomot venind din spate. De data asta nu mai era un ropot, ci mai degrabă târșâitul unui picior pe piatră.

– Cine-i acolo? întrebă ea, răsucindu-se pe călcâie. Domnule Puck?

Nimic, în afară de șuieratul aburului și de picuratul apei.

O porni din nou, puțin mai repede acum, repetându-și că nu trebuia să se teamă; nu erau decât tânguielile firești și repetate ale unei

clădiri vechi. Coridoarele însele păreau să o privească. Zgomotul tocurilor răsuna insuportabil de tare.

Dădu un colț și călcă într-o altă băltoacă. Apa era neagră și unsuroasă – de fapt, nu era apă.

Pe podea se scursese ulei sau cine știe ce fel de conservant chimic. Avea un miros ciudat, acru. Dar nu părea să se fi scurs de nicăieri: băltoaca era înconjurată de rafturi pline cu păsări împăiate, cu ciocurile deschise, o ochii mari, cu aripile ridicate.

„Ce mizerie!" își spuse, ridicându-și pantoful scump, de la Bally, doar ca să vadă că lichidul uleios îi murdărise talpa și o parte din cusătură. Locul ăsta era o rușine! Scoase din buzunar o batistă mare – o piesă necesară de echipament atunci când lucrezi într-un muzeu plin de praf – și șterse cu ea marginea pantofului. Apoi, dintr-odată, încremeni. Pe materialul alb al batistei, lichidul nu mai era negru. Era un roșu profund și strălucitor.

Scăpă din mână batista și, fără să vrea, făcu un pas în spate. Inima bătea de să-i spargă pieptul. Privi băltoaca fără să se poată mișca, pironită de groază. Era sânge – foarte mult sânge. Privi înnebunită în jur: de unde venise? Părea să fi ajuns acolo pur și simplu – o baltă mare de sânge în mijlocul culoarului. Ridică privirea, dar nu văzu nimic: doar plafonul întunecat la zece metri deasupra, străbătut de țevi și de conducte.

Apoi auzi ceva ce părea să fie zgomotul unor tălpi lovind-se de podea și, printr-un raft plin de specimene, zări o mișcare. Apoi din nou tăcere.

Însă Nora era acum sigură că auzise ceva. „Fugi! Fugi!" strigau în ea toate instinctele.

Nora se întoarse și o porni repede de-a lungul culoarului. Un alt sunet – pași repezi? Foșnet de țesătură? Se opri din nou să asculte. Nimic, în afară de picuratul îndepărtat al țevilor. Încercă să privească prin spațiile rămase pe rafturi. Era un perete de borcane pline cu tot felul de specimene, șerpi răsuciți în formol, și Nora încercă să zărească ceva prin ele. I se păru că distinge o siluetă de cealaltă parte, mare și neagră, deformată de sticlă și de lichidul din borcane. Se mișcă... Și silueta se mișcă și ea. Era sigură!

Se dădu repede înapoi, cu respirația întretăiată, și forma întunecată făcu la fel. Părea să o urmărească pe culoarul paralel – așteptând-o poate să ajungă la un capăt sau la altul.

Nora își înghiți nodul din gât și, străduindu-se să-și stăpânească frica, încercă să se îndrepte cât mai calm cu putință înspre capătul culoarului. Vedea, auzea umbra – atât de aproape acum – mișcându-se odată cu ea, păstrând ritmul.

– Domnule Puck? riscă ea, cu vocea tremurându-i.

Nu-i răspunse nimeni.

Dintr-odată, Nora se trezi alergând. Străbătea culoarul ca o săgeată, fugind cât putea mai repede. Pași agili o urmăreau pe culoarul adiacent.

În față se deschidea un gol, unde culoarul ei se întâlnea cu următorul. Trebuia să treacă pe acolo mai repede decât persoana care o urmărea.

Țâșni prin spațiul gol, zări preț de o fracțiune de secundă o siluetă uriașă și întunecată, cu un obiect metalic sticlindu-i în mâna acoperită de o mănușă. Sări pe următorul culoar și-și continuă goana nebunească. La următoarea intersecție, coti brusc la dreapta, apucând-o pe un alt coridor. Alegând un culoar la întâmplare, coti din nou și alergă spre întunericul ce se căsca în față.

La jumătatea drumului până la următoarea intersecție se opri, cu inima bubuindu-i în piept. Tăcere! Preț de-o clipă, simți un val de ușurare: reușise să scape de urmăritor.

Apoi auzi sunet de respirație pe culoarul învecinat.

Ușurarea îi dispăru tot atât de repede pe cât venise. Nu scăpase de el. Orice făcuse, oriunde fugise, se ținuse în permanență după ea, la un culoar distanță.

– Cine ești? întrebă ea.

Se auzi un foșnet vag, apoi ceva asemănător unui râset înăbușit.

Nora privi spre stânga, apoi spre dreapta, luptându-se să-și stăpânească panica, încercând cu disperare să-și dea seama în ce direcție era ieșirea. Rafturile erau aici pline cu vrafuri de piei uscate și împăturite, mirosind îngrozitor a descompunere. Nimic nu-i părea cunoscut.

După încă vreo zece metri pe coridor, zări o deschidere între rafturi, pe partea opusă persoanei necunoscute. Țâșni în față și o luă prin deschizătură, apoi coti din nou într-un al treilea culoar. Se opri, se ghemui și așteptă.

Auzi pași la câteva culoare distanță, apropiindu-se, apoi depărtându-se iar. O pierduse.

Nora se întoarse și începu să se miște, cât putea mai încet, pe culoar, încercând să pună o distanță cât mai mare cu putință între ea și urmăritor. Dar, indiferent în ce direcție ar fi luat-o sau cât de repede ar fi alergat, ori de câte ori se oprea, auzea pașii, rapizi și hotărâți, părând să țină ritmul.

Trebuia să-și dea seama unde era. Dacă mai alerga mult așa, fără noimă, în cele din urmă omul – creatura – ar fi prins-o.

Privi în jur. Culoarul pe care era acum se termina într-un zid. Era la marginea arhivei. Acum, cel puțin, se putea lua după zid, putea merge de-a lungul acestuia până când ajungea în față.

Ghemuindu-se, o luă pe lângă perete cât putu mai repede, cu auzul încordat, încercând să urmărească sunetul pașilor, scrutând întunecimea din față. Dintr-odată, ceva țâșni din beznă: era un craniu de triceratops, montat pe perete, cu contururile abia distingându-i-se în lumina slabă.

O cuprinse un infinit sentiment de ușurare. Puck trebuia să fie acolo; intrusul n-ar fi îndrăznit să se apropie de amândoi deodată.

Deschise gura, pregătindu-se să-l cheme în șoaptă pe Puck. Apoi însă se opri, privind cu mai multă atenție conturul întunecat al dinozaurului. Ceva era ciudat – silueta era extrem de bizară. Începu să se îndrepte cu băgare de seamă spre schelet. Apoi, brusc, se opri îngrozită.

În fața ei, înfipt în coarnele triceratopsului, atârna un cadavru, gol de la brâu în sus, cu brațele și picioarele atârnându-i inerte. Trei coarne însângerate ieșeau prin pieptul omului. Arăta de parcă triceratopsul l-ar fi prins pe nenorocit în coarne și l-ar fi ridicat în aer.

Nora făcu un pas înapoi. Mintea ei înregistra detaliile de parcă totul se afla la la mare distanță: capul chel, cu o singură șuviță de păr cărunt; pielea atârnată; brațele desfăcute. În spate, sub locul unde

pătrunseseră coarnele, se deschidea o rană prelungă. Sângele se adunase la baza coarnelor, scurgându-se în șuvoaie întunecate pe trunchi și picurând apoi pe marmură.

„Sunt la triceratopși, în spate."

„În spate."

Nora auzi un strigăt și-și dădu seama că venise din propriul gâtlej.

Se retrase orbește și o luă la fugă, cotind o dată, și încă o dată, și încă o dată, cât de repede o țineau picioarele. Apoi, brusc, se trezi într-o fundătură. Se răsuci pe picioare, pregătindu-se să se întoarcă, dar brusc, în mijlocul culoarului, blocându-i retragerea, zări o siluetă cu o pălărie neagră, venită parcă direct din secolul trecut.

Ceva îi strălucea în mâna înmănușată.

Nu avea nici o altă direcție în care să o ia, decât în sus. Fără să stea nici o clipă pe gânduri, se întoarse, înșfăcă marginea unui raft și începu să urce.

Silueta veni parcă zburând pe culoar, cu mantia neagră fluturându-i în spate.

Nora era o alpinistă pricepută. Nu uitase toți anii pe care îi petrecuse în Utah, urcând stânci abrupte pentru a ajunge la peșterile și la locuințele triburilor anasazi. Într-un minut, ajunsese în vârful rafturilor, care se legănau și scârțâiau sub greutatea neașteptată. Se întoarse agitată, înșfăcă primul obiect care-i căzu în mână – un șoim împăiat – și privi din nou în jos.

Bărbatul cu pălăria neagră era deja sub ea, urcând la rândul lui, cu chipul ascuns în umbra adâncă. Nora ținti, apoi aruncă.

Șoimul lovi inofensiv în umăr, apoi căzu.

Nora se uită disperată după altceva. O cutie cu hârtii; alt animal împăiat; alte cutii. Le aruncă pe rând. Dar erau prea ușoare, nu aveau nici un efect.

Bărbatul urca mai departe.

Cu un strigăt de groază, Nora se aruncă peste marginea etajerei și începu să coboare pe cealaltă parte. Dintr-odată, mâna cu mănușă țâșni *printre* rafturi și o înhăță de cămașă. Nora țipă și, rupând materialul, se smulse din strânsoare. O strălucire de oțel și o lamă subțire trecură pe lângă ea, ratându-i ochiul la doar câțiva milimetri. Se trase la timp

pentru a evita un alt atac al tăișului strălucitor. Simți o durere bruscă în umărul drept.

Țipă, și mâna-i alunecă. Ateriză în picioare și-și amortiză căzătura rostogolindu-se într-o parte.

De cealaltă parte a rândului de etajere, bărbatul coborâse în viteză și era deja jos. Începu acum să-și facă loc direct printre rafturi, lovind cu mâinile și cu picioarele, dărâmând din drum borcanele cu specimene și cutiile.

Nora o luă din nou la fugă, iute ca vântul, trecând orbește de pe un culoar pe altul.

Dintr-odată, o formă masivă se materializă în întunericul din fața ei. Era un mamut. Nora îl recunoscu de îndată: mai fusese cândva aici, împreună cu Puck.

„Dar în ce direcție era ieșirea?“ Privind în jur, își dădu seama că nu avea șanse să scape – urmăritorul avea să o ajungă în doar câteva clipe.

Își dădu brusc seama că nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut.

Întinzând mâna spre întrerupătoarele din capătul culoarului, le apăsă dintr-o singură mișcare, cufundând din nou în întuneric labirintul de coridoare. Cu mișcări rapide, pipăi burta lânoasă a mamutului. Și îl găsi – un mâner de lemn! Trase, și trapa de lemn se deschise.

Încercând să nu facă prea mult zgomot, urcă în burta încinsă și năclăită a animalului și închise trapa în urmă.

Apoi așteptă, ascunsă în interiorul uriașului animal. Aerul duhnea a putregai, a praf, a carne stricată și a ciuperci.

Auzi o serie rapidă de clinchete. Luminile se aprinseră din nou. O rază timidă intra printr-o gaură mică din pieptul animalului: o gaură prin care circarul să poată vedea ce se întâmpla afară.

Nora privi prin gaură, încercând să-și controleze respirația rapidă, să țină la distanță teama care amenința să pună stăpânire pe ea, transformându-se în panică. Bărbatul cu pălăria rotundă stătea la numai cinci metri distanță, cu spatele la ea. Făcu, încet, o rotire de 360 de grade, privind, ascultând atent. Ținea în mână un instrument ciudat: două mânere de fildeș lustruite, unite între ele de o pânză de

bomfaier subțire și flexibilă, din inox, cu striații minuscule. Părea să fie un vechi instrument chirurgical. Bărbatul apropie mânerele, și pânza de oțel se îndoi tremurând.

Privirea i se opri asupra mamutului. Se apropie, cu fața cufundată în umbră. Parcă ar fi știut că aici se ascunsese. Nora se încordă, pregătindu-se să lupte până la sfârșit.

Apoi, la fel de repede cum se apropiase, bărbatul dispăru.

– Domnule Puck? striga o voce. Domnule Puck, am venit. Domnule Puck?

Era Oscar Gibbs.

Nora aștepta, prea îngrozită să se poată mișca. Vocea se apropie și, în cele din urmă, Oscar Gibbs apăru de după colțul culoarului.

– Domnule Puck? Unde sunteți?

Cu mâna tremurându-i, Nora deschise trapa și se lăsă să alunece din burta mamutului. Gibbs se întoarse, făcu un salt înapoi și rămase holbându-se la ea, cu gura căscată.

– L-ai văzut? strigă Nora. L-ai văzut?

– Pe cine? Și ce făceați acolo? Hei, sângerați!

Nora își privi umărul. Era o pată de sânge în locul în care pătrunsese bisturiul.

Gibbs se apropie.

– Ascultați, nu știu ce făceați și nici ce se petrece aici, dar cred c-ar fi bine să vă duc la cabinetul medical, bine?

Nora scutură din cap.

– Nu. Oscar, trebuie să chemi poliția imediat. Domnul Puck... Vocea îi pieri preț de-o clipă. Domnul Puck a fost ucis. Și ucigașul e aici. În muzeu.

MULT VIERMI

UNU

Bill Smithback reușise, mai folosindu-se de câte-un nume aici, mai recurgând la câte-o amenințare colo, să facă rost de cele mai bune locuri din sală. „Sala“ era camera de conferințe de la One Police Plaza, un spațiu cavernos, zugrăvit în culoarea specifică instituției cunoscută pretutindeni sub denumirea de „verde vomă“. Era acum plină până la refuz cu echipe de televiziune și cu jurnaliști care mai de care mai agitați. Smithback adora atmosfera electrizantă a unei conferințe de presă organizate în mare grabă după cine știe ce eveniment îngrozitor, înțesată de reprezentanți oficiali și de ofițeri de poliție care trăiau cu iluzia că puteau conduce și organiza în vreun fel New Yorkul.

Rămase în scaunul lui, calm, picior peste picior, cu reportofonul pregătit, cu microfonul așezat în poziție, privind disprețuitor agitația frenetică din jur. Și totuși, nasul lui de profesionist îi spunea că astăzi ceva mirosea diferit. Simțea o senzație de teamă. Mai mult decât teamă chiar: ceva apropiat de o isterie cu greu stăpânită. O simțise încă de dimineață – în metrou, pe străzile din jurul primăriei. Aceste trei crime la indigo, una după cealaltă, erau mult prea ciudate. Nimeni nu mai discuta despre nimic altceva. Întregul oraș era pe punctul de-a intra în panică.

Într-o parte, îl zări pe Bryce Harriman, încercând să trateze cu un polițist care refuza să-l lase să meargă mai în față. Atâta pregătire profesională la Facultatea de jurnalism din Columbia irosită la *New York Post!* Ar fi trebuit să-și ia o catedră liniștită la colegiul pe care-l absolvise și să-i învețe pe tinerii novici cum să realizeze, fără greșeală,

o piramidă inversată[1]. Ce-i drept, ticălosul îi dăduse peste nas cu cea de-a doua crimă și mai venise și cu ideea ucigașului la indigo, dar, cu siguranță, nu fusese decât noroc chior. Sau nu?

Mulțimea începu să se agite. Ușile mari are sălii de conferință se dădură în lături și numaidecât intră un grup de persoane oficiale, urmate de primarul orașului New York, Edward Montefiori. Era un bărbat înalt și solid, evident conștient de faptul că toate privirile erau ațintite asupra lui. Se opri și salută din cap câteva cunoștințe din mulțime. Expresia de pe chipul lui reflecta gravitatea momentului. Campania electorală pentru primăria New Yorkului era în plină desfășurare. Era impetuos necesar să prindă acest ucigaș, să pună capăt crimelor la indigo. Ultimul lucru pe care și-l dorea primarul era să-i dea adversarului său și mai multă apă la moară pentru clipurile sale televizate, în care acesta criticase de la bun început lipsa de acțiune împotriva criminalității a cărei rată era în creștere.

Din ce în ce mai mulți oameni urcau pe scenă. Purtătoarea de cuvânt a primarului, Mary Hill, o femeie afro-americană înaltă și extrem de dichisită; grăsanul căpitan de poliție Sherwood Custer, în a cărui circumscripție începuse toată această tevatură; comisarul de poliție Rocker – un bărbat înalt, cu o figură obosită – și în sfârșit doctorul Frederick Collopy, directorul muzeului, urmat de Roger Brisbane. Smithback simți un val de furie când îl văzu pe Brisbane, arătând foarte șic în costumul lui gri, parcă turnat. Brisbane fusese cel care stricase totul între el și Nora. Chiar și după tot ce se întâmplase, după ce descoperise în mod atât de îngrozitor cadavrul lui Puck, după ce fusese urmărită și aproape prinsă la rândul ei de Chirurg, tot refuzase să-l vadă, refuzase să-l lase să-i stea alături. Uneori, Smithback avea chiar senzația că Nora îl învinovățea pe el pentru ce se întâmplase cu Puck și cu Pendergast.

Gălăgia din încăpere devenea asurzitoare. Primarul urcă pe podium și ridică mâna. La acest gest, zgomotul se stinse rapid.

Primarul citi o declarație pe care o pregătise în prealabil, umplând încăperea cu accentul lui de Brooklyn.

---

[1] Modalitate de redactare a unui text jurnalistic constând în structurarea celor mai importante informații în primul paragraf. (n.red.)

– Doamnelor și domnilor reprezentanți ai presei, începu el. Din vreme în vreme orașul nostru, din cauza mărimii și diversității sale, atrage criminali în serie. Din fericire, au trecut mulți ani de când n-am mai avut pe cap o asemenea pacoste. Acum însă, se pare că avem de-a face cu un nou criminal în serie, un adevărat psihopat. Trei oameni au fost uciși în decursul unei singure săptămâni, în moduri deosebit de violente. Deși, per ansamblu, orașul nostru se bucură de cea mai scăzută rată a criminalității din toate orașele metropolitane din țară – grație eforturilor susținute depuse de forțele noastre responsabile cu apărarea legii, și unei toleranțe zero manifestate vizavi de orice tip de infracțiune – este de la sine înțeles că aceste trei crime constituie un grav semnal de alarmă. Am organizat această conferință de presă pentru a împărtăși publicului larg măsurile pe care le-am luat în vederea găsirii acestui ucigaș și pentru a răspunde, atât cât ne stă în putință, întrebărilor pe care le-ați putea avea vizavi de acest caz și de aspectele lui – să spunem – senzaționale. După cum bine știți, de-a lungul mandatului meu am acordat o atenție deosebită relațiilor cu ceilalți și ne-am bucurat de o bună colaborare cu presa. I-am adus, prin urmare, cu mine pe Karl Rocker, comisar de poliție, pe Sherwood Custer, căpitan de secție, pe directorul Frederick Collopy și pe vicepreședintele Roger Brisbane de la Muzeul de Istorie Naturală din New York, unde a fost descoperită ultima crimă. Purtătoarea mea de cuvânt, doamna Mary Hill, vă va răspunde la întrebări. Mai întâi de toate însă, îl rog pe domnul comisar Rocker să vă facă o scurtă prezentare a cazului.

Se retrase, și Rocker luă microfonul.

– Vă mulțumesc, domnule primar.

Vocea lui joasă și care trăda inteligență, uscată ca o hârtie de pergament, umplu încăperea.

– Joia trecută, trupul unei tinere femei, Doreen Hollander, a fost descoperit în Central Park. Fusese ucisă, și în partea de jos a spatelui cineva executase o disecție sau o operație chirurgicală extrem de neobișnuită. În timpul desfășurării autopsiei oficiale și în vreme ce erau evaluate rezultatele, a avut loc o a doua crimă. O altă tânără, Mandy Eklund, a fost găsită în Tompkins Square Park. Analiza

medicilor legiști a arătat că modul în care a murit și violențele la care a fost supusă se potriveau cu detaliile cazului lui Doreen Hollander. Și ieri, trupul unui bărbat în vârstă de cincizeci și patru de ani, Reinhard Puck, a fost descoperit în arhivele Muzeului de Istorie Naturală din New York. Era șeful Departamentului de arhivistică al muzeului. Cadavrul prezintă mutilări identice cu cele descoperite pe trupurile doamnelor Eklund și Hollander.

Urmă o furtună de mâini ridicate, de strigăte, de gesturi. Comisarul îi potoli pe gălăgioși ridicând ambele mâini.

– După cum știți, tot în această arhivă a fost descoperită o scrisoare referitoare la un criminal în serie din secolul al XIX-lea. În scrisoare erau descrise mutilări asemănătoare, efectuate sub pretextul unui experiment științific de către un anume doctor Leng, în partea de jos a Manhattanului, cu o sută douăzeci de ani în urmă. Rămășițele a treizeci și șase de indivizi au fost descoperite pe un șantier de pe Catherine Street, probabil locul în care Leng își desfășurase cândva sordida activitate.

Din nou, agitație și strigăte.

Primarul interveni din nou.

– Un articol referitor la această scrisoare a apărut săptămâna trecută în *New York Times.* Autorul articolului descria, în detaliu, mutilările pe care Leng le efectuase asupra victimelor sale acum mai bine de-un secol, precum și motivul care îl condusese pe autor spre astfel de practici.

Ochii primarului se plimbară peste mulțime, oprindu-se, preț de câteva clipe, asupra lui Smithback. Ziaristul simți un fior de mândrie la această recunoaștere. Era articolul *lui.*

– Acest articol pare să fi avut însă un efect mai mult decât nefericit: pare să fi stimulat un criminal la indigo. Un psihopat modern.

„Ce înseamnă asta?" îngâmfarea lui Smithback dispăru rapid în fața unui puternic val de indignare.

– Experții psihologi din cadrul poliției mi-au spus că noul criminal crede, în mintea lui bolnavă, că, omorând oamenii în acest fel, va reuși să ducă la îndeplinire planul pe care Leng l-a început cu un secol în urmă – și anume, să-și prelungească durata vieții. Părerea noastră este

că maniera senzațională în care *Times* a prezentat întreaga poveste l-a înflăcărat pe noul criminal și l-a îmboldit să acționeze.

Era strigător la cer. Primarul dădea vina *pe el!*

Smithback privi în jur și văzu că privirile multor persoane erau ațintite asupra lui. Își reprimă impulsul de a se ridica să protesteze. Scrisese articolul în calitate de reporter. Fusese pur și simplu un subiect. Cum *îndrăznea* primarul să-l scoată pe el țap ispășitor?

– Nu învinovățesc pe nimeni în particular, tună mai departe vocea lui Montefiori, dar v-aș ruga pe *dumneavoastră,* doamnelor și domnilor din presă, să dați dovadă de moderație în articolele pe care le publicați. Deja ne-am ales cu trei crime brutale. Suntem ferm hotărâți să nu mai permitem și altele. Toate pistele sunt atent urmărite. Să sperăm că nimeni nu va mai pune în continuare și mai multe paie pe foc. Vă mulțumesc.

Mary Hill veni la microfon pentru a răspunde la întrebări. Mulțimea răcni, se auzi un muget general în clipa în care toți se ridicară, gesticulând frenetic. Smithback rămase pe scaun, vânăt la față. Se simțea agresat. Încercă să-și adune gândurile, însă șocul și furia îl făceau incapabil să se concentreze.

Mary Hill răspundea la prima întrebare.

– Spuneți că ucigașul a efectuat o operație asupra victimelor, întrebă cineva. Ne puteți da mai multe detalii?

– În principiu, partea inferioară a coloanei vertebrale a fost înlăturată la toate cele trei victime, răspunse însuși comisarul.

– Se spune că ultima operație a fost executată chiar în interiorul muzeului, strigă un alt reporter. Este adevărat?

– Este adevărat că a fost descoperită o baltă mare de sânge în interiorul arhivelor, la mică distanță de victimă. Însă autopsia și testele concludente sunt chiar în aceste momente în desfășurare. Pentru a ști dacă... *operația* a fost într-adevăr efectuată în acel loc, trebuie să așteptăm rezultatele de la laborator.

– Am înțeles că și FBI-ul a fost prezent în acel loc, strigă o tânără. Ne puteți da detalii despre natura acestei implicări?

– Această informație nu este întru totul corectă, răspunse Rocker. Un agent FBI a manifestat un interes *personal* vizavi de crimele din

secolul trecut. Totul s-a petrecut neoficial. Și nu are nici o legătură cu acest caz.

– Este adevărat că al treilea cadavru a fost găsit înfipt în coarnele unui dinozaur?

Comisarul tresări ușor.

– Da, victima a fost găsită fixată pe craniul unui triceratops. În mod clar, avem de-a face cu un individ cu probleme psihice grave.

– Dar felul în care au fost mutilate cadavrele? Este adevărat că doar un chirurg profesionist putea efectua acest tip de disecție?

– Este una dintre pistele pe care le cercetăm.

– Vreau doar să clarific un aspect, spuse un alt reporter. Vreți să spuneți că articolul lui Smithback din *Times* a provocat toată această isterie?

Smithback se întoarse. Era Bryce Harriman, nenorocitul dracului!

Comisarul Rocker se încruntă.

– Tot ce a spus domnul primar Montefiori a fost...

Din nou, primarul interveni:

– A fost doar un apel la moderație. Cu siguranță, *ne dorim* ca acel articol să nu fi apărut. Poate că trei oameni ar mai fi fost astăzi în viață. Iar, după părerea mea, și metodele prin care domnul reporter a obținut informațiile prezentate lasă mult de dorit din punct de vedere etic. Dar nu, nu am spus niciodată că acest articol *a provocat* crimele.

Alt reporter:

– Nu cumva este o diversiune, domnilor, să dați vina pe un reporter care pur și simplu și-a făcut meseria?

Smithback înălță gâtul. Cine era? Trebuia să-i dea băiatului ăstuia o bere.

– Nu am spus asta. Am spus doar...

– Dar, cu siguranță, ați *insinuat* că articolul a fost cauza crimelor.

Trebuia să-i facă cinste și cu o bere, și cu o cină. Uitându-se în jur, Smithback văzu că privirile care se-ntorceau spre el erau acum pline de compasiune. Primarul făcuse o greșeală – atacându-l pe el, atacase implicit întreaga presă. Harriman își trăsese singur un glonț în picior aducând subiectul în discuție. Simți că prindea curaj. Acum, trebuiau să-l bage în seamă. *Neapărat.*

– Putem trece la următoarea întrebare, vă rog? continuă Mary Hill.

– Aveți vreun suspect?

– Am primit o descriere foarte clară a înfățișării generale a suspectului, spuse comisarul Rocker. Un bărbat caucazian, înalt cam de un metru optzeci, unu nouăzeci, îmbrăcat cu o mantie neagră, de modă veche, și cu pălărie cu boruri rotunde, a fost văzut în arhivă în jurul orei la care a fost găsit cadavrul domnului Puck. Un bărbat îmbrăcat asemănător, cu o umbrelă înaltă sau cu un baston, a fost văzut, de asemenea, în vecinătatea locului celei de-a doua crime. Mă tem însă că nu vă pot oferi mai multe detalii.

Smithback se ridică și-și flutură mâna. Mary Hill îl ignoră.

– Domnișoară Perez, de la *New York.* Întrebarea dumneavoastră vă rog.

– Am o întrebare pentru doctorul Collopy, directorul muzeului. Domnule, credeți că ucigașul poreclit de presă Chirurgul este un angajat al muzeului? Asta având în vedere că ultima victimă pare să fi fost ucisă și disecată în interiorul instituției dumneavoastră.

Collopy își drese vocea și făcu un pas în față.

– Cred că poliția investighează această pistă, spuse el cu o voce atent controlată. Dar pare mai mult decât improbabil. Toți angajații noștri sunt supuși acum unor investigații foarte minuțioase, li se realizează un profil psihologic și sunt foarte atent testați pentru a depista un eventual consum de droguri. Și aș dori să subliniez faptul că încă nu s-a dovedit că ultima crimă a avut cu adevărat loc în muzeu.

Mulțimea izbucni din nou în timp ce Hill se uita după alte întrebări. Smithback striga și dădea din mâini odată cu ceilalți. Isuse, doar nu puteau să-l ignore!

– Domnule Diller, de la *Newsday*, întrebarea dumneavoastră, vă rog.

Ba da, chiar îl evita, cotoroanța!

– Aș vrea să adresez întrebarea mea domnului primar. Domnule primar, cum se face că situl de pe Catherine Street a fost în mod irecuperabil distrus? Nu era un sit de o importanță istorică majoră?

Primarul păși în față.

– Nu. Nu avea semnificație istorică...

– Nu avea semnificație istorică? Cel mai feroce criminal în serie din istoria națiunii?

– Domnule Diller, conferința de astăzi se referă la crimele din zilele noastre. Vă rog să nu amestecăm cele două aspecte. Nu am avut nici un motiv legal să oprim construcția unei clădiri de o sută de milioane de dolari. Oasele și rămășițele au fost fotografiate, studiate de medicii legiști și conservate pentru analize suplimentare. Nu s-a putut face nimic mai mult.

– Nu cumva din cauză că Moegen – Fairhaven este un susținător major al campaniei dumneavoastră...?

– Următoarea întrebare, strigă Hill.

Smithback se ridică în picioare și strigă:

– Domnule primar, de vreme ce tot s-au făcut insinuări incriminatoare...

– *Doamna Epstein de la WNBC!* strigă Mary Hill, acoperindu-l cu vocea ei puternică.

O jurnalistă slăbuță se ridică ținând în mână un microfon, cu un cameraman în spatele ei.

– Mă scuzați! strigă Smithback, profitând de acalmia temporară. Doamnă Epstein, de vreme ce am fost personal atacat, îmi permiteți să răspund?

Renumita realizatoare de știri nu ezită nici măcar o clipă.

– Desigur, spuse ea grațioasă, întorcându-se spre cameraman pentru a se asigura că acesta înregistra totul.

– Aș dori să adresez întrebarea mea domnului Brisbane, continuă Smithback fără să se oprească. Domnule, de ce ați interzis accesul la scrisoarea care a provocat toată această nebunie, precum și la restul obiectelor care au făcut parte din colecția lui Shottum? Sper că muzeul nu încearcă *să ascundă* ceva, nu-i așa?

Brisbane se ridică de pe scaun cu un zâmbet relaxat.

– Câtuși de puțin. Aceste materiale au fost doar înlăturate temporar pentru conservare. Este o procedură standard a muzeului. În orice caz, scrisoarea asta a inspirat deja un criminal – ar fi un gest irresponsabil s-o facem publică în acest moment. Iar materialele sunt în continuare disponibile investigatorilor calificați.

– Nu este adevărat că ați încercat să împiedicați anumiți angajați ai muzeului să lucreze la acest caz?

– Deloc. Am cooperat tot timpul. Puteți cerceta registrele, ca să vă convingeți.

„La dracu'!" Smithback încercă să-și adune gândurile.

– Domnule Brisbane...

– Domnule Smithback, sunteți amabil să vă lăsați și colegii să adreseze întrebări? zise Mary Hill, spintecând din nou aerul cu vocea ei puternică.

– Nu! strigă Smithback, stârnind râsete. Domnule Brisbane, nu este adevărat că Moegen – Fairhaven, care a donat anul trecut muzeului suma de două milioane de dolari – ca să nu mai menționăm faptul că domnul Fairhaven este membru al consiliului dumneavoastră de administrație – a făcut presiuni asupra muzeului să oprească această investigație?

Brisbane se înroși la față, și Smithback își dădu seama că, de data asta, lovitura mersese la țintă.

– Aceasta este o acuzație iresponsabilă. După cum am spus, am cooperat de la bun început...

– Așadar, negați că ați amenințat-o pe angajata Nora Kelly? Că i-ați interzis să se mai ocupe de acest caz? Nu uitați, domnule Brisbane, că nu am auzit încă declarația Norei Kelly. Cea care a găsit cadavrul celei de-a treia victime, țin să adaug –, și care a fost la rândul ei fugărită și aproape ucisă de Chirurg.

Insinuarea clară era că Nora Kelly ar fi putut avea de spus ceva ce nu s-ar fi potrivit cu declarațiile lui Brisbane. Chipul lui Brisbane se întunecă în clipa când își dădu seama că fusese încolțit.

– Refuz să răspund la asemenea întrebări provocatoare.

Lângă Brisbane, Collopy părea foarte abătut.

Smithback se simțea triumfător.

– *Domnule* Smithback, spuse tăios Mary Hill, ați terminat de monopolizat această conferință? În mod evident, crimele din secolul al XIX-lea nu au nici o legătură cu cele din ziua de azi, în afară de faptul că au fost folosite drept sursă de inspirație.

– Și de unde știți asta? strigă Smithback, acum sigur de triumf.

De această dată, primarul se întoarse spre el.

– Sugerați cumva, domnule, spuse el pe un ton glumeț, că doctorul Leng este încă în viață și că-și vede în continuare de treabă?

Râsetele umplură încăperea.

– Câtuși de puțin...

– Atunci, te sfătuiesc să stai jos, prietene.

Smithback se așeză, învăluit de răsunetul râsetelor, simțindu-și scurtul triumf zdrobit. Lovise, ce-i drept, dar știuseră să riposteze.

Pe măsură ce întrebările continuau, Smithback își dădu seama ce însemna faptul că adusese în discuție numele Norei în cadrul conferinței de presă. Apoi, de data asta mult mai repede, își dădu seama și de reacția pe care ea urma să o aibă.

DOI

Doyers Street era o alee scurtă și îngustă la marginea de sud-est a cartierului Chinatown. O aglomerație de ceainării și magazine de fructe și legume se întindeau în capătul îndepărtat, împodobite cu firme strălucitoare de neon, în limba chineză. Nori întunecați se îngrămădeau pe cer, și vântul mătura hârtiile și frunzele de pe trotuare. Se auzeau tunete în depărtare. Se apropia furtuna.

O'Shaughnessy se opri în capul aleii părăsite, cu Nora lângă el. Tremura, atât de frig, cât și de teamă. Îl vedea pe polițist măsurând din priviri trotuarul, cu ochii larg deschiși, în alertă, căutând orice posibile pericole și asigurându-se în permanență că nu fuseseră urmăriți.

– Numărul nouăzeci și nouă este chiar în mijlocul blocului, spuse el cu vocea coborâtă. Clădirea de cărămidă de acolo.

Nora privi în direcția indicată. Era o clădire îngustă, ca toate celelalte: o structură cu trei niveluri, din cărămidă de un vedere murdar.

– Ești sigură că nu vrei să intru cu tine? o întrebă O'Shaughnessy.

– Cred că ar fi mai bine să rămâi aici și să supraveghezi strada.

O'Shaughnessy dădu din cap, apoi se strecură în umbra unui toc de ușă.

Nora trase aer în piept și păși înainte. Plicul sigilat cu banii luați din bancă, din contul lui Pendergast, îi atârna în geantă ca o greutate de plumb. Tresări din nou, privi în susul și-n josul străzii întunecate, încercând să-și păstreze calmul.

Atacul asupra ei și uciderea brutală a lui Puck schimbaseră totul. Îi dovediseră că nu avea de-a face cu niște simple crime de odinioară pe care un psihopat le copia acum. Totul fusese planificat cu grijă. Ucigașul avea acces la spațiile private ale muzeului. Folosise vechea mașină de scris a lui Puck ca să redacteze biletul și s-o ademenească înăuntrul arhivei. O urmărise cu un calm înspăimântător. Îi simțise prezența la doar câțiva centimetri distanță de ea. Simțise chiar și arsura bisturiului. Nu, ăsta nu era un nebun: era cineva care știa exact ce făcea și de ce. Oricare ar fi fost legătura dintre vechile crime și cele noi, povestea asta trebuia să înceteze. Dacă putea face ceva, *orice,* ca să oprească ucigașul, Nora era dispusă să încerce.

Existau răspunsuri în spatele ușii de pe Doyers Street numărul 99. Și era hotărâtă să le găsească.

Gândul îi zbură la înfiorătoarea urmărire, în special la strălucirea bisturiului în mâna Chirurgului, îndreptându-se spre ea mai iute decât un șarpe. Era o imagine de care nu putea să scape. Urmase apoi nesfârșitul interogatoriu al poliției. După care se dusese la Pendergast la spital și-i spusese că se răzgândise în legătură cu apartamentul de pe Doyers Street. Pendergast fusese alarmat să afle despre atac, nu voise s-o lase să-l ajute, la început, dar Nora nu era dispusă să stea la discuții. Cu sau fără el, era hotărâtă să meargă pe Doyers. În cele din urmă, Pendergast acceptase: cu condiția ca O'Shaughnessy să o însoțească în permanență. Și aranjase să primească un pachet mare de bani.

Urcă treptele până la ușa principală, pregătindu-se pentru sarcina care o aștepta. Observă că numele apartamentelor de pe interfon erau scrise în chineză. Apăsă în dreptul numărului 1.

O voce îi răspunse în chineză.

– Sunt persoana interesată să închirieze apartamentul de la subsol, spuse Nora.

Yala electrică se deschise cu un bâzâit. Nora împinse ușa și se trezi într-un coridor luminat de neoane. O scară îngustă urca în partea dreaptă. În capătul holului se auzea o ușă pe care cineva o descuia și o tot descuia, părând să nu mai termine. În cele din urmă, ușa se deschise, și apăru un bărbat cocoșat și cu o expresie

deprimată, îmbrăcat în maiou și o pereche de pantaloni largi, privind-o din capătul holului.

Nora se apropie de el.

– Domnul Ling Lee?

Bărbatul dădu din cap și-i ținu ușa deschisă. Nora intră. În spatele ușii se deschidea o cameră de zi, în care se vedeau o canapea verde, o masă de plastic, câteva scaune pliabile și un basorelief complicat, sculptat în roșu și auriu, montat pe perete, înfățișând o pagodă și niște copaci. Un candelabru, mult prea mare pentru spațiul existent, domina întreaga încăpere. Tapetul era lila, mocheta – roșu cu negru.

– Luați loc, spuse bărbatul cu voce slabă, obosită.

Nora se așeză, simțind, cu o oarecare panică, cum se cufundă în canapea.

– Cum aflat de apartament acesta? întrebă Lee.

Nora își dădea seama, după expresia lui, că nu era prea încântat să o vadă.

Îi servi povestea deja pregătită.

– Mi-a spus o doamnă care lucrează la Citibank, la câteva străzi de aici.

– Care doamnă? întrebă Lee și mai tăios.

În Chinatown, îi explicase Pendergast, cea mare parte a proprietarilor le închiriau apartamentele numai alor lor.

– Nu știu cum o cheamă. Unchiul meu mi-a spus să vorbesc cu ea, a zis că știe unde pot să găsesc un apartament în zonă. Și ea mi-a spus să vă sun.

– Unchiul dumneavoastră?

– Da. Unchiul Huang. E de la DHCR[1].

Această nouă informație fu primită cu o tăcere demoralizantă. Pendergast se gândise că, dacă spunea că avea o rudă de naționalitate chineză, o să-i fie mai ușor să obțină apartamentul. Și dacă această rudă lucra la DHCR, cu atât mai bine.

– Numele dumneavoastră?

---

[1] Department of Housing and Community Renewal – Departamentul pentru Locuințe și Reînnoire a Comunității (n.tr.)

– Betsy Winchell.

Nora remarcă o prezență masivă și întunecată venind din bucătărie în ușa sufrageriei. Era, după cum se părea, soția lui Lee, cu brațele încrucișate la piept, de trei ori cât bărbată-său, cu o expresie foarte severă.

– Mi-ați spus la telefon că apartamentul este disponibil. Sunt pregătită să-l iau chiar acum. Vă rog să mi-l arătați.

Lee se ridică de la masă și se uită la nevastă-sa. Femeia-și strânse și mai mult brațele la piept.

– Veniți cu mine, spuse bărbatul.

Se întoarseră în hol, ieșiră pe ușa din față și coborâră scările. Nora aruncă iute o privire în jur, însă O'Shaughnessy nu se vedea pe nicăieri. Lee scoase o cheie, deschise ușa apartamentului de la subsol și aprinse luminile. Nora intră în urma lui. Bărbatul închise ușa și încuie, cu gesturi ostentative, nu mai puțin de patru yale.

Era un apartament posomorât, lung și întunecat. Singura fereastră era un pătrat mic, cu gratii, lângă ușa de la intrare. Pereții erau din cărămidă pictată – gri acum, deși se vedea că fuseseră cândva albi –, iar podeaua era acoperită cu dale vechi de cărămidă, crăpate și ciobite. Nora le examină cu interes profesional. Fuseseră așezate acolo, dar nu erau cimentate. Ce era dedesubt? Pământ? Nisip? Beton? La cât de denivelată și de umedă era podeaua, existau toate șansele să fi fost așezate direct pe pământ.

– Bucătăria și dormitorul în spate, spuse Lee, fără să mai catadicsească să o conducă.

Nora se îndreptă spre partea din spate a apartamentului. Găsi o bucătărie înghesuită, care dădea înspre două dormitoare întunecate și o baie. Nu exista nici o debara. O fereastră amărâtă de pe peretele din spate permitea unei raze palide de lumină să pătrundă printr-o aerisire, trecând printre barele groase de oțel.

Nora se întoarse la intrare. Lee examina încuietoarea ușii.

– Trebuie repar yală, zise el pe un ton plin de importanță. Mult tâlhari încearcă intre.

– Aveți multe spargeri?

Lee dădu vârtos din cap.

– Oh, da. Mult tâlhari. Foarte periculos.

– Chiar așa?

– Mult tâlhari. Mult criminali.

Clătină trist din cap.

– Ei, cel puțin apartamentul pare destul de sigur.

Nora ascultă. Plafonul părea să izoleze destul de bine fonic – cel puțin ea una nu auzea nimic de deasupra.

– Cartier nu sigur pentru fată. În fiecare zi crimă, jaf, viol.

Nora știa că, în ciuda aspectului său mai puțin ortodox, Chinatown era unul dintre cele mai sigure cartiere din New York.

– Nu-mi fac griji, spuse ea.

– Multe reguli pentru apartament, spuse Lee, încercând o altă pistă.

– Chiar așa?

– Nu muzică. Nu zgomot. Nu bărbat noaptea.

Lee părea să facă mari eforturi să găsească tot felul de pretexte care nu ar fi fost pe placul unei tinere fete.

– Nu fumat. Nu băut. Făcut curat fiecare zi.

Nora ascultă, dând aprobator din cap.

– Foarte bine. Sună perfect. Îmi place un loc curat și liniștit. Și nu am nici un prieten.

Cu un sentiment de furie, își aminti de Smithback și de faptul că o băgase în toată dandanaua asta în clipa când publicase articolul. Până într-un anumit punct, Smithback fusese, într-adevăr, responsabil pentru declanșarea crimelor la indigo. Și ieri mai avusese încă tupeul să-i menționeze numele la conferința de presă a primarului, să i-l strige în gura mare ca să-l audă întregul oraș. Era sigură că, după cele petrecute la arhivă, cariera ei la muzeu era și mai precară decât până atunci.

– Utilități nu incluse-n preț.

– Desigur.

– Nu aer condiționat.

Nora dădu din cap.

Lee părea să fi rămas în pană de idei; apoi chipul i se lumină dintr-odată.

– După sinucidere, nu permis arme în apartament.

– Sinucidere?

– Fată tânără spânzurat aici. La fel vârstă cu dumneavoastră.

– S-a spânzurat? Parcă ai spus ceva de-o armă.

Bărbatul păru încurcat preț de-o clipă. Apoi, chipul i se lumină din nou.

– Spânzurat, dar nu mers. Apoi împușcat.

– Înțeleg. Luase în calcul mai multe variante.

– Ca dumneavoastră, nu prieten. Foarte trist.

– Ce groaznic!

– Întâmplat chiar aici, spuse Lee arătând spre bucătărie. Nu găsit cadavru trei zile. Miros urât. Își dădu ochii peste cap și adăugă pe un ton cât putu mai dramatic: *Mult viermi!*

– Îngrozitor! spuse Nora, apoi zâmbi. Dar apartamentul este perfect. Îl iau.

Expresia deprimată a lui Lee se accentuă, dar nu spuse nimic.

Nora îl urmă înapoi în apartamentul lui. Se așeză din nou pe canapea, fără să mai aștepte să fie invitată. Nevasta era încă acolo, o prezență formidabilă în ușa bucătăriei. Avea fața schimonosită într-o expresie care trăda un amestec de suspiciune și dezaprobare. Brațele încrucișate îi arătau ca două hălci de șuncă.

Bărbatul se așeză și el, deloc fericit.

– Deci, spuse Nora, să încheiem afacerea. Vreau să închiriez apartamentul. Îmi trebuie imediat. Astăzi. Chiar acum.

– Trebuie verific recomandări, răspunse încet Lee.

– Nu am timp și sunt dispusă să plătesc bani gheață. Am nevoie de apartament în seara asta, altfel nu am unde să dorm.

În timp ce vorbea, scoase din geantă plicul de la Pendergast. Băgă mâna înăuntru și scoase o cărămidă de bancnote de o sută de dolari.

La vederea banilor, soția scoase un sunet puternic de dezaprobare. Lee însă nu răspunse. Rămăsese cu privirea fixată asupra banilor.

– Am aici chiria pentru prima lună, pentru ultima lună și o garanție, echivalentul chiriei pe o lună.

Nora aruncă banii pe masa de plastic.

– Șase mii șase sute de dolari. Bani gheață. Adu contractul!

Apartamentul era îngrozitor, și chiria de-a dreptul scandaloasă, acesta fiind probabil motivul pentru care nimeni nu-l închiriase până acum. Nora spera ca Lee să nu poată rezista în fața teancului de bani gheață.

Nevasta aruncă un alt comentariu tăios. Lee însă o ignoră. Se duse în camera din spate, de unde se întoarse câteva clipe mai târziu și-i puse în față două contracte. Erau în chineză.

Urmă un moment de tăcere.

– Trebuie recomandări, spuse apatică soția, trecând pe engleză, ca s-o înțeleagă și Nora. Trebuie verificat.

Nora nu o luă în seamă.

– Unde semnez?

– Acolo, îi indică bărbatul.

Nora semnă „Betsy Winchell", cu o mulțime de înfloriturî, pe ambele contracte, apoi adăugă un fel de chitanță scrisă de mână: „6 600 de dolari primiți de domnul Ling Lee".

– O să mi-l traducă unchiul Huang. Sper, pentru binele dumitale, că nu-i nimic ilegal înăuntru. Acum, semnează dumneata. Mai întâi chitanța.

Nevasta scoase un sunet ascuțit.

Lee își semnă numele în chineză, obiecțiile nevestei având parcă asupra lui efectul opus.

– Acum vreau cheile, și am terminat.

– Trebuie fac copie după chei.

– Cheile! E apartamentul meu acum. Fac eu copii, pe cheltuiala mea. Trebuie să încep să mă mut numaidecât.

Lee îi întinse cheile fără prea mare tragere de inimă. Nora le luă, împături un contract și-l băgă în buzunar, apoi se ridică.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea veselă, întinzând mâna.

Lee i-o strânse fără vlagă. În timp ce ușa se închidea în urma ei, Nora auzi o nouă serie de proteste ascuțite venite din partea nevestei. Și, de data asta, părea că aveau să dureze multă vreme.

TREI

Nora se întoarse imediat în apartamentul de la subsol. O'Shaughnessy apăru lângă ea în clipa când descuie ușa. Se strecurară împreună în camera de zi, și Nora trase numaidecât toate zăvoarele și încuie toate yalele. Apoi trecu la fereastra cu zăbrele. La ambele capete, ieșeau două cuie de care cineva atârnase probabil cândva o draperie. Nora își scoase haina și o agăță în cele două cuie, blocând vederea din exterior.

– Drăguț loc, mârâi O'Shaughnessy pufnind. Parcă ar fi scena unei crime.

Nora nu-i răspunse. Privea concentrată podeaua, gândindu-se deja cum să desfășoare săpăturile.

În timp ce O'Shaughnessy cerceta apartamentul, Nora dădu ocol camerei de zi, examinând podeaua, împărțind-o în sectoare, calculându-și strategia de atac. Apoi îngenunche și, scoțând un briceag dintr-un buzunar – pe care fratele ei, Skip, i-l dăruise în ziua când împlinise șaisprezece ani și de care nu se despărțea niciodată –, strecură lama printre marginile a două cărămizi. Încet și cu mare atenție, înlătură straturile de mizerie și de ceară de pe pardoseală. Balansă cuțitul în spate și-n față între cele două cărămizi, dezlipind încetișor pietrele. Apoi, încetul cu încetul, începu să lucreze de jur împrejurul cărămizii aflate cel mai aproape de ea. În câteva clipe, aceasta era desprinsă. Nora o trase din locașul ei.

Pământ. Mirosul de umezeală îi umplu nările. Apăsă cu degetul: rece, umed, un pic noroios. Împunse cu briceagul. Pământul era compact, însă moale, fără pietre. „Perfect."

Își îndreptă spatele și se uită în jur. O'Shaughnessy stătea în apropierea ei, privind-o curios.

– Ce faci? întrebă el.

– Verific ce e sub podea.

– Și?

– E doar pământ. Nu ciment.

– Și asta-i bine?

– E fantastic.

– Dacă spui tu...

Puse cărămida înapoi la locul ei și se ridică. Se uită la ceas. Era ora trei, vineri după-amiază. Muzeul se închidea peste două ore.

Se întoarse spre O'Shaughnessy.

– Ascultă, Patrick, trebuie să te rog să te duci la biroul meu de la muzeu și să-mi aduci echipamentul de care am nevoie.

O'Shaughnessy clătină din cap.

– Nici vorbă. Pendergast mi-a spus să rămân în permanență cu tine.

– Știu și eu asta. Dar acum sunt aici, în siguranță. Sunt pe puțin cinci încuietori pe ușa aia, și n-am de gând să plec nicăieri. Sunt mult mai în siguranță aici decât dacă aș ieși pe stradă. În plus, ucigașul știe unde lucrez. Crezi că-i o idee mai bună să mă duc *eu*, și *tu* să rămâi aici?

– Dar de ce e musai să meargă cineva? De ce atâta grabă? Nu putem aștepta până iese Pendergast din spital?

Îl privi fix în ochi.

– Ceasul ticăie, Patrick. Și un ucigaș e în libertate.

O'Shaughnessy se uită la ea. Ezită.

– Nu ne permitem să pierdem nici o secundă. Sper că n-ai de gând să-mi faci probleme. Îmi trebuie uneltele alea, și-mi trebuie cât mai repede.

În continuare, O'Shaughnessy ezita.

Nora simți că începea să se enerveze.

– Du-te odată! Te rog!

O'Shaughnessy oftă.

– Închide bine ușa în urma mea, și, orice-ar fi, nu deschide nimănui. Nici proprietarului, nici pompierilor, nici lui Moș Crăciun. Doar mie. Îmi promiți?

Nora dădu din cap.

– Promit.

– Bine. Mă întorc cât pot de repede.

Nora întocmi repede o listă cu obiectele de care avea nevoie, îi explică lui O'Shaughnessy de unde să le ia și închise apoi cu mare grijă ușa în urma lui, estompând astfel sunetul furtunii care se pornea afară. Se îndepărtă încet de ușă și analiză încăperea cu o privire cercetătoare, oprindu-se în cele din urmă la podeaua de cărămidă. Cu o sută de ani în urmă, Leng, oricât ar fi fost el de genial, nu avea cum să anticipeze stadiul la care avea să ajungă arheologia. Intenționa să excaveze situl cu cea mai mare grijă, să-i expună vechiul laborator strat după strat, lucrând cu toată atenția și cu priceperea de care era în stare, ca să descopere până și cea mai mică dovadă. Și aveau să fie dovezi, Nora era sigură de asta. Nu exista niciodată un sit arheologic sterp. Oamenii – oriunde se duceau, orice făceau – lăsau întotdeauna semne ale trecerii lor.

Nora își scoase briceagul, îngenunche și, din nou, începu să strecoare lama între două cărămizi. Dintr-odată, se auzi un tunet, mai tare decât toate cele de până atunci; se opri, simțind cum inima începea să-i bată nebunește. Făcu eforturi să se controleze, scuturând cu putere din cap. Nici un criminal n-avea s-o împiedice să descopere ce se ascundea dedesubtul acestei podele. Se gândi, preț de-o clipă, ce ar fi zis Brisbane dacă ar fi știut ce făcea ea în acele momente. „Mai ducă-se dracului!" își zise.

Întoarse briceagul în mână și îl închise cu un oftat. De când își începuse meseria, dezgropase și catalogase oase umane fără să încerce nici cea mai mică emoție – fără a simți vreo legătură cu bătrânele schelete, fără să le perceapă ca pe niște ființe umane, cândva vii. Însă Mary Greene schimbase toate astea. Acolo, în fața casei bietei fete, Pendergast o făcuse să conștientizeze, așa, dintr-odată, că Mary Green

fusese o făptură cu o viață scurtă și nefericită și cu o moarte cumplită. Pentru prima dată, Nora simțea că scosese de sub pământ, că atinsese oasele unei ființe pe care o putea înțelege, pentru care putea plânge. Din ce în ce mai mult, povestea lui Pendergast despre Mary Greene punea stăpânire pe ea, în ciuda eforturilor Norei de a menține o detașare profesională. Iar acum, fusese ea însăși la un pas de a-i împărtăși soarta bietei fete.

Devenise ceva personal. Foarte personal.

Gândurile îi fură întrerupte de o rafală de vânt care izbi ușa, apoi de un nou tunet, de data asta mai îndepărtat. Nora se ridică în genunchi, deschise din nou briceagul și începu să râcâie cu hotărâre cărămizile de sub picioare. O aștepta o noapte lungă.

PATRU

Vântul zgâlțâia din țâțâni ușa mâncată de vreme, și, din când în când, licărul fulgerelor și bubuitul tunetelor pătrundeau în încăpere. Acum că O'Shaughnessy se întorsese, cei doi lucrau împreună. Ofițerul dădea la o parte pământul, Nora se concentra să scoată la iveală detaliile. Lucrau la lumina unui singur bec gălbui. Mirosul de putregai și de igrasie umplea încăperea. Aerul era închis, umed și înăbușitor.

Făcuse o gaură de patru metri pătrați în podeaua din camera de zi. Împărțise cu grijă suprafața și începuse excavarea, săpând fiecare metru în parte la alt nivel, strategie care-i permitea să urce și să coboare în groapa din ce în ce mai adâncă. Cărămizile scoase din podea erau frumos aranjate lângă perete. Ușa care dădea în bucătărie era deschisă, și prin ea se vedea o grămadă mare de pământ, strânsă în mijlocul camerei pe o folie groasă de plastic. Lângă aceasta, era o folie mai mică, pe care fuseseră așezate, în punguțe, obiectele găsite în timpul săpăturilor.

În cele din urmă, Nora se opri și-și așeză lopățica deoparte. Își scoase casca de protecție, își șterse fruntea cu dosul palmei, apoi puse casca la loc. Era trecut bine de miezul nopții, și se simțea epuizată. Excavarea, în punctul cel mai de jos, cobora la mai bine de un metru și douăzeci de centimetri: multă muncă. Și era foarte greu să lucrezi în ritmul ăsta dând totodată dovadă de profesionalism.

Se întoarse spre O'Shaughnessy.

– Ia o pauză! Vreau să examinez profilul solului.

– Era și timpul.

Își îndreptă spatele, sprijinindu-se în lopată. Avea fruntea leoarcă de sudoare.

Nora lumină cu lanterna zidul de pământ pe care îl expuseseră, examinându-l de parcă ar fi citit o carte. Din când în când, mai râcâia puțin cu lopățica pentru a vedea mai bine.

La suprafață era un strat curat, gros cam de zece centimetri – așezat, fără îndoială, ca bază pentru podeaua de cărămidă, mai recent pusă. Urma apoi un strat cam de un metru de pământ mai aspru, în care găsiseră cioburi de oale și porțelanuri datând din perioada de după 1910. Nu văzuse încă nimic ce ar fi putut să aparțină laboratorului lui Leng – cel puțin, nimic evident. Totuși, etichetase și împachetase totul, ca la carte.

Sub pământul aspru, dăduseră peste un strat ce conținea tot felul de gunoaie, haine putrezite, bucăți de vase de lut, oase pentru supă și scheletul unui câine: resturi de pe vremea când locul fusese un maidan. Sub acestea, urma un strat de cărămizi.

O'Shaughnessy se întinse și-și frecă spatele.

– De ce trebuie să săpăm atât de adânc?

– În majoritatea orașelor vechi, nivelul solului se înalță cu o rată fixă în decursul timpului, în New York rata este de trei sferturi de metru la fiecare sută de ani. Arătă spre fundul găurii. Pe atunci, *ăsta* era solul.

– Așadar, cărămizile astea sunt podeaua pivniței originale?

– Așa cred. Podeaua laboratorului. *Laboratorul lui Leng.*

Și totuși, găsiseră prea puține indicii. Erau foarte puține resturi, ca și când cineva măturase cu grijă podeaua. Dăduse peste niște cioburi de sticlă îndesate în crăpătura unei cărămizi. Un vătrai vechi și niște cărbuni, un nasture, un bilet de troleibuz putrezit și încă vreo alte câteva mărunțișuri. Se pare că Leng avusese grijă să nu lase nimic în urmă.

Afară, lumina unui nou fulger trecu prin haina pe care Nora o așezase la fereastră, în loc de draperie. O secundă mai târziu, se auzi și tunetul. Becul pâlpâi, se întunecă, apoi se aprinse din nou.

Nora continua să privească podeaua, căzută pe gânduri. În cele din urmă, vorbi:

– În primul rând, va trebui să lărgim excavarea. După care, cred că va trebui să intrăm mai adânc.

– Mai adânc? întrebă O'Shaughnessy, cu o notă de îndoială în voce.

Nora dădu din cap.

– Leng nu a lăsat nimic *pe* podea. Dar asta nu înseamnă că nu a lăsat nimic *sub* ea.

Urmă o tăcere scurtă, glacială.

Afară, Doyers Street se întindea sumbră, biciuită de ploaia torențială. Apa se scurgea prin jgheaburi și dispărea în canale, trăgând după ea gunoaie, excremente de câine, șobolani înecați, legume putrezite, mațe de pește de la piața din capătul străzii. Din când în când, câte un fulger lumina fațadele întunecate, aruncându-se ca o săgeată în rotocoalele de ceață care se răsuceau deasupra trotuarului.

O siluetă aplecată de spate, cu o pălărie cu boruri rotunde, ascunsă aproape cu desăvârșire sub umbrela neagră, înainta pe strada îngustă. Înainta încet, chinuită parcă de durere la fiecare mișcare, sprijinindu-se într-un baston. Se opri o clipă în fața casei de la numărul 99. Apoi se pierdu în ceață, o umbră contopindu-se între umbre, fără a lăsa în urmă nici un semn că ar fi trecut vreodată pe acolo.

CINCI

Custer se lăsă pe spătarul imensului său scaun de birou marca Mediterranean, oftând din greu. Era douăsprezece și un sfert, sâmbătă dimineața, și ar fi trebuit să fie la clubul de bowling, unde să bea bere cu băieții. Era comandant de secție, ce mama dracului, nu detectiv la Criminalistică. De ce naiba îl chemaseră sâmbăta la birou? Mai ducă-se dracului, cu Departamentul lor de relații cu publicul cu tot! Nu făcuse decât să stea degeaba toată dimineața, ascultând huruitul conductelor de încălzire cărora li se făcea proba pentru iarnă. Și, uite așa, își ratase weekendul de pomană.

Cel puțin Pendergast ieșise din acțiune pentru moment. Dar, la urma urmei, ce urmărise în tot acest timp? Când îl întrebase pe O'Shaughnessy, ticălosul fusese al dracului de vag și de evaziv. Ai crede că un polițist cu un dosar ca al lui ar fi trebuit să învețe până acum ce să pupe și când. Ei bine, Custer se săturase. Începând de luni, era hotărât să strângă cât putea mai mult lesa la gâtul cățelului ăluia.

Interfonul de pe birou sună, și Custer lovi nervos butonul.

– Ce dracu' mai e acum? Am spus să nu fiu deranjat.

– Domnul comisar Rocker e pe fir, domnule căpitan! se auzi vocea lui Noyes, intenționat de neutră.

„Aoleu lanaiba firașsăfiu..." își zise Custer. Întinse mâna tremurândă spre butonul în dreptul căruia pâlpâia beculețul. Ce dracu' mai voia comisarul de la el? Nu făcuse tot ce-i ceruseră primarul, șeful poliției... toată lumea? Orice ar fi fost, nu era vina lui...

Un deget gras apăsă butonul.

– Custer? îi răsună în ureche vocea seacă a comisarului.

– Ce este, domnule? chițăi Custer, făcând un efort deosebit să coboare tonul vocii.

– Omul tău. O'Shaughnessy.

– Da, domnule? Ce e cu O'Shaughnessy?

– Am o nedumerire. Care a fost *exact* motivul pentru care a cerut o copie după raportul medicului legist referitor la rămășițele descoperite pe Catherine Street? A avut autorizația ta?

Vocea era înceată, îngrijorată.

„Ce dracu' face O'Shaughnessy?" Custer gândi repede. Putea spune adevărul: că O'Shaughnessy încălcase ordinele. Dar asta l-ar fi pus pe el într-o lumină proastă, ar fi lăsat impresia că nu-și putea controla oamenii. Pe de altă parte, putea să mintă.

Alese a doua variantă, cu care, oricum, era mai obișnuit.

– Domnule comisar?

Reușise să redea vocii sale o tonalitate cât de cât masculină.

– Da, eu am autorizat extragerea. Mi-am dat seama că noi nu avem o copie la dosar. E doar o formalitate, înțelegeți, suntem atenți la toate detaliile. Punem toate punctele pe *i*-uri și toate codițele la *ș*-uri. Noi lucrăm ca la carte, domnule.

Urmă un moment de tăcere.

– Custer, de vreme ce îți plac atât de mult aforismele, sunt sigur că ai auzit expresia: „Nu deranja un câine care doarme".

– Da, domnule.

– Am crezut că *domnul primar* ți-a explicat clar să nu deranjezi în special *acel* câine.

Rocker nu părea să aibă prea mare încredere în judecata primarului.

– Da, domnule.

– Sper că O'Shaughnessy nu operează pe cont propriu, Custer. Nu îl ajută pe agentul ăla FBI, care-i acum la pat...

– Este un ofițer bun, loial și ascultător. Eu i-am cerut să-mi aducă raportul.

– În cazul ăsta, mă surprinzi, Custer. Sunt sigur că știi că, odată ce ai adus raportul la secție, orice polițist de acolo are acces la el. Și

de aici mai e doar un pas până să ajungă chiar în pragul ușii la *New York Times.*

– Îmi pare rău, domnule, nu m-am gândit la asta.

– Vreau raportul ăla. Vreau *toate* copiile care s-au făcut după el. Trimite-l înapoi la mine. Personal. Prin curier. Ai înțeles? Să nu mai rămână nici o copie la secție.

– Da, domnule.

Dumnezeule mare, cum o să facă asta acum? Va trebui să-l ia de la O'Shaughnessy, nenorocitul dracului!

– Am senzația, Custer, că nu înțelegi pe deplin gravitatea situației. Povestea de pe Catherine Street nu are nici o legătură cu vreo investigație de la Criminalistică. Este o chestiune istorică. Raportul medico-legal *aparține* companiei Moegen – Fairhaven. Este proprietate privată. Au plătit pentru el și rămășițele au fost descoperite pe terenul lor. Cadavrele au fost îngropate cu tot respectul cuvenit, într-un cimitir particular, unde s-a ținut chiar și o slujbă religioasă – totul aranjat de Moegen – Fairhaven. Chestiunea e încheiată. M-ai înțeles până aici?

– Da, domnule.

– Acum, Moegen – Fairhaven este un bun susținător al domnului primar – după cum domnul primar a ținut să-mi sublinieze –, și domnul Fairhaven în persoană depune mari eforturi pentru a se asigura că va fi reales. Dar dacă se mai face mult tam-tam pe tema asta, Fairhaven s-ar putea să nu mai fie atât de dornic să îl sprijine pe domnul primar. S-ar putea să hotărască să se retragă. Ba s-ar putea chiar să aleagă să-l susțină pe celălalt candidat la scaunul din primărie.

– Am înțeles, domnule.

– Bun. Pe de altă parte, avem un psihopat liber pe străzile New Yorkului, acest așa-zis Chirurg, care ciopârțește oamenii. Dacă ți-ai concentra talentele în această direcție, Custer, ți-aș rămâne îndatorat.

Se auzi un declic și legătura se întrerupse brusc.

Custer rămase pe scaun cu telefonul în mână, cu grăsimea tremurându-i pe tot corpul. Înghiți în sec, își controlă tremurul vocii, apoi apăsă interfonul de pe birou.

– Găsește-mi-l pe O'Shaughnessy. Încearcă peste tot – acasă, pe mobil, prin stație, pe frecvența de urgență, orice!

– Nu e de serviciu azi, domnule căpitan, spuse Noyers.

– Puțin îmi pasă dacă e de serviciu sau nu. Găsește-mi-l!

– Da, domnule.

Un nou declic, și apoi se așternu liniștea.

ȘASE

Nora luă lopățica, îngenunche și începu să râcâie una dintre vechile cărămizi din care era făcută fosta podea. Era putredă și roasă de ape și se sfărâmă sub lopățică. Adună repede bucățelele, apoi începu să tragă cărămizile de alături, una după alta. O'Shaughnessy rămăsese deasupra ei și o urmărea. Lucraseră toată noaptea, și era acum trecut de amiază, a doua zi. Lărgiseră excavarea la opt metri pătrați. Se simțea extenuată, mai obosită decât și-ar fi imaginat că era posibil. Mai rămăsese încă o treabă pe care ținea musai s-o facă personal.

După ce aflase de progresele lor, Pendergast se forțase să se ridice de pe patul de spital – în ciuda protestelor vehemente ale doctorilor și ale asistentelor – și venise și el în apartamentul de pe Doyers Street. Stătea acum lângă groapă, întins pe o saltea ortopedică proaspăt livrată de la Duxiana. Stătea acolo, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii închiși, mișcându-se foarte rar. Cu tenul lui atât de alb și îmbrăcat în costumul cel negru semăna alarmant de tare cu un cadavru. La cererea lui Pendergast, Proctor, șoferul, adusese o serie de obiecte din apartamentul din Dakota: o masă micuță, o lampă Tiffany, mai multe medicamente și unguente, ciocolată franțuzească și un teanc de cărți și de hărți vechi.

Pământul de sub podeaua fostului laborator al lui Leng era îmbibat cu apă și mirosea urât. Nora înlătură cărămizile pe o suprafață de un metru pătrat, apoi începu să sape în diagonală un șanț de testare. Dacă fusese ascuns ceva sub podea, atunci acel lucru nu putea fi la

prea mare adâncime. Nu prea mai avea unde să coboare; aproape că ajunsese la apă.

Lovi ceva. Înlătură pământul din jur și descoperi o umbrelă ruginită și mâncată de vreme, din care numai scheletul din os de balenă mai rămăsese intact. Curăță cu grijă în jur, fotografie obiectul așa cum îl găsise, apoi scoase umbrela și o așeză pe hârtie nonacidă, specială pentru lucrările arheologice.

– Ai găsit ceva? întrebă Pendergast, cu ochii în continuare închiși.

O mână albă și lungă luă o bomboană de ciocolată din cutie și o puse în gură.

– Rămășițele unei umbrele.

Lucra mai repede acum. Pământul era mai umed, mai moale.

La treizeci de centimetri mai jos, în colțul din stânga al gropii, lovi din nou, cu putere, ceva. Începu să dea la o parte pământul înnoroit din jur. Apoi, mâna în care ținea peria i se retrase brusc, din instinct. Era un cerc de păr deasupra unei sfere de os maroniu.

Sunetul îndepărtat al unui tunet străpunse tăcerea. Furtuna nu trecuse încă.

Îl auzi pe O'Shaughnessy trăgând aer în piept.

– Da? se auzi numaidecât vocea lui Pendergast.

– Am găsit un craniu.

– Săpați mai departe, vă rog.

Vocea lui Pendergast nu părea surprinsă.

Lucrând atentă cu peria, cu inima bubuindu-i deranjant de tare în piept, Nora dădu la o parte și mai mult pământ. Osul frontal apăru încet, apoi orbitele – cu o materie cleioasă încă prinsă de os. Un miros greu se ridică instantaneu, și Nora abia își putu reprima un impuls de a voma. De data asta, nu mai dezgropa un schelet de anasazi curat, îngropat cu mai bine de o mie de ani în urmă în pământ uscat și nisipos.

Își ridică totuși tricoul peste nas și gură și continuă. Descoperi o parte din osul nazal – o bucată de cartilaj încă se mai vedea în deschizătură. Apoi, când expuse și mandibula, zări o strălucire metalică.

– Descrie-mi, te rog! se auzi vocea slăbită a lui Pendergast, sfâșiind tăcerea din încăpere.

– Mai lasă-mă o clipă!

Nora perie de-a lungul oaselor cranio-faciale. După ce dezgoli toată fața, se lăsă în spate, pe călcâie.

– Ascultă! Avem craniul unui bărbat de vârstă adultă. Mai are încă păr și o parte din materia moale, probabil datorită mediului anaerobic în care s-a păstrat. Chiar sub maxilar sunt doi dinți de argint, parțial căzuți din falca superioară, atașați pe un fel de punte dentară foarte veche. Sub aceștia, chiar înăuntrul fălcii, văd o pereche de ochelari de aur, cu o lentilă din sticlă neagră, opacă.

– Ah! L-ai găsit pe Tinbury McFadden. Urmă o pauză, apoi Pendergast adăugă: Trebuie să continuăm. Mai sunt de găsit James Herny Perceval și Dumont Burleigh, membri ai academiei și colegi cu bunul nostru doctor Leng. Două persoane care au avut nenorocul să se numere printre confidenții lui J.C. Shottum. Cercul este complet.

– Ah, mi-am adus aminte! zise Nora. Mi-am amintit ceva azi-noapte, în timp ce săpam. Prima dată când l-am rugat pe Puck să-mi arate materialele legate de vitrina lui Shottum, mi-a spus, în trecere, că Shottum devenise foarte popular în ultima vreme. Nu am acordat prea mare atenție atunci acestui amănunt. Dar, după cele întâmplate, încep să mă întreb cine a...

Se opri.

– Cine s-a interesat de el înaintea noastră? îi termină Pendergast propoziția.

Dintr-odată, cineva zgâlțâi clanța.

Toți trei priviră într-acolo.

Clanța se zgâlțâia și se răsucea iar și iar.

Se auziră mai multe bătăi consecutive în ușă, umplând micuțul apartament. Urmă o pauză, apoi o a doua serie de izbituri violente.

O'Shaughnessy ridică privirea, ducându-și mâna la pistolul automat.

– Cine e?

O voce ascuțită de femeie se auzi de cealaltă parte a ușii.

– Ce întâmplă acolo? Ce miros ăsta? Ce face acolo? Deschide!

– E doamna Lee, spuse Nora ridicându-se în picioare. Proprietara.

Pendergast rămase nemișcat. Ochii lui spălăciți, ca de pisică, se întredeschiseră o clipă, apoi se închiseră la loc. Părea că se pregătea să tragă un pui de somn.

– Deschide! Ce întâmplă acolo?

Nora ieși din groapă și se îndreptă spre ușă.

– Care-i problema? întrebă cu o voce calmă.

O'Shaughnessy veni lângă ea.

– Problemă e mirosul. Deschide!

– Nu se simte nici un miros aici, spuse Nora. Probabil că vine din altă parte.

– Vine de aici, prin dușumea. Simțit toată noaptea. Și mult mai rău când apropiat de apartament. Deschide!

– Gătesc, atâta tot. Am luat lecții de bucătărie, dar nu cred că mă pricep prea bine și...

– Ăsta nu miros de gătit! Ăsta miros de rahat! Asta clădire oameni cumsecade. Eu chem poliție.

Încă o serie de bufnituri violente.

Nora se uită spre Pendergast care stătea întins, ca un cadavru, cu ochii închiși. Apoi se întoarse spre O'Shaughnessy.

– Vrea să vină poliția, spuse el ridicând din umeri.

– Dar nu ești în uniformă.

– Am insigna.

– Și ce-o să-i spui?

Bătăile continuau.

– Adevărul, desigur.

O'Shaughnessy se duse lângă ușă, desfăcu încuietorile și lăsă ușa să se deschidă de perete.

Femeia bondoacă și grasă rămase în ușă. Privirea îi alunecă pe lângă O'Shaughnessy. Văzu groapa uriașă din mijlocul sufrageriei, grămezile de pământ și de cărămizi din spate, partea superioară expusă a scheletului. O expresie de groază profundă îi schimonosi fața.

O'Shaughnessy deschise portofelul ca să-i arate insigna, dar femeia nu păru să-l observe. Privea transfigurată gaura din podea, scheletul care-i rânjea de pe fundul acesteia.

– Doamnă... Lee, parcă? Eu sunt sergent O'Shaughnessy de la Departamentul de Poliție din New York.

Femeia se holba în continuare, cu gura căscată.

– A avut loc o crimă în acest apartament, continuă O'Shaughnessy pe un ton oficial. Cadavrul a fost îngropat sub podea. Investigăm cazul. Știu că este un șoc. Îmi pare rău, doamnă Lee.

În sfârșit, femeia păru să-i remarce prezența. Se întoarse încet, uitându-se mai întâi la chipul lui, apoi la insignă, apoi la armă.

– Ce?

– O crimă, doamnă Lee. În apartamentul dumneavoastră.

Femeia privi din nou spre groapa uriașă. În fundul acesteia, scheletul stătea liniștit, învelit în giulgiul său de pământ. Lângă groapă, în pat, Pendergast stătea întins cu mâinile pe piept, nemișcat, părând, la rândul lui, un cadavru.

– Acum, doamnă Lee, trebuie să vă cer să vă întoarceți în liniște în apartamentul dumneavoastră. Nu spuneți nimănui nimic despre asta. Nu *chemați* pe nimeni. Încuiați bine ușa. Nu lăsați pe nimeni să intre, decât dacă vă arată o insignă ca asta. O'Shaughnessy îi împinse insigna sub nas. Ați înțeles, doamnă Lee?

Femeia dădu prostește din cap, cu ochii holbați.

– Acum, mergeți sus. Avem nevoie de douăzeci și patru de ore de liniște totală. După care, desigur, o să vină un număr mare de polițiști – medici legiști, experți judiciari. O să fie o nebunie. *Atunci* o să puteți vorbi. Deocamdată însă...

Duse un deget pe buze și mimă un *șșșșșșt*... exagerat.

Doamna Lee se întoarse și începu să urce scările, împiedicându-se. Se mișca încet, de parcă ar fi fost somnambulă. Nora auzi ușa de la etaj deschizându-se, apoi închizându-se. Apoi, totul se cufundă din nou în tăcere.

În mijlocul acestei tăceri, Pendergast deschise un ochi. Se uită mai întâi la O'Shaughnessy, apoi la Nora.

– V-ați descurcat bine, felicitări! zise el cu voce slabă.

Și un zâmbet stins îi apăru pe buze.

ȘAPTE

Când mașina de poliție în care se afla Sherwood Custer coti pe Doyers Street, căpitanul privi pe fereastră, cu sufletul la gură, grupul agitat de reporteri. Erau doar câțiva, însă Custer își dădea seama că erau cei mai răi dintre toți.

Noyes opri mașina în curbă, și Custer deschise portiera, trăgându-și corpul masiv afară, în stradă. De îndată ce se apropie de clădirea de cărămidă, reporterii începură să-l strige. Și iată-l și pe cel mai rău dintre toți – individul ăla, Smithback, sau cum l-o mai fi chemat, se certa cu un ofițer în uniformă care stătea pe trepte.

– Dar nu-i cinstit! striga el pe un ton indignat, cu o ditamai bucla exagerată atârnându-i pe frunte. Dacă pe *el* îl lași să intre, trebuie să mă lași și pe *mine!*

Ofițerul îi ignoră protestele și se dădu la o parte ca să-i permită lui Custer să treacă de banda galbenă care împrejmuia sena crimei.

– Domnule căpitan Custer! strigă reporterul, întorcându-se spre el. Comisarul Rocker a refuzat să discute cu presa. Ne puteți comenta dumneavoastră acest caz, vă rog?

Custer nu-i răspunse. „Comisarul", își repetă în minte. Comisarul fusese personal aici. Cu siguranță, avea să-l ardă zdravăn de data asta. „Nu deranja acel câine", așa îi spusese. Și Custer nu numai că-l trezise, dar îl mușcase de-a dreptul de fund. Din cauza lui O'Shaughnessy!

Îl puseră să semneze la ușă, și Custer intră, urmat numaidecât de Noyes. Coborâră repede la apartamentul de la subsol. De afară încă se mai auzeau strigătele de protest ale reporterului.

Primul lucru pe care îl observă Custer când intră în apartament fu o groapă mare și o movilă de pământ. Ca de obicei, erau fotografi, blițuri, medici legiști, un expert judiciar, băieții de la SOC[1]. Și era și comisarul.

Comisarul ridică privirea și îl văzu. O strâmbătură îi schimonosi fața.

– Custer! îl strigă, făcându-i semn cu capul.

– Da, domnule.

Custer înghiți în sec și scrâșni din dinți. „Asta era."

– Felicitări.

Custer înlemni. Sarcasmul lui Rocker nu era un semn bun. Și îl lua peste picior chiar aici, în fața tuturor...

Înțepeni.

– Îmi pare rău, domnule, a fost o operațiune complet neautorizată, de la început până la sfârșit. Și să știți că intenționez să mă ocup personal de...

Simți brațul comisarului strecurându-i-se pe după umăr și trăgându-l mai aproape. Îi simțea mirosul de cafea din respirație.

– Custer?

– Da, domnule?

– Te rog, ascultă și-atât! îi șopti superiorul. Nu vorbi. Nu am venit aici ca să-ți ascult scuzele. Am venit să-ți dau în sarcină această investigație.

Cu siguranță, era un semn foarte rău. Ce-i drept, mai căzuse el și altă dată victimă sarcasmului comisarului, dar niciodată în așa măsură. Nu în halul ăsta.

Custer clipi.

– Îmi pare sincer rău, domnule...

– Nu mă asculți, domnule căpitan.

Cu brațul încă încleștat în jurul umărului său, comisarul îl îndepărtă pe Custer de lângă oficialii de presă și-l trase în partea din spate a îngustului apartament.

– Am înțeles că omul tău, O'Shaughnessy, a fost cumva implicat în descoperirea acestui sit.

---

[1] Security Operations Center

– Da, și îi voi aplica sancțiuni drastice...

– Domnule căpitan, mă lași să termin?

– Da, domnule.

– Domnul primar m-a sunat de două ori în această dimineață. Este încântat.

– Încântat?

Custer nu-și dădea seama dacă și asta era tot o mostră de sarcasm, sau ceva și mai rău.

– Încântat. Cu cât atenția este distrasă de la noile crime, cu atât este mai bine pentru el. Crimele recente sunt foarte dăunătoare într-o campanie electorală. Îți mulțumește pentru această descoperire. Ești polițistul zilei. Pentru primar, cel puțin.

Tăcere. Lui Custer îi era clar că Rocker nu împărtășea pe deplin încântarea primarului.

– Carevasăzică, ne-am înțeles, domnule căpitan? Din acest moment, cazul este oficial al dumitale.

– Care caz?

Custer nu pricepea nimic. Deschideau o investigație oficială și în legătură cu vechile crime?

– Cazul Chirurgului.

Rocker dădu disprețuitor din mână, arătând înspre groapa plină de schelete.

– Asta nu-i nimic. Asta e arheologie. Ăsta nu e un caz.

– Exact. Vă mulțumesc, domnule, spuse Custer.

– Nu-mi mulțumi mie. Mulțumește-i primarului. A fost... *sugestia* lui să te ocupi dumneata de caz. Rocker își lăsă brațul să alunece de pe umărul lui Custer. Apoi se retrase un pas și-l măsură lung din priviri. Crezi că faci față, domnule căpitan?

Custer dădu din cap. Amorțeala începuse să se risipească.

– Prima chestiune de care trebuie să te ocupi este controlul daunelor. Povestea asta cu crimele din secolul trecut are să-ți aducă o zi, poate două. Apoi presa are să revină la cazul Chirurgului. Poate că primarului îi convine să vadă că atenția tuturor e îndreptată spre crimele astea vechi, dar, sincer, mie nu-mi place. O să-i dea idei criminalului la indigo, o să-l îmboldească să acționeze iar.

Arătă cu degetul în spate, peste umăr.

– L-am adus pe Bryce Harriman. Îl cunoști?

– Nu.

– Este cel care a identificat pentru prima dată ucigașul la indigo. Trebuie să-l ținem pe lângă noi, ca să-l putem controla. Îi dăm exclusivitate, dar filtrăm toate informațiile pe care le primește. Ai priceput?

– Da, domnule.

– Bun. E un băiat de treabă, dornic să se facă plăcut. Așteaptă în față. Nu uita – discuți numai despre crimele *vechi* și despre situl *ăsta.* Nu spui nimic despre Chirurg și despre acțiunile sale recente. Poate că publicul le confundă pe cele două, dar eu cu siguranță nu.

Custer se întoarse din nou spre camera de zi. Însă Rocker întinse o mână și-l opri.

– Și, domnule căpitan? După ce termini cu Harriman, îți sugerez să te-apuci de lucru la noua dumitale însărcinare. Treci *direct* la treabă. Prinde criminalul. Doar nu vrei să mai apară încă un cadavru, acum, când a devenit răspunderea dumitale, nu-i așa? După cum ți-am spus, n-ai decât puțin timp la dispoziție. Folosește-l bine!

– Da, domnule.

Rocker continua să-l privească intens de sub sprâncenele încruntate. Apoi mârâi ceva, clătină din cap și-i făcu semn lui Custer să o ia în fața lui.

Încăperea era, dacă așa ceva era posibil, chiar și mai aglomerată decât fusese cu câteva minute în urmă. La semnul comisarului, un bărbat înalt și zvelt ieși din umbră: ochelari cu rame groase, păr negru și lucios, jachetă de tweed, cămașă albastră în stil Oxford, pantofi cu șiret.

– Domnule Harriman? spuse Rocker. Dânsul este căpitanul Custer.

Harriman scutură bărbătește mâna căpitanului.

– E o plăcere să vă cunosc personal, domnule.

Custer îi răspunse la strângerea de mână. În ciuda faptului că nu avea, din instinct, încredere în presă, atitudinea acestui bărbat îi plăcea. „Domnule...“ Când fusese ultima oară când un reporter i se adresase cu „domnule“?

Comisarul privi sumbru de la un bărbat la celălalt.

– Acum, vă rog să mă scuzați, domnule căpitan. Trebuie să mă întorc la One Police Plaza.

Custer dădu din cap.

– Desigur, domnule.

Urmări umerii largi ai bărbatului dispărând prin ușă.

Noyes apăru dintr-odată în fața lui, cu mâna întinsă.

– Dați-mi voie să fiu primul care vă felicită, domnule.

Custer îi scutură mâna moale. Apoi, se întoarse la Harriman, care-i zâmbea din spatele ochelarilor, cu nodul cravatei de mătase conturându-i-se impecabil pe cămașa albastră. Un netot, fără îndoială. Însă un netot extrem de util. Dintr-odată, Custer își dădu seama că, acordându-i exclusivitatea acestui Harriman, scăpa și de celălalt reporter sâcâitor – cel a cărui voce încă se mai auzea din stradă. Îl mai încetinea, îl făcea să dispară o vreme din cale. Fu încântat să remarce cât de repede se adapta noii sale sarcini.

– Domnule căpitan Custer? spuse bărbatul, cu carnețelul pregătit.

– Da?

– Vă pot pune câteva întrebări?

Custer făcu un gest larg.

– Dă-i drumul!

OPT

O'Shaughnessy păși în anticamera biroului căpitanului, uitându-se, din reflex, după Noyes. Bănuia el destul de bine de ce voia Custer să-l vadă. Se întrebă dacă avea să vină cumva în discuție și subiectul prostituatei care-i dăduse două sute de dolari, așa cum se întâmpla de fiecare dată când acțiunile lui se dovedeau prea independente pentru gusturile cine știe cărui lingău. În mod normal, nu i-ar fi păsat. Avusese ani întregi la dispoziție să se obișnuiască. „Ironia e, își spuse, că măgăria are să se întâmple acum – tocmai acum când, în sfârșit, lucrez într-o anchetă în care chiar m-am implicat."

Noyes apăru de după colț, mestecând gumă, cu un vraf de hârtii în brațele pline de hârtii, cu buza inferioară veșnic udă atârnându-i bleagă, dezgolind un șir de dinți îngălbeniți.

– Oh, făcu el. Dumneata erai.

Lăsă hârtiile pe birou, se așeză tacticos pe scaun, apoi se aplecă spre microfon.

– A venit, spuse.

O'Shaughnessy se așeză, urmărindu-l pe Noyes. Întotdeauna mesteca guma asta cu aromă puternică și neplăcută, preferată de văduve și de alcoolici. I se simțea mirosul în tot biroul.

Zece minute mai târziu, căpitanul apăru în pragul ușii, ridicându-și pantalonii și băgându-și cămașa înăuntru. Își smuci bărbia înspre O'Shaughnessy, făcându-i semn că era gata să-l primească.

O'Shaughnessy îl urmă în birou. Căpitanul se cufundă în scaun. Îl țintui pe O'Shaughnessy cu o privire pe care și-o dorea dură, dar care nu reușea să fie decât otrăvită.

– Dumnezeule mare, O'Shaughnessy! Clătină încet capul dintr-o parte în alta, făcând să i se bălăngăne gușa. Doamne, Dumnezeule! Un moment de tăcere. Dă-mi raportul!

O'Shaughnessy trase adânc aer în piept.

– Nu.

– Cum adică, *nu*?

– Nu îl mai am. I l-am dat domnului agent special Pendergast.

Căpitanul îl privi fix pe O'Shaughnessy cel puțin un minut.

– I l-ai *dat* ticălosului ăluia?

– Da, domnule.

– Pot să te-ntreb de ce?

O'Shaughnessy nu răspunse imediat. Adevărul era că nu voia să i se ia cazul. Îi plăcea să lucreze cu Pendergast. Îi plăcea chiar foarte mult. Pentru prima oară în ani de zile stătea treaz nopțile gândindu-se la caz, încercând să îmbine piesele puzzle-ului, căutând până și în somn noi piste de investigație. Chiar și așa, nu avea de gând să pupe pe nimeni în fund. Spectacolul putea să înceapă.

– Mi l-a cerut. Pentru investigație. Dumneavoastră mi-ați spus să-l asist, și asta am făcut.

Gușa începu să tremure.

– O'Shaughnessy, mi se pare că ți-am explicat cât se poate de clar că trebuia doar *să te prefaci* că-l ajuți, nu să-l ajuți cu adevărat.

O'Shaughnessy încercă să își ia o mutră nedumerită.

– Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți, domnule.

Căpitanul se ridică din scaun cu un răcnet.

– Ba înțelegi foarte bine ce vreau să spun.

O'Shaughnessy rămase pe poziții, simulând acum și surpriză, pe lângă nedumerire.

– Nu, domnule, chiar nu înțeleg.

Gușa începu să tremure și mai tare de furie.

– O'Shaughnessy, impertinen... izbucni Custer. Apoi însă își înghiți cuvintele și încercă să se calmeze. Picături de sudoare începuseră

să i se adune deasupra buzelor groase. Trase aer în piept. Te suspend momentan din funcție.

„La naiba!"

– Pentru ce motiv?

– Nu începe! Știi bine pentru ce. Mi-ai încălcat ordinele directe, ai acționat pe cont propriu și l-ai ajutat pe agentul FBI, ai sfidat întregul departament – ca să nu mai spun că ai reușit să te *implici* și în excavarea aia de pe Doyers Street.

O'Shaughnessy știa prea bine ce consecințe avusese descoperirea lui pentru Custer. Îl scosese, o vreme, pe primar din atenția presei, și primarul îi mulțumise lui Custer dându-i pe mână investigația.

– Am urmat procedura, domnule, în întreaga mea relație cu agentul special Pendergast.

– Ai urmat-o pe dracu'! M-ai ținut tot timpul în întuneric, în ciuda nenumăratelor rapoarte pe care mi le tot trimiți și pe care știi prea bine că nu am timp să le citesc. Nu mi-ai cerut aprobarea când ai luat raportul medicului legist. Dumnezeule mare, O'Shaughnessy, eu ți-am dat o șansă aici, și tu n-ai făcut decât să mă sfidezi!

– O să înaintez o reclamație sindicatului meu, domnule. Și țin să vă atrag atenția că, în calitate de catolic practicant, mă simt jignit când vă aud folosind numele Mântuitorului pentru a-mi aduce profanări.

Custer rămase câteva clipe mut de uimire, și O'Shaughnessy văzu că era pe punctul de a ceda nervos. Spumega, înghițea în sec, își încleșta și-și descleșta pumnii.

– În ceea ce privește sindicatul dumitale, spuse în cele din urmă, n-ai decât să faci ce vrei. Cât despre cealaltă remarcă, n-aș crede să fii tu mai evlavios decât mine, derbedeu ipocrit! Eu unul merg la biserică. Lasă-ți imediat insigna și pistolul *aici* – lovi cu pumnul în masă – și mișcă-ți dosul ăla de irlandez afară din biroul meu! Du-te acasă și pune la fiert niște cartofi și niște varză. Ești suspendat până la finalizarea investigației de la Afaceri Interne. *Altă* investigație de la Afaceri Interne, țin să precizez. Iar, la întrevederea cu sindicatul, voi cere să fii suspendat din cadrul poliției. Având în vedere dosarul tău, nu cred că are să-mi fie prea greu.

O'Shaughnessy știa că nu era o amenințare nefondată. Își scoase insigna și pistolul și le aruncă pe rând pe birou.

– Asta este tot, domnule? întrebă cu cea mai calmă voce de care era în stare.

Cu un sentiment de satisfacție, văzu chipul lui Custer învinețindu-se din nou de furie.

– Dacă asta e tot? Nu e suficient? Ai face bine să te-apuci să-ți refaci CV-ul, O'Shaughnessy. Am auzit că McDonald's-ul din South Bronx caută polițiști de închiriat pentru tura din cimitir.

Când plecă, O'Shaughnessy observă că ochii lui Noyes – sclipind de satisfacție – îl urmăriră până la ușă.

Se opri pe treptele secției, orbit preț de-o clipă de lumina puternică. Se gândi de câte ori urcase și coborâse scările astea, îndreptându-se spre încă o patrulă inutilă sau mergând pentru a îndeplini vreo sarcină birocratică. I se părea ciudat că – în ciuda atitudinii lui nonșalante atent studiate – simțea mai mult decât o strângere de inimă. Pendergast și cazul lui vor trebui să se descurce fără el. Apoi oftă, ridică din umeri și coborî treptele. Cariera lui se sfârșise, și cu asta, basta.

Spre surprinderea lui, o mașină bine cunoscută – un Rolls-Royce Silver Wraith – tocmai aluneca încetișor în curbă. O siluetă invizibilă de pe bancheta din spate deschise portiera. O'Shaughnessy se apropie și-și strecură capul înăuntru.

– Am fost suspendat din funcție, îi spuse ocupantului locului din spate.

Pendergast, sprijinindu-se pe spătarul de piele, dădu din cap.

– Din cauza raportului?

– Da. Și nici greșeala aia pe care am făcut-o acum cinci ani nu mi-a fost de mare ajutor.

– Ce păcat pentru dumneata. Îmi cer scuze pentru rolul meu în toată această poveste. Dar urcă, te rog. Nu avem prea mult timp.

– N-ați auzit ce-am spus?

– Ba da. Acum lucrezi pentru mine.

O'Shaughnessy înțepeni.

– S-a aranjat totul. Hârtiile se completează chiar în timp ce vorbim. Din când în când, am nevoie de... consultanți.

Pendergast lovi cu mâna niște hârtii așezate pe banchetă, lângă el.

– E totul explicat aici. Poți semna contractul în mașină. Ne oprim la sediul FBI din oraș ca să-ți facem o legitimație cu fotografie. Nu e o insignă, mă tem, dar vei vedea că-ți va fi aproape la fel de utilă.

– Îmi pare rău, domnule Pendergast, dar ar trebui să știți că deschid...

– Știu deja totul. Urcă, te rog.

O'Shaughnessy urcă și închise portiera în urma lui, simțindu-se ușor amețit.

Pendergast făcu semn spre hârtii.

– Citește-le. Nu vei găsi nici o surpriză neplăcută. Cincizeci de dolari pe oră, minimum treizeci de ore pe săptămână garantate. Mai ai și beneficiile obișnuite și tot tacâmul.

– De ce faceți asta?

Pendergast îl privi blând.

– Fiindcă am văzut că poți face față provocării. Îmi trebuie un om care să aibă curajul de a-și susține convingerile. Te-am văzut cum lucrezi. Știi cum se trăiește pe stradă și poți să vorbești cu oamenii așa cum eu nu pot. Ești unul de-al lor. Eu nu sunt. În plus, nu mă pot descurca singur în cazul ăsta. Îmi trebuie cineva care să știe cum stă treaba la NYPD. Și dumneata ai capacitatea de-a manifesta compasiune. Nu uita, am văzut caseta. O să am nevoie de compasiunea asta.

O'Shaughnessy întinse mâna după acte, încă amețit. Apoi se opri.

– Cu o condiție, spuse el. Dumneavoastră știți mult mai multe decât lăsați să se vadă. Și nu-mi place să lucrez în întuneric.

Pendergast dădu din cap.

– Ai dreptate. E timpul să discutăm. Și, imediat ce semnezi documentele, acesta va fi următorul pas al colaborării noastre. Ți se pare cinstit așa?

– Da, e cinstit așa.

O'Shaughnessy luă hârtiile și le parcurse rapid.

Pendergast se întoarse spre șofer.

– La Federal Plaza, te rog, Proctor. Repede!

NOUĂ

Nora se opri în fața arcadei adânci, săpată în piatră, de culoarea nisipului, cu dungi cenușii. Deși fusese curățată recent, masiva intrare gotică părea veche și amenințătoare. Îi amintea Norei de Traitors' Gate[1] din Turnul Londrei. Aproape că se aștepta să vadă dinții de fier ai unei bariere-ghilotină, sclipind din tavan, vârfuri de săgeți ițindu-se printre crenelurile de deasupra, cazane cu smoală clocotită bolborosind amenințătoare...

La baza unui zid învecinat, în fața unui grilaj jos, de fier, Nora văzu resturile unor lumânări pe jumătate arse, petale de flori și fotografii vechi, în rame sparte. Arăta aproape ca un altar. Apoi își dădu seama că arcada aceea trebuia să fi fost intrarea prin care fusese împușcat John Lennon, iar ce vedea acum erau rămășițele ofrandelor lăsate încă de cei care rămăseseră fideli amintirii lui. Pendergast fusese și el înjunghiat undeva în apropiere, la doar câțiva zeci de metri în josul străzii. Privi în față. Dakota se înălța deasupra, cu fațada ei gotică încărcată de frontoane și cu ornamente de piatră. Nori negri alunecau pe lângă turnurile sumbre, adâncite în umbră. „Ce loc în care să trăiești!" își spuse Nora. Privi atentă în jur, cercetând împrejurimile cu o grijă care-i intrase în obișnuință de când ucigașul o urmărise prin arhivă. Dar nu văzu nici un semn evident de pericol. Se apropie de clădire.

---

[1] Poarta Trădătorilor, prin care intrau prizonierii dinastiei Tudor, atunci când erau întemnițați în turn. (n.tr.)

Lângă arcadă, într-o cabină largă, din bronz și sticlă, stătea un portar, privind fix și imperturbabil înspre Seventy-second Street, drept și mut ca o santinelă de la Buckingham Palace. Părea să nu-i remarce prezența. Când Nora păși însă sub arcadă, ajunse într-o fracțiune de secundă în fața ei – politicos, dar fără să zâmbească.

– Vă pot ajuta? o întrebă.

– Am o programare să-l văd pe domnul Pendergast.

– Numele dumneavoastră?

– Nora Kelly.

Paznicul dădu din cap, ca și cum ar fi așteptat-o.

– Coridorul dinspre sud-vest, zise el, dându-se la o parte și arătându-i drumul.

În timp ce intra în gang, îndreptându-se spre curtea interioară a clădirii, Nora îl văzu pe bărbatul de la pază întorcându-se în cabina lui și ridicând receptorul unui telefon.

Liftul mirosea a piele veche și a lemn lustruit. Urcă mai multe etaje, apoi se opri lent. Ușile se dădură în lături, lăsând să se vadă o intrare, cu o singură ușă de stejar în capătul îndepărtat. Ușa era deschisă, și în prag stătea agentul Pendergast, cu silueta-i subțire profilându-se fantomatic în lumina palidă.

– Cât mă bucur că ai putut veni, doctore. Kelly! spuse el cu vocea lui melodioasă, dându-se la o parte pentru a o pofti înăuntru.

Vorbele lui erau, ca întotdeauna, exagerat de curtenitoare, însă tonul îi trăda de această dată o notă de oboseală, aproape sumbră. „Nu și-a revenit încă pe deplin“, își spuse Nora. Părea slab, aproape cadaveric, iar chipul îi era chiar mai alb decât de obicei, dacă așa ceva era posibil.

Nora pătrunse într-o încăpere cu plafon înalt, fără ferestre. Privi curioasă în jur. Trei pereți fuseseră zugrăviți într-un roz întunecat, prevăzuți atât sus, cât și jos cu o ramă neagră. Al patrulea perete era în întregime din marmură neagră, și o pânză continuă de apă se scurgea din tavan în podea. La bază, unde apa se aduna liniștită într-un bazin, plutea un mănunchi de flori de lotus. Încăperea era cufundată în sunetul discret și plăcut al apei și învăluită de parfumul delicat al florilor. Nora zări apoi două mese negre, lăcuite. Pe una din ele era o tavă

plină cu mușchi proaspăt, din care se înălțau câțiva bonsai – arțari pitici, după cum arătau. Pe cealaltă masă, într-un cub de sticlă acrilică, craniul unei pisici era expus pe un suport cu mai multe brațe subțiri, asemănător unui păianjen. Apropiindu-se, Nora își dădu seama că, de fapt, craniul fusese sculptat dintr-o singură bucată de jad chinezesc. Era o lucrare de o infinită măiestrie și migală, cu piatra atât de subțire, încât arunca sclipiri diafane pe catifeaua neagră de la bază.

Așezat alături, pe una dintre multiplele canapele mici, de piele, era sergentul O'Shaughnessy, în haine civile. Își tot încrucișa și descrucișa picioarele, cu un aer de vădită stinghereală.

Pendergast închise ușa și se apropie parcă plutind de Nora, cu mâinile la spate.

– Te servesc cu ceva? Apă minerală? Vin?

– Nimic, mulțumesc.

– Atunci, vă rog să mă scuzați o clipă.

Și Pendergast dispăru printr-o ușă montată, aproape invizibil, într-unul dintre pereții de culoare trandafirie.

– Drăguț loc, i se adresă Nora lui O'Shaughnessy.

– Și n-ai văzut nici jumătate. De unde are atâția bani?

– Bill Smi... o fostă cunoștință de-a mea mi-a spus că ar fi o moștenire de familie veche. Produse farmaceutice, sau ceva de genul ăsta.

– Hmm...

Apoi tăcură amândoi, ascultând susurul apei. Câteva minute mai târziu, ușa se deschise din nou și capul lui Pendergast reapăru.

– Aveți, vă rog, amabilitatea să veniți cu mine? zise el.

Ieșiră pe ușă și îl urmară de-a lungul unui coridor întunecat. Majoritatea ușilor pe lângă care trecură erau închise, însă Nora zări o bibliotecă – plină de volume legate în piele și în pânză groasă, lângă ceva ce părea să fie un clavecin din lemn de trandafir – și o încăpere îngustă, cu pereții acoperiți de picturi în ulei, cam patru sau cinci pe un rând, în rame grele, strălucitoare. O altă încăpere fără ferestre avea pereți din hârtie de orez și rogojini japoneze pe jos. Era modest mobilată, aproape dezolantă, și – la fel ca restul camerelor – foarte slab luminată. Apoi Pendergast îi conduse într-o încăpere vastă, cu plafon

înalt, îmbrăcată în lambriu negru de nuc, trădând rafinament. Un șemineu de marmură, bogat ornamentat, domina partea din spate. Trei ferestre largi dădeau spre Central Park. În partea dreaptă, o hartă detaliată a Manhattanului din secolul al XIX-lea acoperea un perete întreg. O masă mare trona în centrul camerei. Pe aceasta erau câteva obiecte, așezate pe o învelitoare de plastic: o grămadă de cioburi de sticlă, o bucată de cărbune, o umbrelă putrezită și un bilet de tramvai, perforat.

Nu exista nici un loc unde să se poată sta. Nora se opri în fața mesei și-l urmări pe Pendergast înconjurând-o de câteva ori în tăcere, privind intens, ca un rechin care dă târcoale prăzii. În cele din urmă, agentul se opri și se uită mai întâi la ea, apoi la O'Shaughnessy. Privirea lui avea o intensitate, o obsesie chiar care o intimidau pe Nora, făcând-o să nu se simtă în largul ei.

Pendergast se întoarse spre harta cea mare, împreunându-și din nou mâinile la spate. Preț de câteva clipe, nu făcu decât să privească. Apoi începu să vorbească, încet, parcă pentru sine.

– Am aflat unde își desfășura doctorul Leng activitatea. Acum însă, ne confruntăm cu o întrebare și mai dificilă. Unde locuia? Unde anume, pe această insulă aglomerată, se ascundea bunul nostru doctor? Mulțumită domnișoarei Kelly, avem acum niște indicii care să ne ajute în căutarea noastră. Biletul de tramvai pe care l-ai găsit a fost perforat pe linia West Side Elevated. Putem, prin urmare, presupune că doctorul Leng locuia în West Side. Se întoarse spre hartă și, cu un marker roșu, trasă o linie pe Fifth Avenue, împărțind Manhattanul în două segmente. Cărbunele păstrează o cantitate unică de impurități în funcție de locul de unde a fost extras. Această bucată de cărbune provine de la o mină, acum abandonată, de lângă Haddonfield, New Jersey. Nu exista decât un singur distribuitor în Manhattan pentru acest cărbune – Clark & Sons. Zona lor de distribuție se întindea între 110th Street și 139th Street. Pendergast trasă două linii paralele de-a curmezișul Manhattanului, una pe 110th Street, alta pe 139th Street. Apoi, avem umbrela. O umbrelă de mătase. Mătasea este un material extrem de fin la atingere, însă la microscop prezintă o textură aspră, aproape zimțată. Când plouă, mătasea captează particule – îndeosebi

polen. Examinarea microscopică a umbrelei a arătat că aceasta era puternic impregnată cu polen de la o buruiană numită *Trismegistus gonfalonii,* cunoscută sub numele mai comun de calcea calului. Într-o vreme, creștea prin tot Manhattanul, dar până la 1900, arealul său ajunsese să se limiteze la malurile râului Hudson. Trasă încă o line roșie în jos, pe Broadway, apoi indică pătratul micuț care se formase. Pare, prin urmare, rezonabil să presupunem că doctorul Leng locuia la vest de această linie, la nu mai mult de o stradă de Hudson.

Puse capacul markerului, apoi se întoarse spre Nora și spre O'Shaughnessy.

– Aveți vreun comentariu până acum?

– Da, zise Nora. Ai spus că Clark & Sons livrau cărbune în partea superioară a orașului. Dar de ce a fost găsită bucata asta de cărbune în laboratorul din partea inferioară?

– Leng își ținea secret laboratorul. Nu putea cere să i se livreze cărbune acolo. Așa că este firesc să fi adus cu el cantități mici de cărbune, din propria locuință.

– Înțeleg.

Pendergast continua să o fixeze cu privirea.

– Altceva?

Încăperea rămase cufundată în tăcere.

– Atunci, putem presupune că doctorul Leng locuia pe Riverside Drive, între 110th Street și 139th Street, sau pe una dintre străzile apropiate, undeva între Broadway și Riverside Drive. În această zonă trebuie să ne concentrăm căutarea.

– Discutăm în continuare de sute, poate mii de clădiri de apartamente, spuse O'Shaughnessy.

– O mie trei sute cinci, mai exact. Și acum ajungem la cioburi.

Pendergast înconjură încă o dată masa în tăcere, apoi întinse mâna și ridică un fragment de sticlă între vârfurile învelite în cauciuc ale unei pensete. Ridică ciobul în lumină.

– Am analizat reziduurile de pe această sticlă. Fusese spălată cu mare grijă, dar, cu metodele moderne de azi, se pot detecta substanțe din a trilioana parte a unei particule. Am găsit un amestec foarte curios de elemente chimice pe această sticlă. Asemănătoare cu cele pe

care le-am descoperit pe cioburile adunate din camera mortuară. Un amestec destul de înfricoșător, când începi să-l descompui. Și am găsit un element chimic organic foarte rar, fosfocianat de aluminiu 1,2. Ingredientele pentru obținerea acestui produs nu puteau fi procurate decât din cinci farmacii din Manhattan la acea vreme, adică între 1890 și 1918, perioadă în care Leng pare să se fi folosit de laboratorul din oraș. Domnul sergent O'Shaughnessy mi-a fost de mare ajutor în reperarea respectivelor locații.

Făcu cinci puncte cu markerul pe hartă.

– Să presupunem mai întâi că doctorul Leng cumpăra substanțele chimice din locul cel mai convenabil. După cum vedeți, nici una dintre cele cinci farmacii nu este în apropierea laboratorului, așa că hai să speculăm că achiziționa produsele de undeva din apropierea casei din oraș. Putem astfel elimina cele două farmacii din East Side. Ne mai rămân trei în West Side. Însă aceasta de aici este prea în centru, așa că o putem elimina și pe ea.

Trasă câte un X deasupra a trei dintre cele cinci puncte.

– Am mai rămas cu două. Întrebarea e care e cea care ne interesează.

Din nou, întrebarea lui fu primită cu tăcere. Pendergast lăsă din mână bucata de sticlă și înconjură iar masa. Apoi se opri în fața hărții.

– Nu cumpăra de la nici una. O pauză. Fiindcă fosfocianatul de aluminiu 1,2 este o otravă foarte periculoasă. O persoană care cumpără așa ceva ar fi atras atenția. Așa că hai să presupunem mai bine că-și făcea cumpărăturile la magazinul *cel mai îndepărtat* de casa lui: de casa lui, de muzeu, de laborator. Dintr-un loc unde nu putea fi recunoscut. În mod clar, trebuie să fi fost aceasta, de aici, de pe East Twelfth Street. Farmacia New Amsterdam. Trasă o linie în jurul cercului. *De aici* își procura Leng substanțele chimice. Pendergast se răsuci pe călcâie și începu să meargă în sus și-n jos prin fața hărții. Printr-un mare noroc, se pare că New Amsterdam încă mai există și funcționează. S-ar putea să mai aibă înregistrări sau poate cineva își mai amintește ceva... Se întoarse spre O'Shaughnessy. O să te rog să investighezi. Vizitează locul și verifică toate registrele vechi. După

care caută bătrâni care au crescut în cartier, dacă trebuie. Acționează la fel ca în cazul unei investigații de poliție.

– Am înțeles, domnule.

Urmă un scurt moment de tăcere. Apoi Pendergast vorbi din nou:

– Sunt convins că doctorul Leng nu locuia pe nici una dintre străzile lăturalnice dintre Broadway și Riverside Drive. Locuia chiar pe Riverside Drive. Ar însemna să mai restrângem cercul de la peste o mie de clădiri la mai puțin de o sută.

O'Shaughnessy îi aruncă o privire nedumerită.

– De unde știi că Leng locuia pe Drive?

– Casele impunătoare erau toate pe Riverside Drive. Încă se mai văd – majoritatea au fost împărțite în apartamente sau sunt abandonate acum, dar încă mai există. Cel puțin o parte dintre ele. Chiar crezi că Leng ar fi locuit pe o stradă lăturalnică, unde erau casele celor din clasa de mijloc? Individul ăsta avea o mulțime de bani. Mă gândesc de ceva vreme la treaba asta. N-ar fi vrut un loc care să riște să fie, mai târziu, sufocat de construcții ulterioare. Și-ar fi dorit aer proaspăt și o priveliște frumoasă asupra râului. O priveliște care să nu poată fi vreodată blocată. Sunt *sigur* că asta ar fi vrut.

– Dar de ce ești așa de sigur? întrebă O'Shaughnessy.

Dintr-odată, Nora înțelese.

– Fiindcă se aștepta să rămână acolo mult, foarte mult timp.

În camera rece și spațioasă se lăsă tăcerea preț de câteva minute lungi. Un zâmbet slab și foarte atipic îi încreți fața lui Pendergast.

– Bravo! spuse el. Se duse la hartă și trasă o linie roșie pe Riverside Drive, de la 110th Street la 139th Street. *Aici* trebuie să-l căutăm pe doctorul Leng.

Urmă o liniște bruscă și stânjenitoare.

– Vrei să spui, *casa* doctorului Leng, zise O'Shaughnessy.

– Nu, răspunse Pendergast, vorbind răspicat. Vreau să spun pe doctorul *Leng*.

COADA CALULUI

UNU

Oftând din rărunchi, William Smithback Jr. se așeză în separeul de lemn din fundul localului Blarney Stone Tavern. Situată chiar vizavi de intrarea dinspre sud a Muzeului de Istorie Naturală din New York, taverna era în permanență populată de angajații instituției. Primise porecla de Oasele, din cauza predilecției proprietarului de a agăța oase de toate formele și mărimile pe orice suprafață disponibilă. Circula chiar o glumă printre angajații muzeului cum că, dacă poliția ar fi luat la examinat toate oasele de acolo, cel puțin jumătate din cazurile de dispariție din New York ar fi fost imediat soluționate.

Smithback petrecuse multe seri aici de-a lungul anilor, în compania caietelor cu notițe și a laptopului pătat cu bere, lucrând la diverse cărți: cartea lui despre crimele de la muzeu; continuare despre masacrul de la metrou. Întotdeauna simțise locul ăsta ca pe o casă departe de casă, ca pe un refugiu în calea necazurilor lumii. Și totuși, în această seară, nici măcar Oasele nu-i mai aducea nici o consolare. Își aminti niște cuvinte pe care le citise undeva – Brendan Behan, poate – despre o sete atât de puternică, încât arunca o umbră. Asta simțea el acum.

Fusese cea mai proastă săptămână din viața lui – de la îngrozitoarea poveste cu Nora, la interviul total nefolositor cu Fairhaven. Și, ca să-i pună capac, mai fusese și întrecut de afurisiții ăia de la *Post* – mai mult chiar, taman de Bryce Harriman, rivalul lui din totdeauna. Și-ncă de două ori! Mai întâi cu articolul despre turista ucisă din Central Park, apoi cu povestea despre oasele descoperite pe Doyers Street. La naiba,

era povestea *lui*. Cum reușise fraierul de Harriman să obțină exclusivitatea? Zău așa, ăsta nici măcar la gagică-sa nu avea exclusivitate! Pe cine cunoștea? Și când se gândea că el, Smithback, fusese ținut afară, la grămadă cu ceilalți, în vreme ce Harriman avusese parte de tratament preferențial de lux și primise pe tavă povestea chiar din interior... La naiba, avea nevoie de ceva de băut!

Chelnerul cu urechile clăpăuge se apropie; trăsăturile de buldog ale bărbatului îi erau lui Smithback aproape la fel de familiare ca propria figură.

– Ca de obicei, domnule Smithback?

– Nu. Aveți Glen Grant de cincizeci de ani?

– La treizeci și șase de dolari, îi răspunse chelnerul într-o doară.

– Adu-l încoa'! Vreau să beau ceva potrivit cu felul în care mă simt.

Chelnerul dispăru în atmosfera întunecată, învăluită în fum. Smithback se uită la ceas și privi iritat în jur. Ce-i drept, el întârziase zece minute, dar se părea că O'Shaughnessy întârzia și mai mult. Nu suporta indivizii care întârziau mai mult decât el, în aceeași măsură în care nu-i suporta pe cei care ajungeau la fix.

Chelnerul reapăru cu un pahar cu picior, îngustat spre gură, pe fundul căruia se zăreau doi centimetri de lichid de culoarea chihlimbarului. Îl așeză ceremonios în fața lui Smithback.

Smithback ridică paharul la nas, învârti de câteva ori lichidul, trase în nări aroma de malț, fum și apă proaspătă care, așa cum spuneau scoțienii, trecuse prin turbă și peste granit. Deja se simțea mai bine. Când coborî paharul, îl zări în față pe Boylan, proprietarul, întinzând peste bar un Back-and-Tan[1], cu un braț care părea să fi fost făcut dintr-o frunză de tutun pentru mestecat. Și în spatele lui Boylan era O'Shaughnessy; tocmai intrase și privea în jur. Smithback îi făcu semn, întorcându-și privirea de la costumul ieftin, de poliester, care practic sclipea, în ciuda luminii slabe și a fumului de țigară. Cum putea un bărbat care se respecta să poarte așa ceva?

– Salutare! zise Smithback într-o lamentabilă încercare de accent irlandez, în clipa când O'Shaughnessy se apropie.

[1] Băutură făcută dintr-un amestec de bere blondă și brună (n.tr.)

– Să trăiești, îi răspunse acesta, strecurându-se de cealaltă parte a separeului.

Chelnerul apăru din nou, ca prin farmec, înclinându-se respectuos.

– La fel pentru domnul, spuse Smithback, apoi adăugă. Tot din ăsta, de doisprezece ani.

– Desigur, spuse chelnerul.

– Ce este? întrebă O'Shaughnessy.

– Glen Grant. Scotch dintr-un singur malț. Cel mai bun din lume. Fac cinste.

O'Shaughnessy rânji.

– Ce? Îmi bagi cu forța pe gât o băutură de prezbiterieni? E ca și când ai asculta Verdi în traducere. Prefer Powers.

Smithback se strâmbă.

– Porcăria aia? Crede-mă, whisky-ul irlandez e mai bun pentru degresarea motoarelor decât pentru băut. Irlandezii sunt scriitori mai buni, scoțienii, băutori de whisky mai buni.

Chelnerul dispăru și se întoarse cu un al doilea pahar. Smithback așteptă în timp ce O'Shaughnessy mirosi, se trase în spate, apoi luă o sorbitură.

– Merge, zise el după o clipă.

În timp ce-și consumau în tăcere băuturile, Smithback îi aruncă o privire furișă polițistului din fața lui. Până acum, nu obținuse mai nimic de pe urma înțelegerii lor, deși el, unul, îi livrase o grămadă despre Fairhaven. Și totuși, ajunsese să-i fie simpatic tipul: O'Shaughnessy avea o perspectivă laconică, cinică, ba chiar fatalistă asupra vieții, pe care Smithback o înțelegea pe deplin.

Oftă și se lăsă pe spate.

– Și? Ce mai e nou? îl întrebă pe irlandez.

Chipul lui O'Shaughnessy se înroși dintr-odată.

– M-au dat afară.

Smithback sări ca ars.

– Ce? Când?

– Ieri. Nu m-au concediat de-a binelea. Nu încă. M-au trecut în suspendare administrativă. Deschid o investigație. Îi aruncă brusc o privire tăioasă. Asta rămâne între noi.

Smithback se lăsă iar pe spate.

– Desigur.

– Am o audiere săptămâna viitoare, la comisia sindicatului, dar nu cred să am mari șanse.

– Dar de ce? Fiindcă ai acționat din proprie inițiativă?

– Custer e nervos. O să aducă-n discuție o poveste mai veche. O mită pe care am luat-o acum cinci ani. Asta, împreună cu insubordonarea și nerespectarea ordinelor, o să fie îndeajuns ca să mă-nfunde.

– Umflat nenorocit!

Urmă un nou moment de tăcere. „S-a dus naibii și sursa asta, zise Smithback în sinea lui. Păcat. E băiat de treabă."

– Lucrez pentru Pendergast acum, adăugă O'Shaughnessy cu voce foarte înceată, strângând paharul între palme.

De data asta, șocul era și mai mare.

– Pentru Pendergast? Cum așa?

Poate că nu era încă totul pierdut.

– Avea nevoie de un om de încredere. Cineva care să bată străzile, să ia pulsul lucrurilor. Cel puțin așa mi-a spus. Mâine trebuie să mă duc în East Village și să văd care-i treaba cu un magazin de unde Pendergast crede că își cumpăra Leng substanțele chimice.

– Isuse!

Ei, asta da schimbare de situație! O'Shaughnessy lucra pentru Pendergast, nu mai era îngrădit de regulamentul de la NYPD care-i interzicea să discute cu presa. Poate că era chiar mai bine ca înainte.

– Dacă afli ceva, îmi spui și mie? întrebă Smithback.

– Depinde.

– De ce?

– De ce poți face tu pentru noi cu acel *ceva*.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Ești reporter, nu? Faci cercetări?

– Mai bine decât îți închipui. De ce? Ai nevoie să te ajut cu ceva?

Dintr-odată, Smithback își mută privirea.

– Nu cred că Nora ar fi de acord cu asta.

– Nora nu știe. Și nici Pendergast.

Smithback își întoarse din nou privirea spre el, surprins. Însă O'Shaughnessy nu părea să aibă de gând să mai adauge ceva pe tema asta. „N-are rost să încerc să scot cu forța ceva de la el, își zise Smithback. O să aștept până când o să vrea el să-mi spună."

Schimbă subiectul.

– Cum ți s-a părut dosarul meu despre Fairhaven?

– Gras. Foarte gras. Mersi.

– Mă tem că nu e mare lucru acolo.

– Pendergast a părut mulțumit. Mi-a spus să te felicit.

– Pendergast e un om bun, zise Smithback prevăzător.

O'Shaughnessy dădu din cap și sorbi din băutură.

– Dar îți lasă mereu impresia că știe mai multe decât spune. Zice mereu că trebuie să avem grijă, că viețile ne sunt în pericol... Dar nu spune niciodată nimic clar. După care, ca din senin, aruncă bomba. Miji ochii. Și aici intervii tu.

„Asta era."

– Eu?

– Vreau să faci niște săpături. Să afli ceva pentru mine.

Un moment de ezitare.

– Vezi tu, mă tem că rana l-a afectat pe Pendergast mai tare decât credeam. A venit cu o teorie absurdă. Atât de absurdă, încât, atunci când mi-a spus-o, mi-a venit să mă ridic și să plec.

– Da?

Smithback sorbi nonșalant din pahar, mascându-și cu mare grijă interesul. Știa el prea bine în ce se puteau transforma „teoriile absurde" ale lui Pendergast.

– Da. Vreau să spun, îmi place cazul ăsta și n-aș vrea să mă retrag din el. Dar nu pot să lucrez cu așa o prostie!

– Te înțeleg. Și care-i teoria asta a lui Pendergast?

O'Shaughnessy ezită din nou, mai mult de data asta. Era evident că nu știa ce să facă.

Smithback scrâșni din dinți. „Mai ia-i ceva de băut!"

Îi făcu semn chelnerului.

– Încă o rundă, te rog!

– Pentru mine, un Powers.

– Cum vrei tu. Tot din partea mea.

Așteptară să vină băuturile.

– Cum merge cu ziarul? întrebă O'Shaughnessy.

– Prost. Mi-am luat-o de la *Post.* De două ori.

– Am băgat de seamă.

– Aș avea nevoie de un pic ajutor, Patrick. Telefonul pe care mi l-ai dat în legătură cu Doyers Street a fost un gest drăguț, dar n-am reușit să intru.

– Hei, eu ți-am dat pontul. De tine depinde cum ajungi înăuntru.

– Cum a obținut Harriman exclusivitatea?

– Nu știu. Tot ce știu e că pe tine nu te suportă. Te consideră vinovat de declanșarea crimelor la indigo.

Smithback clătină din cap.

– Probabil c-o să mă dea afară.

– Doar nu fiindcă ți-au suflat o dată povestea!

– De două ori. Și, Patrick, nu fi așa naiv! Ăștia vor sânge. Ori arzi pe cineva, ori te-ai ars.

Cuvintele acestea nu avură chiar impactul pe care contase Smithback, însă mesajul era destul de clar.

O'Shaughnessy râse trist.

– Păi, cam tot așa e și la mine. Chipul i se întunecă. Dar știu cum e să te simți pus la zid.

Smithback se aplecă spre el, conspirativ. Era timpul să forțeze nițel nota.

– Ei? Și care-i teoria lui Pendergast?

O'Shaughnessy luă o sorbitură de whisky. Păru să se decidă, în sinea lui.

– Dacă-ți spun, promiți să-ți folosești resursele ca să afli dacă există vreo șansă să fie adevărat?

– Desigur. O să fac tot ce pot.

– Și vei păstra totul pentru tine? Nu scrii nici un articol – cel puțin nu deocamdată?

Chestia asta duru, însă Smithback reuși să dea din cap în semn de aprobare.

– Bine. Oricum, n-ai avea cum să publici așa ceva. E o aberație totală.

Smithback dădu din cap.

– Înțeleg.

Suna din ce în ce mai bine.

O'Shaughnessy îl privi intens.

– Pendergast crede că individul ăla, Leng, încă mai trăiește. Crede că a reușit să-și prelungească viața.

Smithback rămase împietrit. Simți un șoc de dezamăgire.

– La dracu', Patrick, asta chiar că e absurd! E o nebunie!

– Ți-am spus.

Smithback simți un val de disperare. Era mai rău decât nimic. Pendergast întrecuse orice măsură. Toată lumea știa că aveau de-a face cu un ucigaș la indigo. Cum să mai fie Leng în viață după un secol și jumătate? Povestea pe care o căuta el părea să se îndepărteze din ce în ce mai mult. Își sprijini capul în mâini.

– Cum?

– Pendergast crede că examinarea oaselor din Doyers Street, raportul de autopsie din Catherine Street și rezultatele autopsiei lui Doreen Hollander prezintă toate exact același tip de urme.

Smithback continua să clatine din cap.

– Așadar, Leng a ucis în tot acest timp – cât mai exact? O sută și treizeci de ani?

– Așa zice el. Crede că individul încă mai locuiește pe undeva pe Riverside Drive.

Preț de câteva clipe, Smithback nu spuse nimic, jucându-se doar cu chibriturile. Pendergast avea nevoie de o vacanță lungă.

– A pus-o pe Nora să cerceteze registrele, să vadă care dintre clădirile de dinainte de 1900 nu au fost transformate în apartamente. Să caute acte de proprietate care nu au mai fost atestate de foarte, foarte mult timp. Chestii de genul ăsta. Să-i ia urma lui Leng.

„Pierdere de vreme, își zise Smithback. Ce se întâmplă cu Pendergast?" Luă încă o sorbitură, dar nu mai simți gustul băuturii.

– Nu uita ce mi-ai promis. O să verifici? Verifică necrologurile, caută prin vechile ediții de la Times, încearcă să găsești ceva. Vezi dacă există vreo șansă ca Pendergast să aibă dreptate.

– Sigur, sigur...

„Isuse, ce bătaie de joc!“ Lui Smithback îi părea rău acum că acceptase înțelegerea. Nu însemna decât să piardă și mai mult timp.

O'Shaughnessy păru ușurat.

– Mulțumesc.

Smithback vârî chibriturile în buzunar și goli paharul. Îi făcu semn chelnerului.

– Cât îți datorăm?

– Nouăzeci și doi de dolari, spuse bărbatul, pe un ton trist.

Ca de obicei, nu-i prezentă nici o notă. Smithback era sigur că o bună parte din sumă intra direct în buzunarul chelnerului.

– Nouăzeci și doi de dolari!?! strigă O'Shaughnessy. Cât ai băut înainte să vin eu?

– Nimic din ce e bun în viață nu e ieftin, Patrick, zise Smithback pe un ton amar. Și principiul ăsta se aplică îndeosebi whisky-ului dintr-un singur malț.

– Gândește-te câți copii mor de foame!

– Gândește-te câți ziariști mor de sete! Data viitoare, faci tu cinste. Mai ales dacă-mi mai vii cu încă vreo poveste așa sărită.

– Eu ți-am spus. Și sper că n-o să te deranjeze să bei Powers. N-ai să prinzi vreodată un irlandez așa prost să achite o notă ca asta. Doar scoțienii au tupeul să ceară atâția bani pe băutură.

Smithback o apucă pe Columbus Avenue, cufundat în gânduri. Dintr-odată, se opri. Deși teoria lui Pendergast era ridicolă, îi dăduse totuși o idee. Cu toată zarva creată în jurul criminalului la indigo și a descoperirii din Doyers Street, nimeni nu se mai gândise să continue povestea lui Leng. Cine fusese? De unde venise? Unde-și obținuse diploma în medicină? Ce legătură avusese cu muzeul? Unde locuise?

Ei da, asta era o pistă bună.

Un articol despre doctorul Enoch Leng, ucigașul în masă. Da, da, asta era! O poveste ca asta ar fi putut să-i salveze pielea la *The Times*.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai încântat. Individul ăsta îl precedase pe Jack Spintecătorul. „Enoch Leng: portretul primului criminal în serie al Americii." Ar fi putut fi coperta pentru *Times Sunday Magazine*. Prindea doi iepuri dintr-odată: făcea cercetările pe care i le promisese lui O'Shaughnessy în timp ce aduna informații despre Leng. Și nu trăda încrederea nimănui, desigur – fiindcă, odată ce avea să determine momentul morții lui Leng, teoria absurdă a lui Pendergast s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Simți un fior brusc de teamă. Dacă Harriman începuse deja să cerceteze și el povestea lui Leng? Trebuia să se apuce de treabă numaidecât. Cel puțin avea un avantaj în fața lui Harriman: era as la cercetări! Avea să înceapă la arhiva de redacție – să caute informații aparent neînsemnate referitoare la Leng, la Shottum sau la McFadden. Și avea să se uite și după alte crime cu stilul de operare al lui Leng: cu disecarea coloanei vertebrale. Cu siguranță, Leng ucisese mai mulți oameni decât fuseseră găsiți la adresele de pe Catherine și Doyers Street. Poate că unele dintre aceste crime mai vechi fuseseră descoperite și ajunseseră să fie menționate în ziare.

Mai era apoi arhiva muzeului. Ajunsese să o știe pe dinafară, din timpul proiectelor lui anterioare. Leng avusese legătură cu muzeul. Cu siguranță, exista acolo o adevărată mină de aur de informații, dacă știai unde să cauți.

Și mai exista un avantaj: poate ar fi reușit să afle pentru Nora unde locuise Leng. Un asemenea gest mărunt le-ar fi putut redresa relația. Și, cine știe? Poate ar fi creat noi piste și pentru investigația lui Pendergast.

În cele din urmă, se părea că întâlnirea cu O'Shaughnessy nu fusese chiar un eșec total.

DOI

„East Twelfth Street este o stradă tipică din East Village“, remarcă O'Shaughnessy în timp ce intra de pe Third Avenue: un amestec de punkeri, de poeți aspiranți, de hipioți întârziați și de bătrâni, cărora le lipseau fie energia, fie banii să se mute de-acolo. Strada se mai îmbunătățise nițel în ultimii ani, dar mai erau încă o sumedenie de clădiri părăginite amestecate printre magazine, baruri și vânzători de discuri vechi. Încetini pasul și începu să privească oamenii care treceau pe lângă el: turiști plini de aere de superioritate, veniți să vadă „lumea de jos“; rockeri și punkeri îmbătrâniți, cu părul tocit și colorat în violet; artiști cu blugii murdari de culori, cărându-și pânzele după ei; extremiști drogați, cu părul ras și îmbrăcați în costume de piele din care le atârnau tot felul de simboluri cromate. Păreau să-l ocolească: nimic nu iese mai tare în evidență pe o stradă din New York decât un ofițer de poliție în haine civile, fie el chiar și suspendat și aflat sub investigație.

O'Shaughnessy zărea un magazin fix în față. Era doar o gaură în zid, din cărămidă vopsită în negru, înghesuită între plăcile de gresie ce păreau să se scufunde sub nenumărate straturi de graffiti. Vitrina magazinului era acoperită de un strat gros de praf și încărcată până sus cu o sumedenie de cutii și de exponate atât de vechi și de decolorate, încât etichetele deveniseră indescifrabile. Câteva litere murdare și unsuroase, cocoțate deasupra vitrinei, alcătuiau cuvintele: Farmacia New Amsterdam.

O'Shaughnessy se opri să examineze partea din față a magazinului. Era greu de crezut că o asemenea relicvă reușise să supraviețuiască, atâta vreme cât un Duane Reade[1] era deschis chiar pe strada adiacentă. Nimeni nu părea să intre sau să iasă. Era un loc mort.

O'Shaughnessy înaintă și se apropie de ușă. Văzu o sonerie și un anunț pe care scria „Primim doar bani gheață". Apăsă butonul și auzi bâzâit undeva departe, în adâncul clădirii. Pentru mult timp, acesta fu singurul sunet. Apoi se auziră niște pași apropiindu-se. O cheie se întoarse în broască, ușa se deschise și un bărbat apăru în fața lui. O'Shaughnessy bănui că era un bărbat: avea capul chel și lucios ca o bilă și purta haine masculine, dar trăsăturile feței aveau un fel de neutralitate stranie, care făcea ca sexul omului să fie greu de determinat cu exactitate.

Fără nici un cuvânt, persoana se răsuci pe călcâie și dispăru din nou înăuntru. O'Shaughnessy o urmă, privind curios în jur. Se așteptase să găsească o farmacie veche, cu rafturi de lemn pline de cutii de aspirină și de alifii. În loc de asta, magazinul era un adevărat depozit de cutii așezate una peste alta, pline de praf și de pânze de păianjen. Înăbușindu-și tusea, O'Shaughnessy înaintă pe o cărare întortocheată până în fundul încăperii. Aici găsi o casă de marcat, o idee mai puțin prăfuită decât restul magazinului. Persoana care-i deschisese se așezase în spatele acesteia. Mai multe cutii mici, de lemn, erau așezate una peste alta până la înălțimea umărului, în spatele vânzătorului. O'Shaughnessy mijii ochii și încercă să citească etichetele de hârtie strecurate în chenarele de alamă de pe fiecare cutie: amarant, nux vomica, urzică, verbină, helleborus, mătrăgună, narcisă, traista ciobanului, trifoi perlat. Pe un perete adiacent erau sute de recipiente de sticlă și, sub acestea, mai multe rânduri de cutii pe care cineva notase cu un marker roșu simboluri chimice. O carte intitulată *Știința plantelor* se afla pe tejghea.

Bărbatul – i se părea mai ușor să-l considere bărbat – se uita la O'Shaughnessy, așteptând ca acesta să vorbească.

---

[1] Lanț de farmacii din New York având numeroase magazine în zonele intens populate din Manhattan. (n.red.)

– Patrick O'Shaughnessy, consultant FBI, spuse acesta, întinzând legitimația pe care i-o făcuse Pendergast. Aș dori să vă pun câteva întrebări, dacă-mi permiteți.

Bărbatul privi cu atenție legitimația, și, preț de-o clipă, O'Shaughnessy crezu c-avea să-i conteste autenticitatea. Însă vânzătorul nu făcu decât să ridice din umeri.

– Ce fel de oameni vin în magazinul dumneavoastră?

– În special practicanții *wicca,* răspunse bărbatul, și chipul i se schimonosi.

– *Wicca?*

– Da, *wicca.* Așa își spun acum.

Dintr-odată, O'Shaughnessy înțelese.

– Vrei să spui vrăjitoare!

Bărbatul dădu din cap.

– Altcineva? Doctori, de exemplu?

– Nu, nimeni de genul ăsta. Mai vin chimiști pe aici. Uneori și pasionați de botanică. Indivizi care caută suplimente curative.

– Aveți vreun client care se îmbracă cu haine de modă veche, cu un stil mai bizar?

Bărbatul făcu un gest vag înspre East Twelth Street.

– *Toți* se îmbracă foarte bizar.

O'Shaughnessy se gândi o clipă.

– Investigăm o serie de crime vechi, petrecute cam pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. Aș vrea să știu dacă mai aveți registre din acea perioadă pe care le-aș putea examina, liste de clienți sau altceva de genul ăsta.

– Poate, spuse bărbatul.

Avea vocea ascuțită și sugrumată.

Răspunsul acesta îl luă pe O'Shaughnessy prin surprindere.

– Cum adică?

– Magazinul a ars până la temelii în 1924. După ce a fost reconstruit, bunicul meu – el conducea pe atunci afacerea – a început să țină toate documentele într-un seif rezistent la foc. După ce a preluat magazinul, tata nu a mai folosit prea mult seiful. De fapt, nu a făcut

decât să păstreze acolo niște obiecte care i-au aparținut bunicului. S-a stins din viață acum trei luni.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse O'Shaughnessy. Cum a murit?

– Atac cerebral, mi s-a spus. Oricum, la câteva săptămâni după asta, a venit la mine un dealer de antichități. S-a uitat prin magazin, a cumpărat câteva piese de mobilier. Când a văzut seiful, mi-a oferit o grămadă de bani în cazul în care găsea acolo ceva cu valoare istorică. Așa că l-am spart.

Bărbatul pufni.

– Dar n-am găsit mare lucru. Sincer să vă spun, speram să dau peste niscaiva monede de aur sau acțiuni vechi. Individul a plecat dezamăgit.

– Și ce era înăuntru?

– Hârtii. Registre. Chestii de genul ăsta. De-asta v-am spus că e posibil.

– Pot să văd seiful?

Bărbatul ridică din umeri.

– De ce nu?

Seiful se afla într-o încăpere din fund, slab luminată, printre stative de cutii mucegăite și lăzi putrezite de lemn. Era înalt cam până în dreptul umărului și confecționat din metal gros, de culoare verde. O gaură cilindrică sclipea în locul de unde fusese scos mecanismul de închidere.

Bărbatul deschise ușa, apoi se dădu la o parte, lăsându-l pe O'Shaughnessy să se apropie. Acesta se așeză în genunchi și privi înăuntru. Adevărate valuri de praf se ridicau în aer. Conținutul seifului era cufundat în umbră.

– Puteți să mai aprindeți niște lumini? întrebă O'Shaughnessy.

– Nu pot. Astea sunt toate.

– Aveți o lanternă la îndemână?

Bărbatul clătină din cap.

– Stați o clipă!

Bărbatul dispăru și se întoarse un minut mai târziu aducând o lumânare ascuțită montată într-un sfeșnic de alamă.

„Isuse, e incredibil!" își zise O'Shaughnessy. Acceptă însă lumânarea mormăind un „mulțumesc" și o introduse înăuntrul seifului.

Având în vedere cât era de mare, seiful era relativ gol. O'Shaughnessy mișcă lumânarea în jur, inventariind în minte conținutul. Un vraf de ziare vechi într-un colț; mai multe hârtii îngălbenite, legate în pachete mici; mai multe rânduri de registre cu un aspect foarte vechi; două volume ce păreau mai recente, legate în plastic roșu aprins; vreo șase cutii de pantofi cu niște date mâzgălite pe ele.

O'Shaughnessy lăsă lumânarea pe fundul seifului și apucă nerăbdător registrele vechi. Primul pe care îl deschise nu era decât un inventar pentru anul 1925: pagină după pagină de obiecte, scrise în grabă. Celelalte volume erau asemănătore: inventare semestriale, terminându-se în 1942.

– Când a preluat tatăl dumneavoastră magazinul? întrebă O'Shaughnessy.

Bărbatul se gândi o clipă.

– În timpul războiului. Prin '41 sau '42.

„Desigur", își zise O'Shaughnessy. Puse la loc registrele și răsfoi teancul de ziare. Nu găsi nimic, doar și mai mult praf.

Mută lumânarea mai într-o parte și, încercând să-și reprime un sentiment de dezamăgire din ce în ce mai puternic, luă teancurile de hârtii vechi. Erau numai chitanțe și facturi de la furnizori, acoperind aceeași perioadă: din 1925 până în 1942. Cu siguranță, se potriveau cu inventarele din registre.

Volumele din plastic roșu erau, evident, mult prea recente ca să prezinte vreun interes. Mai rămâneau doar cutiile de pantofi. „O ultimă șansă." O'Shaughnessy luă cutia de pantofi din vârful teancului, suflă praful de pe capac și o deschise.

Nu găsi înăuntru decât hârtii referitoare la impozite.

„La naiba!" zise O'Shaughnessy în sinea lui, punând la loc cutia. Alese o alta, la întâmplare, și o deschise. Același lucru.

O'Shaughnessy se lăsă pe călcâie, cu lumânarea într-o mână și cutia de pantofi în cealaltă. „Nu-i de mirare că dealerul de antichități a plecat cu mâna goală, își zise. Ei, cel puțin am încercat."

Cu un oftat, se întinse să pună la loc cutia. În timp ce făcea asta, aruncă din nou o privire dosarelor de plastic roșu. Era ciudat:

bărbatul spusese că tatăl lui nu folosise seiful decât ca să depoziteze niște lucruri de-ale bunicului. Dar plasticul era o invenție recentă, nu? Cu siguranță, nu apăruse încă în 1942. Curios, ridică un volum și îl deschise.

Înăuntru, văzu o pagină aproape neagră, plină de notații scrise de mult, de mână. Hârtia era acoperită de cenușă, parțial arsă, cu marginile fărâmițate.

O'Shaughnessy privi în jur. Proprietarul magazinului se îndepărtase și cotrobăia printr-o cutie de carton.

Cu gesturi rapide, O'Shaughnessy scoase ambele volume de plastic din seif. Apoi stinse lumânarea și se ridică.

– Mă tem că n-am găsit nimic interesant, zise el, ridicând în același timp cele două volume cu un aer de prefăcută nepăsare. Dar, ca o simplă formalitate, aș vrea să iau aceste două dosare la birou, pentru o zi sau două. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur. Am scăpa, și eu și dumneavoastră, de foarte multă bătaie de cap: o grămadă de hârtii, ordine judecătorești, chestii de genul ăsta.

– Ordine judecătorești? făcu bărbatul, cu o expresie de vădită îngrijorare pe chip. Sigur, sigur. Păstrați-le cât doriți.

Ieșit din nou în stradă, O'Shaughnessy se opri să-și scuture praful de pe el. Se întunecase a ploaie și luminile începuseră să se aprindă în apartamentele și cafenelele de la stradă. Bubuitul unui tunet îndepărtat se auzi preț de câteva clipe peste zumzetul traficului. O'Shaughnessy își ridică gulerul hainei și-și strecură grijuliu dosarele sub braț, apucând-o în pas grăbit înspre Third Avenue.

De pe trotuarul opus, ascuns în umbra unei scări de bloc, un bărbat îl urmări pe O'Shaughnessy plecând. Apoi ieși în stradă – pălărie cu boruri rotunde, pardesiu lung și negru, un baston cu care lovea ritmic asfaltul – și, după ce privi cu băgare de seamă în dreapta și-n stânga, traversă încet, îndreptându-se spre Farmacia New Amsterdam.

TREI

Bill Smithback iubea arhiva cotidianului *New York Times:* o încăpere înaltă și răcoroasă, cu șiruri de etajere de metal care gemeau sub greutatea volumelor legate în piele. Iar în acea dimineață, încăperea era pustie. Arareori mai era folosită de alți reporteri, care preferau să acceseze edițiile digitale online, însă acestea nu mergeau decât până cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Sau, dacă era necesar, mașinile cu microfilm, care erau destul de păcătoase, dar relativ rapide. Cu toate acestea, lui Smithback i se părea că nu exista nimic mai interesant sau mai curios de util decât să iei la mână vechile pagini veritabile. Găseai adesea informații aparent neînsemnate în numere succesive – sau în paginile adiacente – pe care le-ai fi ratat dacă apelai la microfilm.

Când îi prezentase editorului ideea lui de a scrie o poveste despre Leng, acesta mârâise indiferent – semn sigur că îi plăcuse. În timp ce pleca, îl auzise pe monstrul cu ochi de muscă mormăind: „Dar ai grijă să fie mai bună decât povestea aia despre Fairhaven, bine? Ceva nou!"

Ei da, va fi mai bună decât povestea cu Fairhaven. *Trebuia* să fie.

Se făcuse deja după-amiază când ajunse la arhivă. Bibliotecara îi aduse prima parte din volumele pe care le ceruse. Smithback le deschise plin de respect, trăgând în piept mirosul de celuloză ușor putrezită, de cerneală, tiparniță și praf. Volumul era datat ianuarie 1881, și Smithback găsi repede articolul pe care îl căuta: incendiul de la Vitrina lui Shottum. Era o poveste pe prima pagină, însoțită de un desen destul de reușit al clădirii cuprinse de flăcări. În articol se

menționa că eminentul profesor John C. Shottum dispăruse și că autoritățile se temeau că murise. Tot dat dispărut, scria în articol, era un bărbat pe nume Enoch Leng, numit în treacăt „chiriaș“ la vitrină și „asistent“ al lui Shottum. În mod clar, autorul articolului nu știa nimic despre Leng.

Smithback căută mai departe, până când dădu peste o continuare a poveștii cu incendiul, în care se spunea că fuseseră descoperite niște rămășițe umane, despre care se presupunea că erau ale lui Shottum. Nu exista nici o referire la Leng.

Luând-o acum înapoi, Smithback luă la analizat paginile despre oraș, căutând articole despre muzeu, despre academie sau orice fel de referire la Leng, la Shottum sau la McFadden. Era un proces extrem de migălos, și Smithback se trezea adesea deviat de la țelul său de tot felul de articole fascinante, însă fără nici o legătură cu ceea ce îl interesa.

După câteva ore, începu să-și piardă răbdarea. Erau o grămadă de articole despre muzeu, câteva despre academie și chiar și câteva referiri ocazionale la Shottum și la colegul său, Tinbury McFadden. Dar nu găsi nimic despre Leng, cu excepția rapoartelor de la întrunirile academiei, unde un „profesor Enoch Leng“ apărea din când în când pe listele celor prezenți. În mod clar, Leng nu voia să iasă cu nimic în evidență.

„Chestia asta nu duce nicăieri“, își zise Smithback.

Se lansă pe o a doua cale de atac, care se anunța și mai dificilă.

Pornind din 1917, anul în care Enoch Leng își abandonase laboratorul din Doyers Street, Smithback începu să o ia înainte, căutând alte crime care să se potrivească profilului. Erau 365 de ediții *Times* în fiecare an. În acele zile, crimele erau niște evenimente suficient de rare încât să ocupe cu siguranță prima pagină, așa că Smithback se mulțumi să cerceteze doar coperta fiecărui număr – și necrologurile, căutând anunțul morții lui Leng, care l-ar fi interesat atât pe O'Shaughnessy, cât și pe el, personal.

Erau multe articole despre crime și un număr deloc mic de necrologuri interesante pe care Smithback le citea fascinat – prea fascinat. Mergea foarte încet.

Apoi însă, pe data de 10 septembrie 1918, dădu peste un titlu, chiar sub îndoitura de mijloc: „Cadavru mutilat în clădirea Peck Slip". Articolul, într-o încercare demodată de a nu tulbura sensibilitatea delicată a cititorului, nu intra în detalii despre natura mutilărilor, însă acestea păreau să aibă legătură cu partea inferioară a spatelui.

Citi articolul, toate instinctele lui jurnalistice aprinzându-i-se din nou. Așadar, Leng mai era încă activ, încă mai ucidea, chiar și după ce își abandonase laboratorul din Doyers Street.

Până la sfârșitul zilei, adunase articole despre încă șase crime, cam una o dată la doi ani, care ar fi putut fi opera lui Leng. Puteau să mai existe și altele, nedescoperite. Sau exista și posibilitatea ca Leng să fi renunțat să mai ascundă cadavrele și să le lase în schimb prin apartamente, în diverse zone ale orașului. Victimele erau întotdeauna cerșetori fără adăpost. Mai mult, într-un singur caz cadavrul fusese identificat. Toate fuseseră trimise la Potter's Field pentru a fi îngropate. Prin urmare, nimeni nu remarcase asemănările. Poliția nu făcuse niciodată legătura între cazuri.

Ultima crimă executată în stilul caracteristic lui Leng părea să fi avut loc în 1935. După aceea, existau o grămadă de crime, însă nici una cu „mutilările specifice" care ajunseseră să reprezinte semnătura lui Leng.

Smithback făcu un calcul rapid: Leng apăruse în New York pe la 1870 – probabil un tânăr în vârstă de, să spunem, treizeci de ani. În 1935 ar fi avut aproximativ șaptezeci de ani. Așadar, de ce încetaseră crimele?

Răspunsul era cât se poate de evident: Leng murise. Nu-i găsise necrologul, însă Leng dusese întotdeauna o viață atât de retrasă, încât era extrem de puțin probabil să fi avut un necrolog.

„S-a dus teoria lui Pendergast", își zise Smithback.

Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că Pendergast nu ar fi putut crede cu adevărat o asemenea absurditate. Nu! În mod clar Pendergast aruncase povestea asta ca pe o diversiune, ca să le distragă celorlalți atenția de la adevăratul său scop. Într-adevăr, ăsta era Pendergast – indirect, întortocheat, artistic. Nu știai niciodată cu adevărat ce gândește sau care e planul lui. Avea să-i explice asta lui

O'Shaughnessy data viitoare când se întâlneau. Cu siguranță, polițistul avea să fie ușurat să afle că Pendergast nu o luase totuși razna.

Smithback mai cercetă necrologurile de pe încă un an, dar nici de data asta nu găsi nimic despre Leng. Normal: tipul nu lăsase nici o urmă în nici o înregistrare istorică. Era aproape sinistru.

Se uită la ceas: era cazul să se oprească. Stătuse acolo zece ore în șir.

Totuși, era un început bun. Dintr-o singură mișcare, descoperise încă șase crime nerezolvate care i-ar fi putut fi atribuite lui Leng. Mai avea încă vreo două zile până când editorul să înceapă să-i ceară rezultatele. Ba chiar mai mult, dacă putea demonstra că aceste cercetări scoteau la iveală un subiect suculent.

Se ridică alene de pe scaunul confortabil și își frecă mâinile între ele. Acum, că luase la bani mărunți consemnările publice, era pregătit să facă următorul pas: să se îndrepte spre consemnările private ale lui Leng.

Un lucru pe care îl aflase în acea zi era că Leng fusese oaspete cercetător la muzeu. Smithback știa că, în acea vreme, toți savanții vizitatori trebuiau să aibă un portofoliu academic pentru a beneficia de acces nelimitat la colecții. Aceste portofolii conțineau detalii despre vârsta persoanei, educația ei, diplomele, domeniile de specialitate, publicațiile, starea civilă și adresa. Puteau conduce spre o altă comoară de documente – acte, contracte, acțiuni legale și așa mai departe. Leng se putea ascunde, poate, de ochiul public – dar cu registrele de la muzeu era altă mâncare de pește!

Când va fi terminat, Smithback avea să-l cunoască pe Leng ca pe propriul frate.

Anticiparea acestui lucru îl făcu să se cutremure de încântare.

PATRU

O'Shaughnessy stătea pe treptele din fața clădirii federale Jacob Javits. Ploaia se oprise, și băltoacele presărau ici și colo străzile din partea de jos a Manhattanului. Nu-l găsise pe Pendergast la Dakota și nu era nici aici, la FBI. O'Shaughnessy încerca un ciudat amestec de emoții: nerăbdare, curiozitate, înflăcărare. Fusese aproape dezamăgit că nu-i putuse arăta de îndată lui Pendergast ce găsise. Cu siguranță, agentul avea să înțeleagă valoarea descoperirii lui. Poate că era exact indiciul de care aveau nevoie ca să dea de cap cazului.

Se aplecă sub unul dintre stâlpii de granit ai clădirii ca să mai inspecteze o dată registrele. Ochii îi fugiră de-a lungul coloanelor de pe pagini, cu numeroasele intrări notate cu cerneală albastră, decolorată. Avea de toate: numele cumpărătorilor, liste cu elemente chimice, cantități, prețuri, adrese de livrare, date. Otrăvurile erau trecute cu roșu. Da, lui Pendergast avea să-i placă la nebunie. Fără îndoială, Leng nu achiziționase elementele sub numele său adevărat și folosise, probabil, o adresă falsă – dar ar fi fost nevoit să folosească *același* pseudonim la fiecare cumpărare. De vreme ce Pendergast alcătuise deja o listă cu cel puțin o parte dintre substanțele chimice rare folosite de Leng, nu le rămânea decât să le potrivească pe acestea cu vânzările notate în registru, după care ar fi descoperit numaidecât pseudonimul lui Leng. Dacă era un nume pe care Leng îl mai folosise și în alte tranzacții, registrul ăsta avea să-i ducă, într-adevăr, foarte departe.

O'Shaughnessy mai privi preț de încă un minut volumele, apoi le vârî din nou sub braț și începu să coboare cufundat în gânduri pe Broadway, îndreptându-se spre primărie și spre stația de metrou. Volumele acopereau perioada dintre 1917 și 1923, datând dinaintea incendiului care distrusese vechea farmacie. Evident, fuseseră singurele lucruri care supraviețuiseră focului mistuitor. Fuseseră în posesia bunicului, iar tatăl le reîndosariase. Acesta era motivul pentru care dealerul de antichități nu se obosise să le examineze: păreau moderne. Și el avusese un noroc chior să...

„Dealer de antichități..." Acum, că stătea să se gândească, i se părea suspect că o astfel de persoană se *întâmplase* să intre în magazin la doar câteva săptămâni după moartea bătrânului și să fie interesat tocmai de seif. Poate că moartea aia nu fusese totuși un accident. Poate că ucigașul la indigo fusese acolo *înaintea* lui, căutând și el informații despre elementele chimice cumpărate de Leng. Dar nu, asta era imposibil. Crimele la indigo apăruseră ca rezultat al articolului din ziar. Povestea asta se întâmplase mai înainte. O'Shaughnessy se dojeni că nu avusese inspirația să ceară o descriere a dealerului. Ei, la urma urmei, se putea întoarce. Poate că și Pendergast avea să vrea să meargă cu el.

Dintr-odată, se opri. Din proprie voință parcă, picioarele îl purtaseră dincolo de stația de metrou, în Ann Street. Dădu să se întoarcă, apoi ezită. Nu era departe, își dădu seama, de Water Street numărul 16, casa unde locuise Mary Greene. Pendergast fusese deja acolo cu Nora, însă O'Shaughnessy nu o văzuse. Nu că ar fi fost ceva de văzut, desigur. Dar acum, că se implicase în acest caz, voia să vadă totul, să nu rateze nimic. Își aminti vizita la Muzeul Metropolitan de Artă – rochia zdrențuită, biletul disperat...

Era un ocol de doar zece minute. Cina mai putea să aștepte.

Coborî mai departe pe Ann Street, apoi o apucă pe Gold, fluierând *Costa Diva* din *Norma* lui Bellini. Era piesa reprezentativă a Mariei Callas și una dintre ariile lui preferate. Era într-o dispoziție de excepție. Redescoperea că munca de detectiv putea fi extrem de distractivă. Și îi plăcea.

Soarele la apus pătrundea printre nori, aruncându-i propria umbră înainte, lungă și singuratică pe mijlocul străzii. La stânga lui erau viaductele de pe South Street, și în spate – pontoanele East River. Pe măsură ce înainta, clădirile de birouri și sediile băncilor începeau să facă loc blocurilor de apartamente – unele recent recondiționate, cu fațade de cărămidă, altele nelocuite, cu un aer pustiu și sumbru.

Începuse să se facă răcoare, dar ultimele raze ale soarelui îi încălzeau în mod plăcut fața. Coti la stânga, pe John Street, îndreptându-se spre râu. În fața lui se vedea șirul de pontoane vechi. Câteva fuseseră asfaltate și erau încă folosite, altele se înclinau în apă în unghiuri îngrijorătoare, iar altele erau într-un asemenea stadiu de decădere, încât nu mai rămăseseră din ele decât niște stâlpi care ieșeau din apă. Când soarele se cufundă în spatele orizontului, o cupolă strălucitoare îi păstră urma pe cer, roșie sângerie, alunecând în degradeuri spre galben, pe fundalul ceței ce începuse să se ridice. Dincolo de East River, luminile începuseră să se aprindă în clădirile joase din Brooklyn. Grăbi pasul, văzându-și aburii respirației în aer.

Abia când trecu de Pearl Street, O'Shaughnessy începu să aibă senzația că era urmărit. Nu putea spune cu exactitate ce anume îi crease această impresie; dacă auzise ceva sau dacă era pur și simplu al șaselea simț al unui polițist cu ani de experiență în spate. Merse însă mai departe, fără să privească în jur, fără să se întoarcă. Suspendat sau nu, mai avea încă revolverul special de calibru 38 prins în etuiul de sub braț și știa cum să-l folosească. Vai de tâlharul care îl lua drept o țintă ușoară.

Se opri, privind labirintul de străduțe înguste și întortocheate care coborau spre apă. Senzația de mai devreme deveni și mai puternică acum. O'Shaughnessy învățase de multă vreme să se încreadă în astfel de instincte. Ca majoritatea polițiștilor cu experiență, își dezvoltase un radar intern extrem de sensibil, care-l avertiza când ceva nu era în regulă. Ca polițist, ori îți dezvoltai rapid acest radar, ori te alegeai cu fundul ciuruit și expediat către Sfântul Petru într-o cutie frumoasă cu fundă roșie. Aproape uitase de instinctul ăsta. Nu-l mai folosise de ani de zile, dar astfel de lucruri nu dispar cu una, cu două.

Merse mai departe până când ajunse la intersecția cu Burling Slip. Coti brusc, păși în umbră și se lipi repede cu spatele de zid, scoțându-și în același timp arma. Aștepta, respirând cât putea mai încet. Auzea apa clipocind de-a lungul pontoanelor, sunetul îndepărtat al traficului, lătratul unui câine. Dar nimic mai mult.

Aruncă o privire după colț. Încă mai era suficientă lumină cât să poată vedea clar. Blocurile și depozitele de pe chei păreau părăsite.

Păși în penumbră, cu arma în mână, gata să tragă. Dacă-l urmărea cineva, i-ar fi văzut arma. Și ar fi renunțat.

Puse încet pistolul la loc, privi în jur, apoi intră pe Water Street. De ce mai avea încă senzația că era urmărit? Să-i fi transmis totuși instinctele o alarmă falsă?

Când se apropie de mijlocul clădirii și de numărul 16, i se păru că vede o siluetă întunecată dispărând după colț și că aude sunet de pași pe asfalt. Țâșni în față, uitând complet de Mary Greene, și se ascunse după colțul clădirii, scoțând iar arma.

Fletcher Street se întindea în fața lui, întunecată și pustie. Un felinar lumina însă capătul îndepărtat, și O'Shaughnessy zări o umbră dispărând în viteză. Nu încăpea nici o îndoială.

Străbătu în fugă strada și coti din nou. Apoi se opri.

O mâță neagră traversă strada pustie, cu coada ridicată, zvâcnind parcă la fiecare pas. Era la doar câteva blocuri distanță de piața de pește Fulton și duhoarea inconfundabilă îi umplea nările. Un remorcher plutea trist pe lângă port.

O'Shaughnessy se forță să râdă în sinea lui. Nu era, în mod normal, predispus spre paranoia, dar nu găsea alt cuvânt. Fugise de o pisică. Cazul ăsta începuse să-l afecteze.

Strângând registrele sub braț, își continuă drumul spre sud, înspre stația de metrou de pe Wall Street.

Dar de data asta, nu mai încăpea îndoială: pași! Și încă aproape. O tuse înăbușită.

Se răsuci pe călcâie, scoțând din nou arma. Se întunecase acum astfel că trotuarul, vechiul chei, intrândurile în clădirile de cărămidă erau cufundate adânc în umbră. Cel care îl urmărea era insistent, dar și priceput. Nu era un tâlhar ordinar. Iar tusea fusese intenționlă. *Voia*

să-i dea de veste că îl urmărea. Încerca să-l sperie, să-i slăbească nervii, să-l păcălească să facă o greșeală.

O'Shaughnessy se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă. Nu de frică, ci fiindcă voia să-și provoace urmăritorul să se ia după el. Alergă până la capătul blocului, coti brusc și continuă cam până la jumătatea următorului bloc. Apoi se opri și se retrase în tăcere, topindu-se în umbra unei intrări. I se păru că aude zgomot de pași alergând. Se propti în ușa din spate și așteptă, cu arma pregătită, gata să sară.

Tăcere. Se scurse un minut, apoi două, apoi cinci. Un taxi trecu încet pe lângă el, străpungând ceața cu farurile rotunde. Cu mare grijă, O'Shaughnessy se desprinse din umbră și privi în jur. Totul era din nou pustiu. Începu să urce pe trotuar, întorcându-se în direcția din care venise, înaintând încet, pe lângă clădiri. Poate că bărbatul o luase într-o altă direcție. Sau renunțase. Sau poate că, la urma urmei, nu fusese decât imaginația lui.

Și atunci fu momentul când silueta întunecată țâșni dintr-o intrare adiacentă – când simți ceva trecându-i peste cap și strângându-i-se în jurul gâtului –, când mirosul înțepător și chimic îi invadă nările. Una din mâinile lui O'Shaughnessy se întinse după glugă, în vreme ce cealaltă apăsă convulsiv trăgaciul. Apoi căzu... căzu într-un hău parcă fără sfârșit.

Ecourile împușcăturii răsunară pe strada pustie, între zidurile vechilor clădiri, stingându-se în cele din urmă. Și tăcerea se lăsă din nou peste docuri și peste strada acum din nou pustie.

CINCI

Patrick O'Shaughnessy se trezi foarte încet. Își simțea capul parcă despicat cu securea, încheieturile îi pulsau de durere, avea limba umflată și simțea un gust metalic în gură. Deschise ochii, dar totul era cufundat în întuneric. Temându-se că orbise, își trase instinctiv mâinile spre față. Realiză, cu un fel de amorțeală ca de plumb, că era legat. Se smuci și auzi ceva zdrăngănind.

Lanțuri. Era încătușat cu lanțuri.

Își mișcă picioarele și-și dădu seama că și acestea-i erau înlănțuite.

Aproape instantaneu, amorțeala dispăru și răceala realității îl învălui. Pașii, jocul de-a șoarecele și pisica pe străzile pustii, gluga care-l sufoca – totul îi reveni în minte cu o nemiloasă claritate. Preț de-o clipă, se zbătu din toate puterile, simțind nodul provocat de panică apăsându-l cu greutate pe piept. Apoi se întinse la loc, încercând să se calmeze. „Nu rezolvi nimic cu panica. Trebuie să gândești."

Unde era?

Într-un fel de pivniță. Fusese luat prizonier. Dar de către cine?

De îndată ce își puse această întrebare, găsi și răspunsul: de ucigașul la indigo. De Chirurg.

Noul val de panică apăsătoare ce-l cuprinse în fața acestei realizări fu repede curmat de o săgeată bruscă de lumină – strălucitoare, chiar dureroasă după întunericul apăsător.

O'Shaughnessy privi repede în jur. Era într-o încăpere mică și goală, din piatră tăiată grosolan, legat în lanțuri pe o podea de beton rece și umedă. Într-un perete era o ușă de metal ruginit, iar lumina

pătrundea printr-o deschizătură îngustă. Lumina se diminuă dintr-odată și o voce pătrunse prin deschizătură. O'Shaughnessy vedea niște buze roșii și umede mișcându-se.

– Te rog, nu te agita, spuse calm vocea. Totul se va termina curând. Nu este cazul să te zbați.

Deschizătura fu brusc acoperită zgomotos, și O'Shaughnessy se trezi din nou cufundat în beznă.

Ascultă pașii retrăgându-se pe niște trepte de piatră. Îi era mult prea clar ce avea să urmeze. Văzuse rezultatele la biroul medicului legist. Chirurgul avea să se întoarcă; avea să se întoarcă și...

„Nu te gândi la asta! Gândește-te cum să faci să scapi."

O'Shaughnessy încercă să se relaxeze, să se concentreze să inspire adânc. De data asta, antrenamentul de polițist îi venea în ajutor. Simți cum se calmează. Nici o situație nu era disperată, și până și cei mai atenți criminali făceau greșeli.

Fusese un prost, ignorase faptul că trebuia să fie precaut, lăsându-se în schimb pradă entuziasmului de a fi găsit registrele. Uitase sfatul lui Pendergast, care-l avertizase că pericolul era constant.

Ei bine, n-avea să mai fie nesăbuit.

„Totul se va termina curând", spusese vocea. Însemna că nu mai dura mult până să se întoarcă. O'Shaughnessy avea să fie pregătit.

Înainte de a putea face ceva, Chirurgul va trebui să-i scoată lanțurile. Și atunci, O'Shaughnessy o să sară pe el.

Dar, în mod clar, Chirurgul nu era deloc prost. Felul în care îl urmărise din umbră, ambuscada pe care i-o pregătise – pentru asta era nevoie de nervi de oțel și de o istețime neobișnuită. O'Shaughnessy s-ar fi putut preface că dormea, dar nu ar fi fost îndeajuns.

Asta era: trebuia să facă pe mortul! Și trebuia să joace bine.

Trase adânc aer în piept, o dată și înc-o dată. Apoi, închizând ochii, se izbi în frunte cu cătușele de la mâini, trăgându-le în lateral, de la stânga la dreapta.

Sângele începu să curgă numaidecât. Simțea și o durere pătrunzătore, dar asta era bine – îi dădea o senzație asupra căreia să se concentreze. Rănile de la frunte erau însoțite adesea de sângerări abundente; și asta era bine.

Apoi se întinse cu băgare de seamă pe-o parte, poziționându-se în așa fel încât să pară leșinat, ca și când s-ar fi lovit cu capul de zidul zgrunțuros când se prăbușise pe podea. Simțea răceala pietrei pe obraz și sângele cald scurgându-i-se printre gene, apoi de-a lungul nasului. O să meargă. O să meargă. Nu voia să sfârșească la fel ca Doreen Hollander, ciopârțit pe o targă de morgă.

Din nou, O'Shaughnessy făcu eforturi să-și înăbușe panica. Avea să se termine curând. Chirurgul urma să se întoarcă, avea să-i audă pașii pe scări. Ușa urma să se deschidă. Când avea să-i scoată cătușele, avea să-l ia prin surprindere, să-l trântească la pământ. Avea să scape cu viață și cu ocazia asta avea să-l prindă și pe ucigașul la indigo.

„Rămâi calm. Rămâi calm." Cu ochii închiși, cu sângele scurgându-i-se pe piatra umedă și rece, O'Shaughnessy se forță să-și îndrepte gândurile spre operă. Respirația i se calmă, și curând, în mintea lui, între pereții întunecați ai micii celule, începură să răsune acorduri din aria *O Isis Und Osiris,* ridicându-se fără efort până la nivelul străzii și apoi mai sus, înspre cer.

ȘASE

Pandergast stătea pe pavajul lat, cu un pachet mic și maro sub braț, privind gânditor leii care păzeau intrarea în Biblioteca Publică din New York. O ploaie scurtă udase orașul, și acum farurile autobuzelor și ale taxiurilor se reflectau în nenumăratele bălțoace de pe drum. Pendergast ridică ochii de la lei la fațada din spatele lor, lungă și impunătoare, cu coloane grele, corintene, înălțându-se către o arcadă amplă. Era trecut de ora nouă seara, și biblioteca era de mult închisă. Valurile de studenți, de cercetători, de turiști, de savanți și de poeți încă nepublicați care mișunau pe acolo în timpul zilei se potoliseră cu câteva ore în urmă.

Pendergast privi din nou în jur, cercetând din ochi piațeta și trotuarul din spatele acesteia. Apoi își potrivi pachetul sub braț și începu să urce fără grabă treptele.

Într-o parte a intrării masive, o ușă mai mică fusese montată în fațada de granit a bibliotecii. Pendergast se apropie de ea și bătu ușor, cu vârful degetelor, în bronz. Aproape numaidecât ușa se deschise înspre interior, și în prag apăru un paznic. Era foarte înalt, cu păr blond, îngrijit tuns și cu mușchi bine conturați. Ținea într-o mână o copie după *Orlando furioso*[1].

– Bună seara, domnule agent Pendergast, spuse bărbatul. Cum vă simțiți în această seară?

[1] Poem eroic al poetului italian Ludovico Ariosto (n.red.)

– Destul de bine, Frances, mulțumesc, răspunse Pendergast, apoi arătă spre cartea din mâna paznicului. Cum ți se pare Ariosto?

– Îmi place foarte mult. Vă mulțumesc pentru sugestie.

– Cred că ți-am recomandat traducerea lui Bacon.

– Nesmith, de la Departamentul de microfișe, are una. Restul sunt împrumutate.

– Adu-mi aminte să-ți trimit o copie.

– Așa o să fac, domnule. Vă mulțumesc.

Pendergast dădu din nou din cap și intră în clădire. Traversă holul de la intrare și urcă treptele de marmură, fără să audă nimic altceva decât sunetul propriilor pași. La intrarea în camera 313 – principala sală de lectură – se opri din nou. Înăuntru, șiruri de mese lungi de lemn se întindeau scăldate în ochiuri gălbui de lumină. Pendergast intră și se îndreptă spre o construcție amplă, de lemn negru, care împărțea sala de lectură în două jumătăți. În timpul zilei, acesta era punctul în care bibliotecarii primeau cererile de cărți din partea vizitatorilor și le trimiteau apoi la nivelurile subterane prin tuburi pneumatice. Acum însă, după lăsarea serii, sala era tăcută și pustie.

Pendergast deschise o ușă din capăt, păși prin ea și se îndreptă spre o a doua, mai mică, montată într-un cadru lângă un lung șir de cărucioare. O deschise și pe aceasta și începu să coboare scările din spatele ei.

Dedesubtul sălii de lectură principale, erau șapte niveluri de depozit. Primele șase erau adevărate orașe de rafturi, împărțite după o arhitectură extrem de precisă, întinzându-se șir după șir, rând după rând. Plafoanele erau joase, creând o senzație de claustrofobie. Și totuși, de îndată ce păși în lumina slabă a primului nivel și trase în piept mirosul de praf, de mucegai și de hârtie în descompunere, Pendergast simți un rar sentiment de pace. Durerea provocată de rană și greutatea cu care cazul îi apăsa pe suflet părură să se risipească. La fiecare cotitură, la fiecare intersecție, îi reveneau în minte amintiri, ale unor plimbări anterioare: călătorii de descoperire, expediții literare care sfârșiseră adesea în revelații investigative, conducând la o rezolvare abruptă a cazurilor.

Dar nu avea timp acum pentru amintiri și Pendergast merse mai departe. Ajunse din nou la o scară, și mai abruptă de data asta, și coborî mai adânc.

În cele din urmă, Pendergast ieși din casa scărilor, nu mai mare ca o debara, de la cel de-al șaptelea nivel. Spre deosebire de nivelurile impecabil catalogate de deasupra, aici era un adevărat labirint de cărări misterioase și de fundături bruște, rar vizitate, în ciuda uluitoarelor colecții despre care se știa că zac îngropate aici. Aerul era închis și greu, de parcă, asemenea volumelor pe care le împresura, stătea nemișcat de zeci de ani. Câteva culoare se deschideau la intrare, încadrate de etajere, intersectându-se și reintersectându-se în tot felul de unghiuri ciudate.

Pendergast se opri o clipă. În tăcere, auzul lui hipersensibil înregistră niște scrijelituri vagi: colonii de insecte minuscule săpându-și drumul prin rezerve inepuizabile de celuloză.

Și se mai auzea încă un sunet: mai tare și mai ascuțit. Fâșșș.

Pendergast se întoarse spre locul de unde se auzea sunetul, localizându-l printre stivele de cărți, îndreptându-se mai întâi într-o direcție, apoi în alta. Sunetul se auzea tot mai aproape.

Fâșșș. Fâșșș.

În depărtare, Pendergast deslușI un halou de lumină. Cotind pentru ultima oară, văzu o masă masivă de lemn, puternic luminată de o lampă de cabinet dentar. Mai multe obiecte erau înșirate pe o margine a mesei: un ac, o bobină de filament greu, o pereche de mănuși albe, din bumbac, un cuțit de legătorie, un tub de lipici. Alături, era un teanc de lucrări de referință: *Inamicii cărților,* de Blades, *Etimologia urbană* a lui Ebeling, *Îngrijirea lucrărilor de artă pe hârtie,* de Clapp. Într-un cărucior adus lângă masă era un vraf înalt de volume vechi, în diverse stadii de descompunere – cu copertele desfăcute, cu cotoarele dezlipite, cu paginile sfâșiate.

O siluetă stătea așezată la masă, cu spatele la Pendergast. O claie de păr lung, alb și foarte gros se revărsa de pe țeastă pe umerii aplecați. Fâșșș.

Pendergast se sprijini de etajera cea mai apropiată – păstrând o distanță politicoasă – și lovi ușor metalul cu vârful degetelor.

– Aud că bate cineva, cită silueta, cu o voce inconfundabil masculină.

Nu întoarse capul. Fâșșș.

Pendergast bătu din nou.

– Imediat, imediat! răspunse bărbatul.

Fâșșș.

Pendergast bătu pentru a treia oară, mai tare de această dată.

Bărbatul își îndreptă spatele cu un oftat iritat.

– O să-l trezești pe Duncan cu bătutul ăsta! strigă el. Aș vrea să încetezi.

Apoi lăsă la o parte o foarfecă de bibliotecă și o carte veche la care lucra și se întoarse.

Avea sprâncene subțiri și albe, care se potriveau cu coama de pe cap, iar irisul îi era galben, făcându-l să aibă o privire ca de leu, aproape sălbatică. Îl văzu pe Pendergast, și chipul său bătrân și ofilit se întinse într-un zâmbet. Zări apoi pachetul pe care acesta îl ținea la subraț și zâmbetul i se lărgi.

– Ia te uită! Agentul special Pendergast! strigă el. Agentul *special* extraspecial.

Pendergast înclină ușor din cap.

– Ce mai faci, Wren?

– Bine, bine, îți foarte mulțumesc. Bărbatul arătă cu mâna osoasă înspre căruciorul cu cărți și înspre vrafurile de volume care așteptau să fie reparate. Dar am atât de puțin timp și atâția copii bolnavi!

Biblioteca Publică din New York adăpostea multe suflete ciudate, dar nici unul mai ciudat decât spectrul numit Wren. Nimeni nu părea să știe nimic despre el: dacă Wren era prenumele sau numele de familie sau dacă era, la urma urmei, numele lui adevărat. Nimeni nu știa unde și ce mânca – unii spuneau că mânca hârtie pasată. Tot ce se știa despre acest om era că nimeni nu-l văzuse vreodată părăsind biblioteca și că avea un adevărat instinct pentru a găsi comorile îngropate la al șaptelea nivel.

Wren se uită la musafirul lui, cu ochii cei galbeni strălucitori și pătrunzători ca ai unui șoim.

– Nu pari în apele tale azi, spuse el.

– Fără îndoială.

Pendergast nu spuse mai mult și nici Wren nu păru să mai aștepte vreun comentariu.

– Să vedem... ce anume era? Oh, da! Studiul despre compania de apă de pe Broadway și broșurile despre Five Points ți-au fost de ajutor?

– De mare ajutor.

Wren făcu semn spre pachet.

– Și ce îmi împrumuți astăzi, *hypocrite lecteur*?

Pendergast se depărtă de etajeră și scoase pachetul de sub braț.

– Un manuscris din *Ifigenia în Aulis*, tradus din greaca veche în vulgară.

Wren ascultă, fără ca expresia de pe chipul lui să trădeze vreo emoție.

– Manuscrisul iluminat a fost creat la vechea mănăstire Sainte-Chapelle, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Una dintre ultimele lucrări produse înainte de teribila conflagrație din 1397.

O scânteie de interes se aprinse în ochii galbeni ai bătrânului.

– Cartea a atras atenția papei Pius al III-lea, care a numit-o un sacrilegiu și a ordonat ca toate exemplarele să fie arse. Este deosebită și prin însemnele și desenele făcute de scribi pe marginile manuscrisului. Se spune că ar descrie textul pierdut din *Povestirea lui Cook* a lui Chaucer.

Scânteia de interes se transformă brusc în flacără. Wren întinse mâinile.

Pendergast ținu în continuare pachetul întins în fața lui, fără a-l lăsa însă pe bătrân să-l atingă.

– Îți cer în schimb o favoare.

Wren își retrase mâinile.

– Desigur.

– Ai auzit de testamentul lui Wheelwright?

Wren se încruntă și clătină din cap, făcând șuvițele albe să i se miște dintr-o parte în alta.

– A fost președintele Biroului Teritorial între 1866 și 1894. A fost un celebru colecționar de nimicuri și, în cele din urmă, a donat

bibliotecii un număr impresionant de chitanțe scrise de mână, de circulare, de foi volante și de tot felul de alte publicații periodice.

– Așa se explică faptul că n-am auzit de el, răspunse Wren. Pare lipsit de valoare.

– Prin testamentul lui, Wheelwright a făcut, de asemenea, o impresionantă donație financiară.

– Ceea ce ar însemna că acest testament încă mai există.

Pendergast dădu din cap.

– Și ar trebui să fie păstrat aici, la al șaptelea nivel.

Pendergast dădu din nou din cap.

– De ce te interesează, *hypocrite lecteur*?

– Conform necrologului, Wheelwright lucra la o istorie a familiilor bogate din New York, atunci când a murit. Ca parte a cercetărilor lui, ar fi trebuit să păstreze copii după toate actele de proprietate ale caselor din Manhattan cu o valoare mai mare de o mie de dolari, care au trecut prin biroul lui. Am nevoie să văd aceste acte.

Chipul lui Wren se întunecă.

– Cu siguranță, ți-ar fi mai ușor să obții această informație de la New York Historical Society.

– Da. În mod normal, așa ar fi fost. Însă o serie de acte au dispărut în mod inexplicabil din registre: o serie de proprietăți de pe Riverside Drive, mai exact. Am rugat pe cineva de la societate să le caute, însă fără succes. A fost extrem de surprins de absența lor.

– Așa că ai venit la mine.

În semn de răspuns, Pendergast întinse pachetul.

Wren îl acceptă nerăbdător și-l învârti în mâini, plin de smerenie. Apoi desfăcu învelitoarea de hârtie cu un cuțit. Așeză pachetul pe masă și începu să-l deschidă cu mare grijă. Părea să fi uitat întru totul de prezența lui Pendergast.

– Mă întorc să cercetez testamentul – și să-mi recuperez manuscrisul – în patruzeci și opt de ore, zise Pendergast.

– S-ar putea să dureze mai mult, răspunse Wren, cu spatele la Pendergast. Din câte știu eu, s-ar putea chiar să nu mai existe.

– Am încredere în talentul tău.

Wren mormăi ceva indescifrabil. Își puse mănușile, desfăcu cu mare grijă legăturile, realizate după tehnica *cloisonné,* apoi își aruncă privirea flămândă pe paginile acoperite cu scris de mână.

– Și, Wren?

Ceva din tonul lui Pendergast îl făcu pe bătrân să privească peste umăr.

– Pot să-ți sugerez să găsești *mai întâi* testamentul și să admiri manuscrisul *mai târziu?* Nu uita ce s-a întâmplat acum doi ani.

Pe chipul lui Wren apăru o expresie care-i trăda șocul.

– Domnule agent Pendergast, știi că întotdeauna pun interesele tale pe primul loc.

Pendergast examină chipul îmbătrânit, acum jignit și plin de indignare.

– Sigur că da.

Apoi dispăru dintr-odată printre etajerele cufundate în umbră.

Wren clipi din ochii cei galbeni, apoi își întoarse din nou atenția asupra manuscrisului iluminat. Știa exact unde se afla testamentul – nu-i trebuiau mai mult de cincisprezece minute să-l localizeze. Îi rămâneau, prin urmare, patruzeci și șapte de ore și trei sferturi ca să examineze manuscrisul. Tăcerea redeveni repede stăpână peste acel loc. Părea că prezența lui Pendergast nu fusese decât un vis.

ȘAPTE

Bărbatul înainta pe Riverside Drive cu pași mici și preciși, lovind ritmic asfaltul cu capătul de metal al bastonului. Soarele răsărea deasupra râului Hudson, transformând apa într-un lichid rozaliu și uleios. Copacii din Riverside Park se înălțau în tăcere, nemișcați în aerul răcoros de toamnă. Trase adânc aer în piept, simțul său olfactiv căutând drumul prin pădurea fără de cărări a mirosurilor orașului: smoala și motorina dinspre râu, umezeala parcului, duhoarea acră a străzilor.

Coti după colț, apoi se opri. În lumina soarelui aflat la răsărit, strada era pustie. La un bloc depărtare, auzea zgomotele traficului de pe Broadway, vedea luminile șterse ale magazinelor. Aici însă, strada era tăcută și amorțită. Majoritatea clădirilor erau abandonate. Însăși clădirea lui se înălța lângă un loc unde, cu mulți ani în urmă, fusese un ring de călărie pentru domnișoarele înstărite din Manhattan. Ringul dispăruse de mult, desigur, însă în locul acestuia era acum o alee de serviciu, fără nume, chiar lângă artera principală din Riverside, care îi izola clădirea de agitația traficului. Pe insula triunghiulară formată de aleea de serviciu erau câțiva copaci în mijlocul unui gazon și o statuie ai Ioanei d'Arc. Era unul dintre cele mai liniștite și mai izolate locuri de pe insula Manhattan – uitat de toți, poate, în afară de el. Mai avea și avantajul de a fi bântuit de bande nocturne, ceea ce îi crease reputația de loc periculos. Iar acest lucru era extrem de convenabil. Coborî o stradă și intră printr-o ușă laterală într-un spațiu îngust și umed. Pe pipăite – era întuneric, toate ferestrele fuseseră astupate –, coborî de-a

lungul unui coridor, apoi printr-un altul, până ajunse la o ușă ca de debara. O deschise. Debaraua era goală. Păși înăuntru și răsuci clanța din peretele din fund. O a doua ușă se deschise cu zgomot, scoțând la iveală niște trepte de piatră, care coborau.

La capătul treptelor, bărbatul se opri și pipăi peretele până când degetele lui găsiră întrerupătorul mâncat de vreme. Îl răsuci, și o serie de becuri fără abajur se aprinseră de-ndată, iluminând un vechi pasaj de piatră, întunecat și umed, cu apa picurând din tavan. Își atârnă haina neagră într-un cârlig de alamă, își puse pălăria rotundă alături, pe un al doilea, și-și aruncă bastonul într-un suport de umbrele. Apoi o porni prin pasaj, cu pașii răsunându-i pe podeaua de piatră, până când ajunse la o ușă masivă, de fier, cu o deschizătură dreptunghiulară montată sus, în dreptul feței.

Era închisă.

Bărbatul rămase o clipă în fața ușii. Băgă apoi mâna în buzunar, scoase o cheie, descuie ușa de fier și o împinse.

Lumina inundă celula, scoțând la iveală o podea mânjită de sânge, un zid, lanțuri și cătușe aruncate într-un morman de metal.

Încăperea era goală. Desigur. O cercetă din ochi și zâmbi. Totul era pregătit pentru următorul ocupant.

Închise ușa și o încuie la loc, apoi își continuă drumul de-a lungul holului, spre o încăpere mare, subterană. Aprinse o serie de lumini puternice și se apropie de o targă de oțel. Pe targă se aflau o geantă de voiaj de modă veche și două dosare, legate în plastic ieftin, de culoare roșie. Bărbatul luă volumul de deasupra și începu să-i întoarcă filele, cu mare interes. Era atât de minunat de ironic. De fapt, hârtiile astea ar fi trebuit să fi fost mistuite de foc cu mult timp în urmă. Ajunse în mâinile cui nu trebuia, ar fi putut face mult rău. Și ar fi făcut mult rău, dacă nu ar fi intervenit la timp. Acum însă, se întorseseră unde le era locul.

Puse dosarul înapoi și, cu și mai multă migală, deschise valiza medicală.

Înăuntru, un recipient cilindric făcut din plastic de spital, dur și cenușiu, stătea pe un pat fumegând de așchii de gheață uscată. Bărbatul își puse o pereche de mănuși de latex. Apoi scoase recipientul din

valiză, îl așeză pe targă și îl deschise. Băgă mâna înăuntru și, cu infinită grijă, scoase ceva lung și cenușiu, asemănător cu o funie. Dacă nu ar fi fost sângele și resturile care mai erau încă prinse de țesuturi, ar fi semănat cu un cablu gros, din cele folosite la susținerea podurilor. Avea un fel de manșon roșu, străbătut de mii de firicele fibroase. Un zâmbet chinuit încreți buzele bărbatului și o scânteie i se aprinse în ochii lipsiți de orice expresie. Ridică încet resturile în dreptul becului, și lumina trecu strălucind prin aceastea. Apoi le duse la o chiuvetă din apropiere și le spălă grijuliu cu o sticlă de apă distilată, îndepărtând fragmentele de os și restul rămășițelor de țesuturi. Introduse apoi rămășițele curățate într-o mașină mare, închise capacul de deasupra și o porni. Un țiuit ascuțit umplu încăperea de piatră în vreme ce țesuturile erau zdrobite și transformate în pastă.

Din când în când, bărbatul consulta paginile unei agende, apoi adăuga niște substanțe printr-o vezică de cauciuc din capacul mașinii, cu mișcări abile și precise. Pasta se deschise la culoare, apoi se limpezi. Apoi, cu mișcări infinit de atente, bărbatul detașă partea din interior a mașinii și turnă pasta într-un tub lung din inox, pe care îl așeză într-o centrifugă din apropiere. Închise capacul și răsuci întrerupătorul. Se auzi un bâzâit care crescu rapid în intensitate, apoi se stabiliză.

Extragerea serului prin centrifugare avea să dureze douăzeci de minute și jumătate. Era abia prima fază dintr-un lung proces. Trebuie să respecte cu absolută precizie toate detaliile. Cea mai mică greșeală, la oricare dintre faze, ar fi făcut ca produsul final să fie inutil. Acum însă, că se hotărâse să facă toate recoltările ulterioare aici, în laborator, și nu pe teren, fără îndoială că procesul avea să se deruleze într-un ritm mai susținut.

Se întoarse spre chiuvetă, în care era un prosop mare, rulat cu grijă. Îl apucă de un capăt și îl ridică, lăsându-l să se răsucească. Șase bisturiuri murdare de sânge se rostogoliră în chiuvetă. Începu să le curețe, cu mișcări încete și grijulii. Erau un model vechi: grele, frumos realizate. Desigur, nu erau la fel de ușor de manevrat ca modelele moderne, japoneze, cu lama retractabilă, dar le simțea mai bine în mână. Chiar și în această epocă a ultramalaxoarelor și a

mașinilor de stabilire a succesivității ADN-ului, instrumentele vechi își mai găseau încă locul.

După ce așeză bisturiurile într-o autoclavă, ca să le usuce și să le sterilizeze, bărbatul își scoase mănușile, se spălă cu mare grijă pe mâni, apoi se șterse cu un prosop de in. Aruncă o privire către centrifugă, pentru a se asigura că totul mergea bine. Se îndreptă apoi spre un dulăpior, îl deschise și scoase dinăuntru o coală de hârtie. O așeză pe tavă, lângă geantă. Pe hârtie, notate cu cerneală maronie, cu un scris extrem de elegant, erau cinci nume:

Pendergast
Kelly
Smithback
O'Shaughnessy
Puck

Ultimul nume fusese deja tăiat cu o linie. Acum, bărbatul scoase un stilou dintr-un toc de lac din buzunar și – cu gesturi grijulii, protocolare, cu degetele lui lungi și subțiri – trasă o linie perfect dreaptă peste cel de-al patrulea nume, terminând-o cu o înfloritură.

OPT

La cafeneauna lui preferată din cartier, Smithback își prelungea micul dejun, știind că muzeul nu se deschidea înainte de zece. Privi încă o dată fotocopiile pe care le făcuse articolelor pe care le găsise în numerele mai vechi ale *The Times*. Cu cât le citea mai mult, cu atât era mai sigur că și vechile crime fuseseră tot opera lui Leng. Până și geografia părea consecventă: majoritatea crimelor avuseseră loc în Lower East Side, de-a lungul râului, la cea mai mare distanță posibilă de Riverside Drive.

La nouă și jumătate ceru nota și o apucă pe Broadway, pregătindu-se să intre cât mai nonșalant în muzeu. Începu să fluiere. Deși nu reușise încă să repare relația cu Nora, era un optimist incurabil. Dacă i-ar fi putut aduce informația pe care și-o dorea pe o tavă de argint, ar fi fost un început bun. Nu putea sta supărată pe el la nesfârșit. Aveau atâtea în comun, trecuseră împreună prin atâtea momente bune și proaste... De n-ar fi fost atât de îndărătnică!

Avea și alte motive să fie fericit. Deși, din când în când, instinctele îl trădau – povestea cu Fairhaven era un exemplu bun –, de cele mai multe ori nasul lui de jurnalist era infailibil. Iar articolul despre Leng începuse bine. Tot ce mai trebuia acum era să sape după câteva flecușteţe personale pentru ca psihopatul să prindă viață – poate făcea rost chiar și de-o fotografie! Și avea idee cam pe unde ar fi putut găsi toate astea.

Clipi în lumina puternică de toamnă și trase în piept aerul rece.

Cu ani în urmă – în tipul perioadei pe care și-o petrecuse scriind ceea ce începuse ca o istorie a superstițiilor despre expozițiile muzeului –, Smithback ajunsese să cunoască foarte bine clădirea. Îi știa ciudățeniile, intrările și ieșirile, scurtăturile, curiozitățile, colțurile ascunse și arhivele înșelătoare. Dacă existau informații despre Leng ascunse între aceste ziduri, Smithback avea să le găsească.

Când ușile masive de bronz se deschiseră, Smithback se amestecă bine în mulțime, încercând să treacă pe acolo cât mai neobservat cu putință. Plăti taxa de intrare și-și prinse în piept insigna de vizitator, plimbându-se nonșalant prin Rotonda cea Mare, căscând gura, ca toți ceilalți, la scheletele din jur.

Curând, se desprinse din masa de turiști și coborî repede la nivelul de dedesubt. Una dintre cele mai puțin cunoscute, dar și cele mai utile arhive ale muzeului era aici. Cunoscută sub numele de Vechile registre, adăpostea dosare peste dosare de acte personale, începând de la fondarea muzeului până prin 1986, când sistemul fusese computerizat și mutat într-un spațiu nou și strălucitor de la al patrulea etaj, unde primise numele la fel de sclipitor de Resurse umane. Cât de bine își amintea vechile registre! Mirosul de naftalină și de hârtie îngălbenită, dosarele nesfârșite despre foștii angajați ai muzeului, de mult plecați dintre cei vii, despre asociați și cercetători. Vechile registre încă mai păstrau niște materiale destul de delicate, și Smithback își aminti că erau ținute încuiate și păzite. Ultima oară când fusese aici era în misiune specială și avusese o împuternicire scrisă. De data asta trebuia să folosească altă tehnică. Paznicii l-ar fi putut recunoaște. Pe de altă parte, după atâția ani, poate că nu.

Traversă vasta Sală a Păsărilor – goală, răsfrângându-i ecoul pașilor –, gândindu-se cum era mai bine să procedeze. Curând, se afla în fața celor două uși gemene de bronz pe care scria: Vechile registre de personal. Privind prin crăpătura dintre ele, Smithback văzu doi gardieni așezați la o masă, bând cafea.

Doi gardieni. Șansă dublă de a fi recunoscut, șansă înjumătățită de a-i putea duce de nas. Trebuia să scape de unul.

Înconjură holul, gândindu-se, începând să îi încolțească în minte un plan. Brusc, se răsuci pe călcâie, ieși în coridorul principal și urcă

scările până în uriașa sală memorială Selous, unde nelipsitele bătrânele vesele își ocupaseră deja pozițiile la biroul de informații. Smithback își scoase insigna de vizitator de pe rever și o aruncă într-un coș de gunoi. Apoi se duse lângă femeia cea mai apropiată.

– Profesor Smithback, spuse el, zâmbindu-i.

– Da, profesore, ce pot face pentru dumneata?

Doamna avea păr alb, ondulat, și ochi violeți.

Smithback îi adresă cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

– Pot folosi telefonul dumneavoastră?

– Desigur.

Femeia îi întinse telefonul de sub tejghea. Smithback căută în agenda de lângă el, găsi numărul dorit și formă.

– Vechile registre, îi răspunse o voce morocănoasă.

– Rook e de serviciu acolo? se răți Smithback.

– Rook? Nu-i nici un Rook aici. Ai greșit numărul, amice.

Smithback suflă iritat în telefon.

– Atunci cine-i la arhivă?

– Eu și O'Neal. Tu cine ești?

Vocea era brutală, trădând stupiditate.

– Eu? Cine sunt *eu?*

– Care-i problema ta, prietene? veni răspunsul.

Smithback adoptă cel mai rece și mai oficial ton de care era în stare.

– Dă-mi voie să mă repet. Aș putea avea îndrăzneala de a întreba cine ești *dumneata,* domnule dragă, și dacă ai chef să fii dat afară pentru insubordonare?

– Sunt Bulger, domnule.

Duritatea gardianului se evaporase ca prin farmec.

– Bulger. Înțeleg. Cu tine trebuie să vorbesc. Aici domnul Hrumrehmen, de la Resurse umane.

Vorbea repede și nervos, bolborosind în mod intenționat numele.

– Da, îmi cer scuze, nu mi-am dat seama. Cu ce vă pot ajuta, domnule...?

– Cu siguranță, mă poți ajuta, Bulger. Avem o problemă aici cu o anumită *depoziție* din dosarul dumitale personal, Bulger.

– Ce fel de problemă?

Bărbatul părea sincer îngrijorat.

– E ceva confidențial. Discutăm când ajungi aici.

– Când?

– *Acum,* firește!

– Da, domnule, dar nu v-am reținut numele...

– Și spune-i lui O'Neal că între timp trimit pe cineva să cerceteze procedurile. Am avut niște rapoarte îngrijorătoare despre acte de corupție.

– Da, domnule, desigur, dar...

Smithback puse receptorul în furcă. Ridică privirea și o găsi pe bătrânica voluntară privindu-l curioasă, cu o oarecare suspiciune.

– Ce a fost asta, domnule profesor?

Smithback rânji și-și trecu o mână peste părul dat pe spate.

– O mică farsă pe care i-o jucăm unui coleg. Așa, ca între amici... Trebuie să mai facem ceva din când în când ca să nu murim de plictiseală aici.

Femeia zâmbi.

„Draga naivă!" își zise Smithback cu o oarecare remușcare în timp ce relua traseul înspre Vechile registre. Pe drum, trecu pe lângă unul din cei doi gardieni pe care-i văzuse prin crăpătura ușii: gâfâind, cu burta zgâlțâindu-se în timp ce mergea, cu o expresie de panică întipărită pe chip. Departamentul de Resurse umane al muzeului era unul de care toată lumea se temea, cu o mulțime de angajați, ca toate departamentele administrative. Gardianului aveau să-i trebuiască zece minute să ajungă acolo, zece minute să-l caute pe inexistentul domn Hrumrehmen și zece minute să se întoarcă. Asta însemna că Smithback avea jumătate de oră să intre în arhivă și să găsească rapid ceea ce căuta. Nu era prea mult timp, dar Smithback cunoștea pe dinafară sistemele de arhivă ale muzeului. Avea o infinită încredere în capacitatea lui de a găsi ceea ce căuta, în cel mai scurt timp.

Din nou, traversă holul până la ușile de bronz. Își îndreptă spatele și trase aer în piept. Ridică o mână și bătu cu hotărâre.

Ușa îi fu deschisă de ofițerul de pază care mai rămăsese. Părea tânăr, parcă abia ieșit de pe băncile liceului. Era deja speriat.

– Da, cu ce vă pot ajuta?

Smithback apucă mâna moale a tânărului surprins, pășind în același timp în încăpere.

– O'Neal? Eu sunt Maurice Fannin, de la Resurse umane. M-au trimis aici să lămuresc situația.

– Să lămuriți situația?

Smithback se strecură înăuntru, privind șirurile de fișiere vechi, de metal, masa acoperită cu pahare de cafea din carton și cu mucuri de țigară, pereții galbeni spălăciți.

– Asta-i o rușine! zise el.

Urmă un moment jenant de tăcere.

Smithback îi aruncă lui O'Neal o privire străpungătoare.

– Ți-am cercetat puțin arealul de lucru, și, dă-mi voie să-și spun, O'Neal, că nu suntem mulțumiți. Nu suntem mulțumiți deloc.

O'Neal fu numaidecât intimidat.

– Îmi pare rău, domnule. Poate ar trebui să vorbiți cu superiorul meu, domnul Bulger...

– Oh, fii sigur de asta. O să avem o discuție *lungă* cu dumnealui. Smithback privi din nou în jur. Când ați verificat ultima oară dosarele, de exemplu?

– Ce să facem?

– Să verificați dosarele! Când a fost ultima oară când ai făcut asta, O'Neal?

– Păi, nu știu ce înseamnă asta. Superiorul meu nu mi-a spus nimic despre nici o verificare...

– Ciudat, a considerat că deja cunoști procedura. Ei vezi, despre asta vorbeam și eu, O'Neal. Ești superficial! Foarte superficial. Ei bine, de acum înainte, vom solicita o verificare *lunară* a dosarelor.

Smithback mijii ochii, se îndreptă spre un fișier și trase un sertar. Era, așa cum bănuise, încuiat.

– E încuiat, spuse gardianul.

– Văd și eu asta. Orice idiot vede asta.

Zgâlțâi mânerul.

– Unde e cheia?

– Acolo.

Bietul gardian arătă spre un panou din perete. Și acela era încuiat.

Smithback se gândi că atmosfera de teamă și de intimidare pe care o adoptase noua administrație a muzeului se dovedea chiar folositoare. Tânărul era într-atât de îngrozit, încât ultimul lucru care i-ar fi trecut prin cap ar fi fost să-i ceară lui Smithback să se legitimeze.

– Și cheia de acolo?

– E la mine.

Smithback privi din nou în jur, înregistrând rapid toate detaliile sub pretextul de a căuta și alte abateri de la regulă. Fișierele aveau etichete cu date specifice, ce păreau să meargă până în 1865, anul de fondare a muzeului.

Smithback știa că orice persoană din exterior căreia i se acorda un permis pentru cercetarea colecțiilor trebuia să primească aprobarea unei comisii de custozi. Deliberările acestora și dosarele furnizate de aplicant ar fi trebuit să mai fie încă acolo. Cu siguranță, și Leng avusese un astfel de permis. Dacă dosarul lui mai era încă acolo, ar fi conținut, cu siguranță, o adevărată comoară de informații personale: numele complet, adresa, educația, diplomele, specializarea, lista de publicații – poate chiar și copii după unele dintre aceste publicații. Ar fi putut conține chiar și o fotografie.

Bătu cu încheietura degetului în fișierul pe care scria „1880".

– Fișierul ăsta, de exemplu. Când l-ați inventariat ultima oară?

– Păi, din câte știu eu, nu a fost niciodată inventariat.

– *Niciodată?* făcu Smithback pe un ton care lăsa să i se vadă stupefacția. Ei, și ce mai așteptați?

Gardianul se apropie împleticindu-se de perete, descuie panoul, alese, bâjbâind, cheia potrivită și descuie sertarul.

– Acum, lasă-mă pe mine să-ți arăt cum se procedează.

Smithback deschise sertarul și-și vârî mâinile printre dosare, răsfoindu-le, ridicând un nor gros de praf, cu mintea lucrându-i frenetic. Un index scris pe carton galben ieșea din primul dosar. Îl șterse. Erau notate toate dosarele din sertar, după nume, în ordine alfabetică, cu date și referințe. Ce frumos! Mii de mulțumiri birocrației din zilele de început ale muzeului!

– Vezi? Pornești de la index.

Îl flutură în fața tânărului.

Acesta dădu din cap.

– Aici sunt trecute dosarele din fișier. Apoi te uiți să vezi dacă sunt toate acolo. Simplu. Așa se face o verificare.

– Am înțeles, domnule.

Smithback citi dintr-o privire lista de nume de pe cartonaș. Leng nu apărea. Îl vârî la loc și trânti sertarul.

– Acum mergem la 1879. Deschide sertarul, te rog.

– Da, domnule.

Smithback trase cartonașul din 1879. Nici de această dată nu văzu numele lui Leng.

– Va trebui să aplici niște proceduri mult mai atente aici, O'Neal. Sunt dosare istorice de mare importanță. Deschide-l pe '78!

– Da, domnule.

„La naiba! Tot nici un Leng."

– Hai să ne uităm repede și la celelalte!

Smithback îl puse să mai deschidă și altele și să verifice indexurile de pe cartonașele galbene, dându-i în tot acest timp lui O'Neal un puhoi de sfaturi referitoare la importanța verificării dosarelor. Anii inventariați se scurgeau tot mai mult în urmă, și Smithback începuse să dispere.

Apoi, în 1870, găsi numele. *Leng.*

Bătăile inimii i se accelerară. Uitând complet de prezența gardianului, Smithback frunzări repede dosarele, oprindu-se în dreptul literei L. Aici încetini, le privi atent pe fiecare în parte, apoi se uită din nou. Luă la mână dosarele cu L de trei ori la rând. Însă dosarul lui Leng lipsea.

Smithback se simți înfrânt. Fusese o idee strălucită!

Își îndreptă spatele și se uită la chipul speriat al gardianului. Ideea aceasta dăduse greș. Ce risipă de energie și de geniu, ca să nu mai punem că-l și speriase degeaba pe bietul băiat. Însemna că trebuia să ia totul de la capăt. Mai întâi însă, trebuia să se care de acolo, înainte să se întoarcă Bulger, nervos, cu capsa pusă.

– Domnule? murmură gardianul.

Smithback închise cu grijă sertarul. Se uită la ceas.

– Trebuie să mă întorc. Continuă tu. Faci treabă bună aici, O'Neal. Ţine-o tot aşa!

Se întoarse, gata să plece.

– Domnule Fannin?

O clipă, Smithback se întrebă cu cine vorbea tânărul. Apoi îşi aminti.

– Da?

– Trebuie să verificăm şi copiile?

– Copiile?

Smithback se opri.

– Cele din seif.

– Seif?

– Seiful... din spate...

– Hmm, da. Desigur. Mulţumesc, O'Neal. Îmi scăpase. Arată-mi seiful!

Tânărul gardian îl conduse printr-o uşă din spate la un seif mare şi vechi, cu roată nichelată şi uşă grea, de oţel.

– Aici.

Smithback simţi cum i se strânge inima. Parcă ar fi fost la Fort Knox[1].

– Poţi să-l deschizi?

– Nu mai e încuiat. Nu de când s-a deschis zona de înaltă siguranţă.

– Înţeleg. Şi ce sunt copiile astea?

– Duplicate ale dosarelor de acolo.

– Hai să vedem. Deschide-l!

O'Neal deschise uşa, scoţând la iveală o încăpere micuţă, ticsită de fişiere.

– Să ne uităm, să zicem, la 1870.

Gardianul privi în jur.

– Uite-l!

Smithback ajunse dintr-un salt lângă sertar, pe care mai mult îl smulse decât îl deschise. Dosarele erau pe o variantă veche de indigo,

[1] Sediul din Kentucky al Armatei Statelor Unite, loc renumit pentru nivelul său ridicat de siguranţă (n.red.)

ca niște fotografii de demult, făcute în sepia, decolorate și încețoșate. Ajunse repede la L.

„Iată-l!“ Un dosar pentru permis de acces pentru Enoch Leng, datat 1870: extrem de subțire, doar câteva coli maro-deschis decolorate, acoperite cu niște informații scrise în grabă. Dintr-o singură mișcare agilă, Smithback le scoase din dosar și le strecură în buzunar, mascându-și gestul prin mișcarea unei tuse puternice.

Se întoarse spre tânăr.

– Foarte bine. Și dosarele acestea vor trebui verificate, desigur.

Ieși din seif.

– Ascultă, O'Neal, în afară de povestea cu verificarea, faci treabă bună aici. O să pun o vorbă bună pentru tine.

– Vă mulțumesc, domnule Fannin. Încerc. Credeți-mă că încerc...

– Aș vrea să pot spune același lucru despre Bulger. Băiatul ăsta are o problemă de atitudine.

– Aveți dreptate, domnule.

– O zi bună, O'Neal.

Și Smithback se retrase cât putu de repede.

În ultima clipă. Pe coridor se întâlni din nou cu Bulger, care se întorcea, roșu la față, cu degetele mari îndesate adânc sub curea, cu abdomenul împins agresiv în față, cu cheile zdrăngănindu-i.

Îndreptându-se spre cea mai apropiată ieșire, Smithback aproape că simțea hârtiile arzându-i căptușeala hainei.

CASA VECHE ȘI ÎNTUNECATĂ

UNU

Ieșit în siguranță în stradă, Smithback plonjă prin poarta de pe Seventy-seventh Street în Central Park și se așeză pe o bancă, lângă lac. Splendida dimineață de toamnă începuse deja să se încălzească, prevestind o minunată zi de vară indiană. Inspiră adânc și se gândi încă o dată ce reporter uluitor era. Bryce Harriman nu ar fi putut pune mâna pe hârtiile astea nici dacă ar fi avut la dispoziție un an întreg și toți angajații de la Machiaj de la Industrial Light and Magic. Străbătut de încântare cu gândul la ce avea să urmeze, scoase cele trei file din buzunar. Mirosul slab de praf îi gâdilă nările în clipa în care razele soarelui căzură pe prima pagină.

Era o copie veche, la indigo, decolorată și greu de descifrat. În capul primei file fusese scris la mașină: „Aplicație pentru acces la colecții: Muzeul de Istorie Naturală din New York".

Solicitant: Prof. Enoch Leng, M.D.[1], Ph.D. (Oxon.)[2], O.B.E.[3], F.R.S.[4]

Persoana care îl recomandă: *Profesor Tinbury McFadden, Departamentul pentru studiul mamiferelor*

---

[1] Doctor în medicină

[2] Doctor în filosofie

[3] Ofițer al Imperiului Britanic

[4] Fellow of the Royal Society – Membru al Societății Regale

A doua recomandare: *Profesor Augustus Spragg, Departamentul de ornitologie*

Solicitantul este rugat să descrie comisiei, pe scurt, scopul cererii sale:

Solicitantul, doctorul Enoch Leng, dorește accesul la colecțiile de antropologie și la cele relevante pentru studiul mamiferelor, pentru a întreprinde un studiu de taxonomie și clasificare, și pentru a pregăti o serie de eseuri comparative despre antropologia fizică, osteologia și frenologia umană.

Solicitantul este rugat să își prezintă calificările academice, diplomele și distincțiile câștigate, precum și datele atribuirii acestora:

Solicitantul, prof. Enoch Leng, a absolvit Atrium Baccalaurei, magna cum laude, la Oriel College, Oxford; a obținut doctoratul în filosofie naturală la New College, Oxford, magna cum laude; ales membru al Societății Regale în 1865; ales ca membru la White's în 1868; decorat cu Ordinul Jartierei în 1869.

Solicitantul este rugat să-și listeze adresa reședinței permanente și a domiciliului din New York, în cazul în care acestea diferă:

Prof. Enoch Leng
819 Riverside Drive, New York
New York

Laborator de cercetare la
Vitrina de Exponate Naturale și Curiozități a lui Shottum
Catherine Street, New York
New York

Solicitantul este rugat să atașeze o listă de publicații și să furnizeze comisiei copii după cel puțin două dintre acestea, spre analizare.

Smithback se uită peste pagini dar își dădu seama că îi lipsea această parte crucială.

Hotărârea comisiei este prezentată mai jos:

Domnului profesor i se acordă prin prezenta accesul liber și fără taxă la colecțiile și biblioteca Muzeului de Istorie Naturală din New York, începând de azi, 27 martie 1870.

Semnătura autorizată: *Tinbury McFadden*
Semnat: *E. Leng*

Smithback înjură printre dinți. Își pierduse entuziasmul brusc. Dosarul era subțire – foarte subțire. Mare păcat că Leng nu își obținuse diploma în America – i-ar fi fost mult mai ușor să-i ia urma. Dar poate că ar fi reușit să obțină informațiile și de la Oxford, prin telefon – deși exista și posibilitatea ca toate aceste titluri academice să fie false. Lista publicațiilor ar fi fost mult mai ușor de verificat, și cu mult mai interesantă, dar nu mai avea cum să se întoarcă și să o ia acum. Fusese o idee atât de bună și îi ieșise așa de bine... „La naiba!"

Smithback luă din nou paginile la cercetat. Nu tu fotografie, nu tu curriculum vitae, nu tu biografie în care să se specifice anul și locul nașterii. Singura informație utilă era adresa.

„La naiba! La naiba!"

Apoi însă, îi veni o nouă idee. Își aminti că Norei îi fusese dată sarcina de a găsi exact această adresă. Ei, cel puțin îi putea înainta o ofertă de pace.

Smithback făcu un calcul rapid: Riverside numărul 891 era prin partea de sus orașului, pe undeva pe lângă Harlem. Nu mai erau prea multe case vechi pe acea bucată de pe Riverside Drive; cele care rămăseseră zăceau abandonate sau fuseseră împărțite în apartamente. Cele mai multe șanse, desigur, erau ca locuința lui Leng să fi fost demolată cu mult timp în urmă. Dar exista totuși posibilitatea să mai fie încă acolo. Ar fi fost o poză reușită, chiar dacă ar fi fost doar o dărăpănătură. *Mai ales* dacă ar fi fost o dărăpănătură. Dacă se gândea mai bine, nu era exclus să mai fie și alte cadavre îngropate acolo sau zidite în pivniță. Poate însuși trupul lui Leng zăcea acolo, putrezit în vreun colț. L-ar fi mulțumit pe O'Shaughnessy, ar fi ajutat-o pe Nora. Și ce

titlu trăsnet pentru articolul lui – jurnalistul-detectiv găsește cadavrul primului ucigaș în serie al Americii. Desigur, era extrem de improbabil, dar totuși...

Smithback se uită la ceas. Era aproape ora unu.

Dumnezeule! Atâta muncă strălucită de detectiv, și tot ce reușise să obțină era o nenorocită de adresă... Ei bine, era o treabă de-o oră, maximum două, să se ducă și să vadă dacă mai găsea casa acolo.

Smithback își îndesă hârtiile înapoi în buzunar și o porni către Central Park West. Nu prea avea rost să oprească un taxi – ar fi refuzat să-l ducă atât de departe, la marginea orașului, și, odată ajuns acolo, n-ar fi reușit niciodată să găsească un taxi care să-l aducă înapoi acasă. Chiar dacă era în plină zi, nu avea nici o intenție să umble brambura prin cartierul ăla periculos.

Cel mai bun lucru era să închirieze o mașină. *The Times* avea o înțelegere specială cu Hertz, și exista o filială destul de aproape, pe Columbus. Acum, că se gândea mai bine, dacă acea casă încă mai exista, ar fi fost o idee bună să intre înăuntru, să discute cu actualii locatari, să afle dacă fusese descoperit ceva neobișnuit în timpul renovărilor... chestii de genul ăsta.

Era posibil să se întunece până termina.

Da, asta era: închiria o mașină!

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, se îndrepta spre Central Park West într-un Taurus argintiu. Entuziasmul îi revenise. Încă avea șanse să scoată o poveste super. După ce vedea ce era cu casa, se putea duce la Biblioteca Publică din New York, să verifice dacă nu cumva existau acolo articole publicate de Leng. Nu strica să verifice nici arhivele de poliție, să vadă dacă se întâmplase vreodată ceva neobișnuit în vecinătatea casei lui Leng, în timpul cât acesta fusese în viață.

Îi rămăseseră încă multe piste bune de urmat. Leng putea fi un subiect la fel de senzațional ca Jack Spintecătorul. Erau destule asemănări. Nu era nevoie decât de un ziarist talentat, care să dea viață poveștii.

Dacă găsea suficiente informații, ar fi putut fi chiar următoarea lui carte.

El, Smithback, ar fi fost atunci candidat sigur la Premiul Pulitzer, care reușea mereu să-i scape. Și, chiar și mai important – ei, cel puțin la fel de important – ar fi avut șansa de a se împăca iar cu Nora. I-ar fi scutit pe ea și pe Pendergast de munca migăloasă de cercetare a registrelor orașului. L-ar fi încântat pe Pendergast, pe care îl simțea un aliat tăcut. Da! Una peste alta, avea să iasă bine.

Ajuns în capătul parcului, o luă spre vest pe Cathedral Parkway, apoi coti spre nord pe Riverside Drive. Când trecu de 125th Street încetini, citind adresele de pe vechile clădiri. Șase sute șapte zeci. Șapte sute unu. Trecu astfel pe lângă zece blocuri. Pe măsură ce înainta spre nord, încetinea tot mai mult, ținându-și respirația de nerăbdare.

Apoi ochii i se opriră pe Riverside Drive 891.

Casa era încă acolo. Nu-i venea să creadă ce noroc – casa lui Leng!

O privi îndelung, trecând pe lângă ea, apoi făcu dreapta pe următoarea stradă, 138th Street, și înconjură blocul, simțindu-și inima bătând de să-i spargă pieptul.

La 891 era un conac vechi, în stil Beaux Arts, care ocupa întreaga stradă, cu o intrare amplă, cu coloane mari, împodobită cu decorațiuni specifice barocului târziu. Mai mult chiar, era și un blazon gravat deasupra ușii. Casa era izolată de stradă de o alee de serviciu ce forma o insulă triunghiulară care se unea cu Riverside Drive. Nu erau sonerii lângă ușă, iar ferestrele de la parter fuseseră bătute în cuie și acoperite cu tablă. Se părea că locul nu fusese niciodată împărțit în apartamente. Ca mai toate casele vechi de pe Drive, fusese pur și simplu abandonată cu mulți ani în urmă – prea scumpă de întreținut, prea scumpă de demolat, prea scumpă de renovat. Aproape toate clădirile de acest gen intraseră în patrimoniul orașului pentru neplata impozitelor. Iar orașul nu făcea decât să le înregistreze și să le depoziteze.

Smithback se întinse peste scaunul pasagerului și mîji ochii ca să vadă mai bine. Ferestrele de la etaj nu fuseseră bătute în scânduri și nici un geam nu părea să fie spart. Era perfect! Arăta exact ca locuința unui criminal în serie. „Fotografie de prima pagină, ține-te bine!“ Smithback își imagina deja cum fotografia lui avea să declanșeze o anchetă a poliției asupra locului, anchetă ce ar fi condus, desigur, la descoperirea altor cadavre. Era din ce în ce mai bine.

Cum să procedeze? N-ar fi stricat, poate, să arunce un ochi printr-o fereastră – cu condiția să găsească mai întâi un loc de parcare.

Înconjură din nou blocul, apoi coborî pe Riverside, căutând un loc unde să poată lăsa mașina. Având în vedere că se afla într-un cartier sărac, numărul de mașini era surprinzător de mare: rable, vechituri tunate, SUV-uri șmechere cu boxe uriașe atârnându-le la spate. Merse vreo șase, șapte blocuri până să găsească în sfârșit un loc de parcare cât de cât legal, pe o străduță laterală care dădea în Riverside. La naiba, ar fi trebuit să angajeze un șofer în livrea și să-l pună să-l aștepte cât timp inspecta casa. Acum trebuia să meargă de unul singur prin Harlem – exact ce încercase să evite!

După ce trase cu grijă mașina în spațiul liber, privi cu băgare de seamă în jur. Apoi coborî, încuie portiera și – repede, dar nu atât de repede cât să atragă atenția – o luă înapoi spre 137th Street.

Când ajunse la colț, încetini, luând-o agale pe lângă clădire până când ajunse în dreptul intrării cu verandă. Acolo se opri și examină casa cu mai multă atenție, încercând să adopte un aer cât mai nonșalant cu putință.

Fusese cândva foarte impunătoare: o structură pe patru niveluri, din marmură și cărămidă, cu o mansardă amplă, cu ferestre ovale, cu turnulețe și cu un balcon. Fațada era incrustată cu ornamente săpate în calcar, montate în cărămidă. Partea dinspre stradă era înconjurată de un gard de fier înalt și ascuțit, acum rupt și ruginit. Curtea era plină de buruieni și de gunoaie, dintre care se ridicau tufișuri de oțetari și doi stejari uscați. Ferestrele întunecate de la etaj dădeau înspre râul Hudson și spre uzina North River pentru controlul poluării apei.

Smithback, străbătut de-un fior, privi încă o dată în jur, apoi traversă aleea și începu să coboare pe trotuar. Graffiti stradale acopereau marmura cândva extrem de elegantă. Gunoaie aduse de vânt se strânseseră lângă ziduri până la o înălțime de aproape un metru. În capătul aleii însă, Smithback văzu o ușă masivă, din stejar. Și aceasta fusese mâzgălită cu graffiti, însă părea încă funcțională. Nu avea nici fereastră, nici vizor.

Smithback se strecură mai departe pe alee, rămânând aproape de zid. Locul duhnea a urină și a fecale. Cineva aruncase o mulțime de

scutece folosite lângă ușă, și într-un colț era o grămadă de saci de gunoi, sfâșiați de câini și de șobolani. Avertizat parcă, un șobolan imens ieși din gunoi, trăgându-și burta umflată, îi aruncă o privire sfidătoare, apoi dispăru înapoi printre mizerii.

Smithback remarcă două ferestre mici și ovale, montate de-o parte și de alta a ușii. Amândouă erau acoperite cu folii de tablă, dar Smithback spera să poată da măcar un colțișor la o parte. Se apropie și puse grijuliu mâna pe cea care era mai aproape de el, testând-o. Era tare: nu avea nici o crăpătură, nici un fel de deschidere prin care să poată privi înăuntru. Și cea de a doua era la fel de bine sigilată. Cercetă marginile, căutând vreo gaură, dar nu găsi nici una. Puse o mână pe ușa de stejar: și aceasta părea foarte solidă. Casa era blindată de-a dreptul, impenetrabilă. Poate că rămăsese astfel închisă de la moartea lui Leng. Era foarte posibil să mai fi rămas încă obiecte personale înăuntru. Din nou, Smithback se întrebă dacă or mai fi fost acolo și rămășițele altor victime.

Odată ce ajungea poliția aici, pierdea orice șansă de a mai afla ceva.

Ar fi fost extrem de interesant să vadă interiorul.

Ridică privirea, urmărind cu ochii conturul casei. Avea ceva experiență de alpinist, sport pe care îl deprinsese în timpul călătoriei în țara canioanelor – Utah. Călătoria în care o cunoscuse pe Nora... Se dădu câțiva pași în spate și examină fațada. Erau o mulțime de cornișe și de adâncituri pe care le-ar fi putut folosi pentru prize. Aici, la distanță destul de mare de strada principală, avea șanse mai mici să fie observat. Cu puțin noroc, ar fi putut ajunge la una dintre ferestrele de la primul etaj. Doar să arunce o privire...

Privi înapoi spre alee. Strada era pustie, iar casa – cufundată într-o tăcere adâncă.

Smithback își frecă mâinile și-și netezi părul. Apoi introduse vârful piciorului stâng într-o gaură din partea de jos a zidului și-și începu cățărarea.

DOI

Căpitanul Custer se uită la ceasul de pe peretele biroului său. Era aproape amiază. Simți un ghiorțăit în stomacul voluminos și-și dori, pentru cel puțin a douăzecea oară, să vină mai repede ora prânzului ca să poată da o fugă la Dill's Deli, să cumpere un sendviș dublu cu mușchi de vită, cașcaval și pâine de secară, cu toping de maioneză, și să-și bage monstruozitatea în gura-i imensă. Întotdeauna i se făcea foame când era nervos, iar astăzi era foarte, foarte nervos. Trecuseră abia patruzeci și opt de ore de când i se încredințase ancheta Chirurgului, dar începuse deja să primească telefoane de nerăbdare. Îl sunase primarul, îl sunase comisarul. Cele trei crime aduseseră orașul în pragul ununi atac de panică. Cu toate astea, nu avea nimic de raportat. Spațiul de respiro pe care îl câștigase cu articolul despre oasele alea vechi era aproape pe sfârșite. Cei cincizeci de detectivi care lucrau la caz urmăreau piste disperate, fără nici un folos. Și unde ducea totul? Nicăieri. Pufni, clătinând din cap. Niște lingăi incompetenți!

Stomacul îi ghiorăi din nou, mai tare de această dată. Presiunea și agitația îl sufocau asemenea unui prosop umed. Dacă asta însemna să te ocupi de un caz important, nu era prea sigur că-i plăcea.

Se uită iar la ceas. Încă cinci minute. Pentru el era o problemă de disciplină să nu plece la masă înainte de ora douăsprezece. Era ofițer de poliție – știa că disciplina era cheia. La asta se rezuma totul. Nu se putea lăsa doborât de presiunile la care era supus.

Își aminti privirea lungă cu care îl fixase comisarul, în apartamentul de pe Doyers Street, când îi încredințase cazul. Rocker nu păruse

prea încrezător în abilitățile lui. Custer își amintea foarte bine cuvintele lui: „Îți sugerez să te apuci de lucru la noua dumitale însărcinare. Treci *direct* la treabă. Prinde criminalul. Doar nu vrei să mai apară încă un cadavru, acum a devenit răspunderea dumitale, nu-i așa?“

Minutarul se mai mișcă puțin.

„Poate trebuie să aloc mai mulți oameni“, își zise. Ar trebui să trimită încă o duzină de detectivi să cerceteze crima din arhiva muzeului. Era crima cea mai recentă, acolo trebuiau să se fi păstrat cele mai multe indicii. Angajata aia care găsise cadavrul – cățeaua aia frigidă, cum o chema? – nu avusese prea multe de spus. Dacă ar fi putut...

Apoi, chiar în clipa când minutarul ajungea în dreptul orei 12, avu o revelație.

Arhiva muzeului. Angajata muzeului...

Era o idee atât de uluitoare, atât de copleșitoare, încât, preț de-o clipă, îi alungă din minte gândul la carnea de vită.

Muzeul. Muzeul era centrul în jurul căruia se învârtea totul.

Cea de-a treia crimă, operația brutală? *Avusese loc în muzeu!*

Arheoloaga aia, Nora Kelly? *Lucra la muzeu!*

Scrisoarea incriminatoare pe care reporterul ăla, Smithback, sau cum îi zicea, o publicase? Scrisoarea de la care începuse totul? *Fusese găsită în arhiva muzeului!*

Ciudatul ăla, Collopy, care autorizase mutarea scrisorii? *Directorul muzeului!*

Fairhaven? *În comisia muzeului.*

Ucigașul din secolul al XIX-lea? *Asociat al muzeului.*

Și arhivarul, Puck, fusese ucis și el. De ce? *Fiindcă descoperise ceva. Ceva în arhivă!*

Mintea lui Custer, neobișnuit de limpede, începu să analizeze în mare viteză posibilitățile, miile de combinații și permutări. Era nevoie de acțiune în forță, hotărâtă. „Orice ar fi descoperit Puck, am să descoper și eu. Și aceasta va fi cheia întregului caz.“

Nu avea timp de pierdut, nici măcar un minut.

Se ridică din nou și lovi interfonul.

– Noyes? Treci încoa'! Imediat!

Bărbatul fu în pragul ușii înainte ca degetul căpitanului să se dezlipească de interfon.

– Trimite-mi-i aici pe cei mai buni zece detectivi desemnați în cazul Chirurgului. Să vină în biroul meu pentru o discuție confidențială. În jumătate de oră.

– Da, domnule căpitan.

Noyes ridică o sprânceană, într-un gest întrebător și totodată extrem de supus.

– Am găsit, Noyes. Am găsit soluția.

Gura lui Noyes se opri din mestecat.

– Domnule?

– Cheia cazului Chirurgului este la muzeu. Acolo e, în arhivă. Dumnezeu știe, poate că însuși criminalul este acolo, printre angajații muzeului. Custer își înșfăcă haina. Mergem numaidecât acolo, Noyes. Nici n-o să-și dea seama ce i-a lovit.

TREI

Folosindu-se de cornișe și de elementele de decor pe post de prize, Smithback se ridică încet în sus pe zid, către pervazul de piatră al ferestrelor de la primul etaj. Fusese mai greu decât se așteptase, și reușise să-și zgârie un obraz și să-și zdrelească un deget în timpul escaladării. Și, desigur, distrugea o pereche de pantofi italienești, lucrați manual, de două sute cincizeci de dolari. Poate avea să plătească ziarul pentru ei. Expus pe zidul casei, crăcănat, se simțea ridicol. „Trebuie să existe o metodă mai ușoară de-a câștiga un Pulitzer", își zise. Înhăță pervazul ferestrei și se ridică în mâini, gemând din cauza efortului. Se sprijini pe marginea lată, de piatră, și rămase așa câteva secunde ca să-și recapete suflul. Privi în jur. Strada era în continuare pustie. Nimeni nu părea să fi observat ceva. Își întoarse atenția spre fereastră.

Camera din spatele acesteia era cufundată în întuneric și părea cu desăvârșire pustie. Fire grele de praf pluteau în razele anemice de lumină care pătrundeau prin fereastră. I se păru că distinge în fundul camerei o ușă închisă. Dar nimic nu îi oferea vreun indiciu despre ce s-ar fi putut găsi în spatele acelei uși sau în restul clădirii.

Dacă voia să afle mai multe, trebuia să intre în casă.

Ce rău putea fi în asta? Era clar că întreaga clădire fusese abandonată de zeci de ani. Probabil că acum era în proprietatea orașului, așa că era, prin urmare, proprietate publică. Ajunsese până aici, făcuse atâtea eforturi... Dacă pleca acum, altă dată ar fi trebuit să o ia de la capăt. Îi veni în minte imaginea editorului scuturând nervos pumnul,

cu ochii ieșiți din orbite de furie. Dacă voia să-i pună să-i plătească pantofii, trebuia să se prezinte cu o poveste țeapănă.

Încercă fereastra și, după cum se aștepta, constată că era închisă – sau poate doar înțepenită din cauză că nu fusese folosită de mult timp. Preț de-o clipă, nu se putu hotărî ce să facă; privi din nou în jur. Gândul de a coborî zidul era chiar și mai puțin plăcut decât fusese cel de a-l urca. Ce putea vedea de la fereastră era total irelevant. *Trebuia* să găsească o intrare – doar cât să arunce o privire. Un lucru era sigur: nu putea rămâne la nesfârșit suspendat pe zidul casei. Dacă l-ar fi văzut cineva...

În clipa aceea zări o mașină de poliție la câteva blocuri spre sud, pe Riverside Drive, înaintând încet spre nord. N-ar fi fost deloc bine să-l vadă acolo – și nu mai avea timp să coboare.

Cu mișcări rapide, își scoase haina, o făcu ghem și o lipi de una dintre ferestrele mari. Folosindu-și umărul, împinse până când geamul crăpă cu un zgomot înfundat. Înlătură cu grijă bucățile de sticlă, le așeză pe pervaz, apoi se strecură înăuntru.

Ajuns în cameră, se ridică în picioare și privi afară pe fereastră. Totul era liniștit; nimeni nu-l văzuse intrând. Se răsuci apoi pe călcâie, încordându-și auzul. Tăcere. Adulmecă aerul. Mirosea, nu neplăcut, a tapet vechi și a praf – nu era deloc mirosul greu și stătut la care se așteptase. Trase de câteva ori aer în piept.

„Gândește-te la articol! Gândește-te la Pulitzer! Gândește-te la Nora!“ Voia să arunce o privire rapidă de recunoaștere, apoi avea să iasă.

Așteptă câteva minute, până când ochii i se obișnuiră cu întunericul. În spatele camerei era un raft, pe care se afla o singură carte. Smithback se duse și o ridică. Era un tratat vechi, din secolul al XIX-lea, intitulat *Mollusca*, și care avea o gravură aurie, de forma unei cochilii, într-un colț. Smithback simți o ușoară strângere de inimă: o carte de istorie naturală! O deschise, așteptând să găsească o etichetă pe care să scrie: „Ex Libris Enoch Leng“. Dar nu era nimic. Răsfoi paginile, căutând însemnări, apoi o puse la loc. Nu îl ajuta deloc. Era timpul să cerceteze casa.

Își scoase cu grijă pantofii și îi puse lângă fereastră, apoi plecă numai în șosete. Cu băgare de seamă, se apropie de ușa închisă. Podeaua scârțâi; se opri. Însă tăcerea rămase profundă. Era puțin probabil să fie cineva în casă – părea că până și vagabonzii și drogații reușiseră să fie ținuți afară – dar nu strica niciodată să fie precaut.

Puse o mână pe mânerul ușii și îl întoarse cât putu de încet, deschizând ușa cam un centimetru. Privi prin crăpătură. Beznă. Deschise mai mult ușa, lăsând lumina slabă ce intra prin fereastra din spate să pătrundă în coridor. Văzu că era foarte lung, impunător chiar, cu tapet greu cu desene complicate, acum umflat de vreme. Pe pereți, în firide aurite, erau tablouri acoperite cu cearșafuri albe, atârnate de ramele grele. În capătul coridorului, o scară amplă, din marmură, dispărea într-o mare de întuneric și mai adânc. În capul scărilor era ceva – o statuie, poate? – acoperit de un alt cearșaf alb.

Smithback își ținu răsuflarea. Casa arăta, într-adevăr, ca și când ar fi fost încuiată și abandonată de la moartea lui Leng. Era fantastic. Să fi fost oare toate lucrurile astea ale lui Leng?

Riscă să mai facă vreo câțiva pași de-a lungul holului. Observă atunci că mirosul de mucegai și de praf începea să fie acoperit de un alt iz, mai puțin plăcut: ceva organic, dulceag, putred. De parcă inima bătrânei case de-abia ar fi încetat să mai bată.

Poate că bănuielile lui erau întemeiate și poate că Leng îngropase într-adevăr cadavrele victimelor sale în spatele masivului tapet victorian.

Se opri la doar o lungime de braț de unul dintre tablouri. Curios, întinse mâna, apucă ușor colțul cearșafului și îl ridică. Pânza putrezită se destrămă numaidecât într-un nor de praf și de scame. Smithback se dădu în spate, speriat. Un tablou întunecat ieșise la iveală. Smithback se apropie să vadă mai bine. Înfățișa o haită de lupi care sfâșiau o căprioară în adâncul pădurii. Detaliile anatomice erau de-a dreptul sinistre, deși frumos executate, trebuia să recunoască, și, fără îndoială, lucrarea valora o avere. Curios acum, Smithback se duse la următoarea firidă și trase cearșaful – care se sfărâmă la rându-i sub atingerea lui. Tabloul de aici înfățișa o vânătoare de balene – un cașalot mare, ciuruit de harpoane, zbătându-se în chinurile morții, cu un jet uriaș de

sânge arterial țâșnindu-i prin orificiul de respirație în vreme ce cu înotătoarele scufunda în mare o barcă de harponieri.

Lui Smithback nu-i venea să creadă ce noroc dăduse. Ce găsise aici era aur curat. Deși, la urma urmei, nu era noroc – era rezultatul unei munci asidue și al unei cercetări organizate. Nici măcar Pendergast nu reușise încă să afle unde locuise Leng. Cu asta avea să-și recâștige poziția la *Times*, poate chiar să-și îmbunătățească relația cu Nora. Fiindcă era sigur că, oricare ar fi fost informația pe care Nora și Pendergast o căutau despre Leng, aceasta se afla *aici*.

Smithback așteptă câteva clipe cu urechile ciulite, însă de jos nu se auzea nici un sunet. Înaintă de-a lungul coridorului mochetat cu pași mici, fără zgomot. Ajuns la statuia acoperită de lângă stâlpul balustradei, întinse mâna și înhăță cearșaful. La fel de putrezit ca restul, se transformă pe dată într-o pulbere ce căzu pe podea. Un nor de praf, putregai uscat și mucegai umplu aerul.

La început, Smithback simți un fior provocat de teamă și de șoc în fața imaginii, până când mintea lui începu să priceapă mesajul pe care i-l transmiteau ochii. Era, la urma urmei, nimic mai mult decât un cimpanzeu împăiat, atârnat de o creangă de copac. Moliile și șobolanii îi mâncaseră cea mai mare parte a feței, lăsând în urmă găuri care ajungeau până la os. Buzele dispăruseră și ele, dându-i cimpanzeului rânjetul chinuit al unei mumii. O ureche atârna de o fâșie de carne uscată, care, chiar sub ochii lui Smithback, căzu la pământ cu un zgomot ușor. Într-una din mâini, cimpanzeul ținea un fruct de ceară; cu cealaltă se ținea de burtă, chinuit parcă de durere. Doar ochii de sticlă mai păreau vii și îl fixau pe Smithback cu o intensitate maniacă.

Smithback simți cum bătăile inimii i se accelerează. Leng fusese, la urma urmei, taxonomist, colecționar și membru al academiei. Avea oare și el, asemenea lui McFadden și celorlalți, o colecție privată, o așa numită vitrină de curiozități?

Din nou, simți un moment de nehotărâre. „Să plec acum?“

Retrăgându-se un pas de lângă cimpanzeu, privi în josul scărilor. Nu exista nici o lumină, cu excepția câtorva raze care pătrundeau timid pe lângă plăcile de tablă și obloanele de lemn. Treptat, Smithback începu să distingă contururile umbrite a ceva ce părea să fie o sală de

recepție, pardosită în întregime cu parchet de stejar. Pe toată suprafața podelei erau piei și blănuri exotice – de zebre, de lei, de tigri, de antilope, de pume. Răsfirate prin întreaga încăpere, erau mai multe obiecte întunecate, și ele acoperite de cearșafuri albe. De-a lungul pereților se înșirau vitrine vechi, cu uși din sticlă vălurită. Înăuntru se aflau expuse mai multe obiecte ascunse în umbră, fiecare având dedesubt câte o plăcuță de alamă.

Da, *era* o colecție – colecția lui Enoch Leng.

Smithback se ridică, sprijinindu-se de balustradă. În ciuda faptului că nici un obiect din casă nu părea să mai fi fost atins de cel puțin o sută de ani, Smithback simțea, undeva, în adâncul stomacului, că strania locuință nu fusese goală tot acest timp. Arăta oarecum... *aranjată*. Trăda prezența unui îngrijitor. Ar fi trebuit să facă stânga-mprejur și să se care de-acolo.

Dar tăcerea era atât de profundă... Ezită. Colecțiile de la parter meritau și ele o privire aruncată în grabă. Interiorul acestei case și colecțiile ei aveau să joace un rol crucial în articolul lui. Avea să coboare o clipă – doar o clipă – să vadă ce se ascundea sub câteva dintre cearșafuri. Făcu un pas atent, apoi un altul... Apoi auzi o bufnitură surdă în spatele lui. Se răsuci pe călcâie, cu inima bătând de să-i spargă pieptul.

La început, nimic nu păru diferit. Apoi își dădu seama că, probabil, ușa prin care intrase în coridor se închisese. Oftă ușurat: o rafală de vânt intrase pe fereastra spartă și trântise ușa.

Continuă să coboare scara spiralată din marmură, cu mâna încleștată pe balustradă. Ajuns jos, se opri și mijì ochii, chinuindu-se să răzbată cu privirea prin întunericul și mai profund. Mirosul de mucegai și de putrezeală părea și mai apăsător aici.

Privirea i se fixă pe un obiect din centrul încăperii. Unul dintre cearșafuri putrezise într-atât, încât căzuse singur de pe obiectul pe care îl acoperea. Ascuns în întuneric, acesta părea straniu, cu o formă ciudată. Smithback înaintă un pas, privind intens – și, dintr-odată, își dădu seama ce era: un dinozaur carnivor de talie mică, ridicat pe picioarele din spate. Era însă un dinozaur uluitor de bine conservat – carnea fosilizată încă-i mai atârna pe oase, mai avea și câteva organe

interne fosilizate, chiar și bucăți de piele fosilizată. Iar pe piele se păstrase conturul inconfundabil al unor *pene*.

Smithback rămase ca trăsnit. Era un specimen fenomenal, cu o valoare științifică inestimabilă. Existau teorii recente cum că unii dinozauri, chiar și T. Rex, ar fi putut fi acoperiți de pene. Și aici era dovada! Privi în jos. Pe o etichetă de alamă scria: „Colecționar necunoscut de pe Red Deer River, Alberta, Canada".

Smithback își îndreptă atenția spre vitrine, și ochii îi căzură pe o serie de cranii umane. Se apropie. Pe plăcuța de alamă scria: „Serie din familia hominizilor găsite în Peștera Swartkopje, Africa de Sud". Smithback nu-și putea crede ochilor. Avea destul cunoștințe despre fosilele de hominizi cât să știe că erau extraordinar de rare. Iar aceste douăsprezece cranii erau unele dintre cele mai bine păstrate pe care le văzuse vreodată. Aveau să revoluționeze studiile despre *hominizi*.

Privirea îi fu atrasă de o sclipire din următoarea vitrină. Se apropie. Era plină de nestemate, și ochii i se opriră asupra unei pietre mari și verzi, de mărimea unui ou de rândunică. Pe eticheta de dedesubt scria: „Diamant, specimen impecabil din Novotney Terra, Siberia, 216 carate; se crede că este singurul diamant verde din lume". Alături, într-o casetă deosebit de mare, erau imense rubine stelate, safire și pietre mai exotice, cu nume ce cu greu puteau fi pronunțate, sclipind în culcușul lor întunecat – nestemate care le egalau pe cele mai frumoase din Muzeul de Istorie Naturală din New York. Păreau să se bucure de un loc aparte printre celelalte exponate. Pe un raft din apropiere, era o salbă de cristale aurii, de o frumusețe desăvârșită, ca o dantelă de gheață – unul dintre ele de mărimea unui grepfrut. Dedesubt, erau șiruri de tectite, majoritatea pietre negre, cu forme ciudate, unele având însă coloraturi de verde sau de violet intens.

Smithback făcu un pas în spate. Capul începuse să-i vâjâie în fața bogăției și varietății acestei colecții. „Și când te gândești că toate astea zac aici, în casa asta părăginită, de o sută de ani..." Se întoarse și, din impuls, întinse mâna și trase cearșaful de pe un specimen mic din spate. Materialul se destrămă și un straniu animal împăiat îi apăru în fața ochilor: un mamifer ciudat, asemănător unui tapir, cu un bot imens și cu picioarele din față puternice, cu capul de forma unui bulb

și colți curbați. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse vreodată; o monstruozitate! Se aplecă să descifreze eticheta umbrită: „Singurul specimen cunoscut din familia Megalopedus cu colți, descris de Pliny, considerat un animal fantastic până când acest specimen a fost împușcat în provincia belgiană Congo de exploratorul englez Col. Sir Herny F. Moreton, în 1869".

„Dumnezeule mare!" își spuse Smithback. Să fie posibil? Un mamifer de talie mare, total necunoscut științei? Sau era un fals? Dintr-odată, un gând îl cutremură: era posibil ca toate acestea să fie doar falsuri? Dar, în timp ce privea în jur, își dădu seama că nu erau. Leng nu ar fi colecționat falsuri, și, chiar și prin lumina slabă, Smithback își dădea seama că exemplarele erau reale. *Erau reale!* Și dacă și restul colecțiilor din casă erau la fel ca acestea, alcătuiau, probabil, cea mai fantastică colecție de istorie naturală din lume. Asta nu mai era o vitrină de curiozități. Era prea întuneric ca să-și poată nota ceva, însă Smithback știa că nu va avea nevoie de notițe. Ceea ce văzuse avea să-i rămână pe veci întipărit în memorie.

O singură dată în viață avea un reporter șansa de a scrie o asemenea poveste.

Trase un alt cearșaf și fu întâmpinat de scheletul masiv și fosilizat al unui urs de peșteră cu botul scurt, imortalizat într-un răget mut, cu dinții negri ascuțiți ca niște pumnale. Plăcuța de alamă montată în piedestalul de stejar spunea că fusese găsit în minele de cărbuni din Canionul Kuty, în New Mexico.

Străbătu ca vântul sala de recepție în picioarele desculțe, trăgând cearșaf după cearșaf, dezvelind un șir întreg de mamifere pleistocene – fiecare specimen, de-a dreptul magnific, ar fi făcut cu siguranță cinste oricărui muzeu –, terminând cu o serie de schelete din Neanderthal, perfect conservate, unele cu arme, unelte, iar unul purtând un fel de colier făcut din dinți.

Privind într-o parte, observă o arcadă de marmură care ducea spre o cameră din spate. În centrul încăperii era un meteorit uriaș, cu multe găuri, de cel puțin trei metri diametru, înconjurat de șiruri după șiruri de vitrine adiacente.

Avea culoare *rubinie.*

Așa ceva era aproape de necrezut!

Smithback își mută privirea, îndreptându-și atenția spre obiectele aranjate pe rafturile de mahon de pe un perete apropiat. Erau măști bizare, vârfuri de lănci, un craniu incrustat cu turcoaze, cuțite împodobite cu nestemate, broaște în borcane, mii de fluturi sub un geam: totul aranjat cu cea mai mare atenție, clasificat și sistematizat în cele mai mici detalii.

Smithback observă că dispozitivele de iluminare nu erau electrice. Erau lămpi cu *gaz,* fiecare cu câte un furtun micuț care ducea într-un manșon, acoperit de un abajur de sticlă. Era incredibil. *Trebuia* să fie casa lui Leng, exact așa cum o lăsase. Parcă abia ieșise din casă, o încuiase și plecase...

Smithback se opri, simțind dintr-odată cum îi scade entuziasmul. În mod evident, casa nu rămăsese așa, neatinsă, de la moartea lui Leng. Trebuia să existe un îngrijitor care venea cu regularitate. Cineva bătuse în tablă ferestrele și acoperise colecțiile. Senzația că această casă nu era goală, că cineva era încă acolo îl năpădi din nou.

Tăcerea; exponatele cu ochii lor ficși și specimenele grotești; întunericul adânc ce apăsa în colțurile camerei și, mai mult decât orice, mirosul tot mai apăsător de descompunere îi trezi un sentiment din ce în ce mai puternic de neliniște, pe care nu-l mai putu ignora. Tresări fără să vrea. Ce făcea? Avea deja destule informații pentru un Pulitzer. Avea povestea! Acum trebuia să fie deștept și s-o șteargă cât mai repede de-acolo.

Se întoarse și urcă în tăcere scările, trecând pe lângă cimpanzeu și pe lângă tablouri – apoi se opri. Toate ușile de pe coridor erau închise și părea și mai întuneric decât fusese cu câteva minute în urmă. Își dădu seama că uitase prin care ușă intrase. Era spre capătul coridorului, atâta mai știa. Se apropie de cea pe care o bănui a fi cea potrivită, apăsă clanța și, spre surprinderea lui, văzu că era încuiată. „Probabil că n-am ghicit bine", își zise și trecu la următoarea.

Și aceasta era încuiată.

Cu un sentiment din ce în ce mai puternic de panică, încercă ușa de pe cealaltă parte a culoarului. Tot încuiată. La fel și următoarea, și

următoarea. Străbătut de fiori de-a lungul coloanei vertebrale, le încercă pe toate – și toate, până la ultima, erau bine încuiate.

Smithback rămase în mijlocul holului întunecat, încercând să-și controleze panica ivită dintr-odată și care amenința să-i paralizeze membrele.

Era închis înăuntru!

PATRU

Mașina Toyota Cruiser fără însemnele lui Custer opri cu un scârțâit satisfăcător în fața intrării secundare a muzeului, cu cinci echipaje frânând la fel de brusc în urma lui, cu sirenele urlând și aruncând fulgere roșii și albe pe fațada în stil renascentist. Custer se rostogoli din mașină și urcă hotărât treptele de piatră, urmat de un adevărat puhoi de uniforme albastre.

În timpul ședinței ad-hoc organizate cu detectivii lui de vârf, apoi pe drumul către muzeu, teoria care-l lovise ca un trăsnet se transformase într-o convingere fermă, de neclintit. „Surpriza și viteza, astea sunt elementele esențiale în acest caz", își zise în timp ce încerca să cuprindă cu privirea gigantica masă de granit. „Lovește-i repede și tare, nu le da timp să respire" – așa spunea întotdeauna instructorul de la Academia de Poliție. Era un sfat bun. Comisarul voia acțiune. Și de acțiunea urma să aibă parte, acțiune ce avea să poarte numele căpitanului Sherwood Custer!

Un agent de pază al muzeului stătea în ușă – luminile sirenelor i se reflectau în lentilele ochelarilor. Părea bulversat. Încă vreo câțiva agenți veneau din spatele lui, coborând în fugă scările, la fel de nedumeriți. Câțiva turiști se apropiau pe aleea muzeului, cu aparatele de fotografiat la gât, cu ghidurile în mână. Se opriră când văzură aglomerația de mașini de poliție. După o dezbatere scurtă, grupul se întoarse și o luă înapoi spre o stație de metrou din apropiere.

Custer nu se obosi să-i mai arate agentului insigna.

– Căpitan Custer de la Secția 7, zbieră el. Departamentul de criminalistică.

Gardianul înghiți în sec.

– Da, domnule căpitan?

– Șeful de la Securitate e aici?

– Da, domnule.

– Spune-i să coboare. Imediat!

Gardianul dispăru, și peste cinci minute sosi un bărbat înalt, în costum de culoare închisă, cu părul negru, dat pe spate cu cam prea mult gel. „Un tip cât se poate de dubios", își zise Custer. Pe de altă parte, așa erau majoritatea indivizilor care lucrau la serviciile de pază. Care nu fuseseră destul de buni să intre într-un sistem adevărat.

Bărbatul întinse mâna și Custer i-o luă fără prea mare tragere de inimă.

– Jack Manetti, director de securitate. Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Fără nici un cuvânt, Custer îi întinse mandatul semnat și ștampilat, de care reușise să facă rost în timp aproape record. Directorul de securitate îl luă, îl citi și i-l întinse înapoi lui Custer.

– Este o procedură foarte neobișnuită. Pot să întreb ce s-a întâmplat?

– Vă vom prezenta curând toate detaliile, răspunse Custer. Deocamdată, singurul lucru de care trebuie să luați notă este acest mandat. Oamenii mei vor avea acces nelimitat în muzeu. Voi avea nevoie de o cameră de interogatoriu, unde să pot discuta cu o parte din personal. Vom lucra cât mai repede cu putință, și totul va decurge fără probleme – cu condiția să beneficiem de colaborarea muzeului. Se opri, își prinse mâinile la spate și aruncă o privire plină de importanță în jur. Vă dați seama, desigur, că avem autoritatea de a confisca toate obiectele pe care le vom considera relevante în acest caz.

Nu prea era el sigur ce înseamnă *relevante*, însă judecătorul folosise cuvântul în mandat și suna bine.

– Dar este imposibil. E aproape ora închiderii. Nu puteți aștepta până mâine?

– Justiția nu așteaptă, domnule Manetti. Vreau o listă completă cu angajații muzeului. Îi vom alege noi pe cei pe care dorim să-i

interogăm. Dacă anumiți angajați au plecat azi mai devreme, vor fi nevoiți să se întoarcă. Regret, dar mă tem că nu putem scuti muzeul de această neplăcere.

– Dar unde s-a mai pomenit așa ceva? Va trebui să discut cu directorul muzeului...

– Așa să faceți. Mai bine chiar, hai să mergem împreună să-l vedem! Vreau să fiu sigur că toate aspectele sunt clare – cât se poate de clare –, astfel încât, odată pornită investigația, să nu mai avem parte de nici un fel de neplăceri sau de întârzieri. Înțeles?

Manetti dădu din cap, cu o grimasă de vădită neplăcere. „Bun", își zise Custer: cu cât deveneau mai supărați și mai frustrați, cu atât mai repede avea să reușească să-l scoată la iveală pe criminal. „Ține-i mereu în șah, nu le lăsa timp de gândire." Se simțea înflăcărat.

Se întoarse.

– Locotenent-detectiv Cannell, ia trei ofițeri și roagă-i pe acești domni să vă conducă la intrarea pentru angajați. Vreau să legitimați toate persoanele care părăsesc clădirea și să le verificați numele pe liste. Luați numere de telefon, de mobil, luați adrese. Vreau ca oricine să poată fi chemat înapoi în orice moment, dacă va fi nevoie.

– Da, domnule.

– Domnule locotenent-detectiv Piles, dumneata vino cu mine.

– Da, domnule.

Custer își întoarse privirea hotărâtă spre Manetti.

– Condu-ne la biroul domnului doctor Collopy. Avem ceva de discutat.

– Veniți după mine, spuse directorul de securitate, arătând și mai nemulțumit.

Custer le făcu semn celorlalți oameni care-l însoțeau, și aceștia îl urmară prin sălile mari, cu ecou, urcară șapte etaje într-un ascensor gigantic și coborâră printre alte săli gemând de exponate – Isuse, locul ăsta era înțesat până la refuz de ciudățenii –, până când, în sfârșit, ajunseră în fața unei uși mari, cu lambriuri, care dădea într-un birou și mai mare. Ușa era întredeschisă și, în spatele ei, o femeie micuță stătea la un birou. Se ridică în clipa când îi văzu.

– Am venit să discutăm cu doctorul Collopy, spuse Custer privind în jur, întrebându-se de ce avea o secretară un birou atât de frumos.

– Regret domnule, spuse femeia. Doctorul Collopy nu este aici.

– Nu este? întrebară la unison Custer și Manetti.

Secretara clătină din cap cu o expresie frustrată.

– Nu s-a întors de la prânz. A spus că trebuie să se ocupe de ceva important.

– Dar prânzul a fost cu ore în urmă, spuse Custer. Nu se poate să îl contactăm în vreun fel?

– Are mobilul personal, spuse secretara.

– Formează numărul!

Custer se întoarse spre Manetti.

– Iar tu ia legătura cu ăilalți mai mari de pe-aici. Vezi dacă știe cineva pe unde-i Collopy.

Manetti se duse la un alt birou și ridică receptorul. Tăcerea se lăsă în spațiul vast, întreruptă doar de țăcănitul telefonului. Custer privi în jur. Camera era îmbrăcată în lambriuri de lemn foarte închis la culoare și avea pereții acoperiți până la ultimul milimetru cu picturi sumbre în ulei și cu alte exponate cumplite la vedere, așezate în spatele casetelor cu uși de sticlă. Isuse, era ca o casă a groazei!

– Are telefonul închis, domnule, spuse secretara.

Custer clătină din cap.

– Nu mai ai alt număr la care să poți suna? De la el de acasă, de exemplu?

Secretara și Manetti schimbară o privire.

– Nu avem voie să sunăm acolo, spuse femeia, și mai fâstâcită.

– Puțin mă interesează ce *ai voie* să faci. Este o problemă urgentă de poliție. Sună-l acasă!

Secretara deschise un sertar al biroului, frunzări mai multe cartonașe trecute pe un index, alese unul. Îl studie o clipă, ascunzându-l de privirea lui Custer și a lui Manetti. Apoi îl puse la loc, încuie sertarul și formă numărul.

– Nu răspunde nimeni, zise ea după câteva clipe.

– Sună în continuare.

Trecu jumătate de minut. În cele din urmă, secretara puse telefonul înapoi în furcă.

– Nu răspunde.

Custer dădu ochii peste cap.

– Bine, ascultă! Nu putem să mai pierdem timpul. Avem motive întemeiate să credem că soluția cazului criminalului în serie zis Chirurgul – poate chiar și ucigașul în persoană – se găsește aici, în muzeu. Timpul este esențial. Voi superviza personal o cercetare amănunțită a arhivelor. Locotenent-detectivul Piles va avea sarcina de a interoga o parte din personal.

Manetti nu spuse nimic.

– Dacă vom avea cooperarea muzeului, cred că putem termina întreaga poveste până la miezul nopții, poate chiar mai repede. Ne trebuie o cameră de interogatoriu. Avem nevoie de curent electric pentru mașina de înregistrare, un inginer de sunet și un electrician. Voi solicita tuturor actele de identificare și voi cere accesul permanent la dosarele de personal.

– Care sunt angajații pe care intenționați să-i interogați? întrebă Manetti.

– Vom stabili asta în funcție de dosare.

– Avem două mii cinci sute de angajați.

Vestea asta îl dezumflă o clipă pe Custer. „Două mii cinci sute de oameni ca să conducă un muzeu? Dar ce e aici, program de întrajutorare?“

Trase aer în piept, recompunându-și cu grijă expresia.

– Putem face față. Pentru început, vreau să stau de vorbă cu, să vedem... paznicii de noapte care au observat intrări sau ieșiri neobișnuite. Și arheoloaga aia care a sos la iveală scheletele și a mai găsit unele pe Doyers Street și...

– Nora Kelly.

– Exact.

– Cred că poliția a discutat deja cu dumneaei.

– Ei, uite c-o să mai discutăm o dată! Și o să vrem să mai stăm de vorbă și cu șeful Departamentului de securitate, adică dumneata, pentru a afla care sunt măsurile de siguranță la arhivă și prin alte

locații. Vreau să-i interoghez pe toți cei care au legătură cu arhiva și cu descoperirea... cadavrului domnului Puck. Crezi că-i destul pentru început? Zâmbi scurt, artificial. Urmă un moment de tăcere. Acum, condu-mă la arhivă, te rog.

Preț de câteva clipe Manetti rămase privindu-l fix, ca și când nu ar fi fost în stare să înțeleagă situația.

– Condu-mă la arhivă, domnule Manetti. Acum, dacă nu te superi!

Manetti clipi.

– Prea bine, domnule căpitan. Veniți cu mine, vă rog.

În timp ce străbăteau etajele înțesate acum de polițiști și de administratori, Custer simți cum această nou dobândită încredere îi umflă pieptul. În sfârșit, își descoperise adevărata vocație. La Criminalistică ar fi trebuit să lucreze de la bun început. Era evident că avea talent înnăscut pentru asta; simțea cum trebuia să procedeze. Nu fusese o greșeală când i se încredințase acest caz. Fusese mâna destinului!

CINCI

Smithback stătea în holul întunecat, încercând să-și stăpânească frica. Frica, asta era adevărata problemă, nu ușile încuiate. Cu siguranță, cel puțin una trebuia să fi fost deschisă: cea prin care intrase cu doar câteva minute în urmă.

Făcând eforturi să se stăpânească, o luă din nou în josul holului, încercând toate ușile, zgâlțâind mai tare de această dată, aproape cu zgomot, împingând cu umărul pentru a se asigura că nu rămăseseră pur și simplu blocate. Dar nu, nu era imaginația lui. Toate ușile erau bine închise.

Încuiase cineva ușa în urma lui? Dar era imposibil: încăperea fusese goală! O rafală de vânt trântise ușa. Clătină din cap, încercând, fără succes, să se amuze de paranoia care-l cuprinsese.

Ușile, hotărî, se încuiau probabil automat atunci când erau închise. Poate că era o caracteristică a caselor vechi, de genul acesteia. Nici o problemă: o să găsească o altă ieșire. Pe la parter, din salonul de recepție, printr-o fereastră sau prin vreo ușă. Poate reușea să iasă chiar pe ușa principală, care, din exterior, i se păruse încă funcțională – era, probabil, chiar ușa pe care o folosea îngrijitorul. Simți un val de ușurare la acest gând. Și ar fi fost mai simplu – n-ar mai trebuit să coboare zidul casei.

Nu trebuia decât să găsească drumul prin casa întunecată.

Rămase în hol, așteptând ca bătăile inimii să i se potolească. Era tăcere – o tăcere atât de adâncă și de apăsătoare, încât Smithback se trezi cu urechile ciulite, gata să surprindă cel mai mic sunet. Tăcerea,

își spuse, era un semn bun. Nu era nici un îngrijitor prin preajmă. Probabil că venea doar o dată pe săptămână, cel mult. Sau poate numai o dată pe an, judecând după cât de plin de praf era locul. Smithback avea tot timpul din lume.

Simțindu-se ca un școlar pus pe șotii, se întoarse în capul scărilor și privi în jos. Ușa spre ieșire ar fi trebuit, după părerea lui, să fie undeva în stânga salonului de recepție. Coborî scările și se opri prevăzător în capăt, cercetând cu privirea marea de exponate stranii. În continuare, nici un sunet. În mod clar, locul era pustiu.

Își aminti teoria lui Pendergast. „Și dacă experimentul lui Leng reușise...?"

Smithback se forță să râdă cu zgomot. Ce prostie mai era și asta? Nimeni nu putea să trăiască 150 de ani. Întunericul, tăcerea, colecțiile misterioase începeau să-i afecteze nervii.

Se opri și se reculese. Un coridor se deschidea la stânga salonului, în direcția pe care o bănuia a fi corectă. Era complet cufundat în beznă, dar părea promițător. La naiba! Ar fi trebuit să se gândească să-și ia o lanternă. Nu conta: o să încerce mai întâi pe-acolo.

Pășind cu băgare de seamă, evitând casetele cu exponate și obiectele acoperite cu cearșafuri, traversă încăperea și ajunse în coridorul lateral. Pupilele lui refuzau să se dilate mai mult, și coridorul rămase cufundat în beznă; întunericul din jurul era atât de profund, încât Smithback avea senzația că acesta devenise palpabil. Căută prin buzunare și găsi cutia de chibrituri pe care o luase de la Blarney Stone. Aprinse unul – zgomotul sfâșie neplăcut tăcerea nemișcată.

Flacăra scoase la iveală un pasaj care conducea într-o altă încăpere mare, și aceasta ticsită de cutii de lemn. Smithback înaintă câțiva pași, până când flacăra chibritului se stinse. Apoi mai făcu vreo câțiva pași prin beznă, atât cât îndrăzni. Pipăi în jur, găsi cadrul ușii și păși prin el în următoarea încăpere. Odată intrat, aprinse un al doilea chibrit.

Aici, erau alt fel de colecții: șiruri peste șiruri de borcane cu formol. Zări într-o fracțiune de secundă un rând de ochi gigantici, fixându-l din borcane – ochi de balene? Încercând să profite de cât mai multe secunde de lumină, o luă grăbit înainte, împiedicându-se de un vas mare, de sticlă, așezat pe un piedestal de marmură, plin cu ceva ce

părea să fie un imens sac plutitor. Când se ridică în picioare și aprinse un al treilea chibrit, zări eticheta: „Stomac de mamut, conținând ultima masă, descoperit în ghețurile siberiene..."

Smithback o porni mai departe, trecând cât putea mai repede printre șirurile de vitrine, până când ajunse în dreptul unei uși de lemn, putredă și mâncată de vreme. Simți o durere bruscă în clipa când flacăra îi arse degetele. Înjurând, scăpă chibritul din mână și aprinse altul. La lumina noii flăcări, deschise ușa. Dădea într-o bucătărie imensă, placată în alb și negru. Un șemineu de piatră era montat adânc în perete. Restul încăperii era dominat de o plită uriașă de fier, de un șir de cuptoare și de mai multe mese lungi, fiecare având câte o chiuvetă săpată în piatră de talc. Zeci de oale din cupru înverzit atârnau suspendate de cârlige din tavan. Totul părea decăzut, acoperit de un strat gros de praf, de pânze de păianjen și excremente de șoarece. Era o pistă moartă.

Casa era imensă. Chibriturile nu aveau să țină o veșnicie. Ce-avea să facă după ce termina?

„Stăpânește-te, Smithback!" își spuse. Era mai mult decât evident că nimeni nu mai gătise în bucătăria asta de mai bine de o sută de ani. Nimeni nu locuia aici. Pentru ce-și făcea atâtea griji?

Bazându-se pe memorie, fără să mai aprindă nici un chibrit, se întoarse în camera cea mare, pipăind vitrinele cu uși de sticlă ca să găsească drumul. La un moment dat, simți că atinge ceva cu umărul. O clipă mai târziu, ceva i se prăbuși cu zgomot la picioare, apoi simți mirosul înțepător, inconfundabil, de formol. Aștepta, cu nervii încordați, ca ecourile să se potolească. Se pregăti să aprindă un chibrit, apoi se gândi mai bine – formolul era inflamabil? Nu era acum momentul să experimenteze. Făcu un pas, și piciorul lui acoperit doar de șosetă întâlni ceva mare, ud și moale. „Specimenul din borcan." Îl ocoli cu grijă.

Văzuse și alte uși care se deschideau din coridorul din spate. O să le încerce pe rând. Mai întâi însă, se opri să-și scoată șosetele – îmbibate acum de formol. Apoi, intrând în coridor, mai riscă să aprindă un chibrit. Văzu patru uși – două pe peretele din stânga, două pe cel din dreapta.

O deschise pe cea mai apropiată și găsi o baie veche, îmbrăcată în zinc. Chiar în mijlocul podelei acoperite cu gresie, trona craniul rânjit al unui allosaurus. A doua ușă se deschidea spre o debara mare, plină de păsări împăiate; a treia, tot o debara, de data asta plină de șopârle. A patra ușă dădea într-o spălătorie, cu pereții umflați și crăpați, „decorați" din belșug cu desene de mucegai.

Chibritul se stinse, și Smithback rămase învăluit de întuneric. Își auzea suflul întretăiat al propriei respirații. Deschise cutia de chibrituri și numără cu degetele: șase bețe. Făcu eforturi – cu mai puțin succes de această dată – să țină la distanță panica, fiindcă amenința să pună stăpânire pe el. Se mai aflase el în astfel de situații, chiar mai rele. „E o casă goală. Nu trebuie decât să găsești ieșirea."

Se întoarse în salonul de recepție, printre colecțiile acoperite cu cearșafuri. Faptul că putea zări din nou ceva, chiar și în lumina atât de slabă, îl mai calmă – era ceva de-a dreptul înfiorător în bezna aia adâncă! Aruncă iar o privire uluitoarelor colecții, dar tot ce simțea acum era un sentiment din ce în ce mai puternic de groază. Mirosul greu era mai puternic aici: miros dulceag de putregai, mirosul a ceva ce ar fi trebuit, după legile firii, să zacă la câțiva metri sub pământ...

Smithback trase de câteva ori aer în piept, încercând să se calmeze. Stratul gros și nemișcat de praf de pe podea dovedea că locul era pustiu; că până și îngrijitorul, presupunând că exista un îngrijitor, venea doar rareori.

Privi din nou în jur, căscând ochii, încercând să străpungă lumina slabă. De cealaltă parte a încăperii, o arcadă umbrită conducea spre ceva ce părea să fie o cameră mare. Străbătu sala, lovind parchetul cu picioarele desculțe, și trecu pe sub arcadă. Pereții încăperii ce i se deschidea în față erau acoperiți cu lambriuri de lemn închis, care se înălțau până în dreptul tavanului casetat. Și această încăpere era plină de exponate: unele acoperite cu cearșafuri, altele înălțate pe socluri sau armături. Exponatele în sine erau însă complet diferite de cele pe care le văzuse până în acel moment. Înaintă un pas, privind în jur, uluirea amestecându-i-se cu o senzație acută de îngrijorare. Erau autoclave mari, unele cu fețe de sticlă, prinse în chingi groase de piele; containere galvanizate ca vechile cutii de lapte, cu capacele prinse cu zăvoare

grele; o cutie imensă, cu o formă ciudată, cu niște cercuri de cupru incrustate pe capac și pe laterale; o ladă de forma unui sicriu, străpunsă de șase săbii. Pe pereți, atârnau funii, șiruri de batiste legate cap la cap; cămăși de forță, hamuri, lanțuri, cătușe de toate formele și mărimile. Era o colecție stranie, inexplicabilă, cu atât mai tulburătoare cu cât nu avea nici o legătură cu ceea ce văzuse până atunci.

Smithback înaintă tiptil până în mijlocul camerei, ținându-se la distanță de colțurile întunecate. Partea din față a casei trebuia să fie, după socoteala lui, drept înainte. Cealaltă latură pe care o încercase se dovedise a fi o fundătură; cu siguranță, avea să aibă mai mult noroc acum. La nevoie, era gata să spargă ușa de la intrare.

În capătul opus al încăperii, un alt pasaj dispărea în întuneric. Smithback înaintă temător, pipăind cu mâna de-a lungul unui perete, mișcându-și picioarele în față cu pași mici și nesiguri. În lumina tot mai slabă, văzu că holul se termina într-o altă încăpere, mult mai mică și mai intimă decât cele prin care trecuse până atunci. Erau și mai puține specimene aici – doar vreo câteva cutii pline cu scoici și cu cochilii și câteva schelete de delfin. Părea să fi fost cândva o cameră de pictură sau un budoar. Sau poate – și gândul ăsta îi stârni fiori de speranță – o intrare?

Singura rază de lumină pătrundea printr-o spărtură cât un punct din peretele îndepărtat, o rază nu mai groasă decât un creion, ce străbătea aerul plin de praf. O gaură micuță într-una dintre ferestrele acoperite cu tablă. Cu o imensă senzație de ușurare, Smithback traversă iute încăperea și începu să pipăie peretele cu degetele. Găsi o ușă masivă, din stejar. Speranța ce începuse să i se înfiripe în suflet deveni și mai puternică. Degetele-i găsiră un mâner de marmură, foarte mare și incredibil de rece. Îl înșfăcă nerăbdător și îl răsuci.

Acesta refuză să se miște.

Cu o forță dată de disperare, încercă din nou. Degeaba.

Făcu un pas în spate și, cu un geamăt de frustrare, pipăi cu mâinile marginile ușii, căutând o balama stricată, o încuietoare, *orice.* Sentimentul copleșitor de teamă reveni.

Fără să-i mai pese de zgomotul pe care-l făcea, se izbi în ușă, o dată, de două ori, lovind cu toată greutatea, încercând cu disperare să o

dărâme. Ecourile bufniturilor înfundate răsunau prin încăpere și de-a lungul coridorului. Când văzu că ușa nici nu se clintește, se opri și se sprijini de ea, cu respirația întretăiată, cuprins de panică.

Când se stinse și cel din urmă ecou, ceva se mișcă în zidul de întuneric din colțul îndepărtat al încăperii. O voce, joasă și uscată, venind parcă dintr-un mormânt, vorbi:

– Dragul meu, pleci așa curând? De-abia ai ajuns!

ȘASE

Custer năvăli pe ușa arhivei și se postă în fața intrării, cu mâinile în șolduri. Auzea bătăile ritmice de pași ale ofițerilor care intrau în urma lui. „Iute și furios, își aminti. Nu le lăsa timp de gândire.“ Remarcă – nu fără satisfacție – consternarea de pe chipurile celor doi angajați care săriseră ca arși la vederea unui număr atât de mare de ofițeri în uniformă, năvălind peste ei.

– Această zonă trebuie perchezițională! lătră Custer.

Noyes, pășind din umbra lui Custer, ridică mandatul cu un gest plin de importanță. Custer remarcă aprobator că Noyes le arunca arhiviștilor o privire aproape la fel de încruntată ca a lui.

– Dar, domnule căpitan, îl auzi pe Manetti protestând, locul acesta *a fost* deja cercetat. Imediat după ce a fost găsit cadavrul domnului Puck, cei de a NYPD au adus echipe de experți judiciari, câini, au făcut fotografii, au luat amprente, au...

– Am văzut raportul, Manetti. Dar asta a fost atunci. Acum e altceva. Avem dovezi noi, dovezi importante.

Custer privi în jur, nerăbdător.

– Faceți niște lumină aici, ce mama naibii!

Unul dintre angajați sări și, trecându-și mâna peste un lung șir de întrerupătoare antice, aprinse mai multe becuri în mijlocul arhivei.

– Asta-i tot ce poți face? E întuneric ca-ntr-un cavou aici.

– Da, domnule.

– Bine...

Custer se întoarse spre detectivii lui.

– Știți ce aveți de făcut. Luați rând după rând, raft după raft. Nu lăsați nici o piatră neîntoarsă. Urmă o pauză. Ei? La treabă, domnilor!

Bărbații schimbară o privire scurtă, nesigură. Fără nici un cuvânt însă, se supuseră și se împrăștiară printre rafturi. Peste o clipă dispăruseră, ca apa absorbită de un burete uscat. Manetti, Custer și cei doi arhivari rămaseră singuri lângă biroul de la intrare. Sunete de pași, de bufnituri, de lovituri și zgâlțâituri începură să răzbată dintre etajere, semn că oamenii lui Custer dărâmau obiectele de pe rafturi. Era un sunet satisfăcător, sunetul progresului.

– Ia un loc, Manetti! spuse Custer, strecurând, acum, o urmă de bunăvoință în voce. Să stăm de vorbă!

Manetti privi în jur, nu văzu nici un scaun disponibil și rămase în picioare.

– OK..., începu Custer, scoțând o agendă cu coperte de piele și un stilou aurit – luat de la Macy's, după ce comisarul îi încredințase noua misiune – și pregătindu-se să ia notițe. Prin urmare, ce avem aici, la arhivă? Niște hârtii? Ziare? Meniuri de livrare la domiciliu? Ce?

Manetti oftă.

– Arhivele conțin documente și specimene considerate insuficient de importante pentru a fi incluse în colecțiile principale. Materialele sunt disponibile istoricilor și altor savanți pentru care prezintă un interes profesional. Este o zonă de siguranță redusă.

– Redusă, bine zis, i-o întoarse Custer. Într-atât de redusă, încât nenorocitul ăla, Puck, a sfârșit cocoțat în vârful unui corn pietrificat. Și? Unde țineți obiectele de valoare?

– Cele care nu sunt expuse în colecțiile generale sunt păstrate în Zona de Siguranță, o locație cu regim de securitate separat.

– Și cum e cu semnăturile pentru arhiva asta? Care-i povestea?

– Există un registru.

– Unde-i registrul?

Manetti arătă din cap spre un volum masiv de pe birou.

– A fost fotocopiat pentru poliție, după moartea lui Puck.

– Și ce se înregistrează aici?

– Toți cei care intră sau ies din arhivă. Însă poliția a remarcat deja că o parte dintre paginile mai recente fuseseră șterse...

– Toți? Și angajații, și vizitatorii veniți să se documenteze?

– Da, toți. Dar...

Custer se întoarse spre Noyes și arătă spre registru.

– Umflă-l!

Manetti îi aruncă o privire rapidă.

– E proprietatea muzeului!

– A fost. Acum este *dovadă.*

– Dar ați luat deja toate dovezile importante, cum ar fi mașina la care fuseseră scrise biletele și...

– După ce terminăm aici, o să primești o chitanță pentru toate.

„Dacă mă rogi frumos", adăugă Custer în sinea lui.

– Deci ce avem aici? repetă.

– Dosare expirate, în principiu, din celelalte departamente ale muzeului. Acte cu valoare istorică, memorii, scrisori, rapoarte. Totul cu excepția dosarelor personale și a câtorva acte referitoare la departamente. Muzeul le păstrează pe toate, firește, fiind o instituție publică.

– Dar scrisoarea care a fost găsită aici? Cea despre care s-a scris la ziar, în care erau descrise crimele. Cum a fost găsită?

– Va trebui să-l întrebați pe agentul special Pendergast. El a găsit-o, împreună cu Nora Kelly. Fusese ascunsă într-un fel de cutie. Făcută dintr-un picior de elefant, parcă.

Iar Nora Kelly asta! Custer își propuse să o interogheze personal, după ce termina aici. Ar fi fost suspectul ei principal, dacă ar fi crezut-o în stare să agațe trupul unui bărbat într-un corn de dinozaur. Dar poate avusese complici...

Custer mâzgăli câteva notițe.

– A fost ceva adus sau luat de aici în decursul ultimei luni?

– E posibil să fi fost câteva adăugări de rutină la colecții. Cred că se trimit câteva dosare aici, o dată pe lună. Manetti făcu o pauză. Iar după descoperirea scrisorii, aceasta împreună cu toate documentele aferente au fost trimise sus, pentru păstrare. Împreună cu alte materiale.

Custer dădu din cap.

– Și Collopy a cerut asta, nu?

– De fapt, cred că a fost din ordinul vicepreședintelui și al consilierului general al muzeului, domnul Roger Brisbane.

Brisbane – și numele ăsta îl mai auzise. Custer își mai notă ceva.

– Și ce anume erau, mai exact, aceste documente aferente?

– Nu știu. Va trebui să-l întrebați pe domnul Brisbane.

Custer se întoarse spre angajații din spatele biroului.

– Individul ăsta, Brisbane... Îl vedeți des pe-aici?

– Destul de des în ultima vreme, spuse unul.

– Și ce face?

Bărbatul ridică din umeri.

– Pune doar o mulțime de întrebări. Atâta tot.

– Ce fel de întrebări?

– Întrebări despre Nora Kelly, despre agentul FBI... A vrut să știe la ce s-au uitat, unde s-au dus, lucruri de genul ăsta. Și despre un jurnalist. A întrebat dacă a venit vreun jurnalist pe aici. Nu-mi amintesc numele.

– Smithbrick?

– Nu, dar ceva de genul ăsta.

Custer deschise agenda și o frunzări. Iată-l!

– William Smithback, Junior.

– Exact.

Custer dădu din cap.

– Dar pe agentul ăsta, Pendergast. L-ați văzut vreunul?

Cei doi schimbară o privire.

– O singură dată, spuse primul bărbat.

– Pe Nora Kelly?

– Da, spuse același bărbat, un tânăr cu părul atât de scurt tuns, că părea aproape chel.

Custer se întoarse spre el.

– L-ai cunoscut pe Puck?

Bărbatul dădu din cap.

– Numele dumitale?

– Oscar. Oscar Gibbs. Am fost asistentul lui.

– Gibbs, Puck avea vreun dușman?

Custer îi văzu pe cei doi bărbați schimbând din nou o privire, mai semnificativă de data asta.

– Păi... Gibbs ezită, apoi începu iar. Odată, Brisbane a venit aici și l-a luat foarte tare la rost pe domnul Puck. A țipat și-a urlat, a amenințat că-l îngroapă de viu, că-l dă afară.

– Chiar așa? De ce?

– Zicea ceva cum că domnul Puck ar fi dezvăluit informații periculoase, că nu ar fi respectat drepturile de proprietate intelectuală ale muzeului. Ceva de genul ăsta. Cred că era nervos că Departamentul de resurse umane nu dăduse curs recomandării lui de a-l concedia pe domnul Puck. Zicea că n-a terminat cu el, nici pe departe. Asta e tot ce-mi amintesc.

– Când s-a întâmplat asta, mai exact?

Gibbs se gândi o clipă.

– Să văd... Cred că pe treisprezece. Nu, pe doisprezece. Pe doisprezece octombrie.

Custer își luă din nou agenda și notă ceva, mai mult de data asta. Auzi o izbitură asurzitoare în interiorul arhivei; un strigăt; apoi un trosnet prelung. Simți o senzație de satisfacție. După ce termina el, n-avea să mai rămână nici o scrisoare ascunsă în vreun picior de elefant. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Gibbs.

– Alți dușmani?

– Nu. Adevărul e că domnul Puck era unul dintre cei mai de treabă oameni din tot muzeul. A fost un șoc pentru mine să-l văd pe Brisbane urlând la el în halul ăla.

„Brisbane ăsta nu-i un individ prea iubit", își zise Custer. Se întoarse spre Noyes.

– Caută-l pe acest Brisbane, te rog. Vreau să discut cu el.

Noyes tocmai se îndrepta spre biroul de la intrare, când ușile arhivei zburară de perete. Custer se întoarse și văzu un bărbat îmbrăcat în frac, cu papionul desfăcut, cu părul strălucitor atârnându-i pleoștit peste fața înfuriată.

– Ce dracu' se petrece aici? strigă bărbatul în direcția lui Custer. Nu poți să dai așa năvală și să întorci din senin totul cu susul în jos! Dă-mi să văd mandatul!

Noyes începu să caute agitat mandatul, însă Custer îl opri, întinzând brațul. Era de-a dreptul remarcabil cât de sigură îi era mâna, cât de calm și de stăpânit era în această situație – avea să fie punctul de răscruce în cariera lui.

– Și cine sunteți dumneavoastră? întrebă el pe cel mai pasiv ton.

– Roger C. Brisbane al III-lea. Prim-vicepreședinte și consilier general al muzeului.

Custer dădu din cap.

– Ah, domnul Brisbane! Exact omul pe care voiam să-l văd.

ȘAPTE

Smithback înlemni, privind în oceanul de întuneric ce se întindea dinspre colțul îndepărtat al camerei.

– Cine-i acolo? reuși în sfârșit să îngăime, cu vocea sugrumată.

Nu primi nici un răspuns.

– Ești îngrijitorul? Se forță să râdă. Îți vine să crezi? Am rămas închis înăuntru.

Din nou, tăcere.

Poate că vocea nu fusese decât în imaginația lui. Dumnezeu era martor, văzuse destule în casa asta cât să nu-și mai dorească vreodată să vadă un film de groază.

Încercă din nou.

– Ei, tot ce pot spune e că mă bucur că am dat de dumneata. Dacă m-ai putea conduce până la ușă...

Propoziția fu întreruptă de un spasm involuntar de frică.

O siluetă păși în lumina slabă. Era învăluită într-o haină lungă și neagră, iar trăsăturile feței îi erau ascunse în umbra unei pălării cu borurile rotunde. Într-o mână ridicată ținea un bisturiu greu, model vechi. Marginea lamei sclipi ușor când bărbatul o întoarse grijuliu, cu mișcări încete, între degetele sale subțiri. În cealaltă mână, strălucea o seringă hipodermică.

– Ce plăcere neașteptată să te văd aici, spuse silueta pe un ton jos și sec, în timp ce mângâia cu degetele bisturiul. Dar foarte convenabil. De fapt, ai sosit chiar la timp.

Un instinct primitiv de conservare, mai puternic chiar decât groaza care pusese stăpânire pe el, îl trezi pe Smithback din amorțeală. Se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă. Dar era atât de întuneric, și silueta avansa cu o viteză uluitoare...

Mai târziu – nu știa cât de mult mai târziu – Smithback se trezi. Simțea un fel de toropeală și o senzație ciudată, de confuzie moleșitoare. Avusese un vis, un vis oribil, își amintea. Dar acum se sfârșise, și totul era bine. Avea să se trezească într-o dimineață frumoasă de toamnă, iar urmele hidoase ale coșmarului aveau să i se topească în subconștient. Avea să se ridice, să se îmbrace, să ia micul dejun la cafeneaua lui grecească preferată și să-și reia încet, ca de obicei, activitatea mondenă.

Dar, pe măsură ce mintea i se limpezea treptat, își dădu seama că frânturile de amintiri, acele fragmente oribile, nu dispăreau. Fusese cumva prins. În întuneric. În casa lui Leng.

„Casa lui Leng..."

Scutură din cap. Simți o durere îngrozitoare în clipa când și-l mișcă.

Bărbatul cu pălăria rotundă era Chirurgul. În casa lui Leng.

Dintr-odată, Smithback se simți paralizat de groază. Dintre toate gândurile oribile care-i treceau prin minte în aceste momente, unul era mai limpede decât celelalte: „Pendergast a avut dreptate. Pendergast a avut dreptate de la bun început."

Enoch Leng era încă în viață.

Însuși Leng era Chirurgul.

Iar Smithback intrase *direct în casa lui!*

Zgomotul pe care îl auzea, acea hiperventilație oribilă, era propria respirație, sunetul aerului tras cu greu prin banda adezivă care-i acoperea gura. Se forță să se calmeze. Simțea miros puternic de putregai, și totul era cufundat în beznă. Aerul era rece și umed. Durerea de cap devenea tot mai puternică. Smithback își duse mâna spre frunte și o simți oprindu-se brusc – simți inelul unei cătușe de fier în jurul încheieturii, auzi zdrăngănitul unui lanț. Ce dracu' era asta?

Inima începu să-i bată repede, mai repede și mai repede, în timp ce golurile din memorie i se umpleau unul câte unul: încăperile nesfârșite și ample, vocea din întuneric, bărbatul care pășise din umbră... sclipirea bisturiului. „Dumnezeule mare, era chiar Leng? După 130 de ani? Leng?“

Cuprins de panică, încercă, instinctiv, să se ridice, însă căzu numai-decât la loc, într-un adevărat cor de zdrăngănituri de fiare. Era gol pușcă, cu lanțuri la mâini și la picioare, cu gura acoperită de mai multe straturi de bandă adezivă.

Așa ceva nu era posibil. Dumnezeule mare, era o nebunie!

Nu spusese nimănui că venea aici. Nimeni nu știa unde era. Nimeni nu știa nici măcar că dispăruse. Dacă ar fi spus cuiva, secretarei, lui O'Shaughnessy, lui tata-mare, surorii vitrege, *oricui...!*

Se întinse pe spate, cu capul vâjâindu-i, respirând foarte repede, cu inima bătând de să-i spargă pieptul.

Fusese drogat și legat în lanțuri de bărbatul în negru – de bărbatul cu pălăria cu boruri rotunde. Lucrul ăsta era clar. Același om care încercase să-l ucidă pe Pendergast, fără îndoială; același om, probabil, care îi ucisese pe Puck și pe ceilalți. Chirurgul. Era în pivnița Chirurgului.

Chirurgul. Profesorul Enoch Leng.

Un zgomot de pași îi atrase atenția. Se auzi un hârâit, apoi un dreptunghi luminos, dureros de strălucitor, apăru în peretele de întuneric din fața lui. Smithback putu vedea acum că se afla într-o încăpere mică, a pivniță cu podea de ciment, pereți de piatră și ușă de fier. Simți un licăr de speranță, chiar de recunoștință.

O pereche de buze umede apărură în deschizătura de fier. Se mișcară.

– Te rog, nu te agita, se auzi o voce. Totul se va termina curând. E inutil să te zbați.

Era ceva aproape familiar în vocea aceea, și totuși inimaginabil de straniu și de înfricoșător, ca o voce șoptită dintr-un coșmar.

Ferestruica se închise, lăsându-l pe Smithback din nou cufundat în întuneric.

TOATE ACELE TĂIETURI ÎNGROZITOARE

UNU

Rolls-Royce-ul impunător alunecă pe aleea îngustă care traversa Little Governors Island. O ceață groasă învăluia mlaștinile din jur, ascunzând râul și meterezele Manhattanului din spatele acestuia. Farurile alunecară peste un șir de castani bătrâni, de mult uscați, apoi luminară niște porți de fier, mâncate de rugină. Când mașina se opri, lumina căzu pe o placă de bronz: „Spitalul Mount Mercy pentru Bolnavii Psihic cu Tendințe Criminale".

Un paznic ieși din cabina lui și se apropie de mașină. Era masiv, înalt, cu o figură prietenoasă. Pendergast coborî fereastra portierei din spate, și bărbatul se aplecă înăuntru.

– Programul de vizită s-a încheiat, spuse el.

Pendergast băgă mâna în haină, scoase portofelul cu insignă și îl deschise în fața gardianului. Bărbatul îl privi lung, apoi dădu din cap, ca și când totul ar fi făcut parte din rutina zilnică.

– Și cu ce vă pot ajuta, domnule agent special Pendergast?

– Am venit să văd un pacient.

– Și care este numele pacientului?

– Pendergast. Domnișoara Cornelia Delamere Pendergast.

Urmă un moment scurt și jenant de tăcere.

– Sunteți în misiune oficială?

Tonul gardianului nu mai era atât de prietenos.

– Da.

– Bine. O să sun. Doctorul Ostrom e de gardă în seara asta. Puteți lăsa mașina în parcarea oficială, la stânga intrării principale. Vă aștept la recepție.

Câteva minute mai târziu, Pendergast îl urma pe ferchezuitul și îmbufnatul doctor Ostrom de-a lungul unui coridor lung, pe care pașii lor răsunau cu ecou. Doi gardieni mergeau în față și doi în spate. Elemente decorative și motive complicate se mai zăreau încă de-a lungul coridorului, ascunse sub nenumărate straturi de vopsea instituțională. Cu un secol în urmă, în zilele când tuberculoza făcea ravagii în toate clasele sociale ale New Yorkului, Mount Mercy Hospital fusese un sanatoriu impunător, unde erau tratate odraslele bolnave ale celor înstăriți. Acum, în parte din cauza locației sale izolate, devenise o unitate de înaltă siguranță pentru cei care comiseseră crime oribile, dar fuseseră găsiți nevinovați, fiind considerați bolnavi psihic.

– Cum se simte? întrebă Pendergast.

Remarcă o ușoară ezitare în răspunsul doctorului.

– Cam la fel, zise acesta.

Se opriră în cele din urmă în fața unei uși groase de oțel, în care fusese tăiată o fereastră prevăzută cu bare. Unul din gardienii din față descuie ușa, apoi rămase afară cu partenerul lui; ceilalți doi pășiră în urma lui Pendergast.

Intrară într-o cameră mică, lipsită aproape complet de orice element de decor. Nici o poză nu atârna pe pereții capitonați. Singurele piese de mobilier erau o canapea de plastic, două scaune, și ele tot din plastic, și o masă. Totul era prins în cuie de podea. Nu se vedea nici un ceas, și singurul neon din tavan era ascuns sub o plasă deasă de metal. Nu exista nimic ce ar fi putut fi folosit pe post de armă sau cu care cineva s-ar fi putut sinucide. În peretele de pe partea opusă era o altă ușă de oțel, chiar și mai groasă, fără fereastră. „Pericol: Risc de evadare“, scria deasupra, cu litere mari.

Pendergast se așeză pe unul din scaunele de plastic și-și încrucișă picioarele.

Cei doi gardieni care-l urmaseră dispărură prin ușa interioară. Preț de câteva minute, micuța încăpere se cufundă într-o tăcere adâncă,

tulburată doar de sunetul unor țipete îndepărtate și de un bubuit ritmic, și mai îndepărtat. Apoi, mai tare și mult mai aproape, se auziră protestele ascuțite ale unei bătrâne. Ușa se deschise, și unul din cei doi gardieni împinse în încăpere un scaun cu rotile. Cele cinci curele din piele aproape că nu se mai vedeau de sub stratul gros de cauciuc ce acoperea fiecare suprafață metalică.

În scaun, legată strâns în curele, stătea o bătrână matroană. Purta o rochie neagră, lungă și demodată, din tafta, pantofi victorieni și un voal negru, de văduvă. Când îl văzu pe Pendergast, protestele încetară brusc.

– Ridicați-mi vălul! ordonă ea.

Unul din gardieni i-l ridică de pe față și, ținându-se mereu la distanță, i-l întinse pe spate.

Femeia îl privi fix pe Pendergast, cu fața pătată tremurându-i ușor.

Pendergast se întoarse spre doctorul Ostrom.

– Aveți amabilitatea să ne lăsați singuri?

– Cineva trebuie să rămână, spuse Ostrom. Și, vă rog, nu vă apropiați prea mult de pacientă, domnule Pendergast.

– Cu ocazia ultimei mele vizite, mi s-a acordat un moment de intimitate cu strămătușa mea.

– Dacă vă amintiți, domnule Pendergast, cu ocazia ultimei dumneavoastră vizite..., începu tăios Ostrom.

Pendergast ridică mâna.

– Cum vreți.

– Este o oră cam târzie pentru vizite. De cât timp aveți nevoie?

– De cincisprezece minute.

– Prea bine.

Doctorul le făcu semn asistenților, care se postară numaidecât de ambele părți ale ieșirii. Însuși Ostrom se așeză în fața ușii exterioare, la cât mai mare distanță de bătrână, își încrucișă brațele și aștepta.

Pendergast încercă să tragă scaunul mai aproape, dar își aminti că acesta era țintuit de podea, și se mulțumi să se aplece spre bătrână.

– Ce mai faci, mătușă Cornelia? întrebă el.

Femeia se aplecă și ea spre el. Șopti răgușit:

– Dragul meu, ce plăcere să te văd! Să te servesc cu o ceașcă de ceai, cu lapte și zahăr?

Unul din gardieni pufni, însă își înghiți numaidecât râsul în clipa când Ostrom îi aruncă o privire ascuțită.

– Nu, mulțumesc, mătușă Cornelia.

– Poate-i mai bine. Serviciile de aici au decăzut îngrozitor în ultimii ani. E foarte greu să mai găsești azi servitori de nădejde. De ce nu ai venit mai curând să mă vezi, dragul meu? Știi bine că eu nu mai pot să călătoresc, la vârsta mea.

Pendergast se aplecă și mai mult.

– Domnule Pendergast, nu atât de aproape, vă rog! murmură doctorul Ostrom.

Pendergast se trase ușor în spate.

– Am fost ocupat la muncă, mătușă Cornelia.

– Munca este pentru oamenii de rând, dragul meu! Cei din familia Pendergast nu muncesc!

Pendergast coborî vocea.

– Mă tem că nu avem prea mult timp, mătușă Cornelia. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări. Despre fratele străbunicului tău, Antoine.

Bătrâna își strânse buzele într-o grimasă de dezaprobare.

– Unchiul Antoine? Se spune că s-a dus în nord, la New York. Că s-a făcut yankeu... Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Cu mult înainte să mă nasc eu.

– Spune-mi ce știi despre el, mătușă Cornelia.

– Cu siguranță, ai auzit și tu poveștile, băiete. Este un subiect neplăcut pentru noi toți, știi bine.

– Și totuși, aș vrea să-mi povestești dumneata.

– Bine... A moștenit predispoziția familiei spre nebunie. Asta e, dar, pentru Dumnezeu...

Bătrâna oftă din rărunchi.

– Ce fel de nebunie?

Pendergast știa răspunsul, desigur. Dar trebuia să-l mai audă o dată. Întotdeauna descoperea detalii, nuanțe noi.

– Încă din copilărie, a început să manifeste o anumită obsesie îngrozitoare. Era, altfel, un tânăr strălucit: sarcastic, spiritual, straniu...

La vârsta de șapte ani, nimeni nu-l mai putea bate la șah sau la table. Era excelent la whist și a sugerat chiar o serie de rafinamente care, din câte am înțeles, au ajutat la dezvoltarea licitației de bridge. Manifesta un deosebit interes față de istoria naturală, și a început să adune o adevărată colecție de hidoșenii în camera lui – insecte, șerpi, oase, fosile și alte astfel de lucruri. Moștenise, de asemenea, interesul tatălui său pentru licori, tonice, substanțe chimice. Și otrăvuri.

O strălucire stranie apăru în ochii cei negri ai bătrânei în clipa în care pronunță cuvântul „otrăvuri", și ambii gardieni se foiră neliniștiți.

Ostrom își drese vocea.

– Domnule Pendergast, cât mai durează? Nu vrem să tulburăm pacienta.

– Zece minute.

– Doar atât!

Bătrâna continuă:

– După tragedia petrecută cu mama lui, a devenit posac și interiorizat. Petrecea mult timp singur, amestecând substanțe. Pe de altă parte însă, sunt sigură că și tu înțelegi *această* fascinație.

Pendergast dădu din cap.

– A creat o variantă proprie a blazonului de familie, ca un vechi însemn de drogherie – trei cercuri poleite. L-a atârnat deasupra ușii. Se spune că a otrăvit cei șase câini ai familiei într-un experiment. Apoi a început să petreacă foarte mult timp jos... jos *acolo*. Înțelegi la ce mă refer?

– Da.

– Se spune că întotdeauna s-a simțit mai în largul lui printre morți decât printre vii. Și, când nu era acolo, îl găseai în cimitirul St. Charles, însoțit de o bătrână înfiorătoare, Marie LeClaire. Știi tu, o vrăjitoare voodoo din Cajun...

Pendergast dădu iar din cap.

– O ajuta să facă farmece, să-și prepare licorile, să confecționeze păpușele în care înfigea ace și să facă însemne pe morminte. A urmat apoi neplăcerea cu mormântul ei, după ce a murit...

– Ce neplăcere?

Bătrâna oftă și își plecă ușor capul.

– Mormântul răvășit, cadavrul profanat și toate acele tăieturi îngrozitoare... Cu siguranță, *trebuie* să știi povestea asta.

– Am uitat-o.

Vocea lui Pendergast era înceată și blândă.

– Credea că o s-o poată aduce înapoi la viață. Întrebarea e dacă ea îl pusese să facă asta, înainte să moară, ca pe o înfiorătoare misiune de dincolo de mormânt. Bucățile care lipseau din corpul ei nu au fost niciodată găsite. Nici măcar una. Sau, stai, nu-i chiar adevărat. Am auzit că i-au găsit o ureche în stomacul unui aligator, prins o săptămână mai târziu lângă mlaștini. Au recunoscut-o după cercel, desigur.

Vocea i se pierdu. Se întoarse spre unul din gardieni și vorbi pe un ton rece, poruncitor:

– Părul meu trebuie aranjat!

Unul din cei doi, cel cu mănuși chirurgicale, se apropie și aranjă cu grijă părul bătrânei, păstrând în tot acest timp o distanță sigură.

Femeia se întoarse din nou spre Pendergast.

– Avea un fel de control sexual asupra lui, oricât de înfiorător ar suna asta, având în vedere diferența de șaizeci de ani dintre ei.

Bătrâna tresări ca străbătută de un fior, pe jumătate de dezgust, pe jumătate de plăcere.

– În mod clar, i-a încurajat interesul pentru reincarnare, pentru leacuri miraculoase și alte prostii de genul ăsta.

– Ce ai auzit despre dispariția lui?

– S-a întâmplat la vârsta de douăzeci și unu de ani, când a intrat în posesia averii. Dar „dispariție“ nu este chiar cuvântul cel mai potrivit – i s-a *cerut* să părăsească locuința. Cel puțin așa mi s-a spus. Începuse să vorbească întruna despre cum avea să salveze, cum avea să vindece lumea – ca o compensație pentru tot răul pe care-l făcuse taică-său, presupun –, dar asta nu prea se potrivea cu stilul familiei. Ani mai târziu, când verii lui au încercat să ia urma banilor pe care-i moștenise și-i luase cu el, părea să fi intrat pe pământ. Au fost foarte dezamăgiți. Înțelegi, erau foarte, *foarte* mulți bani.

Pendergast dădu din cap. Urmă o tăcere lungă.

– Mai am o ultimă întrebare pentru dumneata, mătușă Cornelia.

– Care anume?

– O întrebare de morală.

– O întrebare de morală... Ce curios! Are cumva vreo legătură cu unchiul Antoine?

Pendergast nu-i răspunse direct.

– De o lună întreagă caut un bărbat. Acest bărbat posedă un secret. Sunt foarte aproape de a-l găsi, și e doar o chestiune de timp până când îl voi confrunta.

Bătrâna nu spuse nimic.

– Dacă voi ieși învingător din această confruntare – lucru care nu este câtuși de puțin sigur –, s-ar putea să fiu forțat să hotărăsc ce anume să fac cu secretul. S-ar putea să fiu nevoit să iau o decizie care să aibă un efect profund asupra viitorului omenirii.

– Și care este acest secret?

Pendergast își coborî vocea până când ajunse doar o șoaptă fantomatică.

– Cred că este vorba despre o formulă medicală ce ar putea permite oricui ca, în urma unui anumit regim, să-și prelungească viața cu cel puțin un secol, dacă nu mai mult. Nu alungă moartea, dar o amână în mod semnificativ.

Un moment de tăcere. Ochii bătrânei sclipiră din nou.

– Spune-mi, cât va costa acest tratament? Va fi ieftin sau foarte scump?

– Nu știu.

– Și câți alții vor avea acces la această formulă, în afară de tine?

– Eu voi fi singurul. Voi avea foarte puțin timp, poate doar câteva secunde din clipa în care va fi în mâna mea, pentru a hotărî ce să fac cu ea.

Tăcerea se prelungi acum câteva minute.

– Și cum a fost descoperită această formulă?

– E de ajuns să spun că a fost obținută cu prețul vieții multor oameni nevinovați. Toți uciși în același fel, într-o manieră extrem de crudă.

– Acest amănunt adaugă o nouă dimensiune problemei. Totuși, răspunsul este cât se poate de clar. Când această formulă va ajunge în mâinile tale, trebuie să o distrugi numaidecât.

Pendergast o privi curios.

– Ești sigură? Este țelul suprem al științei medicale, încă de la începuturile ei.

– Există un vechi blestem franțuzesc: „Fie să ți se împlinească totuși cea mai profundă dorință!" Dacă acest tratament e ieftin și disponibil oricui, va distruge pământul prin suprapopulare. Dacă e scump și, prin urmare, rezervat doar celor foarte bogați, va duce la revoltă, la războaie, la o prăbușire a valorilor sociale. În ambele situații, ar conduce direct spre nenorocirea umană. Ce valoare are o viață lungă, trăită în mizerie și nefericire?

– Dar incomensurabila înțelepciune pe care o va aduce această descoperire, dacă luăm în considerație o sută, poate chiar două sute de ani de studiu și experiență suplimentară de care ar putea beneficia o minte genială? Gândește-te, mătușă Cornelia, la ce ar fi putut face pentru omenire cineva ca Goethe, Copernic sau Einstein, dacă ar mai fi trăit încă două sute de ani!

Bătrâna pufni batjocoritor.

– Cei înțelepți și buni sunt întrecuți de o mie la unu de cei brutali și stupizi! Când îi dai unui Einstein două secole să-și perfecționeze știința, dai altor o mie de oameni două secole să-și perfecționeze brutalitatea.

De data asta, tăcerea se întinse pe și mai multe minute. Lângă ușă, doctorul Ostrom se foi nerăbdător.

– E totul bine, dragule? întrebă bătrâna, fixându-l pe Pendergast cu o privire intensă.

– Da.

Privi în ochii ei straniu de negri, atât de plini de înțelepciune, de profunzime și de cea mai adâncă demență.

– Îți mulțumesc, mătușă Cornelia, spuse. Apoi se ridică. Doctore Ostrom?

Doctorul îi aruncă o privire.

– Am terminat aici.

DOI

Custer stătea în cercul de lumină din fața biroului de la arhivă. Nori de praf – produse ale percheziției în desfășurare – se răsuceau dinspre culoarele întunecate din spate. Filfizonul ăla, Brisbane, încă mai protesta de zor undeva în fundal, însă Custer nu-i dădea atenție.

Investigația, care pornise cu atâta forță, începea să piardă din intensitate. Până acum, oamenii lui scoseseră la iveală o varietate uluitoare de prostii – hărți vechi, tabele, piei de șarpe, cutii de dinți, organe dezgustătoare și neidentificabile murate de secole în alcool –, dar nimic din toate astea nu semăna câtuși de cât cu un indiciu. Custer fusese sigur că, odată ajuns în arhive, piesele puzzle-ului aveau să se așeze numaidecât la locul lor; că proaspăt descoperitul său talent de investigator avea să facă legătura critică pe care nimeni altcineva nu o observase. Până acum însă nu avusese nici o revelație, nu făcuse nici o conexiune. Vedea în permanență în fața ochilor chipul comisarului Rocker, privindu-l sceptic de sub sprâncenele încruntate. Un sentiment de neliniște greu stăpânită începu să-i înmoaie picioarele. Și arhiva era imensă: în ritmul ăsta, îi trebuiau săptămâni să o cerceteze pe toată.

Consilierul legal al muzeului vorbea și mai tare acum, și Custer se forță să-l asculte.

– Nu este decât o percheziție la noroc, fără vreun scop precis, spunea Brisbane. Nu puteți să veniți aici așa, pur și simplu, și să întoarceți totul cu susul în jos.

Arătă furios spre cutiile cu sigla NYPD înșirate pe podea, cu o sumedenie de obiecte aruncate înăuntrul și în jurul lor.

– Și toate aceste obiecte sunt proprietatea muzeului!

Absent, Custer arătă înspre mandatul din mâna lui Noyes.

– Ați văzut mandatul.

– Da, l-am văzut. Și nu valorează nici cât hârtia pe care a fost tipărit. N-am văzut niciodată termeni mai generali. Contest acest mandat și afirm oficial că nu voi permite ca muzeul să fie percheziționat mai departe.

– Să-l lăsăm pe șeful dumneavoastră, domnul Collopy, să hotărască asta. A reușit cineva să dea de el?

– Poziția de consilier legal al muzeului îmi conferă calitatea de a vorbi în numele domnului Collopy.

Posac, Custer își încrucișă din nou brațele la piept. Se auzi o nouă bubuitură dinăuntrul arhivei, niște strigăte și sunetul a ceva crăpându-se. Un ofițer apăru imediat cu un crocodil împăiat, din a cărui burtă recent crăpată ieșeau o sumedenie de câlți. Îl așeză într-una dintre cutiile pentru probe.

– Ce dracu' fac ăia acolo-n spate? strigă Brisbane. Hei, tu! Da, tu! Ai deteriorat specimenul!

Ofițerul îl privi cu o expresie tâmpă, apoi se întoarse la loc între rafturi.

Custer nu spuse nimic. Sentimentul de anxietate deveni mai puternic. Până acum, nu reușise să obțină nimic nici din interogarea angajaților muzeului – aceleași baliverne lipsite de importanță pe care le aflaseră și la interogatoriile precedente. Fusese decizia lui, operațiunea lui. A lui și numai a lui. Dacă se înșelase – nici nu îndrăznea să se gândească la asta, desigur, dar *dacă* –, aveau să-i ia capul, să-l strivească de îndată ca pe-un vierme...

– O să chem serviciul de pază al muzeului și o să rog ca oamenii dumitale să fie escortați afară, spumegă Brisbane. Așa ceva este intolerabil. Unde e domnul Manetti?

– Manetti ne-a adus aici, spuse Custer distrat.

Dacă făcuse o greșeală? O greșeală imensă?

– Nu trebuia să facă asta. Unde este?

Brisbane se întoarse și dădu peste Oscar Gibbs, asistentul arhivar. Unde-i Manetti?

– A plecat, spuse Gibbs.

Custer privi absent, observând cum tonul insolent al tânărului, privirea lui întunecată reflectau părerea pe care o avea despre Brisbane. „Brisbane nu-i deloc popular", își zise din nou Custer. Are mulți dușmani. Mai mult ca sigur, Puck nu-l avea deloc la inimă după ce se purtase atât de urât cu el. Și nu pot spune că-l învinovățesc vreun pic pentru..."

Și atunci avu o revelație. Ca prima lui revelație, doar că mai puternică. Atât de evidentă acum, că privea în urmă, și totuși atât de greu de observat la prima vedere. Era genul de intuiție strălucită pentru care se primeau medalii. Era un salt logic demn de însuși Sherlock Holmes.

Se întoarse, aruncându-i lui Brisbane o privire subtilă, dar intensă. Chipul atât de îngrijit al bărbatului era roșu, părul îi stătea răvășit și ochii-i sclipeau de furie.

– Unde a plecat? întreba Brisbane.

Gibbs ridică din umeri cu impertinență.

Brisbane se duse lângă birou și ridică telefonul. Custer continua să-l privească. Formă câteva numere și lăsă, cu voce joasă, niște mesaje precipitate.

– Căpitane Custer, zise el întorcându-se din nou spre polițist. Îți ordon încă o dată să-ți retragi oamenii din muzeu.

Custer îi susținu privirea printre genele mijite. Trebuia să procedeze cu foarte mare atenție.

– Domnule Brisbane, începu el pe un ton pe care-l spera cât mai rezonabil. N-ar fi mai bine să discutăm în biroul dumneavoastră?

Preț de-o clipă, Brisbane păru ca lovit de trăsnet.

– În biroul meu?

– E un spațiu mai retras. Poate că nu e cazul să cercetăm mai departe muzeul. Sper să putem lămuri totul în biroul dumneavoastră, acum.

Brisbane păru să analizeze propunerea în considerație.

– Prea bine. Vino cu mine!

Custer îi făcu semn omului său, locotenent-detectivul Piles.

– Preia tu comanda aici.

– Da, domnule.

Apoi Custer se întoarse spre Noyes. Un singur gest din degetul lui strâmb și gras fu îndeajuns pentru ca mogâldeața să ajungă dintr-un salt lângă el.

– Noyes, tu vreau să vii cu mine, murmură el. Ai trusa la tine?

Noyes dădu din cap, cu ochii umezi scânteindu-i în lumina slabă.

– Bun. Atunci să mergem!

TREI

Ferestruica se deschise din nou. Cufundat în bezna și groaza nesfârșită, Smithback pierduse noțiunea timpului. Cât trecuse? Zece minute? O oră? O zi?

Vocea vorbi, și buzele umede sclipiră din nou în dreptunghiul de lumină.

– Ce drăguț din partea dumitale să vii să mă vizitezi chiar în vechea și interesanta mea casă! Sper că ți-au plăcut colecțiile mele. Țin în mod deosebit la coridon[1]. L-ai văzut, din întâmplare?

Smithback încercă să răspundă, amintindu-și prea târziu că avea gura astupată.

– Ah! Aproape că uitasem! Nu te obosi să răspunzi. Voi vorbi eu. Și dumneata vei asculta.

Mintea lui Smithback gonea nebunește, căutând posibilități de scăpare. Nu găsi nici una.

– Da, coridonul este extrem de interesant. La fel și mosasaurul găsit în rocile de calcar din Kansas. Și, desigur, durdagul din Tibet este foarte neobișnuit; mai există doar un singur astfel de exemplar în lume. Am înțeles că a fost lucrat din craniul celei de-a cincisprezecea reincarnări a lui Buddha.

Smithback auzi un râset sec, ca zgomotul pe care îl fac frunzele uscate mișcate de o rafală de vânt.

---

[1] Specie de pasăre întâlnită în regiunile înalte umede din zona subtropicală și tropicală. (n.red.)

– Una peste alta, o vitrină de curiozități deosebit de interesantă, dragul meu Smithback. Îmi pare rău că doar prea puțini oameni au avut ocazia s-o admire și că acești câțiva care au avut această onoare s-au aflat mai târziu în imposibilitatea de a o mai vedea vreodată. Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi vocea continuă, încet și blând: O să te lucrez bine, domnule Smithback. Voi depune toate eforturile pentru a face asta.

Un spasm de groază, cu mult diferit de orice senzație pe care-o încercase vreodată, îl electrocută pe Smithback până-n măduva oaselor. „O să te lucrez bine... te lucrez bine...“ Smithback își dădu seama că era sortit morții. În groaza care-l cuprinsese, nu conștientiză imediat că Leng îi spusese pe nume.

– Va fi o experiență memorabilă – cu mult mai memorabilă decât a celor dinaintea dumitale. Am făcut progrese deosebite, progrese remarcabile. Am pus la punct o procedură chirurgicală exactă până în cele mai mici detalii. Vei rămâne treaz până la sfârșit. Păstrarea cunoștinței, am înțeles acum, este cheia. Voi avea deosebită grijă să nu leșini, te asigur.

Urmă un moment de tăcere, în care Smithback făcu mari eforturi să nu-și piardă mințile.

Buzele continuară:

– Nu vreau să te las să aștepți. Mergem în laborator?

Se auzi zgomotul unui zăvor, și ușa de fier se întredeschise. Silueta întunecată cu pălăria rotundă se apropie, ținând acum în mână un ac lung, hipodermic. O picătură transparentă tremura în vârf. O pereche de ochelari fumurii, rotunzi, de modă veche, îi fură împinși pe față.

– E doar o injecție ca să-ți relaxeze mușchii. Colină succinică. Foarte asemănătoare cucutei. Este un agent paralizant. Vei vedea că are tendința de a induce același gen de moliciune pe care o resimți într-un vis. Știi la ce mă refer: pericolul se apropie, încerci să scapi, dar constați că ești incapabil să te miști. Vei rămâne conștient aproape pe întreaga durată a operației, până în momentul extracției finale. Va fi mult mai interesant pentru dumneata așa.

Smithback se zbătu când văzu acul apropiindu-se.

– Vezi dumneata, e o operație delicată. Necesită o mână sigură, foarte precisă. Nu putem lăsa pacientul să se zbată pe parcursul procedurii. Cea mai mică alunecare de bisturiu, și totul ar fi distrus! Nu-ți rămâne decât să te debarasezi de resturi și să o iei de la început. Acul se apropia tot mai mult. Îți sugerez să tragi adânc aer în piept, domnule Smithback.

„O să te lucrez bine..."

Cu o forță dată de groaza înnebunitoare, Smithback se aruncă dintr-o parte în alta, încercând să rupă lanțurile. Deschise gura în spatele bucății groase de bandă adezivă, încercând cu disperare să țipe, simțind cum buzele i se sfâșie de efort. Se zbătu violent, trăgând de cătușe, dar silueta cu acul se apropia neînduplecat – apoi simți înțepătura în carne, simți un val de căldură pătrunzându-i prin vine, apoi o îngrozitoare moleșeală: exact acea slăbiciune pe care o descrisese Leng, senzația de paralizie pe care o simți în cele mai cumplite coșmaruri, în cele mai groaznice momente.

Dar, de data asta, Smithback știa prea bine că nu era un vis.

PATRU

Sergentul de poliție Paul J. Finester detesta din tot sufletul întreaga poveste. Era o pierdere de vreme îngrozitoare, de-a dreptul criminală. Se uită în jur, la șirurile de mese de lemn așezate în linii paralele pe covorul bibliotecii; la personajele prost îmbrăcate, în haine din tweed, cu ochii căscați cât cepele, care stăteau de-o parte a meselor, față în față cu câte un polițist. Angajații muzeului... Unii păreau speriați, alții furioși. Era clar că nici unul dintre șoarecii ăștia de bibliotecă nu știa nimic: erau doar o adunătură de savanți, cu dantură proastă și respirație urât mirositoare. Unde-i găseau oare? Simțea că-l cuprindea furia la gândul că o parte din impozitul luat pe salariul lui muncit din greu se ducea către caraghioșii ăștia. Nu numai atât, dar era deja zece noaptea, și nevastă-sa avea să-l omoare când ajungea acasă. Ce conta că era munca lui, că orele suplimentare se plăteau cu cincizeci la sută mai mult, că aveau de achitat ipoteca pentru apartamentul din Cobble Hill, pe care ea îl obligase să-l cumpere, și mai aveau și-un copil ale cărui scutece costau o avere! Tot avea să-l omoare. Avea să ajungă acasă, să găsească mâncarea uscată în cuptor – unde stătea de la ora șase, la 250 de grade –, nevastă-sa avea să fie deja în pat, cu lumina stinsă, dar fără să doarmă, stând așa pe întuneric, furioasă la culme, fără să acorde vreo atenție copilului care orăcăia de mama focului. N-avea să spună nimic atunci când el avea să se bage-n pat – avea să se-ntoarcă doar cu spatele la el, cu un imens oftat de autocompătimire și...

– Finester?

Finester se întoarse și-l văzu pe partenerul lui, O'Grady, privindu-l insistent.

– E totul în regulă, Finester? Arăți de parcă tocmai a murit cineva.

Finester oftă.

– Ce n-aș da să fi murit eu!

– Revino-ți! Avem pe cineva.

Ceva din tonul lui O'Grady îl făcu pe Finester să privească de cealaltă parte a biroului. În locul unui alt tolomac, văzu o femeie – ba chiar o femeie neobișnuit de drăguță –, cu părul lung, arămiu și ochii de culoarea alunei, cu trupul zvelt și atletic. Se trezi îndreptându-și spatele și trăgându-și burta, încordându-și bicepșii. Femeia stătea chiar în fața lor, și Finester simți o dâră de parfum: scump, plăcut, foarte subtil. Doamne, era trăsnet! Îi aruncă o ocheadă lui O'Grady și remarcă aceeași transformare. Apucă repede mapa și se uită la lista cu persoanele pentru interogatoriu. Era Nora Kelly. Celebra, scandaloasa Nora Kelly. Cea care găsise cel de-al treilea cadavru, care fusese, la rândul ei, urmărită prin arhivă. Nu se așteptase la o persoană atât de tânără. Și atât de atrăgătoare.

O'Grady i-o luă înainte și deschise discuția.

– Doctore Kelly, vă rog să vă faceți comodă.

Dintr-odată, tonul lui devenise dulce, mieros.

– Eu sunt sergentul O'Grady și dânsul este sergentul Finester. Ne permiteți să vă înregistrăm?

– Dacă este nevoie... spuse femeia.

Vocea nu-i era la fel de sexy ca înfățișarea. Era aspră, iritată.

– Aveți dreptul să chemați un avocat, continuă O'Grady pe același ton blând, și aveți dreptul de a refuza interogatoriul nostru. Vrem să înțelegeți că este un act voluntar.

– Și dacă refuz?

O'Grady râse încet, prietenește.

– Nu este decizia mea, înțelegeți, dar s-ar putea să vă emită o citație și să vă oblige să veniți la secție. Avocații costă mult. Ar fi neplăcut. Avem doar câteva întrebări pe care vrem să vi le adresăm, nu-i mare lucru. Nu sunteți suspectă. Avem doar nevoie de puțin ajutor.

– Bine, spuse femeia. Dați-i drumul! Mi s-au mai luat interogatorii de vreo câteva ori. Ce mai contează unul în plus?

O'Grady dădu să zică iar ceva, însă de data asta Finester era pregătit și i-o luă înainte. Nu avea de gând să stea ca un imbecil și să-l lase pe O'Grady să vorbească numai el. Individul ăsta era la fel de rău ca nevastă-sa.

– Doctore Kelly, zise el în grabă, poate prea tare, acoperindu-și repede greșeala cu un zâmbet. Ne bucură foarte mult că sunteți dispusă să ne ajutați. Procedura cere să vă spuneți numele întreg, adresa, data și ora. Este un ceas acolo, pe perete, dar nu, văd că aveți și dumneavoastră unul de mână. Este doar o formalitate, înțelegeți, ca să putem ordona casetele, să nu le încurcăm... N-am vrea să arestăm pe cine nu trebuie.

Râse la această glumă și fu ușor dezamăgit când femeia nu râse și ea.

O'Grady îi aruncă o privire de compătimire. Finester simți cum îi creștea și mai mult iritarea pe care o simțea față de partenerul lui. Dacă stătea bine să se gândească, nici nu putea să-l sufere. Povestea cu solidaritatea uniformei albastre nu ținea în cazul lor. Se trezi dorindu-și ca O'Grady să se afle în calea unui glonț într-o bună zi. A doua zi, de pildă.

Femeia își spuse numele. Finester sări iar și-și înregistră propriul nume, apoi O'Grady făcu la fel, mormăind. După încă vreo câteva formalități, Finester lăsă la o parte hârtia cu informațiile generale despre Nora Kelly și întinse mâna după lista de întrebări dinainte pregătite. Părea mai lungă decât cea de dinainte, și fu surprins să găsească o serie de întrebări suplimentare, scrise de mână, la sfârșit. Fără îndoială fuseseră adăugate în grabă. Cine dracu' umblase cu listele lor de interogatoriu? Toată povestea asta era o porcărie. O mare porcărie!

O'Grady profită numaidecât de tăcerea lui Finester.

– Doctore Kelly, sări el, ne puteți descrie cu propriile cuvinte implicarea dumneavoastră în acest caz? Vă rog, stați cât de mult vreți să vă amintiți detaliile. Dacă nu vă amintiți ceva sau nu mai sunteți sigură, nu pregetați să ne spuneți. Experiența m-a învățat că e mai bine

să spuneți că nu vă amintiți decât să ne dați detalii care s-ar putea să nu fie exacte.

Îi zâmbi cu gura până la urechi în vreme ce în ochii albaștri îi strălucea o sclipire aproape conspirativă.

„Să-l ia dracu'!" își zise Finester.

Femeia oftă ursuză, își încrucișă picioarele lungi și începu să vorbească.

CINCI

Smithback simțea paralizia extinzându-se, acea neputință înfiorătoare punând tot mai mult stăpânire pe el. Își simțea membrele moarte, nemișcate, străine. Nu putea nici măcar să clipească. Dar cel mai rău – de departe cel mai rău – era că nu putea nici măcar să-și umple plămânii cu aer. Tot corpul îi era imobilizat. Intră în panică, încercând să-și activeze plămânii, chinuindu-se să tragă aer în piept. Se simțea de parcă se îneca – doar că era mai rău.

Leng stătea acum deasupra lui, o siluetă întunecată în dreptunghiul de lumină al ușii, ținând în mână acul folosit. Chipul îi era umbrit de borul rotund al pălăriei.

O mână se întinse și apucă marginea bucății de bandă adezivă care încă mai acoperea parțial gura lui Smithback.

– Nu mai avem nevoie de asta, spuse Leng. O smulse dintr-o singură mișcare. Acum, hai să te intubăm. La urma urmei, n-am rezolva nimic dacă te-ai asfixia înainte să începem procedura.

Smithback încercă să-și adune forțele și să țipe. Nu se auzi decât o șoaptă. Își simțea limba grea și inimaginabil de mare în gură. Maxilarul îi atârna, și simți o dâră de salivă scurgându-i-se pe bărbie. Era un efort înfiorător și numai să tragă o brumă de aer în piept.

Silueta se retrase și dispăru în spatele ușii. Se auzi zgomot pe hol, și Leng se întoarse împingând o targă de oțel și o mașină mare, ca un fel de cutie, prevăzută cu roți de cauciuc. Așeză targa lângă Smithback, apoi se aplecă și, cu o cheie veche, de fier, desfăcu repede cătușele din jurul gleznelor și al încheieturilor reporterului. Dincolo de groaza și

disperarea care-l cuprinseseră, Smithback simți mirosul apăsător și putred de haine vechi, mâncate de molii, însoțit de o dâră vagă de eucalipt, ca și când Leng ar fi supt o bomboană de tuse.

– O să te așez pe targă acum, spuse Leng.

Smithback simți cum era ridicat. Apoi, metalul rece și tare apăsându-i trupul gol. Simțea că-i curge nasul, dar nu-și putea folosi brațul să se șteargă. Nevoia de oxigen devenea acută. Era complet paralizat, dar – lucrul cel mai îngrozitor – era perfect conștient și înregistra cu cea mai mare claritate toate senzațiile.

Leng reapăru în câmpul său vizual, ținând într-o mână un tub de plastic. Își puse degetele pe maxilarul lui Smithback și-i deschise larg gura. Smithback simți tubul zgâriindu-i fundul gâtului, alunecându-i pe trahee. Cât de groaznic să simți nevoia intensă, impetuoasă să tușești, și totuși să nu poți face nici cea mai mică mișcare! Auzi un șuierat, și mașina de ventilație îi umplu plămânii cu aer.

Preț de-o clipă, ușurarea fu atât de profundă, încât Smithback mai că uită de situația în care se afla.

Acum targa se mișca. Un plafon vechi, de cărămidă, îi trecea pe deasupra capului, presărat din loc în loc de becuri fără abajur. Câteva clipe mai târziu, plafonul se schimbă, transformându-se în ceva ce părea a fi un fel de peșteră. Targa se mai răsuci o dată, apoi se opri. Leng se aplecă, și Smithback nu-l mai putu vedea. Auzi patru clichete, unul după altul, și-și dădu seama că fixa roțile în poziție. Vedea rânduri întregi de lumini puternice, simțea un iz de alcool și betainã ce acoperea un alt miros, subtil, însă cu mult mai oribil.

Leng își strecură brațele pe sub Smithback, îl ridică din nou și-l mută de pe targă pe o altă masă de oțel, mai mare și chiar și mai rece. Gesturile erau blânde, aproape iubitoare.

Apoi – cu o mișcare complet diferită, rapidă și incredibil de puternică – îl întoarse pe reporter pe burtă.

Smithback nu-și putea închide gura și-și simți limba lipindu-i-se de suprafața metalică, simțea gustul amar al substanțelor de dezinfectare. Se trezi întrebându-se cine altcineva mai fusese pe acea masă și ce oare li se întâmplase celor dinaintea lui. Fu copleșit de un val de groază și de greață. Tubul de ventilație îi gâlgâi în gură.

Apoi Leng se apropie și, trecându-și mâna peste fața lui Smithback, îi închise pleoapele.

Masa era rece, atât de rece! Îl auzea pe Leng mișcându-se pe lângă el. Simți o presiune pe cot și o înțepătură scurtă în clipa când un ac intravenos îi fu introdus lângă încheietură. Auzi apoi sunet de bandă adezivă sfâșiindu-se. Simți miros de eucalipt, auzi o voce joasă:

– Va fi dureros, mă tem, spuse vocea în vreme ce Smithback simțea cum mâinile și picioarele îi erau imobilizate. Extrem de dureros, chiar. Dar știința a necesitat întotdeauna sacrificii. Așa că nu te pierde cu firea. Și, îmi permiți să-ți dau un sfat?

Smithback încercă să se zbată, însă trupul său era undeva departe. Șoapta continuă, înceată și blândă:

– Fii precum gazela în fălcile leului: moale, supusă, resemnată. Crede-mă. Așa e cel mai bine.

Se auzi sunetul unui robinet curgând într-o chiuvetă, hârșâitul oțelului lovindu-se de oțel, instrumente alunecând într-un bazin metalic. Lumina din încăpere deveni brusc mai puternică. Pulsul lui Smithback acceleră sălbatic, mai tare și mai tare, până când masa de sub el începu parcă să se zgâlțâie în ritm cu bătăile nebunești ale inimii lui.

ȘASE

Nora se foi în scaunul incomod de lemn și se uită la ceasul de la mână probabil pentru a cincea oară. Zece și jumătate. Era la fel ca interogatoriul pe care-l îndurase după ce descoperise cadavrul lui Puck – doar că mai rău. Mult mai rău. Deși scurtase în mod intenționat povestea, își redusese răspunsurile la câte-o singură propoziție, întrebările astea imbecile continuau să vină, parcă fără sfârșit. Întrebări despre activitatea ei în cadrul muzeului. Întrebări despre cum fusese fugărită de Chirurg prin arhivă. Întrebări despre biletul scris la mașină pe care Puck – sau mai bine zis criminalul, dându-se drept Puck – i-l trimisese și pe care Nora îl predase de mult poliției. Toate erau întrebări la care mai răspunsese deja de două, trei ori, în fața unor polițiști mai inteligenți și mai manierați decât ăștia. Și mai rău era că polițiștii care stăteau acum în fața ei – unul, un trol îndesat, celălalt, relativ normal, însă plin de el – nu dădeau semne că ar fi fost pe punctul de a ajunge la capătul listei. Se întrerupeau mereu unul pe altul, își aruncau priviri piezișe, se întreceau pentru Dumnezeu știe ce motiv. Dacă existau animozități între ei, de ce mai lucrau împreună? Doamne, ce spectacol!

– Doctore Kelly, spuse cel scund, Finester – privindu-și pentru a mia oară notițele –, aproape că am terminat aici.

– Slavă Domnului!

Comentariul ei fu întâmpinat de un scurt moment de tăcere. Apoi O'Grady interveni din nou, privind o hârtie mâzgălită de mână, pe care cineva tocmai i-o întinsese.

– Cunoașteți un anumit domn William Smithback?

Nora își simți nervozitatea transformându-i-se brusc în îngrijorare.

– Da.

– Care este relația dumneavoastră cu domnul Smithback?

– E fostul meu iubit.

O'Grady răsuci hârtia în mâini.

– Avem aici un raport cum că, mai devreme în cursul zilei de azi, domnul Smithback s-a dat drept ofițer de securitate și a reușit să ajungă astfel la niște dosare cu regim foarte special ale muzeului, la care accesul este strict restricționat. Aveți cumva idee în ce scop?

– Nu.

– Când ați vorbit ultima oară cu domnul Smithback?

Nora oftă.

– Nu-mi amintesc.

Finester se lăsă pe spătarul scaunului și-și încrucișă brațele cărnoase.

– Nu vă grăbiți, vă rog.

Avea capul oval și lucios, în mijlocul căruia trona un smoc de păr gros și aspru, care arăta ca o insulă în mijlocul cheliei.

Era intolerabil.

– Acum o săptămână, poate.

– Care au fost circumstanțele?

– Mă hărțuia la birou.

– De ce?

– Voia să-mi spună că agentul Pendergast fusese înjunghiat. L-au luat agenții de pază ai muzeului. Sunt sigură că au înregistrat incidentul.

Ce naiba căuta Smithback iar în muzeu? Individul ăsta era incorigibil!

– Nu aveți idee ce ar fi putut căuta domnul Smithback?

– Cred că tocmai v-am spus asta.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care O'Grady își verifică notițele.

– Scrie aici că domnul Smithback...

Nora îl întrerupse, pierzându-și răbdarea:

– Ascultă, de ce nu urmăriți o pistă reală? Cum ar fi biletele alea scrise la mașină de ucigaș, cel pe care mi l-a trimis mie și cel găsit pe

biroul lui Puck. Este clar că ucigașul e o persoană care are acces în muzeu. Și ce-i cu toate întrebările astea despre Smithback? N-am mai vorbit cu el de o săptămână. Habar nu am ce mai pune la cale și, sincer vă spun, puțin îmi pasă.

– Trebuie să vă punem aceste întrebări, doctore Kelly, spuse O'Grady.

– De ce?

– Sunt pe listă. E meseria noastră.

– Isuse!

Își duse o mână la frunte. Parcă era într-un roman de Kafka.

– Spuneți mai departe!

– După ce am emis un mandat pe numele domnului Smithback, i-am găsit mașina închiriată parcată în partea de nord, pe Riverside Drive. Știți de ce ar fi închiriat o mașină?

– De câte ori trebuie să vă spun? N-am vorbit cu el de-o săptămână!

O'Grady întoarse foaia pe cealaltă parte.

– De cât timp îl cunoașteți pe domnul Smithback?

– De aproape doi ani.

– Unde l-ați cunoscut?

– În Utah.

– În ce circumstanțe?

– Într-o expediție arheologică.

Dintr-odată, Norei îi era greu să se concentreze asupra întrebărilor. Riverside Drive? Ce naiba căuta Smithback acolo?

– Ce fel de expediție arheologică?

Nora nu-i răspunse.

– Doctore Kelly?

Nora se uită la el.

– Unde pe Riverside Drive?

O'Grady nu păru să înțeleagă.

– Poftim?

– *Unde* pe Riverside Drive a fost găsită mașina lui Smithback?

O'Grady frunzări hârtiile.

– Scrie aici că în partea de nord. Pe 131 Riverside.

– Pe 131th Street? Ce căuta acolo?

– Păi, asta speram să ne puteți spune dumneavoastră. Acum, revenind la expediția arheologică...

– Și ați spus că a venit azi-dimineață și a reușit să ajungă la niște dosare? Ce dosare?

– Dosare vechi.

– Care anume?

O'Grady mai frunzări niște hârtii.

– Scrie aici că e vorba despre vechile dosare de personal.

– Despre cine?

– Nu scrie.

– Cum a procedat?

– Păi, nu se specifică și...

– Pentru Dumnezeu, nu poți *să afli?*

Un val de furie îi înroși fața lui O'Grady.

– Ne putem întoarce la întrebări, vă rog?

– Știu eu ceva despre asta, se amestecă Finester. Am fost de serviciu azi, mai devreme. Când tu te duseseși după gogoși și cafea, O'Grady, mai știi?

O'Grady se întoarse spre colegul lui.

– În caz că ai uitat, Finester, *noi* ar trebui să punem întrebările aici.

Nora îl fixă pe O'Grady cu o privire rece.

– Cum vă pot răspunde dacă nu-mi dați informațiile de care am nevoie?

Chipul lui O'Grady se înroși și mai tare.

– Nu văd cum...

– Are dreptate, O'Grady. Are dreptul să știe.

Finester se întoarse spre Nora, cu un zâmbet întinzându-i-se până la urechi.

– Domnul Smithback l-a îndepărtat din post pe unul din cei doi gardieni chemându-l prin telefon la Departamentul de Resurse umane. Apoi s-a dat el însuși drept angajat al acestui departament și l-a convins pe gardianul care mai rămăsese să descuie mai multe fișiere cu dosare. I-a spus că este o inspecție, sau ceva de genul ăsta.

– Serios?

În ciuda îngrijorării care pusese stăpânire pe ea, Nora nu-și putu înăbuși un zâmbet. Într-adevăr, era tipic pentru Smithback.

– Și la ce dosare s-a uitat, mai exact?

– La permisele de acces de acum mai bine de o sută de ani.

– Și din cauza asta are probleme acum?

– De-ar fi numai atât! Gardianul crede că l-a văzut luând niște hârtii dintr-un sertar. Prin urmare, dacă adăugăm și furtul la...

– *Care* sertar?

– Sertarul cu dosarele de personal din 1870 cred, își aminti Finester cu vădită mândrie. Când au început să-și dea seama că era ceva în neregulă, cei de la securitate au luat la verificat toate dosarele și au constat că dintr-unul lipseau hârtiile. Copertele erau pur și simplu goale.

– Ce dosar?

– Cel în legătură cu ucigașul în serie din secolul al XIX-lea... Cum îl cheamă? Cel despre care au scris în *Times.* Evident, asta și căuta. Mai multe informații despre...

– *Enoch Leng?*

– Da, despre el e vorba.

Nora rămase împietrită.

– Acum, vă rog, putem să revenim la întrebări, doctore Kelly? o întrerupse O'Grady.

– Și mașina lui a fost găsită pe Riverside Drive? Pe 131th Street? De cât timp era acolo?

Finester ridică din umeri.

– A închiriat-o imediat după ce a furat dosarul. E blocată acum. Imediat ce se duce după ea, o să aflăm.

O'Grady interveni din nou:

– Finester, acum, că ai reușit să-i dezvălui toate informațiile confidențiale, crezi că ai putea să-ți ții gura un minut? Așadar, doctore Kelly, această expediție arheologică...

Nora își căută mobilul în geantă, îl găsi și îl scoase.

– Nu aveți voie să dați telefoane, doctore Kelly, până nu terminăm.

Era din nou O'Grady, nervos, cu vocea ridicată.

Nora aruncă telefonul înapoi în poșetă.

– Îmi pare rău, trebuie să plec.

– Puteți pleca imediat ce *terminăm întrebările.*

O'Grady era livid la față.

– Deci, *doctor* Kelly, în legătură cu expediția arheologică...

Nora nu mai auzi continuarea. Mintea ei o luase la goană.

– Doctor Kelly?

– Dar n-am putea... să terminăm mai târziu? Încercă să zâmbească, să afișeze cea mai plăcută expresie. Tocmai a intervenit ceva extrem de important.

O'Grady nu-i întoarse zâmbetul.

– Anchetăm o *crimă* aici, doctore Kelly. Vom termina atunci când vom ajunge la capătul listei de întrebări – nu mai devreme.

Nora se gândi o clipă. Apoi îl privi pe O'Grady fix în ochi.

– Trebuie să plec. Am nevoie la baie, înțelegi?

– Acum?

Nora dădu din cap.

– Îmi pare rău, dar va trebui să vă însoțim. Astea sunt regulile.

– Să intrați cu mine *în baie?*

Bărbatul roși.

– Sigur că nu. Doar până la cabină. Vă așteptăm afară.

– Atunci, grăbiți-vă! Chiar e o urgență. Probleme cu rinichii...

O'Grady și Finester schimbară o privire.

– Infecție bacteriană. De la niște săpături în Guatemala.

Polițiștii se ridicară în grabă. Traversară Sala Rockefeller, trecură pe lângă zecile de mese, învăluiți de zumzetul monoton al interogatoriilor luate celorlalți angajați, apoi intrară în biblioteca principală. Nora stătea ca pe ace în timp ce se apropiau de intrare. Dar nu avea rost să alarmeze pe toată lumea, înainte să știe exact care era situația.

Biblioteca în sine era cufundată în tăcere, cercetătorii și savanții plecaseră de mult. Sala cea Mare era acum în spatele lor, iar schimburile de întrebări și răspunsuri nu se mai auzeau. În față erau ușile duble care dădeau în hol, și în spatele acestora era toaleta. Nora se apropie de ele, cu cei doi polițiști urmând-o îndeaproape.

Apoi, dintr-odată, o rupse la fugă și țâșni printre ușile care se închiseră direct în nasul celor doi ofițeri. Auzi o bufnitură, ceva căzând cu zgomot la pământ, un strigăt uluit. Apoi răsunară strigăte agitate, de alarmă, urmate de sunetul unor pași grăbiți. Aruncă o privire în urmă. Finester și O'Grady trecuseră de ușă și alergau acum după ea.

Nora era foarte atletică, însă Finester și O'Grady o surprinseră. Și ei erau rapizi. Când ajunse în capătul holului, privi din nou în spate și văzu că sergentul mai înalt, O'Grady, începea chiar să câștige teren.

Izbi de perete o ușă care dădea spre o scară și începu să coboare în goană treptele, câte două odată. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise din nou: auzi voci strigând, tropăit de picioare.

Plonjă în josul scărilor cu și mai mare grabă. Ajunsă la nivelul subsolului, deschise ușa și năvăli în zona de depozitare a materialelor paleontologice. Un coridor lung se deschidea în față, drept ca o săgeată, cenușiu, luminat de becuri protejate de zăbrele. Pe ambele părți erau șiruri de uși: *Probiscidia, Eohippii, Bovidae, Pongidae.*

Ecourile pașilor care se apropiau umplură casa scărilor. Era posibil să mai câștige teren? De ce nu nimerise la umflații ăia doi de la masa din stânga?

Străbătu în fugă holul, vira brusc după colț și continuă să alerge, cu mintea procesându-i frenetic. Sala mare cu oasele de dinozaur era aproape. Dacă voia să scape de ăștia doi, acolo avea cele mai multe șanse. Scotoci în geantă, fără să se oprească: slavă Domnului că-și amintise să-și ia cheile de la laborator în acea dimineață!

Aproape că zbură pe lângă ușa masivă, cu cheia în mână. Se întoarse, vârî cheia în broască și deschise ușa chiar în clipa când polițiștii apăreau de după colț.

„La dracu'! M-au văzut!" Nora închise ușa, o încuie în urma ei și se întoarse spre șirurile lungi de rafturi metalice, gata să fugă.

Apoi avu o idee.

Descuie la loc ușa și o apucă pe culoarul cel mai apropiat, făcu stânga la prima intersecție, apoi dreapta, îndepărtându-se în diagonală de intrare. În cele din urmă se lăsă gâfâind pe vine, ascunzându-se în umbră. Auzi zgomot de pași pe coridor. Ușa se zgâlțâi cu zgomot.

– Deschide! răsună vocea înfundată a lui O'Grady.

Nora privi iute în jur, căutând un loc mai bun unde să se ascundă. Încăperea era luminată doar de strălucirea difuză a becului de urgență, montat sus, pe tavan. Ca să aprinzi și alte becuri aveai nevoie de-o cheie – procedură standard în cazul încăperilor de depozitare din muzeu, unde lumina putea dăuna specimenelor –, iar culoarele lungi erau învăluite în întuneric. Auzi un huruit, văzu ușa zgâlțâindu-se din țâțâni. Spera că nu erau într-atât de proști încât să dărâme o ușă descuiată – asta ar fi stricat totul!

Ușa se zgudui sub greutatea unei alte izbituri puternice. Apoi se prinseră! Nora auzi, aproape cu ușurare, clanța apăsându-se și ușa deschizându-se scârțâind. Cu grijă, în tăcere, se retrase și mai mult în vasta pădure de oase.

Colecția de oase de dinozauri a muzeului era cea mai mare din lume. Dinozaurii erau păstrați în grămezi dezarticulate de oase, pe rafturile masive de oțel. Până și etajerele în sine erau construite din profile de oțel în formă de I și L, prinse între ele în așa fel încât să formeze o pânză de rafturi care să poată susține câteva mii de tone: grămezi imense de oase de picioare, groase cât un trunchi de copac, cranii de mărimea unor mașini, dale masive de piatră cu oase încă incrustate în ele, așteptând să fie scoase la lumină. Încăperea mirosea ca interiorul unei vechi catedrale de piatră.

– Știm că ești aici! se auzi vocea întretăiată a lui Finester.

Nora se retrase și mai adânc în umbră. Un șobolan țâșni speriat în fața ei, ascunzându-se numaidecât la adăpostul orbitei unui allosaurus. Grămezi de oase se înălțau în toate părțile, rafturile urcau în întuneric. Ca majoritatea sălilor de depozit ale muzeului, și aceasta era o amestecătură ilogică de rafturi și rânduri prost potrivite, adăugate an după an pe parcursul unui secol și jumătate. Un loc numai bun să te pierzi în el.

– Nimeni n-a câștigat vreodată ceva fugind de poliție, doctore Kelly! Predă-te și vom fi indulgenți cu dumneata!

Nora se piti în spatele unei țestoase uriașe, aproape de mărimea unei garsoniere, încercând să reconstruiască în minte schița încăperii. Nu-și amintea să fi văzut în vizitele ei anterioare vreo altă ușă în afara

celei de la intrare. Din motive de siguranță, majoritatea camerelor de depozit nu aveau decât una. Nu exista decât o singură ieșire, și ăia doi i-o blocau. Trebuia să-i facă să plece de-acolo.

– Doctore Kelly, sunt sigur că putem găsi o soluție. Vă rog!

Nora zâmbi în sinea ei. Ce pereche de ageamii! Ce s-ar mai fi distrat Smithback cu ei...

Zâmbetul îi dispăru când își aminti de Smithback. Știa acum, fără nici cel mai mic dubiu, ce se întâmplase. Smithback se dusese la casa lui Leng. Poate că auzise teoria lui Pendergast – că Leng mai era încă în viață și că locuia în aceeași casă. Poate că o aflase de la O'Shaughnessy. Tipul ăsta putea s-o facă și pe Helen Keller[1] să vorbească.

Pe lângă asta, mai era și un foarte bun cercetător. Știa despre dosarele de la muzeu. În timp ce ea și Pendergast cercetau vrafuri de registre, Smithback mersese direct la țintă. Și, la cum îl știa pe Smithback, Nora nu avea nici o îndoială că fostul ei iubit se dusese apoi glonț la casa lui Leng. De-asta închiriase o mașină și se dusese pe Riverside Drive. Ca să caute casa. Dar Smithback nu s-ar fi mulțumit niciodată doar să găsească ceva. „Prostul! Prostul afurisit...!"

Cu mare grijă, Nora încercă să formeze numărul de telefon al lui Smithback, înăbușind sunetul tastelor cu geanta. Dar telefonul era mort: era înconjurată de câteva mii de tone de rafturi de oțel și de oase de dinozaur, ca să nu mai vorbim de imensa clădire a muzeului ce se ridica deasupra. Cel puțin asta însemna probabil că și stațiile de emisie-recepție ale polițiștilor erau la fel de inutile. Dacă-i ieșea planul, asta ar fi fost în avantajul ei.

– Doctore Kelly!

Vocile se auzeau acum din stânga ei, la distanță de ușă.

Se strecură înainte printre rafturi, încercă să-i zărească, însă nu văzu nimic altceva decât raza unei lanterne strecurându-se printre grămezile întunecate de oase.

Nu mai avea timp: trebuia să iasă!

Ascultă cu atenție zgomotul pașilor. Bun: cei doi bărbați păreau să fie încă împreună. Erau atât de îndârjiți să culeagă fiecare în parte

[1] Prima persoană cu deficiențe de auz și de vedere care a absolvit o facultate. (n.red.)

laurii, încât nu le trecuse prin cap că unul din ei ar fi trebuit să rămână de pază la ușă.

– Bine, strigă ea. Mă predau! Îmi pare rău, cred că m-am pierdut cu firea.

Urmă un schimb scurt de șoapte.

– Venim acum! strigă O'Grady. Nu te mișca din loc.

Îi auzi îndreptându-se în direcția ei, mai repede acum, cu raza lanternei zgâlțâindu-se în timp ce fugeau. Urmărind lumina, Nora se îndepărtă aplecată de spate, retrăgându-se spre ușa încăperii, mișcându-se cât mai repede și mai fără zgomot cu putință.

– Unde sunteți? auzi o voce, mai slabă acum, la câteva culoare distanță. Doctore. Kelly?

– Era acolo, O'Grady!

– La dracu', Finester, știi bine că era mai departe...

Într-o clipită, Nora țâșni prin ușă. Se întoarse, o trânti și răsuci cheia în broască. În cinci minute, era pe aleea muzeului.

Gâfâind, își scoase din nou mobilul din geantă și formă numărul.

ȘAPTE

Wraith-ul argintiu luă fără zgomot curba pe Seventy-second Street. Pendergast ieși din mașină și rămase o clipă în umbra Dakotei, cufundat în gânduri, în vreme ce Rollsul aștepta cu motorul pornit.

Discuția pe care o avusese cu mătușa lui îi lăsase un sentiment de groază, foarte nefamiliar. Și totuși, era o groază care începuse să crească în el încă de când aflase de descoperirea camerei mortuare de pe Catherine Street.

Ani de zile stătuse alert în tăcere, cercetând serviciile FBI-ului și ale Interpolului, căutând un anume *modus operandi*. Sperase să nu-l găsească niciodată – întotdeauna însă, undeva în străfundul lui, se temuse că avea să iasă la suprafață.

– Bună seara, domnule Pendergast! îl salută paznicul în clipa când se apropie, ieșind din cabina lui.

Ținea un plic în mâna acoperită de o mănușă albă. La vederea plicului, groaza strânse și mai puternic inima lui Pendergast.

– Mulțumesc, Johnson, îi răspunse paznicului, fără să ia plicul. Sergentul O'Shaughnessy a trecut pe aici, așa cum ți-am spus?

– Nu, domnule. Nu l-am văzut deloc în seara asta.

Pendergast se afundă și mai mult în gânduri, și urmă un lung moment de tăcere.

– Înțeleg. Dumneata ai primit acest plic?

– Da, domnule.

– De la cine, dacă pot să te-ntreb.

– De la un domn drăguț, de modă veche.

– Cu pălărie rotundă?

– Întocmai, domnule.

Pendergast examină eticheta arămie de pe plic: „Pentru A.X.L. Pendergast, Esq., D. Phil, Dakota. Personal și confidențial". Plicul fusese confecționat manual din hârtie veche, liniată, cu marginile tăiate. Era exact hârtia confecționată de papetarul particular pentru familia Pendergast. Deși plicul era îngălbenit de vreme, cerneală era proaspătă.

Pendergast se întoarse spre paznic.

– Johnson, îmi împrumuți mănușile dumitale?

Paznicul era prea bine dresat ca să-și arate surprinderea. Pendergast își puse mănușile și păși în haloul de lumină din jurul cabinei paznicului, apoi rupse sigiliul plicului cu dosul palmei. Cu gesturi foarte atente, deschise plicul și privi înăuntru. Nu conținea decât o singură foaie de hârtie, îndoită în două. În pliul format era un fir subțire, cenușiu. Pentru ochiul unui nespecialist, părea o bucată de gută. Pendergast recunoscu însă pe dată un nerv uman, fără îndoială din *cauda equina*, de la baza coloanei vertebrale.

Nu văzu nimic scris pe hârtie. O înclină spre lumină, însă nu mai era absolut nimic acolo.

În clipa aceea, îi sună mobilul.

Lăsând cu grijă plicul deoparte, Pendergast scose telefonul din buzunarul costumului și-l duse la ureche.

– Da?

Vocea-i era calmă, neutră.

– Sunt eu, Nora. Ascultă! Smithback și-a dat seama unde locuiește Leng.

– Și?

– Cred că s-a dus acolo. Cred că a intrat în casă.

CĂUTAREA

UNU

Nora privi mașina Wraith argintie apropiindu-se de ea cu o viteză alarmantă, strecurându-se printre automobilele de pe Central Park West, cu o lumină roșie pâlpâindu-i intermitent pe capotă. Mașina opri lângă ea cu un asurzitor scârțâit de frâne, și portiera din spate se deschise aproape instantaneu.

– Urcă! îi strigă Pendergast.

Nora sări în mașina care acceleră numaidecât, aruncând-o în spate, lipind-o de tapițeria de piele.

Pendergast coborâse suportul de braț de la mijlocul banchetei. Privea fix în față, mai sumbru și mai cufundat în gânduri decât îl văzuse Nora vreodată. Părea să nu vadă nimic, să nu observe nimic, în vreme ce mașina gonea nebunește spre nord, zgâlțâindu-se ușor, trecând prin toate gropile și peste toate gurile de canal din asfalt. La dreapta Norei, Central Parkul se desfășura cu o viteză incredibilă, copacii transformându-se într-o ceață verde-gălbuie.

– Am încercat să-l sun pe Smithback pe mobil, spuse Nora. Nu răspunde.

Pendergast nu spuse nimic.

– Chiar crezi că Leng mai este încă în viață?

– Nu cred, *știu!*

Nora tăcu o clipă. Apoi, trebui să întrebe:

– Crezi... Crezi că l-a prins pe Smithback?

Pendergast nu-i răspunse numaidecât.

– Pe chitanța pe care a semnat-o, Smithback se angaja să returneze mașina până cel târziu la ora cinci, în această după-amiază.

„Până la ora cinci...“ Nora se simți cuprinsă de agitație și de panică. Smithback întârziase deja mai mult de șase ore.

– Dacă a parcat lângă casa lui Leng, poate reușim să-l găsim, spuse Pendergast.

Apoi se aplecă și coborî panoul de sticlă ce izola compartimentul din spate de locul șoferului.

– Proctor, spuse el, când ajungem pe 131th Street, uită-te după un Ford Taurus argintiu, înmatriculat în New York cu numărul ELI-7734, cu însemnele unei firme de închiriere.

Închise la loc panoul și se lăsă iarăși pe spătarul banchetei. Urmă un nou moment de tăcere, în timp ce mașina viră brusc pe Cathedral Parkway și o porni în viteză spre râu.

– Am fi aflat adresa lui Leng în patruzeci și opt de ore, spuse Pendergast, aproape pentru sine. Eram foarte aproape. Un pic mai mult grijă, un pic mai mult tact – doar de atât ar fi fost nevoie. Acum, nu mai avem patruzeci și opt de ore.

– Cât timp avem?

– Mă tem că nu mai avem deloc, murmură Pendergast.

DOI

Custer îl privi pe Brisbane descuind ușa biroului, deschizând-o, apoi dându-se nervos la o parte ca să-l lase să intre. Custer păși prin ușă, încrederea recent redobândită adăugând gravitate atitudinii sale. Nu trebuia să se grăbească. Nu mai trebuia. Se întoarse și privi în jur: biroul era foarte curat și modern, un amestec de crom și de sticlă. Două ferestre mari dădeau spre Central Park și, dincolo de acesta, spre zidul sclipitor de lumini ce forma Fifth Avenue. Privirea îi căzu pe biroul care domina centrul încăperii. O călimară foarte veche, un ceas de argint și alte astfel de nimicuri scumpe. Și o cutie de sticlă plină cu pietre prețioase. Halal post!

– Frumos birou, spuse.

Brisbane primi complimentul cu o strâmbătură, își aruncă haina pe spătarul scaunului, apoi se așeză la birou.

– Nu am prea mult timp, spuse el agresiv. Este ora unsprezece. Aștept să-mi spuneți ce aveți de spus, apoi să vă retrageți oamenii din muzeu până când vom putea găsi de comun acord un mod mai puțin dezagreabil de desfășurare a anchetei.

– Desigur, desigur.

Custer se plimba prin birou, mai ridicând câte-o greutate pentru hârtii, mai admirând câte-un tablou. Îl vedea pe Brisbane devenind din ce în ce mai iritat. Bun. Lasă-l pe om să fiarbă! În cele din urmă, are să spună ceva.

– Începem, domnule căpitan? întrebă Brisbane, făcându-i ostentativ semn lui Custer să ia loc.

La fel de ostentativ, căpitanul continuă să se învârtă prin biroul spațios. Cu excepția obiectelor decorative, a casetei de nestemate de pe birou și a tablourilor de pe pereți, încăperea părea goală – mai puțin un perete, pe care erau o bibliotecă și o ușă de dulap.

– Domnule Brisbane, înțeleg că sunteți consilierul general al muzeului?

– Întocmai.

– O poziție importantă.

– Adevărul e că da, chiar este.

Custer se apropie de bibliotecă și examină un stilou perlat, o adevărată bijuterie, expus pe un raft.

– Vă înțeleg iritarea vizavi de faptul că am dat buzna aici, domnule Brisbane.

– Ce consolare!

– Într-un fel, simțiți acest loc ca pe al dumneavoastră. Simțiți dorința să îl protejați.

– Așa este.

Custer dădu din cap, mutându-și privirea de-a lungul raftului, oprindu-se asupra unei vechi cutii chinezești de tutun, incrustată cu pietre prețioase. O ridică.

– Firește, nu priviți cu ochi bun o gloată de polițiști care dau buzna aici.

– Sincer să fiu, așa este. V-am spus deja acest lucru de mai multe ori. Cutia aceea este foarte valoroasă, domnule căpitan!

Custer o puse la loc și luă altceva de pe raft.

– Îmi imaginez că întreaga poveste a fost destul de dificilă pentru dumneavoastră. Mai întâi, descoperirea scheletelor lăsate de ucigașul ăla în serie din secolul al XIX-lea. Apoi scrisoarea găsită printre colecțiile muzeului... Foarte neplăcut!

– Publicitatea negativă ar fi putut avea un impact foarte dăunător asupra muzeului.

– Apoi custodele acela...

– Nora Kelly.

Custer observă o nouă tonalitate strecurându-se în vocea lui Brisbane: antipatie, dezaprobare, poate chiar un oarecare dispreț.

– Aceeași persoană care a găsit scheletele... și scrisoarea ascunsă, corect? Nu v-a plăcut că lucra la acest caz. Presupun că vă temeați de publicitatea negativă.

– Am considerat că trebuia să se ocupe de cercetările ei. Pentru asta este plătită.

– Nu ați vrut să ajute poliția?

– Firește, am vrut să facă tot ce-i stătea în putință să ajute poliția. Doar că n-am fost de acord să-și neglijeze îndatoririle față de muzeu.

Custer dădu din cap atotștiutor.

– Desigur. Apoi a fost fugărită prin arhivă, aproape ucisă. De Chirurg.

Se duse lângă o etajeră din apropiere. Nu găsi acolo decât vreo șase volume de tratate juridice. Până și copertele reușeau să păstreze un aspect izbitor de sobru și sec. Bătu cu degetele în cotorul unuia.

– Sunteți avocat?

– *Consilier general* înseamnă de obicei *avocat.*

Ironia mușcătoare păru să ricoșeze din Custer fără să-l atingă.

– Înțeleg. De cât timp sunteți aici?

– De ceva mai mult de doi ani.

– Vă place?

– Este un loc foarte interesant. Uite ce e, credeam că o să discutăm despre cum o să-ți scoți oamenii de aici...

– Curând.

Custer se întoarse.

– Vizitați des arhivele?

– Nu foarte des. Ceva mai mult în ultima vreme, desigur, având în vedere cele petrecute.

– Înțeleg. Interesant loc, arhiva asta.

Se întoarse brusc pentru a vedea efectul pe care această remarcă îl avusese asupra lui Brisbane. „Ochii. Privește-i ochii"!

– Da, presupun că unora așa li se pare.

– Dar nu și dumneavoastră.

– Cutiile pline de hârtii și specimenele mâncate de molii nu sunt pasiunea mea.

– Și totuși, ați coborât acolo – Custer se uită în agendă –, să vedem, de nu mai puțin decât de opt ori în ultimele zece zile.

– Mă îndoiesc să fi fost atât de des. Oricum, pentru chestiuni legate de muzeu.

– Desigur. Îi aruncă o privire vicleană lui Brisbane. Arhiva. Unde a fost găsit cadavrul lui Puck. Unde a fost urmărită Nora Kelly.

– Ați mai menționat o dată asta.

– Apoi mai e și Smithback, reporterul ăla sâcâitor.

– Sâcâitor e mult prea puțin spus.

– Nu prea voiați să-l vedeți pe-aici, nu? Ei, cine ar vrea?

– Întocmai. Ați aflat, desigur, că s-a dat drept agent de pază? Și a furat dosarele muzeului?

– Am aflat, am aflat. La drept vorbind, chiar îl căutăm pe individ, însă pare să fi dispărut. Nu știți, din întâmplare, pe unde ar putea fi, nu?

Apăsă ușor cuvintele din ultima frază.

– Firește că nu.

– Firește că nu...

Custer își îndreptă din nou atenția asupra nestematelor. Mângâie caseta de sticlă cu un deget.

– Apoi mai e și agentul FBI, Pendergast. Cel care a fost atacat. Și el foarte sâcâitor.

Brisbane nu spuse nimic.

– Nici pe el nu prea vă plăcea să-l vedeți prin preajmă... nu-i așa, domnule Brisbane?

– S-au fâțâit și așa prea mulți polițiști pe aici. De ce să mai vină și FBI-ul? Și, că tot veni vorba despre polițiști...

– Numai că mie mi se pare foarte curios, domnule Brisbane...

Custer nu-și termină propoziția.

– Ce vi se pare curios, domnule căpitan?

Se auzi hărmălaie în holul de afară, apoi ușa se deschise brusc. Un polițist năvăli în încăpere, plin de praf, cu ochii măriți, transpirat.

– Căpitane! spuse printre gâfâituri. Eram în mijlocul intervievării unei femei, un custode, și ne-a încuiat...

Custer îi aruncă bărbatului – O'Grady îl chema – o privire încărcată de reproș.

– Nu acum, sergent! Nu vezi că sunt în mijlocul unei discuții?

– Dar...

– Ai *auzit* ce a spus domnul căpitan, se amestecă Noyes, trăgându-l pe sergentul uluit înspre ușă.

Custer așteptă până când ușa se închise la loc, apoi se întoarse din nou spre Brisbane.

– Mi se pare curios cât de *interesat* ați fost dumneavoastră de acest caz, spuse.

– E meseria mea.

– Știu asta. Sunteți un om foarte dedicat. Am observat că vă implicați, de asemenea, în activitatea Departamentul de Resurse umane. Angajați, concediați...

– Așa este.

– Reinhart Puck, de exemplu.

– Ce e cu el?

Custer își consultă din nou agenda.

– De ce ați încercat să îl concediați pe domnul Puck, cu doar două zile înainte de a fi ucis?

Brisbane dădu să spună ceva, apoi ezită. Părea să-i fi venit o idee nouă.

– Ciudată coincidență, nu credeți, domnule Brisbane?

Bărbatul schiță un zâmbet.

– Domnule căpitan, mi s-a părut că postul lui era nejustificat. Muzeul se confruntă cu dificultăți financiare. Iar domnul Puck fusese... ei bine, nu fusese cooperant. Desigur, asta nu a avut nici o legătură cu asasinarea lui.

– Dar nu v-au permis să-l concediați, nu-i așa?

– Lucra pentru muzeu de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Cei de la Resurse umane s-au temut că ar fi avut un impact negativ asupra moralului celorlalți angajați.

– Cu siguranță că refuzul acesta v-a enervat.

Zâmbetul lui Brisbane îi îngheță pe față.

– Domnule căpitan, sper că nu insinuați că *eu* aș fi putut avea vreo legătură cu această crimă.

Custer ridică sprâncenele în semn de prefăcută uluire.

– Asta fac?

– De vreme ce presupun că puneți o întrebare retorică, nu mă voi obosi să vă răspund.

Custer zâmbi. Nu știa ce era aia întrebare retorică, dar vedea că aluziile lui începeau să-și atingă ținta. Mai mângâie o dată caseta cu nestemate, apoi privi în jur. Cercetase tot biroul, nu mai rămânea decât dulapul din perete. Se duse lângă ușă, puse mâna pe mâner, apoi se opri.

– Dar v-a enervat, nu-i așa? Să fiți contrazis în felul ăsta, vreau să spun.

– Nimeni nu e fericit atunci când îi sunt contramandate dispozițiile, răspunse Brisbane sec. Omul era un anacronism, metodele lui de lucru erau, în mod clar, ineficiente. Uită-te doar la mașina de scris pe care insista să o folosească pentru corespondență!

– Da. Mașina de scris. Cea pe care a folosit-o și ucigașul ca să scrie un bilet – ba nu, două. Să înțeleg că știați despre mașina de scris?

– Toată lumea știa. Individul era celebru fiindcă refuzase să-i fie instalat un computer în birou, refuza să utilizeze e-mailul.

– Înțeleg.

Custer dădu din cap și deschise dulapul.

Ca la un semn, o pălărie veche, cu boruri rotunde, căzu pe dușumea și se răsuci de câteva ori, oprindu-se în cele din urmă la picioarele lui Custer.

Căpitanul o privi uluit. Nu s-ar fi putut o coincidență mai convenabilă nici într-un roman de Agatha Christie. Așa ceva nu se întâmpla niciodată în viața reală a unui polițist. Nu-i venea să creadă.

Se uită spre Brisbane, cu sprâncenele ridicate într-un gest întrebător.

Brisbane păru mai întâi nedumerit, apoi agitat, apoi nervos.

– A rămas de la un bal mascat organizat la muzeu, spuse el. N-ai decât să verifici. Toată lumea m-a văzut cu ea. O am de ani de zile.

Custer vârî capul în dulap, cotrobăi nițel, apoi scoase o umbrelă neagră, strâns înfășurată. O scoase, o sprijini în vârf, apoi îi dădu

drumul. Umbrela căzu peste pălărie. Se uită iar la Brisbane. Secundele treceau.

– Asta-i absurd! explodă Brisbane.

– Nu am spus nimic, zise Custer.

Se uită la Noyes.

– Ai spus *tu* ceva?

– Nu, domnule. Nu am spus nimic.

– Prin urmare, ce anume, domnule Brisbane, este absurd?

– Te gândești că...

Bărbatul nu-și mai găsea cuvintele.

– Că eu sunt... că... știi tu... Oh, este de-a dreptul *ridicol!*

Custer își împreună mâinile la spate. Înaintă încet, pas cu pas, până ajunse lângă birou. Apoi, cu gesturi foarte ostentative, se aplecă deasupra mesei.

– La ce mă gândesc, domnule Brisbane? întrebă încet.

TREI

Rollsul intră ca o vijelie pe Riverside, șoferul croindu-și cu mișcări de expert loc printre mașinile din trafic, strecurând vehiculul masiv prin deschideri imposibil de înguste, forțând uneori alte mașini din trafic să iasă de pe traseu. Era trecut de unsprezece noaptea, și străzile începeau să se elibereze. Însă curbele de pe Riverside și străzile adiacente care se deschideau din artera principală erau în continuare ticsite de mașini parcate.

Rollsul vină pe 131th Street și încetini brusc. Aproape numaidecât, la mai puțin de șase mașini distanță de Riverside, Nora o zări: un Ford Taurus argintiu, cu număr de înmatriculare de New York, ELI-7734.

Pendergast coborî, se apropie de mașina parcată și se aplecă să-i vadă bordul. Apoi se duse la portiera de lângă scaunul șoferului și sparse fereastra cu o lovitură aproape invizibilă. Alarma începu să țiuie în timp ce bărbatul scotocea torpedoul și restul interiorului. Peste câteva clipe, se întoarse.

– Mașina e goală, îi spuse Norei. Probabil că a luat adresa cu el. Trebuie să sperăm că locuința lui Leng e în apropiere.

Îi spuse lui Proctor să parcheze la Mormântul lui Grant și să aștepte să-l sune, apoi începu să coboare pe 131th Street, urmând o traiectorie, șerpuitoare.

Peste câteva momente, Pendergast și Nora ajunseseră pe Drive. Riverside Park se întindea de cealaltă parte a străzii, copacii înalți părând niște santinele fantomatice la marginea unui vast teritoriu

întunecat și necunoscut. Dincolo de parc era râul Hudson, sclipind în lumina slabă a lunii.

Nora privi la dreapta și la stânga spre nenumăratele blocuri de apartamente părăginite, spre vechile case aristocrate, acum abandonate, spre hotelurile dubioase care se întindeau în ambele direcții.

– Cum o s-o găsim? întrebă ea.

– Va trebui să aibă anumite caracteristici, răspunse Pendergast. Va trebui să fie o casă particulară, veche de cel puțin o sută de ani, care să nu fi fost transformată în bloc de apartamente. Va părea probabil abandonată, dar va fi foarte bine închisă. O luăm mai întâi spre sud. Înainte să pornească însă, se opri și-și puse o mână pe umărul Norei. În mod normal, n-aș permite niciodată unui civil să participe la o astfel de acțiune.

– Dar e iubitul meu și e prins în...

Pendergast ridică mâna.

– Nu avem timp de discuții. Deja am analizat cu mare atenție pericolul cu care ne confruntăm. Voi fi cât mai direct cu putință. Șansele de a găsi casa lui Leng fără ajutorul cuiva sunt extrem de mici.

– Bun. Oricum, nu ți-aș fi permis să mă lași deoparte.

– Știu. Mai știu și că, având în vedere viclenia lui Leng, doi oameni au mai multe șanse de reușită decât o acțiune oficială în masă, extrem de gălăgioasă. Chiar dacă am putea mobiliza la timp suficienți oameni. Dar trebuie să te previn, doctore Kelly, te vâri într-o situație unde există un număr aproape infinit de variabile necunoscute. Pe scurt, o situație în care este foarte posibil ca unul din noi să fie ucis – poate chiar amândoi.

– Sunt dispusă să-mi asum riscul.

– Un ultim comentariu, atunci. După părerea mea, Smithback este deja mort, sau va fi până în momentul când vom găsi casa și-l vom prinde pe Leng. Prin urmare, această operațiune de salvare este, probabil, de la bun început sortită eșecului.

Nora dădu din cap, incapabilă să răspundă.

Fără nici un alt cuvânt, Pendergast se răsuci pe călcâie și o luă înspre sud.

Trecură pe lângă mai multe case vechi, evident împărțite în apartamente, apoi pe lângă un hotel pentru cazurile sociale, ai cărui rezidenți alcoolici îi priveau cu indiferență de pe trepte. Urmă apoi un lung șir de clădiri sordide.

Și apoi, la Tiemann Place, Pendergast se opri în fața unei clădiri abandonate. Era o casă micuță, cu ferestrele acoperite, fără sonerie. O privi câteva clipe, apoi se retrase repede într-o laterală, se uită peste un grilaj spart și se întoarse.

– Ce crezi? șopti Nora.

– Cred că intrăm.

Două foi grele de placaj, legate cu lanțuri, acopereau deschiderea unde fusese cândva ușa. Pendergast înhăță lacătul. Își strecură mâna albă în haina costumului, de unde scoase un dispozitiv mic, cu mai multe lamele de metal asemenea unor scobitori ieșind dintr-un capăt. Acestea străluciră în lumina felinarului.

– Ce-i aia? întrebă Nora.

– Un șperaclu electronic, răspunse Pendergast, potrivind dispozitivul în broască.

Lacătul se deschise în mâinile lui albe. Pendergast trase lanțul și se strecură înăuntru, urmat de Nora.

Un miros greu, apăsător și grețos îi izbi din întuneric. Pendergast își scoase lanterna, și fasciculul îngust lumină un adevărat haos de mizerie și decădere: gunoaie putrezite, șobolani morți, scânduri rupte din parchet, ace și fiole sparte, băltoace de apă clocită. Fără nici un cuvânt, se întoarse și ieși. Nora făcu la fel.

– Nu are rost să mergem mai departe, spuse scurt Pendergast. O luăm spre nord.

O luară în grabă înapoi pe 131th Street – până în punctul de unde-și începuseră căutarea –, apoi continuară spre nord. De această dată, avansau mult mai încet. Cartierul era într-o stare avansată de degradare, de parcă majoritatea clădirilor ar fi fost abandonate. Pendergast scotea o bună parte din ele din calcul printr-un singur gest, însă intră într-una, apoi într-o alta, apoi într-o a treia, în vreme ce Nora stătea de pază în stradă.

Pe 136th Street se opriră în fața unei alte case, și aceasta în ruină. Pendergast o privi îndelung, studiindu-i fațada, apoi își întoarse privirea spre nord, tăcut și gânditor. Era palid; efortul îi epuizase în mod evident trupul și așa slăbit.

Parcă întregul bulevard Drive, cândva împodobit de vile elegante, nu mai era acum decât un șir de ruine nesfârșite și dezolante. Nora avea senzația că Leng ar fi putut fi în oricare dintre aceste case.

Privirea lui Pendergast coborî spre pământ.

– S-ar părea, zise el cu voce înceată, că domnului Smithback i-a fost greu să găsească un loc de parcare.

Nora dădu din cap, simțindu-se cuprinsă de disperare. Chirurgul îl avea acum pe Smithback de cel puțin șase ore, dacă nu chiar mai mult. Dar nu... nu voia să-și urmeze șirul gândurilor până la concluzia logică.

PATRU

Custer îl lăsă pe Brisbane să fiarbă un minut, apoi două... Apoi îi adresă avocatului un zâmbet aproape conspirativ.

– Vă supărați dacă... începu el, făcând semn din cap spre bizarul scaun din crom și sticlă așezat în fața biroului lui Brisbane.

Brisbane dădu din cap.

– Desigur, luați loc!

Custer se așeză, încercând să-și aranjeze trupul mătăhălos în cea mai confortabilă poziție pe care i-o permitea scaunul. Apoi zâmbi iar.

– Așadar, erați pe cale să spuneți ceva?

Își ridică un picior, încercă să și-l arunce peste celălalt, însă din cauza înclinației bizare a scaunului acesta îi ajunse cu zgomot înapoi pe podea. Ușor dezumflat, își ridică țanțoș capul și înălță întrebător o sprânceană, privind de cealaltă parte a biroului.

Brisbane reușise să-și revină și-și recăpătase calmul.

– Nimic. Am crezut doar că, văzând pălăria...

– Ce?

– Nimic.

– În cazul acesta, povestiți-mi despre balul mascat de la muzeu.

– Muzeul organizează adesea evenimente pentru strângeri de fonduri. Deschideri de galerii, petreceri pentru donatorii cu greutate... și altele de acest gen. Din când în când, se întâmplă să fie un bal mascat. Eu, unul, port întotdeauna același costum. Mă îmbrac ca un bancher englez în drum spre oraș. Pălărie rotundă, pantaloni cu dungi subțiri, smoching.

– Înțeleg. Custer aruncă o privire umbrelei. Și umbrela?

– Orice om are o umbrelă neagră.

O cortină groasă ținea acum ascunse emoțiile bărbatului. Antrenament de avocat, fără îndoială.

– De cât timp aveți pălăria?

– V-am spus deja.

– Și de unde ați cumpărat-o?

– Să vedem... un magazin vechi de antichități din Village. Sau poate de la TriBeCa. Pe Lispinard Street, dacă nu mă-nșel.

– Cât a costat?

– Nu-mi amintesc. Treizeci, patruzeci de dolari.

Preț de-o clipă, expresia controlată a lui Brisbane păru să tremure ușor.

– Ascultă, de ce te interesează atât de mult pălăria asta? Mulți oameni au pălării rotunde.

„Privește-i ochii!" Și ochii trădau panică. Trădau vinovăție.

– Chiar așa? răspunse Custer pe un ton neutru. Mulți oameni? Singura persoană de care-am auzit eu să poarte o astfel de pălărie în New York este ucigașul.

Era prima dată când se menționa termenul „ucigaș", și Custer accentuă cuvântul, nu prea tare, însă îndeajuns cât să fie evident. Zău așa, juca excelent, ca un maestru pescar care aduce la mal un păstrăv uriaș. Îi părea rău că nu era nimeni să-l filmeze. Șeful ar fi vrut să vadă înregistrarea, poate ar fi ajuns chiar să fie folosită în pregătirea detectivilor aspiranți.

– Să revenim la umbrelă!

– Am cumpărat-o... Nu-mi mai amintesc. Veșnic pierd și cumpăr umbrele.

Brisbane încercă să ridice nonșalant din umeri, însă spatele îi era înțepenit.

– Și restul costumului?

– E în dulap. Poftim, n-ai decât să te uiți!

Custer nu avea nici o îndoială că restul costumului avea să se potrivească descrierii anterioare – o haină neagră, de modă veche. Ignoră această încercare a interlocutorului de a-l abate de la subiect.

– De unde l-ați cumpărat?

– Cred că am găsit pantalonii și haina la magazinul ăla de haine vechi de lângă Bloomingdale's. Dar nu-mi mai amintesc numele.

– Fără îndoială.

Custer îl privi lung pe Brisbane.

– Ciudată alegere de costum, nu credeți? Bancher englez, vreau să spun.

– Nu îmi place să arăt ridicol. Am purtat costumul acesta de nenumărate ori la petrecerile muzeului, poți verifica asta întrebând pe oricine. L-am folosit de multe ori.

– Oh, nu am nici o îndoială că l-ați folosit de multe ori. De foarte multe ori.

Custer îi aruncă o privire lui Noyes. Acesta era în culmea încântării, cu o expresie flămândă, aproape salivând. El, cel puțin, își dădea seama ce avea să urmeze.

– Unde erați, domnule Brisbane, pe 12 octombrie, între orele unsprezece seara și patru a doua zi dimineața?

Era intervalul de timp în care medicul legist încadrase momentul morții lui Puck.

Brisbane păru să se gândească.

– Să vedem... Mi-e greu să-mi amintesc.

Râse din nou.

Custer râse și el.

– Nu-mi amintesc ce am făcut în acea noapte. Nu cu exactitate. După doisprezece sau unu noaptea, trebuie să fi fost în pat, desigur. Dar înainte... Da, îmi amintesc acum. Am fost acasă în acea noapte. Am citit ceva.

– Și locuiți singur, domnule Brisbane?

– Da.

– Prin urmare, nu există nimeni care să confirme că ați fost acasă? Vreo menajeră? Vreo iubită? Vreun... *iubit?*

Brisbane se încruntă.

– Nu. Nimic de genul ăsta. Și acum, dacă nu vă deranjează...

– O clipă, domnule Brisbane. Și unde ați spus că locuiți?

– Nu am spus. Ninth Street, lângă Piața Universității.

– Hmm. La mai puțin de zece blocuri de Tompkins Square Park. Unde a avut loc a doua crimă.

– O coincidență foarte interesantă, fără îndoială.

– Chiar este.

Custer privi spre ferestre, dincolo de care Central Parkul se întindea învăluit în mantia de întuneric.

– Și fără îndoială tot coincidență este și faptul că *prima* crimă a avut loc aici, în Ramble.

Cuta de pe fruntea lui Brisbane se adânci.

– Sincer, domnule detectiv, cred că ați atins punctul în care se termină întrebările și încep speculațiile. Își împinse scaunul în spate și se pregăti să se ridice. Și acum, dacă nu vă supărați, aș vrea să discutăm despre cum o să vă retrageți oamenii din perimetrul muzeului.

Custer schiță un gest dintr-o mână și-i aruncă o privire lui Noyes. „Pregătește-te!"

– Mai rămâne doar o problemă. *A treia* crimă.

Cu un gest nonșalant, scoase din buzunar o bucată de hârtie.

– Cunoașteți un anume Oscar Gibbs?

– Da, așa cred. Asistentul domnului Puck.

– Întocmai. Conform spuselor domnului Gibbs, în după-amiaza zilei de 12 octombrie, dumneavoastră și domnul Puck ați avut o mică... *discuție,* în arhivă. Se întâmpla după ce fuseseți anunțat că Departamentul de Resurse umane nu dăduse curs recomandării dumneavoastră de a-l concedia pe domnul Puck.

Brisbane se înroși ușor.

– Nu vă sfătuiesc să dați crezare tuturor bârfelor.

Custer zâmbi.

– Nici nu o fac, domnule Brisbane. Credeți-mă că nu o fac. Lăsă apoi să se așternă o pauză lungă, delicioasă. Așadar, acest Oscar Gibbs a spus că dumneavoastră și domnul Puck urlați unul la altul. Sau, mai bine zis, că dumneavoastră urlați la Puck. N-ați vrea să-mi spuneți, cu *propriile* cuvinte, despre ce a fost vorba?

– Îl admonestam pe domnul Puck.

– Pentru ce?

– Nu urmase instrucțiunile pe care i le dădusem.

– Și anume?

– Să-și vadă de treaba lui.

– Să-și vadă de treaba lui? Și în ce fel se abătuse de la îndatoririle care-i reveneau?

– Lucrase la sarcini care nu intrau în atribuțiile lui. O ajuta pe Nora Kelly în proiectele ei externe, după ce îi cerusem personal...

Era timpul. Custer izbucni:

– Iată ce a declarat domnul Oscar Gibbs despre dumneavoastră. O să citesc: „A țipat și-a urlat, a amenințat că-l îngroapă de viu, că-l da afară. Zicea (despre dumneavoastră e vorba, domnule Brisbane) că n-a terminat cu el, nici pe departe".

Custer lăsă hârtia și se uită la Brisbane.

– Acesta este cuvântul pe care l-ați folosit: „îngropat".

– Este o expresie foarte comună.

– Și apoi, peste mai puțin de douăzeci și patru de ore, cadavrul lui Puck a fost găsit agățat în cornul unui dinozaur, în arhivă. Asta după ce fusese măcelărit cel mai probabil în aceeași arhivă. Pentru o astfel de operație e nevoie de timp, domnule Brisbane. În mod clar, avem de-a face cu cineva care cunoștea foarte bine mersul treburilor prin muzeu. Cu cineva care avea acces. Cineva care să poată intra și ieși fără să fie pus să semneze pe undeva. Cineva din interior, dacă vreți. Apoi Nora Kelly primește biletul fals, bătut la mașina lui Puck, care-i cerea să coboare la arhivă – și este, la rândul ei, atacată și urmărită cu intenții criminale. *Nora Kelly.* Cel de-al doilea ghimpe din coasta dumneavoastră. Al treilea ghimpe, agentul FBI, era în spital în acel moment, după ce fusese atacat de o persoană *cu pălărie cu boruri rotunde!*

Brisbane îl privi, nevenindu-i să creadă.

– De ce vă împotriveați ca Puck să o ajute pe Nora Kelly în – cum le-ați spus? – proiectele ei *externe?*

Nu primi nici un răspuns.

– Ce vă temeați că o să găsească? De ce erau acești oameni un pericol?

Gura lui Brisbane se mișcă de câteva ori.

– Eu... eu...

Custer răsuci cuțitul în rană.

– De ce ați copiat stilul, domnule Brisbane? V-a inspirat ceva ce-ați găsit în arhivă? Ăsta a fost impulsul? Puck se apropiase prea mult și era posibil să afle adevărul?

La aceste cuvinte, Brisbane își recăpătă în sfârșit vocea. Sări în picioare.

– Hei, stai o clipă...

Custer se întoarse.

– Ofițer Noyes?

– Da? răspunse acesta pe dată.

– Pune-i cătușele!

– *Nu!* strigă Brisbane. Prostule, nici nu știi ce greșeală faci!

Custer reuși să se ridice de pe scaun – cu mișcări mai puțin elegante decât și-ar fi dorit – și începu pe dată să-i înșire drepturile:

– Ai dreptul de a nu spune nimic...

– E strigător la cer!

– Ai dreptul la un avocat...

– Nu accept așa ceva!

– Ai dreptul...

Recită totul până la capăt, tunând cu voce de bariton peste protestele lui Brisbane. Îl urmări pe Noyes radiind, punându-i cătușele lui Brisbane. Era cel mai satisfăcător moment din cariera lui Custer. Era, de fapt, singura activitate polițienească, grandioasă cu adevărat, pe care o întreprinsese vreodată. Avea să ajungă o legendă. Ani de zile de-acum înainte aveau să vorbească despre căpitanul Custer, care-i pusese cătușele Chirurgului.

CINCI

Pendergast o apucă din nou pe Riverside, cu haina neagră desfăcută și fluturând în urma lui în noaptea din Manhattan. Nora venea grăbită după el. Toate gândurile i se îndreptau spre Smithback, care era ținut captiv într-una dintre aceste clădiri. Încercase de mai multe ori să-și alunge din minte imaginea lui, însă aceasta revenea iar și iar. Simțea că i se făcea fizic rău gândindu-se la ceea ce s-ar fi putut întâmpla – la ceea ce poate că deja se întâmplase.

Se întrebă cum putuse să fie atât de supărată pe el. Ce-i drept, în marea parte a timpului era de-a dreptul imposibil – intrigant, impulsiv, căutând mereu o portiță, intrând veșnic în câte-o belea. Și totuși, multe dintre aceste trăsături enervante erau tocmai cele pentru care-l plăcea. Își aminti cum se îmbrăcase în vagabond ca s-o ajute să recupereze rochia cea veche din camera mortuară descoperită pe Catherine Street. Cum venise să îi spună că Pendergast fusese înjunghiat. Ori de câte ori aveai nevoie de ajutor, puteai conta pe el. Fusese îngrozitor de dură cu el. Dar era prea târziu acum pentru regrete. Își înăbuși un oftat.

Trecură pe lângă vile și case cândva impunătoare, transformate acum în ghetouri și adăposturi pentru tâlhari și drogați. Pendergast examina fiecare clădire cu privirea, scoțându-le pe toate din calcul cu o mișcare scurtă din cap.

Gândurile Norei se îndreptară o clipă spre Leng. I se părea imposibil să mai fie încă în viață, ascuns între zidurile uneia dintre

aceste clădiri dărăpănate. Privi din nou în lungul străzii. Trebuia să se concentreze, să găsească această casă printre celelalte. Un om care trăise mai bine de o sută cincizeci de ani ar fi trebuit să fie extrem de preocupat de confort. Fără îndoială însă, ar fi lăsat la exterior impresia unei clădiri abandonate. Și ar fi trebuit să fie aproape impenetrabilă – cu siguranță, Leng nu și-ar fi dorit musafiri nepoftiți. Era cartierul perfect pentru o astfel de locuință: abandonată, dar cândva elegantă; părăginită la exterior, dar locuibilă înăuntru; foarte retrasă.

Problema era că multe din clădirile din jur îndeplineau aceste criterii.

Apoi, aproape de intersecția cu 138th Street, Pendergast se opri ca trăsnit. Se întoarse încet cu fața spre încă o clădire abandonată. Era o casă mare, în paragină, o umbră a gloriei apuse, izolată de strada principală printr-o alee de serviciu. Ca în multe alte cazuri, ferestrele de la parter fuseseră sigilate și acoperite cu tablă. Arăta la fel ca zeci de alte clădiri pe lângă care trecuseră. Și totuși, Pendergast o privea cu o expresie atât de intensă, încât aproape că o speria pe Nora.

Fără nici un cuvânt, intră pe 138th Street. Nora îl urmă, fără să-și ia ochii de la el. Agentul FBI se mișca încet, privind aproape tot timpul în jos, în pământ, ridicând doar din când în când ochii spre clădire. O ținură pe lângă zid până când ajunseră la intersecția cu Broadway. Imediat ce cotiră, Pendergast vorbi:

– Asta e.

– De unde știi?

– Blazonul sculptat deasupra ușii. Cele trei cercuri de spițer deasupra firului de cucută. Dădu din mână. Iartă-mă, o să-ți explic mai târziu. Vino după mine. Și să fii foarte, foarte atentă!

Continuară să înconjoare clădirea până când ajunseră la intersecția dintre Riverside Drive și 137th Street. Nora examină clădirea cu un amestec de curiozitate, teamă și groază. Era o structură masivă din piatră și cărămidă, cu patru niveluri, care ocupa aproape întregul dreptunghi format de intersecția străzilor. Partea din față era închisă de un gard de fier ale cărui vârfuri ascuțite fuseseră, în timp, acoperite de iederă. Grădina din interior dispăruse

de mult, fiind înlocuită acum de buruieni, tufe și gunoaie. O alee pentru trăsură înconjura partea din spate a casei, ieșind în 138th Street. Deși ferestrele de la parter fuseseră bine sigilate, cele de la etajele superioare nu erau blocate, iar cel puțin un geam de la etajul unu era spart. Se uită la blazonul de care pomenise Pendergast. Era înconjurat de o inscripție în greacă.

O rafală de vânt făcu să foșnească vegetația din curte; luna și norii împinși de vânt se reflectau pâlpâind în ferestrele nivelurilor superioare. Arăta ca o casă bântuită.

Pendergast o luă pe aleea pentru trăsură, urmat îndeaproape de Nora. Dădu la o parte niște gunoaie cu vârful pantofului, apoi, aruncând o privire rapidă în jur, ajunse dintr-un pas lângă o ușă solidă de stejar, ascunsă în umbră, sub verandă. Nora avu impresia că Pendergast abia mângâie ușa, că aceasta se și deschise fără zgomot – evident, balamalele erau bine unse.

Pășiră repede înăuntru. Pendergast închise foarte încet ușa, și Nora auzi declicul unei încuietori. Urmă un moment în care rămaseră nemișcați, în întunericul intens ascultând, încercând să surprindă orice sunet din interior. Bătrâna casă era cufundată în tăcere. După un minut, raza gălbuie a lanternei lui Pendergast apăru, cercetând încăperea din jurul lor.

Stăteau într-un mic hol de intrare. Dușumeaua era din marmură lustruită, și pereții erau îmbrăcați cu un tapet de catifea grea. Totul era acoperit de praf. Pendergast rămase nemișcat, îndreptând fasciculul de lumină spre o serie de urme de pași – unele de pantofi, altele ale unor tălpi în șosete – rămase imprimate în praful de pe jos. Pendergast le privi vreme îndelungată, examinându-le așa cum examinează un student la Artă operele unui mare maestru. Părea să nu mai termine, și Nora simți că o cuprindea nerăbdarea. În cele din urmă, Pendergast traversă încet camera și coborî printr-un pasaj scurt care dădea într-un hol larg și lung. Era acoperit cu lambriuri bogate de lemn, iar plafonul jos era elaborat lucrat – un amestec de gotic și auster.

Încăperea era plină cu tot felul de exponate ciudate pe care Nora nu le putea înțelege: vitrine, cutii mari, cuști de fier, aparate ciudate.

– Un depozit de magician, murmură Pendergast ca răspuns la întrebarea ei nerostită.

Traversară încăperea, trecură pe sub o arcadă și se treziră într-o impunătoare sală de recepție. Din nou, Pendergast se opri să examineze mai multe urme de pași care traversau în ambele direcții dușumeaua de parchet.

– Desculț acum, îl auzi Nora vorbind pentru sine. Și de data asta, alerga.

Lumină repede spațiul imens cu raza lanternei. Nora văzu o gamă uluitoare de obiecte: schelete urcate pe socluri, fosile, vitrine cu uși de sticlă, pline cu tot felul de minunății, nestemate, cranii, meteoriți, cărăbuși fosforescenți. Raza de lumină trecu în viteză peste toate. Mirosul de pânză de păianjen, de piele și de pânză mucegăită se simțea greu în aer, acoperind un alt miros – mai slab și mult mai puțin plăcut.

– Ce e locul ăsta? întrebă Nora.

– Vitrina de curiozități a lui Leng.

Un pistol bicolor apăruse în mâna stângă a lui Pendergast. Duhoarea era mai apăsătoare acum; dulce, lipicioasă, uleioasă, umplând aerul ca o ceață umedă, intrându-i în păr, în haine, în oase...

Pendergast înaintă cu băgare de seamă, luminând în fugă diverse obiecte din încăpere. Unele erau dezgolite, însă cea mai mare parte rămăseseră acoperite cu pânze groase. De-a lungul pereților se înșirau vitrine de sticlă, și Pendergast se îndreptă spre ele, luminându-le pe rând cu lanterna. Sticla sclipi sub fasciculul strălucitor; umbrele întunecate ale obiectelor din interior se înclinau asemenea unor ființe vii.

Dintr-odată, raza de lumină înțepeni. Nora văzu chipul palid al lui Pendergast pierzându-și și bruma de culoare pe care o avea de obicei. Preț de-o clipă rămase cu privirea fixă, nemișcat, părând să nici nu mai respire. Apoi, foarte încet, se apropie de vitrină. Raza lanternei tremura ușor în mâna lui. Nora îl urmă, întrebându-se ce ar fi putut avea un asemenea efect asupra agentului.

Vitrina aceasta nu era asemenea celorlalte. Nu conținea nici un schelet, nici un trofeu împăiat, nici o imagine sculptată. În schimb, în spatele sticlei, se înălța silueta unui bărbat mort, cu mâinile și picioarele prinse în chingi și cătușe de niște bare de metal, poziționat asemenea unui exponat de muzeu. Bărbatul era îmbrăcat în negru, cu un frac după croiala secolului al XIX-lea și cu pantaloni cu dungă.

– Cine...? reuși Nora să îngaime.

Însă Pendergast rămăsese transfigurat, fără să mai audă nimic, cu fața împietrită. Întreaga atenție îi era concentrată asupra bărbatului din vitrină. Lumina se plimbă fără milă de-a lungul cadavrului. Zăbovi multă vreme asupra unui detaliu – o mână palidă, uscată și încrețită, cu un os de articulație ieșind printr-o gaură în carnea putrezită.

Nora privi uluită încheietura expusă, roșie și sidefie pe pielea uscată. Cu o acută senzație de greață resimțită în adâncul stomacului, remarcă abia acum că mâinii îi lipseau toate unghiile de la degete; că, de fapt, din vârfurile degetelor nu mai rămăseseră decât niște cioturi însângerate, marcate de oasele expuse vederii.

Apoi – încet, necruțător – lumina începu să urce de-a lungul cadavrului. Raza trecu peste nasturii hainei, peste gulerul apretat al cămășii, oprindu-se în cele din urmă asupra feței.

Era mumificată, uscată, ridată. Cu toate acestea, era surprinzător de bine conservată, cu toate trăsăturile atât de fin modelate, de parcă ar fi fost sculptate în piatră. Colțurile buzelor, care se uscaseră și se subțiaseră, erau trase într-un rânjet hidos, lăsând să se vadă două șiruri frumoase și albe de dinți. Doar ochii lipseau: orbitele erau goale, ca două hăuri fără fund cărora nici o lumină nu le-ar fi putut străpunge bezna.

Un sunet înfundat, ca un fel de foșnet, se auzea dinăuntrul craniului.

Scurta plimbare prin casă reușise să o umple pe Nora de groază. Acum însă, întreaga ființă păru să-i împietrească în fața unui nou șoc: șocul recunoașterii.

Fără să mai poată spune ceva, se întoarse transfigurată spre Pendergast. Expresia bărbatului rămăsese neschimbată, iar ochii – larg

deschiși și privind fix. Pendergast s-ar fi putut aștepta să găsească orice mai puțin așa ceva.

Nora își întoarse din nou privirea îngrozită spre cadavru. Chiar și așa, mort, nu încăpea nici o îndoială. Trupul lipsit de viață avea aceeași culoare albă ca marmura, aceleași trăsături rafinate, aceleași buze subțiri și același nas acvilin, aceeași frunte înaltă și aceeași bărbie delicată, același păr fin și aproape alb – la fel ca Pendergast.

ȘASE

Custer observa suspectul – deja începuse să-i spună așa – cu o deosebită satisfacție. Bărbatul stătea în biroul lui, cu mâinile prinse cu cătușe la spate, cu papionul desfăcut și cămașa șifonată, cu părul răvășit, cu cercuri de sudoare la subsuori. Cât de zdrobitoare e căderea celor mari, într-adevăr! Se ținuse bine mult timp, își păstrase atitudinea arogantă, iritată. Acum însă, ochii-i erau roșii, buzele îi tremurau. Nu crezuse că era posibil să i se întâmple lui. „Cătușele, atunci a fost momentul", își spuse Custer ca un mare cunoscător. Mai văzuse fenomenul de multe ori, în cazul unor oameni mult mai duri decât Brisbane. Era ceva în sunetul rece al cătușelor ce se închideau în jurul încheieturilor care te făcea să realizezi că ești arestat, lipsit de orice putere – *luat în custodie.* Era mai mult decât putea cineva îndura.

Munca pură, adevărată de detectiv se încheiase. Nu mai rămânea decât problema adunării dovezilor, detalii de care aveau să se ocupe ofițerii inferiori. El, unul, putea părăsi scena.

Privi spre Noyes și văzu admirația strălucind pe figura lui îngustă, de ogar. Apoi, se întoarse spre suspect.

– Ei, Brisbane, zise, toate piesele își găsesc locul, nu?

Brisbane îl fixă cu o privire complet bulversată.

– Criminalii se cred întotdeauna mai deștepți decât toți ceilalți. Mai ales decât poliția. Dar, dacă luăm totul la bani mărunți, Brisbane, adevărul e că nu ai fost deloc deștept. Cum ar fi, de exemplu, faptul că

ți-ai păstrat deghizarea chiar aici, în birou. Și apoi, mai sunt și atâția martori. Ai încercat să ascunzi dovezile, m-ai mințit în legătură cu cât de des ai coborât la arhivă. Ți-ai ucis victimele atât de aproape de locul de muncă, de locuința ta... Și lista continuă, nu?

Ușa se deschise și un ofițer în uniformă strecură o hârtie de fax în mâna lui Custer.

– Și iată încă un detaliu. Da, detaliile pot fi *atât* de incomode!

Citi faxul.

– Ah! Acum știm și unde ți-ai făcut pregătirea medicală, Brisbane: ai început să studiezi medicina la Yale.

Îi întinse faxul lui Noyes.

– Ai trecut la Geologie în primul an. Apoi la Drept.

Custer clătină din nou din cap, minunându-se parcă de infinita stupiditate a criminalilor.

Brisbane reuși în sfârșit să vorbească.

– Nu sunt eu ucigașul. De ce i-aș fi omorât pe toți acești oameni?

Custer ridică gânditor din umeri.

– Aceeași întrebare ți-am pus-o și eu. Pe de altă parte, de ce ucide orice criminal în serie? De ce a ucis Jack Spintecătorul? Jeffrey Dahmer? Asta este o întrebare la care o să răspundă psihanaliștii. Sau poate Dumnezeu. Atunci, Custer se întoarse spre Noyes. Aranjează o conferință de presă pentru miezul nopții. La Police Plaza. Nu, așteaptă... mai bine pe treptele muzeului. Sună-l pe comisar, sună presa. Și, cel mai important, sună-l pe primar pe lina privată de la Gracie Mansion. Pentru telefonul ăsta, nu cred să se supere c-o să se dea jos din pat. Spune-le că l-am prins pe Chirurg.

– Am înțeles, domnule! zise Noyes, întorcându-se să plece.

– Dumnezeule mare, publicitatea! exclamă Brisbane cu vocea sugrumată. Căpitane, o să-ți ia insigna pentru asta.

Se înecă de teamă și de furie și nu fu în stare să continue.

Dar Custer nu-l asculta. Îi venise în minte o altă lovitură de maestru.

– O clipă! îi strigă lui Noyes. Ai grijă ca primarul să știe că va fi vedeta spectacolului. Îl *lăsăm pe el* să facă anunțul.

După ce ușa se închise, Custer își îndreptă gândurile spre primar. Alegerile erau peste o săptămână. Primarul avea nevoie de o trambulină. Era o mișcare isteață să-l lase pe el să facă anunțul. Foarte isteață. Umbla zvonul că postul de comisar avea să devină vacant în urma unei realegeri. Și, la urma urmei, niciodată nu-i prea devreme pentru a spera.

ȘAPTE

Din nou, Nora se uită la Pendergast. Și din nou se cutremură văzând profunzimea șocului pe care bărbatul îl avusese în fața acestei descoperiri. Ochii păreau să-i fi rămas lipiți de chipul cadavrului: pielea uscată, trăsăturile delicate, aristocrate, părul atât de blond, încât părea alb...

– Fața lui. Arată ca...

Nora se chinuia să înțeleagă, să dea glas gândurilor care-o măcinau.

Pendergast nu-i răspunse.

– Seamănă cu tine, reuși ea în cele din urmă să spună.

– Da, veni răspunsul șoptit. Seamănă foarte mult cu mine.

– Dar cine este...?

– Enoch Leng.

Ceva din felul în care rostise aceste două cuvinte îi dădu fiori Norei.

– *Leng?* Dar cum se poate? Parcă ai spus că e încă în viață!

Cu un efort vizibil, Pendergast își dezlipi ochii de la vitrina de sticlă și-i întoarse spre ea. Nora citi multe în privirea lui: oroare, durere, groază. Chipul îi era lipsit de culoare în lumina slabă.

– A fost. Până de curând. Cineva pare să-l fi ucis pe Leng. Să-l fi torturat până la moarte. Și l-a pus în vitrina asta. Se pare că acum avem de-a face cu acel *altcineva.*

– Dar tot nu...

Pendergast ridică o mână.

– Nu-ți pot explica, fu tot ce spuse.

Se întoarse cu spatele la cadavru, încet, aproape cu durere, și străpunse cu lumina mai departe în beznă.

Nora trase în piept aerul stătut, plin de praf. Totul era atât de straniu, atât de groaznic și de neașteptat! Avea acea senzație pe care o ai numai în coșmaruri. Încercă să-și potolească bătăile inimii.

– Acum este inconștient, târât, șopti Pendergast.

Ochii-i erau din nou ațintiți pe podea, însă vocea și atitudinea i se schimbaseră dramatic.

Luminând cu lanterna, se luară după urmele din sala de recepție și ajunseră în dreptul unor uși închise. Pendergast le deschise, și văzură o încăpere spațioasă, bine organizată: o bibliotecă pe două niveluri, plină cu volume legate în piele. Raza pătrunse mai adânc, despicând nori grei de praf. Pe lângă cărți, Nora observă că, din nou, multe rafturi erau pline cu exponate, toate atent etichetate. Erau și aici multe specimene răspândite prin încăpere, ascunse sub pânze grele. Mai multe fotolii și canapele erau aranjate prin bibliotecă, având pielea uscată și crăpată, cu umplutura ieșind dinăuntru.

Raza de lumină alunecă de-a lungul pereților. O tavă de argint era așezată pe o masă din apropiere, și pe ea se afla o carafă de cristal cu ceva ce fusese cândva vin – o crustă maronie, solidificată pe fund. Lângă tavă era un pahar mic și gol. Alături – un trabuc nefumat, uscat și acoperit de mucegai. Un șemineu sculptat în marmură cenușie era montat într-unul dintre pereți, cu lemnele pregătite pentru foc, dar rămase neaprinse. În fața șemineului era o piele de zebră, zdrențuită și mâncată de șoareci. Pe o etajeră din apropiere mai erau și alte carafe de cristal, fiecare cu câte o substanță, maro sau neagră, uscată înăuntru. Un craniu hominid – Nora recunoscu un australopitec – era așezat pe o masă, cu o lumânare înăuntru. Alături era o carte deschisă.

Lumina lui Pendergast zăbovi asupra cărții. Nora văzu că era un tratat de medicină foarte vechi, scris în latină. Pagina înfățișa schițe cu un cadavru în diverse stadii de disecție. În toată biblioteca, această carte era singurul obiect cu care cineva părea să fi umblat recent. Totul în rest era acoperit cu un strat gros de praf.

Din nou, Pendergast își îndreptă atenția spre dușumea, unde Nora putu vedea clar urmele unui covor mâncat de molii. Păreau să se oprească în dreptul unui perete acoperit de cărți.

Acum, Pendergast se apropie de perete. Lumină cu lanterna cotorul cărților, citindu-le titlurile. Din când în când se oprea, scotea câte una, o privea, apoi o punea la loc. Deodată – când Pendergast scoase din bibliotecă un volum deosebit de gros –, Nora auzi un sunet metalic. Două șiruri mari de rafturi adiacente se dădură la o parte. Pendergast le trase cu grijă, scoțând la iveală un grilaj pliant, din alamă. În spatele grilajului era o ușă solidă, din lemn de arțar. Norei îi trebuiră câteva clipă până să-și dea seama ce era.

– Un ascensor vechi! șopti ea.

Pendergast dădu din cap.

– Da. Vechiul ascensor de serviciu, spre pivniță. Mai era unul exact ca ăsta în...

Tăcu brusc. În timp ce ecourile vocii lui se stingeau, Norei i se păru că aude un sunet venind dinspre liftul închis. O respirație îngreunată, poate, aproape un geamăt.

Brusc, un gând oribil puse stăpânire pe Nora. În aceeași clipă, Pendergast înțepeni.

Fără să vrea, scoase un strigăt scurt:

– Ăsta nu e...

Nu reuși să rostească numele lui Smithback.

– Trebuie să ne grăbim!

Pendergast examină atent barele de alamă cu lanterna. Întinse mâna și, cu mare grijă, încercă mânerul. Nu se mișcă. Îngenunche în fața ușii și, apropiindu-se cât putea de mult de mecanismul de închidere, îl examină. Nora îl văzu scoțând din haină o bucată de metal plată și flexibilă, pe care o strecură înăuntrul mecanismului. Se auzi un clinchet slab. Înclină și răsuci lamela, încercând din toate părțile încuietoarea, până când se auzi un al doilea clinchet. Apoi Pendergast se ridică și, cu infinită grijă, trase grilajul de alamă. Acesta se dădu ușor într-o parte, aproape fără zgomot. Din nou Pendergast se apropie și se aplecă în fața clanței ușii de arțar, privind-o fix.

Un alt sunet: din nou încercarea slabă, agonizantă, de a respira. Inima Norei se umplu de groază.

Un sunet brusc, șuierător, sfâșie încăperea. Pendergast se trase repede în spate și ușa se deschise de la sine.

Nora rămase împietrită de groază. O siluetă apăru în fundul unei mici încăperi. Preț de-o clipă, rămase nemișcată. Apoi, pe fundalul unui zgomot de țesătură sfâșiindu-se, veni împiedicându-se spre ei. Preț de-o înfiorătoare clipă, Nora crezu c-avea să se prăbușească peste Pendergast. Apoi însă silueta se opri brusc, ținută în loc de o funie legată în jurul gâtului, aplecându-se spre ei într-un unghi grotesc, cu mâinile bălăngănindu-i-se.

– E O'Shaughnessy! spuse Pendergast.

– O'Shaughnessy!

– Da. Și e încă în viață.

Făcu un pas și prinse trupul amărâtului, ridicându-l în picioare, scoțându-i funia din jurul gâtului. Nora veni repede lângă Pendergast și-l ajută să-l întindă pe sergent pe podea. Când făcu asta, văzu o gaură uriașă în spatele bărbatului. O'Shaughnessy tuși o dată, cu capul atârnându-i.

Urmă o zgâlțâitură bruscă, un scârțâit înfiorător de mașină veche, apoi, dintr-odată, pământul păru să le fugă de sub picioare.

OPT

Custer conduse procesiunea improvizată pe holul lung și răsunător, înspre Marea Rotondă, apoi către treptele din fața muzeului. Îi lăsase lui Noyes jumătate de oră să alerteze presa, și în acest timp își pusese la punct strategia în cele mai mici detalii. El venea primul, desigur, urmat de doi polițiști în uniformă cu suspectul între ei, apoi un grup de vreo douăzeci de locotenenți și detectivi. În urma acestora venea o gloată de angajați ai muzeului, amărâți, posaci, dezorganizați. Printre ei se numărau șeful Departamentului de Relații publice, Manetti, directorul de la Securitate, și mulți alții. Toți erau uluiți, în mod clar neștiind ce să facă. Dacă ar fi fost isteți, dacă ar fi ajutat în loc să încerce să împiedice activitatea poliției, poate că tot acest circ ar fi fost evitat. Acum însă, avea să-i pună să i-o plătească. Avea să țină conferința de presă chiar în ograda lor, chiar pe treptele lor frumoase, având ca fundal însăși fațada muzeului – perfect pentru știrile de la prima oră. Reporterilor avea să le placă la nebunie! Și acum, în timp ce traversau sala, cu ecourile pașilor amestecându-se cu murmurul de voci, Custer își ținea capul sus și își trăgea burta. Voia să se asigure că momentul avea să fie înregistrat pentru posteritate.

Ușile mari, de bronz, ale muzeului, se deschiseră înspre aleea înțesată de reporteri și oameni de presă. Deși le acordase el însuși un avans destul de măricel, Custer tot fu uimit de cât de mulți veniseră – ca muștele la un rahat! Numaidecât se declanșă o ploaie de blițuri, urmată de strălucirea usturătoare a luminilor camerelor de filmat. Un val de întrebări rostite deodată tăbărî asupra lui, vocile

individuale rămânând indescifrabile în mugetul general. Un cordon de polițiști izola scările, dar, în clipa în care Custer apăru cu suspectul, mulțimea nerăbdătoare năvăli ca la un semn. Urmă un moment de maximă intensitate, de țipete și strigăte frenetice, înainte ca polițiștii să restabilească ordinea, împingându-i pe jurnaliști înapoi în spatele cordonului.

Suspectul nu spusese nici un cuvânt în ultimele douăzeci de minute, intrat, probabil, în stare de șoc. Era atât de rupt de realitate, încât nici măcar nu încercase să-și ascundă chipul în clipa în care ușile sălii se deschiseseră spre aerul nopții. Acum, când arsenalul de lumini îl lovi în față – când văzu marea de chipuri, camerele de filmat și microfoanele întinse –, întoarse capul, ferindu-se de mulțime și de blițuri, și trebui să fie susținut ca să rămână în picioare; apoi, pe jumătate târât, pe jumătate cărat, fu condus spre mașina de poliție. În dreptul mașinii, așa cum le ordonase Custer, cei doi polițiști îl dădură pe suspect pe mâna lui. *El* avea să fie cel care să-l împingă pe ucigaș pe bancheta din spate. Aceasta era fotografia – Custer știa prea bine – care avea să ajungă pe prima pagină a tuturor ziarelor a doua zi dimineața.

Dar Brisbane era inert ca un sac de nouăzeci de kilograme, și Custer fu cât pe-aci să-l scape încercând să-l împingă pe bancheta din spate a mașinii. Victoria fu în cele din urmă atinsă în explozia de lumini a camerelor. Mașina porni alarma luminoasă și sirena, și o luă din loc.

Custer o văzu îndepărtându-se de mulțime, apoi se întoarse cu fața la jurnaliști. Își ridică mâinile asemenea lui Moise, așteptând să se facă liniște. Nu avea nici cea mai mică intenție să-i fure gloria primarului – fotografia cu el îndesând în mașină suspectul cu cătușele la mână avea să le spună tuturor cine făcuse, de fapt, toată treaba –, dar trebuia să spună ceva ca să controleze mulțimea.

– Domnul primar este pe drum, strigă el cu voce clară, de comandă. Va sosi în câteva minute și va avea de făcut un anunț important. Până atunci, nu se va face nici un comentariu.

– Cum l-ați prins? strigă o voce din mulțime, urmată numaidecât de un vuiet de alte întrebări, strigăte, fluturări de mână, microfoane întinse înspre el.

Însă Custer se întoarse elegant cu spatele la ei. Alegerile erau în mai puțin de o săptămână. Îl lăsa pe primar să facă anunțul și să culeagă laurii. Custer avea să-și primească propria recompensă, mai târziu.

NOUĂ

Prima senzație care reveni fu durerea. Nora se trezi amețită din leșin, agonizând. Gemu, înghiți, încercă să se miște. Își simțea o parte a trupului sfâșiată. Clipi, clipi din nou, apoi își dădu seama că era cufundată într-o beznă totală. Simți sânge pe față, dar, când încercă să-l atingă, brațul refuză să i se miște. Încercă din nou și-și dădu seama că atât brațele, cât și picioarele îi erau prinse în lanțuri.

Se simțea confuză, parcă prinsă într-un vis din care nu se putea trezi. Ce se întâmpla aici? Unde era?

O voce se auzi din întuneric, joasă și slabă.

– Doctor Kelly?

La auzul propriului nume, senzația de vis începu să se risipească. Când mintea i se limpezi, Nora simți un șoc brusc produs de teamă.

– Sunt eu, Pendergast, murmură vocea. Ești bine?

– Nu știu. Câteva coaste rupte, poate. Dar dumneata?

– Mai mult sau mai puțin.

– Ce s-a întâmplat?

Tăcere. Apoi Pendergast vorbi din nou.

– Îmi pare foarte, foarte rău. Ar fi trebuit să mă aștept la capcană. Ce brutal, să-l folosească pe sergentul O'Shaughnessy drept momeală! Înfiorător de brutal!

– O'Shaughnessy...?

– Era pe moarte când l-am găsit. Nu are cum să fi supraviețuit.

– Doamne, ce îngrozitor! suspină Nora. Ce oribil!

– A fost un om bun, un om loial. Nu am cuvinte.

Urmă o tăcere lungă. Atât de mare era spaima Norei, încât părea să înăbușe și durerea și groaza față de ce i se întâmplase lui O'Shaughnessy. Începuse să-și dea seama că același lucru avea să li se întâmple și lor – cum poate că deja i se întâmplase și lui Smithback.

Vocea slabă a lui Pendergast rupse tăcerea.

– Nu am reușit să mențin distanțarea necesară în acest caz, spuse el. Am fost mult prea implicat, de la bun început. Toate mișcările mele au fost greșite...

Brusc, Pendergast tăcu. Câteva clipe mai târziu, Nora auzi un zgomot, și un dreptunghi mic de lumină apăru undeva sus, în zidul din fața ei. Lumină încăperea într-atât încât Nora să poată distinge conturul închisorii lor: o celulă de piatră mică și udă.

O pereche de buze umede apăru în dreptunghiul luminos.

– Vă rog, nu vă agitați, răsună o voce cu un accent pronunțat, ciudat de asemănător cu al lui Pendergast. Totul se va termina curând. E inutil să vă zbateți. Iertați-mă că nu pot îndeplini momentan oficiile de gazdă, dar am o problemă extrem de presantă de care trebuie să mă ocup. După aceea, vă asigur că vă veți bucura de întreaga mea atenție.

Fereastra dreptunghiulară se închise cu un hârșâit.

Preț de-un minut, poate două, Nora rămase în întuneric, abia mai putând respira de groază. Făcu eforturi disperate să se controleze.

– Agent Pendergast? șopti ea.

Nu primi nici un răspuns.

Apoi întunericul fu cutremurat de un țipăt îndepărtat, înăbușit – sugrumat, deformat, sufocat.

Numaidecât, Nora știu – fără nici o urmă de îndoială – că era vocea lui Smithback.

– Dumnezeule mare! strigă ea. Agent Pendergast, ai auzit asta?

Nici de această dată Pendergast nu-i răspunse.

– *Pendergast!*

În continuare, din întuneric nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

ÎN ÎNTUNERIC

UNU

Pendergast închise ochii în întuneric. Treptat, tabla de șah apăru, materializându-se dintr-o ceață difuză. Piesele de fildeș și de abanos, tocite după nenumărați ani de utilizare, așteptau în tăcere începutul jocului. Răceala pietrei umede, strânsoarea ascuțită a cătușelor, durerea din coaste, vocea speriată a Norei, ocazionalele strigăte îndepărtate, toate se topiră, unul câte unul, lăsând în urmă doar întunericul infinit și tabla de șah așteptând tăcută într-un fascicul de lumină galbenă. Și totuși, Pendergast nu începea; respira adânc, potolindu-și bătăile inimii. În cele din urmă întinse mâna, atinse o piesă rece și înaintă două căsuțe cu pionul din fața regelui. Negrul contraatacă. Jocul începu, mai întâi încet, apoi mai repede și mai repede, până când piesele aproape că zburau pe tabla de joc. Pat. Încă un joc, apoi un altul, ambele cu același rezultat. Apoi, destul de brusc, se lăsă întunericul – întuneric total.

Când, în cele din urmă, fu pregătit, Pendergast deschise din nou ochii.

Stătea în holul amplu de la etajul conacului Maison de la Rochenoire, masiva casă veche din New Orleans, de pe Dauphine Street, unde crescuse. Inițial o mănăstire ridicată de un ordin carmelit obscur, ansamblul dezordonat fusese cumpărat de unul dintre stră-străbunicii lui Pendergast, cândva prin secolul al XVIII-lea, apoi renovat și transformat într-un labirint excentric de camere boltite și coridoare întunecate.

Deși Maison de la Rochenoire fusese incendiată de o gloată furioasă la puțin timp după ce el fusese trimis la internat în Anglia, Pendergast continua să se întoarcă destul de des aici. În mintea lui, structura devenise mai mult decât o casă. Devenise un loc al amintirilor, un fel de depozit de informații, unde își desfășura cele mai intense și mai dificile meditații. Toate experiențele și observațiile lui, toate secretele familiei Pendergast erau păstrate aici. Numai aici, la adăpost, în sânul vechii case gotice, putea medita fără teama că va fi întrerupt.

Și avea multe asupra cărora trebuia să mediteze. Era una dintre puținele situații din viața lui când cunoscuse eșecul. Dacă exista o soluție la această problemă, ea ar fi trebuit să se găsească înăuntrul acestor ziduri – undeva în propria minte. Căutarea soluției presupunea o explorare fizică a palatului său de amintiri.

Înaintă gânditor pe coridorul amplu, decorat cu tapiserii, cu pereții de un roz pal întrerupți la intervale regulate de nișe de marmură. Fiecare nișă adăpostea o carte în miniatură, extrem de rară, legată în piele. Unele dintre ele existaseră cu adevărat în vechea casă. Altele erau doar niște construcții mentale – cronici de evenimente și fapte din trecut, formule chimice, calcule matematice complexe sau dovezi metafizice –, toate depozitate de Pendergast în casă ca un obiect fizic în mintea lui, ce putea fi folosit la o eventuală dată ulterioară.

Acum stătea în fața ușii masive de stejar a propriei camere. În mod normal, ar fi descuiat ușa și ar fi zăbovit înăuntru, înconjurat de obiectele familiare, de iconografia reconfortantă a copilăriei. Azi însă merse mai departe, oprindu-se doar cât să mângâie cu degetele clanța de alamă. Azi avea treabă altundeva, dedesubt, cu lucruri mult mai vechi și infinit mai stranii.

Îi spusese Norei că fusese incapabil să păstreze o distanțare mentală adecvată în acest caz, și era absolut adevărat. Aceasta fusese cauza care-i condusese pe el, și pe ea, și – spre regretul lui cel mai profund – pe Patrick O'Shaughnessy, în situația prezentă, atât de neplăcută. Ce nu-i dezvăluise Norei fusese șocul profund pe care-l simțise în clipa când văzuse chipul mortului. Era, după cum știa acum, Enoch Leng – sau, mai bine zis, propriul strămoș, Antoine Leng Pendergast.

Căci stră-străunchiul Antoine reușise să-și împlinească visul din tinerețe, și anume, acela de a-și prelungi viața.

Ultimii rămași din vechea familie Pendergast – aceia care mai erau *compos mentis*[1] – presupuseseră că Antoine murise cu mulți ani în urmă, probabil în New York, unde dispăruse pe la mijlocul secolului al XIX-lea. O parte semnificativă din vasta avere a familiei Pendergast dispăruse odată cu el, spre marea mâhnire a descendenților.

Cu câțiva ani în urmă însă, pe când lucra la cazul masacrului de la metrou, Pendergast – mulțumită lui Wren, cunoștința lui de la bibliotecă – dăduse din întâmplare peste niște vechi articole de ziar. Articolele descriau o avalanșă bruscă de dispariții: dispariții care urmaseră la puțin timp după ce se presupunea că Antoine sosise în New York. Un cadavru fusese descoperit plutind în East River, purtând urmele unor practici chirurgicale diabolice. Era un copil al străzii, și cazul nu fusese niciodată rezolvat. Anumite detalii neplăcute îl făcuseră însă pe Pendergast să creadă că fusese opera lui Antoine și să se teamă că bărbatul încerca să-și împlinească visul din tinerețe, anume acela de a atinge nemurirea. O cercetare a ziarelor ulterioare scosese la iveală încă șase crime asemănătoare, întinzându-se până în 1935.

Întrebarea pe care și-o pusese atunci Pendergast fusese dacă Leng reușise într-adevăr. Sau murise în 1935?

Moartea părea, de departe, varianta cea mai probabilă. Și totuși, Pendergast rămăsese cu o umbră de neliniște. Antoine Leng Pendergast fusese un om de un adevărat geniu, combinat cu o nebunie transcendentală.

Așa că Pendergast rămăsese în expectativă. În calitatea lui de ultim descendent al vechii familii, simțea că era responsabilitatea lui să rămână vigilent și să urmărească improbabila șansă ca, într-o bună zi, anumite dovezi despre strămoșul lui să iasă la suprafață. Când auzise de descoperirea din Catherine Street, bănuise numaidecât ce se întâmplase acolo și cine fusese autorul. Și, când fusese descoperită crima lui Doreen Hollander, își dăduse seama că lucrul de care se temuse cel mai mult se întâmplase: Antoine Pendergast reușise în încercarea lui.

Acum însă, Antoine era mort.

Nu încăpea îndoială că trupul mumificat expus în vitrina de sticlă era al lui Antoine Pendergast, care-și luase, mutându-se în nord, numele de Enoch Leng. Pendergast venise la casa de pe Riverside Drive așteptându-se să-și înfrunte propriul strămoș. În loc de asta, își găsise stră-străunchiul schingiuit și ucis. Cumva, cineva îi luase locul.

Cine îl ucisese pe bărbatul care-și luase numele de Enoch Leng? Cine îi ținea acum prizonieri? Antoine Pendergast era abia *recent decedat* – starea cadavrului sugera că moartea se petrecuse cu aproximativ două luni în urmă – ceea ce însemna că Enoch Leng murise *înainte* de descoperirea camerei mortuare din Catherine Street.

Momentul era deosebit de interesant.

Mai era apoi cealaltă problemă – un sentiment tăcut, cum că mai era o conexiune care trebuia făcută aici – sentiment care nu-i dădea pace lui Pendergast din clipa în care intrase în casa lui Leng.

Acum, retras în străfundul minții lui, își continua drumul de-a lungul holului. Ușa următoare – care se deschisese cândva spre camera fratelui său – fusese sigilată de însuși Pendergast, pentru a nu mai fi vreodată deschisă. Trecu repede mai departe.

Coridorul se termina în dreptul unei impunătoare scări spiralate, ce cobora într-o sală mare. Un candelabru masiv de cristal atârna deasupra podelei de marmură, suspendat cu un lanț aurit de plafonul boltit, bogat ornamentat. Pendergast coborî scările adâncit în gânduri. Într-o parte, două uși înalte se deschideau înspre o bibliotecă pe două niveluri; în cealaltă, o sală lungă se întindea, ascunsă în umbră. Pendergast intră prima dată aici. Inițial, aici fusese sala de mese a mănăstirii. În mintea lui, Pendergast o mobilase cu tot felul de obiecte de familie: scrinuri masive din lemn de trandafir, tablouri imense cu peisaje pictate de Bierstadt sau Cole. Mai erau și alte amintiri de familie, mult mai neobișnuite: un set de cărți de tarot, globuri de cristal, un sistem de contactare a spiritelor, lanțuri și cătușe, recuzită de scenă pentru iluzioniști și magicieni. Alte obiecte erau ascunse în colțuri, învăluite în umbră, prea întunecate pentru a putea fi deslușite.

În timp ce privea în jur, avu din nou acea senzație de neliniște, sentimentul că îi mai rămăsese încă o legătură de făcut. Era aici, era pretutindeni în jur; aștepta doar să fie recunoscută. Și totuși, rămânea chinuitor de departe de percepția lui.

Încăperea nu-i putea spune mai multe. Ieși, traversă holul în ecoul propriilor pași și intră în bibliotecă. Privi o clipă în jur, lăsându-se delectat de savoarea cărților – adevărate și imaginare, înălțate șir peste șir înspre tavanul împodobit de deasupra. Apoi se apropie de unul dintre rafturile de pe peretele cel mai apropiat. Privi cu atenție, găsi cartea pe care o căuta și o scoase din raft. Cu un clinchet încet, abia perceptibil, raftul se deschise înspre perete.

... Apoi, dintr-odată, Pendergast se regăsi din nou în casa lui Leng, pe Riverside Drive, în foaierul cel mare, înconjurat de uluitoarele colecții.

Ezită, luat o clipă prin surprindere. O asemenea trecere, o asemenea schimbare de locație... nu i se mai întâmplase niciodată în incursiunile sale mentale.

Însă, în timp ce aștepta, privind scheletele acoperite de pânze și rafturile pline de comori, motivul deveni evident. Când el și Nora trecuseră prima dată prin încăperile din casa lui Leng – foaierul amplu, sala cu exponate lungă și joasă, biblioteca pe două niveluri –, Pendergast se trezise încercând un sentiment foarte neașteptat și neplăcut de *familiaritate.* Acum știa de ce: în această casă de pe Riverside Drive, *Leng reconstruise, în stilul lui întunecat și straniu, vechiul conac Pendergast de pe Dauphine Street.*

În sfârșit făcuse legătura crucială. Sau nu?

„Unchiul Antoine? spusese mătușa Cornelia. S-a dus în nord, la New York. S-a făcut yankeu.“ Și așa fusese. Dar, la fel ca toți cei din neamul Pendergast, nu se putuse detașa de greutatea acestui nume. Și aici, în New York, își recrease propria Maison de la Rochenoire – o casă ideală, unde să-și poată strânge colecțiile și să-și desfășoare experimentele nederanjat de rudele indiscrete. Nu era cu mult diferit, își dădu seama Pendergast, de felul în care el însuși recrease aceeași Maison de la Rochenoire în mintea lui, ca pe un loc plin de amintiri.

Cel puțin asta era acum clar. Însă neliniștea persista. Mai era ceva care-i scăpa: ceva ce plana undeva, la limita conștientizării. Leng avusese la dispoziție o viață, mai multe vieți chiar, să-și desăvârșească vitrina de curiozități. Și iat-o aici, pretutindeni în jurul lui, probabil cea mai strălucită colecție de istorie naturală adunată vreodată. Și totuși, privind în jur, Pendergast își dădu seama că era incompletă. O secțiune lipsea. Și nu o secțiune întâmplătoare, ci colecția *principală:* elementul care îl fascinase cel mai mult pe Antoine Leng Pendergast. Pendergast simți o uluire din ce în ce mai mare. Antoine – ascuns sub numele de Leng – avusese un secol și jumătate să-și desăvârșească vitrina supremă de curiozități. Atunci, de ce nu era aici?

Pendergast știa că exista. *Trebuia* să existe. Aici, în această casă. Singura întrebare era unde...

Un sunet din cealaltă lume – un strigăt ciudat, înăbușit – pătrunse brusc în dimensiunea mentală a lui Pendergast. Numaidecât se retrase din nou, plonjând cât putea mai adânc în întunericul protector și în ceața din propria construcție mentală, încercând să-și recapete capacitatea de pură concentrare necesară.

Timpul trecea. Apoi, în mintea lui, se regăsi din nou în vechea casă de pe Dauphine Street, în mijlocul bibliotecii.

Așteptă o clipă, neobișnuindu-se cu împrejurimile, lăsând noilor sale suspiciuni și întrebări timp să se maturizeze. În mintea lui, le înregistra pe pergamente și le prindea între coperte aurite, așezând apoi cartea pe unul dintre rafturi, alături de un întreg șir de alte cărți asemănătoare – toate cărți cu întrebări. Își îndreptă apoi atenția spre biblioteca, a cărei ușă era acum deschisă. Scosese la iveală un ascensor.

Păși cufundat în gânduri în ascensor și coborî.

Pivnița fostei mănăstiri de pe Dauphine Street era umedă, cu pereții acoperiți de un strat gros de mucegai. Subsolul conacului era format din pasaje ample de piatră, acoperite cu var, cocleală și seu de lumânare. Pendergast își croi drum prin labirint, ajungând în cele din urmă într-un capăt format dintr-o cameră mică, boltită. Era o încăpere goală, lipsită de orice fel de elemente de decor, cu excepția unei singure sculpturi în basorelief, deasupra unei arcade de cărămidă. Înfățișa un scut pe care era gravat un ochi fără pleoape

deasupra a două luni: una în creștere, cealaltă plină. Dedesubt era un leu ridicat pe picioarele din spate. Era blazonul familiei Pendergast: același blazon pe care Leng îl reprodusese, ceva mai stilizat, pe fațada casei de pe Riverside Drive.

Pendergast se apropie de zid, rămase câteva clipe dedesubtul blazonului, privindu-l intens. Apoi, așezându-și ambele mâini pe piatra rece, apăsă cu putere. Zidul se dădu instantaneu la o parte, scoțând la iveală o scară circulară, ce cobora într-un unghi înclinat și mai adânc în subsol.

Pendergast rămase în capul scărilor, simțind curentul constant de aer ce urca spre el din adâncuri, asemenea respirației unei fantome. Își amintea ziua, cu mulți ani în urmă, când fusese pentru prima dată inițiat în tainele familiei: panoul ascuns din bibliotecă, încăperile de piatră de sub el, camera cu blazon. Și, în cele din urmă, acesta – cel mai mare secret dintre toate!

În casa autentică de pe Dauphine Street, scările fuseseră întunecate, și nu puteai coborî acolo decât cu o lanternă. În mintea lui Pendergast însă, lumina slabă, verzuie, venea de undeva din adâncuri. Începu să coboare.

Treptele se desfășurau în spirală. În cele din urmă, Pendergast ajunse într-un tunel scurt, ce dădea într-un spațiu boltit. Podeaua era din pământ. Rânduri lungi de cărămizi atent crestate se ridicau până în dreptul tavanului. Șiruri de torțe luminau zidurile și bucăți mari de tămâie fumegau în suporturi de alamă, încercând să acopere un miros mult mai puternic de pământ vechi, piatră umedă și hoit.

O cărare de piatră străbătea încăperea, flancată pe ambele laturi de morminte și de cavouri. Unele erau din marmură, altele din granit. Câteva erau bogat decorate, cu minarete și arabescuri fantastice; altele erau joase, negre, construite dintr-un singur bloc. Pendergast o luă pe aleea de piatră, privind spre ușile de bonz ale cavourilor, citind numele prea bine cunoscute gravate pe plăcuțele de aramă coclită.

La ce folosiseră vechii călugări această grotă subterană, Pendergast nu știuse niciodată. Dar, cu aproape două sute de ani în urmă, locul devenise cavoul familiei Pendergast. Aici, mai mult de douăsprezece generații din ambele laturi ale familiei – linia decăzută de aristocrați

francezi și misterioșii rezidenți de pe malurile obscure ale Tamisei – fuseseră îngropate sau, mai adesea, reîngropate. Pendergast păși mai departe, cu mâinile la spate, privind numele gravate. Iată-l pe Henri Pendergast de Mousqueton, un escroc din secolul al XVII-lea care scotea dinți, interpreta numerele de magie și piese de teatru, practica medicina după ureche. Și mai departe, încastrat într-un mausoleu decorat din abundență cu minarete de cuarț, era Eduard Pendergast, un bine-cunoscut doctor de pe Harley Street din Londra secolului al XVIII-lea. Și mai încolo, Comstock Pendergast, vestit hipnotizator, magician și mentor al lui Harry Houdini.

Pendergast merse mai departe, trecând pe lângă artiști și criminali, performeri de vodevil și violoniști virtuoși. În cele din urmă, se opri în fața unui mausoleu mai mare decât cele din jurul lui: o construcție masivă din marmură albă, lucrată în așa fel încât să redea întru totul forma casei lui Pendergast. Era mormântul lui Hezekiah Pendergast, propriul stră-străbunic.

Pendergast își lăsă ochii să-i alunece peste turle, peste acoperișul triunghiular, peste ferestrele cu șipci verticale. Când Hezekiah Pendergast apăruse în peisaj, averea familiei Pendergast era aproape terminată. Hezekiah se avântase în lume fără nici un ban, dar cu ambiții mari. Inițial vânzător de ulei de șarpe[1], asociat al caravanelor de spectacole medicale ambulante, devenise curând cunoscut drept un inițiat hipocratic, un om a cărui licoare patentată putea vindeca aproape orice boală. Pe panoul caravanei, numele lui apărea între Al-Ghazi, contorsionistul, și Harry N. Parr, instructorul canin. Licorile pe care le comercializa în timpul acestor spectacole se vindeau cât ai clipi, chiar și cu cinci dolari sticla. Hezekiah își formase propria trupă ambulantă și, în urma unor viclene strategii de marketing, „Elixirul complex și regenerant glandular al lui Hezekiah“ devenise curând primul produs comercializat la scară mare din America. Hezekiah Pendergast ajunsese mai bogat decât în cele mai ambițioase vise de avariție.

[1] Substanță lichidă, fără valoare medicală autentică, vândută pe post de panaceu (n.tr.)

Privirea lui Pendergast alunecă în jos, spre umbrele adânci ce înconjurau mormântul. Zvonuri urâte începuseră se circule despre miraculosul leac al lui Hezekiah, la mai puțin de un an de la apariție: povești despre cazuri de nebunie, nașteri diforme, morți fulgerătoare. Și totuși, vânzările erau în creștere. Medicii protestau împotriva elixirului, susținând că dădea dependențe extreme și că afecta grav creierul. Și totuși, vânzările creșteau. Hezekiah Pendergast introduse o formulă specială pentru copii, care se bucura de un foarte mare succes. „Garantată să vă calmeze copilul." În cele din urmă, un reporter de la revista *Collier's* împreună cu un chimist angajat de guvern demascaseră în sfârșit elixirul drept un amestec letal de cloroform, hidroclorură de cocaină, acetanilidă și extracte din plante. Producția fusese oprită – nu înainte însă ca însăși soția lui Hezekiah să moară în urma dependenței. Constance Leng Pendergast.

Mama lui Antoine.

Pendergast se întoarse cu spatele la mormânt. Apoi se opri și privi înapoi. Un mausoleu mai mic și mai simplu, de granit cenușiu, se întindea alături de cel mare. Pe plăcuța de alamă nu scria decât atât: „Constance".

Se opri, amintindu-și cuvintele mătușii: „Apoi a început să petreacă foarte mult timp jos... *acolo jos.* Știi la ce mă refer?"

Pendergast auzise povești cum că, după moartea mamei sale, cavoul familiei devenise locul preferat al lui Antoine. Petrecea zile întregi aici, an după an, în umbra mormântului ei, exersând numerele de magie pe care le învățase de la tatăl și de la bunicul lui, făcând diverse experimente pe animale mici și, în special, lucrând cu substanțe chimice, producând leacuri și otrăvuri. Ce mai spusese mătușa Cornelia? „Se spune că întotdeauna s-a simțit mai în largul lui printre morți decât printre vii."

Pendergast auzise chiar și alte zvonuri, despre care nici măcar mătușa Cornelia nu voise să aducă vorba. Zvonuri mult mai îngrozitoare decât povestea cu Marie LeClaire. Zvonuri despre lucruri oribile care se ascundeau în umbra mormintelor. Zvonuri despre adevăratul motiv pentru care Antoine fusese izgonit pentru totdeauna din casa de pe Dauphine Street. Prelungirea vieții nu fusese singura obsesie a lui

Antoine. Nu. Mai existase întotdeauna ceva, mai presus de asta, un proiect păstrat întotdeauna învăluit în cea mai profundă taină.

Pendergast privi pe rând plăcuțele, străbătut de o bruscă revelație. *Grotele astea subterane* fuseseră camerele de lucru ale lui Antoine, în copilărie. Aici se jucase și studiase, aici își adunase oripilantele trofee ale copilăriei. *Aici* făcuse experimentele chimice. Și tot aici, în pivnița rece și întunecată, *își depozitase vasta colecție de compuși, de plante, de substanțe chimice și de otrăvuri.* Aici temperatura și umiditatea nu se schimbau niciodată: condițiile erau perfecte!

Mai repede acum, Pendergast se întoarse cu spatele, străbătu în sens invers cărarea de piatră și trecu pe sub tunel, începând lunga ascensiune înapoi spre starea de conștiență. Fiindcă știa, în sfârșit, unde anume în casa de pe Riverside Drive se afla colecția lipsă a lui Antoine Pendergast – a lui Enoch Leng.

DOI

Nora auzi un zdrăngănit ușor de lanț, apoi o respirație slabă, ca o șoaptă, venind de undeva din apropiere, din întuneric. Își trecu limba peste buzele uscate și-și mișcă gura, chinuindu-se să vorbească.

– Pendergast?

– Sunt aici, îi răspunse o voce slabă.

– Am crezut c-ai murit. Trupul îi tresări involuntar, eliberând un suspin adânc. Ești bine?

– Îmi pare rău că a trebuit să te las singură. Cât timp a trecut?

– Dumnezeule mare, ești surd? Nebunul ăla îi face ceva groaznic lui Bill!

– Doctor Kelly...

Nora se aruncă în față, smucind de lanțuri. Căzu la loc, înnebunită de groază și de durere, simțindu-se cuprinsă de o furie ce părea să fi câștigat controlul asupra trupului ei.

– Scoate-mă de-aici!

– Doctore Kelly, continuă neutră vocea lui Pendergast. Păstrează-ți calmul. Putem face ceva. Dar trebuie să fii calmă.

Nora încetă să se mai zbată și se prăbuși răpusă, încercând să se stăpânească.

– Sprijină-te de zid! Închide ochii! Respiră adânc și regulat!

Vocea era înceată, hipnotică.

Nora închise ochii, încercând să țină la distanță groaza înnebunitoare, străduindu-se să-și regleze respirația.

Urmă un moment lung de tăcere. Apoi Pendergast vorbi din nou:

– Gata?

– Nu știu.

– Respiră mai departe. Încet. Acum?

– E mai bine. Ce s-a întâmplat cu dumneata? M-ai speriat de moarte. Eram sigură că...

– Nu avem timp de explicații. Trebuie să ai încredere în mine. Acum, o să scot lanțurile.

Nora simți o ușoară neîncredere. Auzi zdrăngănit de fiare, apoi tăcere.

Se întinse cât îi permiteau lanțurile, încordându-și auzul. Ce făcea Pendergast? Își pierduse mințile?

Apoi, dintr-odată, simți pe cineva apucând-o de cot și acoperindu-i în același timp gura cu mâna.

– Sunt liber, îi șopti în ureche vocea lui Pendergast. Curând, vei fi și dumneata.

Nora rămase ca trăsnită. Nu putea să creadă. Începu să tremure.

– Relaxează-ți membrele. Relaxează-le *total.*

Îl simți parcă atingându-i infinit de ușor mâinile și picioarele. Apoi simți lațurile și cătușele căzându-i pur și simplu din jurul încheieturilor. Ca prin magie.

– Cum ai...?

– Mai târziu. Ce fel de pantofi ai?

– De ce?

– Răspunde-mi la întrebare!

– Să mă gândesc. Bally. Negri. Cu toc jos.

– O să împrumut unul.

Simți mâinile fine ale lui Pendergast scoțându-i pantoful. Auzi un zgomot slab, un fel de râcâială metalică, apoi pantoful îi fu strecurat înapoi în picior. Auzi apoi un clinchet înfundat, ca și cum niște cătușe ar fi fost prinse între ele.

– Ce faci?

– Să nu scoți nici un sunet.

În ciuda eforturilor de a se stăpâni, Nora simți că groaza începea s-o cuprindă din nou, învăluindu-i mintea. De câteva minute nu se mai auzise nici un sunet de afară. Își înghiți un suspin.

– Bill...

Mâna rece și uscată a lui Pendergast se așează peste a ei.

– Orice a fost, s-a întâmplat deja. Acum vreau să mă asculți cu foarte mare atenție. Răspunde „da“ strângându-mă de mână. Nu spune nimic.

Nora îi strânse mâna.

– Am nevoie să fii puternică. Îți mărturisesc că eu, personal, cred că Smithback este mort acum. Mai sunt însă două vieți, a dumitale și a mea, care pot fi salvate. Și *trebuie* să-l oprim pe acest om, oricine ar fi el, altfel mulți alții vor mai muri. Înțelegi?

Nora strânse mâna. Faptul că-și auzea cele mai cumplite temeri rostite cu voce tare părea, spre surprinderea ei, s-o ajute cât de cât.

– Am făcut o mică unealtă dintr-o piesă metalică din tocul dumitale. Vom ieși din această celulă cât de curând – fără îndoială, încuietoarea este destul de primitivă. Dar trebuie să fii pregătită să faci întocmai ce-ți voi spune.

Strânse mâna.

– Trebuie să știi mai întâi ceva. Înțeleg acum, cel puțin în parte, ce făcea Enoch Leng. Faptul că-și prelungea viața nu era un scop în sine. Era doar *un mijloc* spre a-și atinge adevăratul țel. Lucra la un proiect mai mare chiar decât cel de a prelungi viața umană – un proiect pentru împlinirea căruia, își dăduse seama, ar fi avut nevoie de mai mult de o viață. Acesta a fost motivul pentru care a depus atâtea eforturi să-și extindă durata vieții: ca să poată îndeplini acest alt țel.

– Ce poate fi mai impresionant decât prelungirea vieții? reuși Nora să îngaime.

– Șșșt. Nu știu. Însă e ceva care mă sperie, și mă sperie tare.

Din nou tăcere. Nora auzea respirația ritmică a lui Pendergast. Apoi, bărbatul vorbi iar:

– Oricare ar fi fost acest proiect, este aici, ascuns *în casa asta*. Iar o tăcere scurtă. Ascultă-mă cu mare atenție. Voi deschide ușa celulei. Voi merge apoi în salonul de operații al lui Leng și-l voi înfrunta pe cel care i-a luat locul. Dumneata vei rămâne ascunsă aici preț de zece minute – nici mai mult, nici mai puțin –, după care vei veni și dumneata în salonul de operații. După cum ți-am spus, după părerea

mea Smithback este mort, dar trebuie să fim siguri. Până când vei ajunge dumneata acolo, eu și impostorul nu vom mai fi în încăpere. *Nu* veni după noi. Indiferent ce vei auzi, nu te amesteca. Să nu-mi vii în ajutor. Confruntarea mea cu acest om va fi decisivă. Unul din noi nu va supraviețui. Celălalt se va întoarce. Să sperăm că acea persoană voi fi eu. Ai înțeles până acum?

O altă strângere de mână.

– Dacă Smithback mai este în viață, fă tot ce poți. Dacă nu mai poate fi ajutat, trebuie să ieși cât mai iute cu putință din subsol, apoi din casă. Urcă la etaj și ieși pe o fereastră de acolo – cred că toate ieșirile de la parter sunt impenetrabile.

Nora așteptă, ascultând.

– Există și posibilitatea ca planul meu să eșueze și să mă găsești mort, întins pe podeaua salonului de operații. În cazul ăsta, tot ce-ți pot spune e să fugi cât te țin puterile, să fugi și să lupți pentru viața dumitale – și, dacă va fi cazul, chiar să ți-o curmi singură. Alternativa este mult prea înfiorătoare. Poți face asta?

Nora se înecă într-un suspin. Apoi îi strânse încă o dată mâna.

TREI

Bărbatul examină incizia care se întindea pe coloana vertebrală a subiectului, de la L2 până la sacrum. Era o lucrare foarte bine realizată, genul de tăietură pentru care primise atâtea aprecieri în timpul școlii medicale – înainte să înceapă toate neplăcerile.

Ziarele îl porecliseră Chirurgul. Îi plăcea porecla. Privindu-și pacientul, o găsea cât se poate de potrivită. Definise perfect anatomia. Mai întâi, o incizie lungă, verticală, din punctul de referință, coborând de-a lungul coloanei, spintecând pielea cu bisturiul dintr-o singură mișcare sigură și precisă. Extinsese apoi incizia în jos, în țesuturile subcutanate, pătrunzând până la țesutul conjunctiv. Prinsese marginile în cleme, desfăcuse tăietura și legase vasele de sânge mai mari. Deschisese țesutul conjunctiv, după care folosise un înălțător pentru a desface mușchiul de legătură cu vertebrele. Atâta plăcere îi făcuse acest proces, încât zăbovise asupra lui mai mult decât intenționase. Efectele paralizante ale succinyl-choline[1] trecuseră, și pacientul se zbătea și urla acum destul de tare; și totuși, reușea să-și continue treaba la fel de delicat ca o cusătoreasă pricepută. În timp ce îndepărta țesutul moale cu o chiuretă, coloana vertebrală începea treptat să se arate, albă-cenușie în mijlocul roșului aprins al cărnii ce o înconjura.

Chirurgul alese un alt retractor automat din trusa de instrumente, apoi se dădu un pas înapoi pentru a examina incizia. Era mulțumit: era

[1] Medicament folosit pentru a induce relaxarea mușchilor, cunoscut și sub denumirea de suxamethonium chloride. (n.red.)

o treabă ca la carte, o tăietură îngustă la colțuri și extinzându-se ușor înspre mijloc. Vedea totul: nervii, vasele de sânge, întreaga arhitectură minunată. În spatele țesuturilor și al ligamentelor, putea distinge învelișul transparent fibros, dura mater, înconjurând șira spinării. Înăuntru, lichidul spinal albăstrui pulsa în ritmul respirației subiectului. Își simți inima începând să bată mai tare în timp ce urmărea cum lichidul scălda *cauda equina.* Era, fără îndoială, cea mai reușită incizie a lui de până acum.

Chirurgia, constată, era mai degrabă o formă de artă decât o știință; necesita răbdare, creativitate, intuiție și o mână sigură. Se făcea apel la foarte puțin raționament; prea puțin intelect intra în joc. Era o activitate în același timp fizică și creativă, asemănătoare pictatului sau sculptatului. Ar fi fost un artist bun, dacă ar fi ales această cale. Dar, desigur, avea să aibă timp; avea să aibă timp...

Își aminti din nou de școala medicală. Acum că definise anatomia, următorul pas ar fi fost, în mod normal, să definească patologia, apoi să corecteze acea patologie. Desigur însă, acesta era punctul în care munca lui se separa de cursul unei operații obișnuite și se apropia cu mult mai mult de autopsie.

Aruncă o privire instrumentelor pregătite în apropiere, asigurându-se că tot ce-i trebuia pentru extracție – dălțile, freza cu praf de diamant, ceara de oase – era acolo. Aruncă apoi o privire monitoarelor din jur. Deși, spre marele lui regret, subiectul își pierduse cunoștința, semnele vitale erau încă puternice. Nu mai putea experimenta nimic în plus, dar cel puțin extracția și pregătirea aveau toate șansele să fie încununate de succes.

Se întoarse spre perfuzia atârnată deasupra tăvii și, răsucind butonul de plastic, opri scurgerea: tranchilizarea, asemenea intubației, nu mai era necesară. Cheia era acum să mențină subiectul în viață pe o durată cât mai lungă a operației. Mai erau încă multe de făcut, începând cu disecția oaselor: înlăturarea laminei cu un retractor Kerrison. Țelul era acum ca semnele vitale să fie încă detectabile la sfârșitul operației, când *cauda equina* va fi fost înlăturată și întinsă în recipientul special, înghețat, pe care îl crease chiar el, special pentru acest scop. Reușise să atingă această performanță doar de două ori până

acum – cu tânăra subțirică și cu polițistul. De această dată, se simțea însă deosebit de încrezător în priceperea și în îndemânarea sa. Era sigur că avea să reușească din nou.

Până acum, totul mersese conform planului. Marele detectiv, Pendergast, de care se temuse atât, nu se dovedise câtuși de puțin formidabil. Fusese ridicol de ușor să folosească una dintre multiplele capcane pe care i le punea la dispoziție această casă stranie. Ceilalți nu erau decât niște obstacole minore. Îi înlăturase pe toți, îi dăduse la o parte cu un efort atât de mic, încât abia dacă-l resimțise. Era de-a dreptul lamentabil cât de jalnici și de demni de milă erau cu toții. Prostia colosală a poliției, imbecilii de la muzeu – cât de încântător fusese totul, cum reușise să-i îndrume pe piste atât de false! Exista o oarecare dreptate în toată povestea asta, o dreptate pe care numai el o putea înțelege.

Și acum, era pe punctul de a-și atinge țelul. Aproape. După ce termina și cu ăștia trei, era sigur că avea să reușească. Și ce ironie ca tocmai aceștia trei să fie cei care-l ajutau la împlinirea țelului său!

Zâmbi vag în timp ce se apleca să monteze încă un autoretractor. Și aceea fu clipa când zări, la marginea câmpului său vizual, o mișcare aproape imperceptibilă.

Se întoarse. Era agentul FBI Pendergast, sprijinindu-se nonșalant de un zid, chiar în fața arcadei care conducea în sala lui de operație.

Bărbatul își îndreptă spatele, controlându-și starea de neplăcută surprindere ce pusese stăpânire pe el. Dar mâinile lui Pendergast erau goale. Agentul era, firește, neînarmat. Dintr-o singură mișcare scurtă și precisă, Chirurgul luă arma lui Pendergast – coltul bicolor 1911, așezat pe tavă, lângă instrumente –, trase cu degetul mare piedica și îndreptă revolverul înspre agent.

Pendergast continua să stea sprijinit de zid. Preț de o miime de secundă, în clipa când privirile celor doi se întâlniră, ceva apropiat de uimire păru să sclipească în ochii spălăciți, ca de pisică, ai agentului.

Apoi Pendergast vorbi:

– Așadar, *dumneata* ești cel care l-a ucis pe Enoch Leng. Chiar mă întrebam cine este impostorul. Sunt surprins. Nu-mi plac surprizele, dar n-am ce-i face.

Bărbatul ținti cu atenție.

– Deja ții în mână arma mea, spuse Pendergast arătându-și mâinile. Eu nu sunt înarmat.

Continua să stea sprijinit de zid.

Bărbatul strânse degetul în jurul trăgaciului. Simți o a doua senzație neplăcută: conflictul interior. Pendergast era un om foarte periculos. Fără îndoială, cel mai bine era să apese pe trăgaci și să termine totul. Dar, dacă trăgea acum, ar fi distrus un specimen. În plus, trebuia să știe cum reușise Pendergast să scape. Apoi, mai era și fata...

– Dar începe să se lege, reluă Pendergast. Da, înțeleg acum. Dumneata construiai clădirea zgârie-nori de pe Catherine Street. Nu a fost o întâmplare că ai descoperit cadavrele. Nu – adevărul e că exact acele cadavre erau ceea ce căutai, nu-i așa? Știai deja că Leng le îngropase acolo, cu 130 de ani în urmă. Și cum aflaseși asta? Ah, toate piesele încep să se adune: interesul acordat muzeului, vizitele frecvente la arhivă. *Dumneata* ai fost cel care a examinat materialele despre Shottum înaintea Norei Kelly. Nu-i de mirare că era o colecție atât de răvășită – luaseși deja din ea tot ceea ce ți se păruse util. Dar nu știai de Tinbury McFadden sau de cutia din piciorul de elefant. Ai aflat în schimb despre Leng și despre lucrările lui, despre laboratoarele și jurnalele lui din hârtiile personale ale lui Shottum. Când însă în cele din urmă i-ai luat urma lui Leng și l-ai găsit în viață, nu era atât de vorbăreț pe cât ai fi sperat. Nu ți-a dat formula. Nici măcar după ce l-ai torturat, nu-i așa? Așa că a trebuit să te bazezi pe ceea ce rămăsese de la Leng – victimele lui, laboratorul, poate chiar jurnalul îngropat sub Vitrina lui Shottum. Și singurul mod de a ajunge acolo era să cumperi terenul, să demolezi construcțiile de deasupra și să sapi o fundație pentru noua clădire. Pendergast dădu din cap, pentru sine. Doctorul Kelly mi-a spus că lipseau niște pagini din registrul de la Arhive; pagini tăiate cu o lamă. Erau paginile pe care fusese trecut numele dumitale, corect? Și singura persoană care știa că erai un frecvent vizitator al arhivelor era domnul Puck. Așa că trebuia să moară. Împreună cu cei care erau deja pe urmele dumitale: dr. Kelly, sergentul O'Shaughnessy, eu însumi. Fiindcă, pe măsură ce ne apropiam mai

mult de Leng, eram tot mai aproape de *dumneata!* O expresie de durere umbri chipul agentului. Cum am putut fi într-atât de obtuz încât să nu văd? Ar fi trebuit să-mi dau seama din clipa în care am descoperit cadavrul lui Leng. Când mi-am dat seama că Leng fusese torturat până la moarte *înainte* de a fi găsite cadavrele din Catherine Street.

Fairhaven nu zâmbi. Șirul deducțiilor era uluitor de precis. „Omoară-l odată!" striga o voce din mintea lui.

– Cum numesc înțelepții arabi moartea? continuă Pendergast. *Distrugătoarea tuturor plăcerilor lumești.* Și cât este de adevărat! Bătrânețea, boala și, în cele din urmă, moartea ne ajung pe toți. Unii își găsesc consolare în religie, alții în negare, alții în filosofie sau chiar în stoicism. Însă dumitale, dumitale care întotdeauna ai putut cumpăra orice, moartea trebuie să-ți fi părut o cumplită nedreptate.

Imaginea fratelui său mai mare, Arthur, veni pe neașteptate în mintea Chirurgului: murind de îmbătrânire prematură, cu chipul pocit de scleroza în plăci, cu pielea hidos încrețită. Faptul că boala era atât de rară și cauzele atât de necunoscute nu-l consolase cu nimic. Pendergast nu știa totul. Și nici nu avea să știe.

Se forță să-și alunge din minte imaginea. „Omoară-l odată!" Și totuși, mâna refuza să acționeze – nu încă, nu înainte să audă mai mult.

Pendergast arătă din cap spre corpul nemișcat de pe masă.

– Nu vei ajunge niciodată acolo în felul ăsta, domnule Fairhaven. Abilitățile lui Leng erau infinit mai rafinate decât ale dumitale. Nu vei reuși niciodată.

„Nu-i adevărat! zise Fairhaven în sinea lui. Deja am reușit. Eu sunt Leng, așa cum ar fi trebuit să fie. Doar prin mine opera lui Leng poate atinge adevărata perfecțiune..."

– Știu, zise Pendergast. Crezi că mă înșel. Dumneata crezi că deja ai reușit. Însă *nu* ai reușit și nici nu vei reuși vreodată. Întreabă-te numai atât: te simți în vreun fel schimbat? Simți vreo revigorare a trupului, simți esența vieții curgându-ți mai repede prin vene? Dacă ești sincer, vei constata că încă mai simți greutatea timpului presând asupra dumitale; acea groaznică, implacabilă decădere a trupului care ni se

întâmplă nouă, tuturor. Zâmbi vag, trist, ca și cum ar fi cunoscut el însuși mult prea bine acest sentiment. Vezi dumneata, ai comis o eroare fatală.

Chirurgul nu spuse nimic.

– Adevărul e, continuă Pendergast, că nu știi nici cel mai mic lucru despre Leng, nici despre *adevărata* lui misiune. O misiune pentru a cărei îndeplinire durata unei singure vieți nu ar fi fost îndeajuns.

Anii de autodisciplină, de discuții și de negocieri la nivelul marilor corporații îl învățaseră pe Fairhaven să nu lase niciodată să i se vadă nici cea mai mică emoție: nici în expresia feței, nici în întrebările pe care le punea. Și totuși, junghiul adânc pe care i-l produse șocul acestei neașteptate dezvăluiri, urmat numaidecât de o profundă neîncredere, fu greu de ascuns. Ce *misiune adevărată?* Despre ce vorbea Pendergast?

Nu voia să-l întrebe. Tăcerea era întotdeauna cel mai bun interogatoriu. Dacă nu spuneai nimic, îți determinai fără greș interlocutorul să dezvăluie în cele din urmă singur răspunsul. Era în natura umană.

De această dată însă, Pendergast fu cel care prelungi tăcerea. Stătea pur și simplu acolo, sprijinindu-se sfidător aproape de tocul ușii, privind distrat pereții încăperii. Tăcerea se prelungi, și Chirurgul începu să se gândească la subiectul lui, care zăcea încă întins pe targă. Cu arma ațintită spre Pendergast, aruncă o privire scurtă spre monitoarele care înregistrau semnele vitale ale bărbatului. Erau încă bune, dar începeau să scadă. Dacă nu se întorcea cât mai curând la treabă, se ducea naibii totul.

„Omoară-l!“ spuse din nou vocea.

– Ce misiune adevărată? întrebă Fairhaven.

Pendergast rămase mai departe tăcut.

O tresărire de îndoială aproape imperceptibilă apăru pe chipul lui Fairhaven. Și-o ascunse repede. Ce joc mai era și ăsta? Îl făcea să piardă timpul, și exista, fără îndoială, un motiv pentru care făcea asta – ceea ce însemna că ar fi fost cel mai bine să-l ucidă pe loc. Cel puțin știa că fata nu avea cum să scape din pivniță. Avea să aibă suficient timp să se ocupe de ea. Degetul lui Fairhaven se lipi de trăgaci.

În sfârșit, Pendergast vorbi:

– Leng nu ți-a spus nimic până-n ultima clipă, nu-i așa? L-ai torturat degeaba, fiindcă încă te mai agiți zadarnic și irosești fără de folos viețile atâtor oameni. Dar *eu* îl cunosc pe Leng. Îl cunosc chiar foarte bine. Poate că ai remarcat și dumneata asemănarea?

– Ce?

Din nou, Fairhaven era luat pe nepregătite.

– Leng a fost fratele stră-străbunicului meu.

Cuvintele căzură ca un trăsnet peste Fairhaven. Strânsoarea din jurul armei îi slăbi. Își aminti chipul delicat și palid al lui Leng, părul alb și ochii albaștri atât de decolorați – ochi care-l priviseră fără să roage, fără să implore, fără să cerșească, oricât de oribile fuseseră chinurile la care-l supusese. Ochii lui Pendergast erau identici. Dar Leng murise în cele din urmă, și la fel avea să se întâmple și cu Pendergast.

„La fel și cu Pendergast, răsună cu ecou vocea din mintea lui, mai insistent. Informațiile pe care le poți obține de la el sunt mai puțin importante decât moartea lui. Nu merită să-ți asumi riscul. Omoară-l!"

Apăsă din nou trăgaciul. De la distanța asta, nu putea rata.

– E ascuns undeva în casa asta, știi? Proiectul suprem al lui Leng. Doar că nu l-ai găsit. De la bun început, nu ai căutat ce trebuia. Ca urmare, vei muri încet, măcinat de bătrânețe. La fel ca noi toți. Nu poți reuși.

„Apasă trăgaciul!" insista vocea din minte.

Însă era ceva în tonul agentului. Știa ceva, ceva important. Nu erau vorbe goale. Fairhaven se confruntase de multe ori cu bluffuri, știa să le recunoască. Și bărbatul din fața lui nu juca la cacealma.

– Spune ce ai de spus acum, zise Fairhaven. Sau vei muri pe dată.

– Vino cu mine! O să-ți arăt.

– Ce să-mi arăți?

– O să-ți arăt la ce lucra *de fapt* Leng. E aici, în casă. Aici, chiar sub nasul dumitale.

Vocea din mintea lui Fairhaven nu mai era o șoaptă. Aproape că urla: „Nu-i permite să mai vorbească, oricât de importante ar fi informațiile lui!" Și Fairhaven ținu în sfârșit cont de acest sfat înțelept.

Pendergast stătea sprijinit de zid, cu mâinile la vedere. I-ar fi fost imposibil ca, în timpul cât i-ar fi luat lui să apese trăgaciul, să bage mâna în interiorul costumului și să scoată o armă de rezervă. În plus, nici nu avea așa ceva. Fairhaven îl percheziționase cu atenție. Îl mai măsură o dată din ochi pe Pendergast, apoi trase aer în piept și crescu presiunea asupra trăgaciului. Se auzi un urlet brusc, și arma îi zvâcni în mână. Știu pe dată: fusese o împușcătură!

PATRU

Ușa celulei era întredeschisă, permițând unei raze palide de lumină să pătrundă din pasajul ce se întindea de cealaltă parte. Nora aștepta, ascunsă în întunericul din spatele ușii celulei. Zece minute. Pendergast spusese zece minute. În întuneric, cu inima bubuindu-i de să-i spargă pieptul, fiecare minut părea o oră, și-i era imposibil să aprecieze trecerea timpului. Se forță să numere fiecare secundă. „O mie unu, o mie doi...“ Fiecare număr o făcea să se gândească la Smithback, la ce era posibil să i se întâmple. Sau poate că deja i se întâmplase.

Pendergast îi spusese că îl credea pe Smithback mort. Îi spusese asta ca s-o scutească de șocul pe care l-ar fi avut dacă ar fi descoperit singură acest lucru. „Bill e mort. Bill e mort.“ Încercă să absoarbă acest gând, dar își dădu seama că mintea ei refuza să-l accepte. Îl simțea ireal. Totul părea ireal. „O mie treizeci. O mie treizeci și unu.“ Secundele treceau.

La șase minute și douăzeci și cinci de secunde, auzi sunetul unei împușcături – asurzitor în spațiul îngust al celulei.

Tot trupul îi zvâcni de groază. Făcu eforturi supraomenești să nu țipe. Se ghemui, așteptând să i se potolească bătăile inimii. Ecourile înfiorătorului sunet se răsfrângeau iar și iar, rostogolindu-se pe coridoarele pivniței. În cele din urmă, se lăsă iar liniștea – o liniște mormântală.

Simți că începea să gâfâie. Acum îi era chiar și mai greu să numere. Pendergast îi spusese să aștepte zece minute. Mai trecuse un minut de la împușcătură? Se hotărî să reia numărătoarea de la șapte minute,

sperând că activitatea monotonă, repetată, avea s-o mai calmeze. Dar nu se întâmplă așa.

Auzi apoi sunetul unor pași lovind repede piatra. Aveau o cadență neobișnuită, întreruptă, de parcă ar fi coborât cineva niște trepte. Sunetul se îndepărtă treptat, până când tăcerea reveni din nou.

La zece minute, se opri din numărat. Era timpul să plece.

Preț de-o clipă, trupul refuză s-o asculte. Părea împietrit de groază.

Dacă omul ăla era încă acolo? Dacă-l găsea pe Smithback mort? Dacă Pendergast murise și el? Va fi în stare să fugă, să reziste, să moară mai degrabă decât să se lase prinsă pradă unui destin cu mult mai îngrozitor?

Speculațiile erau inutile. Cel mai simplu era să-i urmeze ordinele lui Pendergast.

Cu un imens efort de voință, se ridică și păși afară din întuneric, strecurându-se prin ușa deschisă. Coridorul care se întindea în fața ei era lung și umed, cu podea și pereți din piatră, denivelați. În capăt, era o ușă ce se deschidea într-o încăpere din care emana o lumină puternică. Singura sursă de lumină, după cum se părea, din tot subsolul. Era direcția în care o luase Pendergast; direcția dinspre care se auzise împușcătura; direcția dinspre care auzise sunetul pașilor alergând.

Făcu ezitând un pas în față, apoi un altul, îndreptându-se, cu picioarele tremurându-i, spre dreptunghiul strălucitor de lumină.

CINCI

Chirurgul nu-și putea crede ochilor. În locul unde ar fi trebuit să-l vadă pe Pendergast zăcând într-o baltă de sânge, nu era nimic. Omul dispăruse.

Privi sălbatic în jur. Era de neconceput, o imposibilitate fizică... Apoi observă că partea de zid de care se sprijinise Pendergast era acum o ușă, deschisă direct în piatră. O ușă despre care nu știuse niciodată că exista, deși cercetase cu mare atenția casa, în cele mai mici amănunte.

Chirurgul așteptă, calmându-și nervii cu un mare efort de voință. Viața îl învățase că lipsa grabei era absolut esențială pentru obținerea succesului. Cu răbdare ajunsese până aici; nu avea să eșueze acum.

Făcu un pas în față, ținând în mână arma lui Pendergast. De cealaltă parte a deschiderii, niște trepte de piatră coborau în întuneric. Era clar că agentul FBI voia ca și el, Fairhaven, să o ia pe acolo, să coboare scara întortocheată al cărei capăt era ascuns după curbura întunecată a peretelui de piatră. Putea fi o capcană. De fapt, o capcană era *singurul* lucru care putea să fie.

Însă Chirurgul își dădu seama că nu avea de ales. Trebuia să-l oprească pe Pendergast. Și trebuia să afle ce se ascundea dedesubt. El avea revolverul, iar Pendergast era neînarmat, poate chiar rănit în urma împușcăturii. Se opri o clipă să examineze pistolul. Chirurgul se pricepea cât de cât la arme, și recunoscu un Les Baer de calibru 45, model guvernamental. Îl răsuci în mâini. Avea dispozitiv de ochire pe timp de noapte și era prevăzut cu țintă laser – o armă de cel puțin trei

mii de dolari. Pendergast avea gusturi bune. Ce ironie că o astfel de armă avea să fie folosită tocmai împotriva proprietarului ei!

Se îndepărtă de zidul fals. Fără să scape din ochi scările, scoase o lanternă puternică dintr-un sertar din apropiere, apoi aruncă o privire încărcată de regret spre subiectul de pe targă. Semnele vitale începuseră să scadă acum. Operația era, în mod cert, compromisă.

Se întoarse în capul scărilor și lumină cu lanterna întunericul din față. Urmele pașilor lui Pendergast se vedeau clar în stratul gros de praf ce acoperea treptele. Și mai era ceva, pe lângă urmele de pași: o picătură de sânge. Și încă una.

Așadar, îl nimerise totuși pe Pendergast. Chiar și așa, tot trebuia să fie extrem de precaut. Oamenii răniți, asemenea animalelor, sunt întotdeauna cei mai periculoși.

Se opri pe prima treaptă, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se ducă mai întâi după femeie. Mai era oare prinsă în lanțuri? Sau Pendergast reușise să o elibereze și pe ea? În ambele cazuri, reprezenta un pericol neînsemnat. Casa era o fortăreață, subsolul era bine închis. Nu ar fi reușit să scape. Pendergast rămânea o problemă mai presantă. După ce acesta avea să fie mort, avea timp s-o găsească pe femeie și s-o forțeze să-i ia locul lui Smithback. Făcuse o dată greșeala de a-l asculta pe Pendergast. După ce-avea să-l găsească, n-avea să repete această nesăbuință. Avea să-l împuște înainte să apuce să deschidă gura.

Scara cobora în spirală, jos, tot mai jos, înșurubându-se la nesfârșit, ca un tirbușon, în pământ. Chirurgul cobora încet, așteptându-se la fiecare curbură să-l găsească pe Pendergast pândindu-l. În cele din urmă, ajunse la capăt. Scara se termina într-o încăpere cufundată în întuneric profund, în care se simțea un miros puternic de mucegai, pământ umed și – ce? amoniac, săruri, benzen – un iz vag de substanțe chimice. Urmele de pași se încălecau, picăturile de sânge erau mai multe. Pendergast se oprise aici. Chirurgul lumină cu lanterna peretele cel mai apropiat: un șir de lămpi vechi, de alamă, atârnate în cârlige de lemn. Un cârlig era gol.

Făcu un pas într-o parte, apoi – ascunzându-se după stâlpul de piatră al scării – ridică lanterna grea și lumină în beznă.

O priveliște uluitoare i se dezvălui înaintea ochilor. Un perete de nestemate părea să răspundă luminii lui: o mie, zece mii de reflexii strălucitoare într-o infinitate de culori, ca suprafața reflectorizantă a unui ochi de muscă sub un microscop de mare putere. Stăpânindu-și surpriza, înaintă cu băgare de seamă, cu arma pregătită.

Se afla într-o încăpere îngustă, de piatră, cu stâlpi înălțându-se spre un plafon jos și boltit. Pe pereți erau înșirate nenumărate flacoane de sticlă, identice ca formă și ca mărime. Erau așezate pe rafturi de lemn din stejar ce se ridicau de la podea spre tavan, șir peste șir, peste șir, apropiate, aglomerate, închise în spatele unui geam de sticlă. Nu văzuse în viața lui atât de multe sticle. Parcă ar fi fost un muzeu al substanțelor lichide.

Respirația i se acceleră. Iată-l: laboratorul final al lui Leng. Fără îndoială, *acesta* era locul unde perfectase elixirul, formula lui pentru prelungirea vieții. Acesta era locul care ascundea secretul pentru care îl torturase fără succes pe Leng. Își aminti sentimentul de dezamăgire, de disperare aproape când descoperise că inima lui Leng încetase să mai bată – când își dăduse seama că împinsese prea mult limita. Nu mai conta acum: formula era aici, chiar sub nasul lui, așa cum spusese Pendergast.

Apoi însă își aminti celălalt lucru pe care i-l spusese Pendergast: cum că Leng ar fi lucrat, de fapt, la ceva cu totul diferit. Asta era absurd, fără îndoială o pistă falsă. Ce ar fi putut fi mai măreț decât să reușești să prelungești durata vieții umane? La ce altceva să fi putut folosi această uriașă colecție de substanțe chimice, dacă nu la asta?

Scutură din cap, alungând din minte speculațiile. După ce va încheia socotelile cu Pendergast și va recolta măduva fetei, avea să aibă suficient timp să exploreze locul în voie.

Lumină în jur. Văzu alte picături de sânge, lângă un șir neregulat de urme de pași care înaintau direct prin mijlocul coridorului de sticle. Trebuia să fie atent, extrem de atent. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să înceapă să tragă în aceste șiruri de lichide prețioase, riscând să distrugă însăși comoara pe care o căutase cu atâta ardoare. Ridică brațul, cu arma strânsă în mână, și apăsă patul revolverului. Un punct

mic și roșu apăru pe peretele din față. „Excelent." Deși laserul nu putea fi fixat cu precizie, lăsa totuși o marjă de eroare foarte redusă.

Oprind laserul, Chirurgul înaintă cu băgare de seamă prin vasta apotecă. Fiecare sticlă, vedea acum, fusese meticulos etichetată cu un scris ca o pânză de păianjen, având notate atât numele, cât și formula chimică. În capăt, se aplecă pe sub o arcadă joasă și intră într-o altă încăpere îngustă, identică. Sticlele de aici erau pline de substanțe solide – bucăți de minerale, cristale strălucitoare, prafuri zgrunțoase, așchii de metal.

Se părea că elixirul, formula erau cu mult mai complexe decât își imaginase. Pentru ce altceva ar fi avut Leng nevoie de toate aceste chimicale?

Continuă să meargă pe urma lui Pendergast. Pașii nu mai erau acum un șir continuu, în linie dreaptă printre rândurile de sticle. Chirurgul începu să observe abateri scurte spre câte o vitrină sau alta, ca și când bărbatul ar fi căutat ceva.

Peste câteva clipe, ajunse într-un spațiu boltit, la capătul șirului de vitrine. O tapiserie brodată cu fir de aur acoperea arcada din spate. Se apropie cu băgare de seamă, ascunzându-se din nou în spatele unui stâlp, și îndepărtă pânza cu țeava armei, luminând cu lanterna prin deschizătură. O nouă încăpere apăru în fața ochilor lui: mai înaltă, mai largă, plină cu vitrine de stejar cu geamuri de sticlă. Urma lui Pendergast conducea direct în mijlocul lor.

Chirurgul înaintă tiptil, cu infinită grijă. Din nou, urmele lui Pendergast păreau să trădeze faptul că acesta explorase colecția, oprindu-se din când în când în dreptul câte unei vitrine. Urmele începuseră să devină neregulate, șovăitoare. Parcă era urma unui animal grav rănit. Sângele nu dispăruse. Din contră, parcă sângerarea era acum și mai abundentă. Aproape sigur, asta însemna o rană în stomac. Nu era nevoie să se grăbească, să forțeze confruntarea. Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai slăbit devenea Pendergast.

Ajunse într-un punct unde o baltă mai mare de sânge sclipi în lumina lanternei. Era clar că Pendergast se oprise aici. Se uitase la ceva, și Chirurgul privi la rândul lui înăuntrul vitrinei, să vadă la ce anume. Nu erau alte substanțe chimice, așa cum presupusese. Vitrina era în

schimb plină cu mii de insecte așezate una peste alta, toate identice. Era un gândac ciudat, cu un fel de coarne ascuțite pe capul fosforescent. Se duse la următoarea casetă. Ciudat: sticlele de aici conțineau doar părți de insecte. Erau sticle pline cu aripi transparente de libelule, apoi altele ce păreau să conțină abdomene chircite de albine. Iar în altele erau nenumărați păianjeni uscați, minusculi și albi. Trecu la următoarea vitrină. Conținea salamandre disecate și broaște zbârcite, cu tot felul de culori strălucitoare; un șir de borcane cu mai multe feluri de cozi de scorpion; alte borcane pline cu nenumărate specii de viespi, care mai de care mai înspăimântătoare. În următoarea vitrină erau borcane ce conțineau pești mici și uscați, melci și alte vietăți pe care Chirurgul nu le mai văzuse niciodată. Parcă ar fi fost cămara unei vrăjitoare, în care-și păstra ingredientele pentru prepararea poțiunilor și a licorilor magice.

Era destul de ciudat că Leng simțise nevoia realizării unei colecții atât de vaste de licori și substanțe chimice. Poate că, asemenea lui Isaac Newton, sfârșise prin a-și irosi viața făcând experimente de alchimie. „Proiectul suprem“ despre care-i vorbise Pendergast s-ar fi putut să nu fie, la urma urmei, o născocire. Ar fi putut foarte bine să fie niște încercări inutile de a transforma plumbul în aur, sau cine știe ce altă încercare la fel de nebunească.

Urma lui Pendergast ieșea dintre vitrine și continua pe sub o altă intrare arcuită. Chirurgul continuă să meargă de-a lungul ei, cu arma pregătită. În spatele intrării, se înșirau o serie de mai multe încăperi mai mici – asemănătoare, mai degrabă, unor cripte individuale sau cavouri –, fiecare conținând câte o colecție. Urma lui Pendergast șerpuia printre ele. Alte vitrine de stejar, pline cu ceva ce semăna a scoarță de copac, frunze și flori uscate. Se opri o clipă, privind curios în jur.

Apoi își aminti că Pendergast era problema presantă în acel moment. Privind cu atenție urmele, deduse că bărbatul mergea acum cu greutate.

Desigur, cunoscându-l pe Pendergast, putea fi un șiretlic. O nouă bănuială îi încolți în minte și Chirurgul se ghemui lângă cea mai apropiată urmă de picături roșii, atingând una cu două degete pe

care le frecă între ele. Apoi gustă. Nu încăpea îndoială: era sânge uman, cald încă. Știa acum cu certitudine că Pendergast era rănit. Rănit grav.

Se ridică, întinse iar arma și înaintă ușor, cercetând cu lanterna întunericul ca de catifea ce i se întindea în față.

ȘASE

Nora păși tremurând prin ușă. După întunericul din celulă, lumina era acum atât de puternică, încât femeia se retrase involuntar înapoi în umbră, orbită preț de câteva clipe. Apoi înaintă din nou.

Când ochii i se obișnuiră cu lumina, obiectele începură să prindă formă. Mese de metal, acoperite cu instrumente strălucitoare. O targă goală. O ușă deschisă care dădea înspre o scară rudimentară, de piatră. Și o siluetă, legată cu fața în jos pe o masă de operație de oțel. Dar masa asta era diferită de altele de acest gen pe care le văzuse. Avea un fel de jgheaburi montate în laterale, care conduceau spre o cuvă colectoare, plină acum cu sânge și cu fluide. Era genul de masă folosită la autopsii, nu la operații.

Capul și trunchiul siluetei, la fel ca brâul și picioarele, erau acoperite cu niște cearșafuri de culoare verde-deschis. Doar partea inferioară a spatelui era expusă. Când se apropie, Nora văzu o rană înfiorătoare. O tăietură adâncă și roșie, lungă de aproape jumătate de metru. Mai multe retractoare de metal fuseseră montate în rană, depărtându-i marginile. Vedea coloana vertebrală expusă, albă-cenușie în mijlocul roșului aprins. Rana sângerase necontrolat în cheaguri roșii, pe jumătate coagulate, care se scurseseră de ambele părți ale tăieturii verticale, apoi pe masă și în jgheaburile de metal.

Nora știa, chiar și fără să dea la o parte cearșaful, că era trupul lui Smithback. Își înăbuși un strigăt.

Încercă să-și păstreze calmul, amintindu-și ce-i spusese Pendergast. Erau anumite lucruri care trebuiau făcute. Primul dintre ele era să verifice dacă Smithback era mort.

Făcu un pas în față și aruncă o privire rapidă în jur. Văzu o perfuzie lângă masă, cu tubul transparent și îngust șerpuind în jos și dispărând sub cearșafurile verzi. Alături era o cutie mare de metal, pe roți, cu un panou în care intrau tot felul de tuburi – probabil un ventilator. Mai multe bisturiuri pline de sânge fuseseră aruncate într-o chiuvetă de metal. Pe o tavă chirurgicală din apropiere erau forcepsuri, bureți sterili, o sticlă cu soluție de betaină. Mai erau și alte instrumente, împrăștiate pe targă, unde fuseseră probabil lăsate în clipa când operația chirurgicală fusese întreruptă.

Se uită în partea de sus a mesei, la mașinile care monitorizau semnele vitale. Recunoscu un ecran EKG, cu o linie verde, fantomatică, traversând de la stânga la dreapta. Înregistra un puls. „Dumnezeule! își spuse dintr-odată, e oare posibil ca Bill să fie încă-n viață?"

Nora făcu repede un pas în față, se întinse peste incizia deschisă și ridică iute cearșaful de pe umerii bărbatului. Trăsăturile lui Smithback îi apărură înaintea ochilor: bine cunoscutul păr zburlit care refuza să stea pe spate, oricâte eforturi s-ar fi făcut în acest sens, umerii și brațele slăbănoage, bucla de la spate. Întinse mâna și-i atinse gâtul – simți pulsul slab al arterei carotide.

Era în viață. Dar la limită.

Fusese drogat? Ce trebuia să facă? Cum îl putea salva?

Își dădu seama că pulsul i-o luase razna, făcu eforturi să-și încetinească bătăile inimii și să-și controleze gândurile. Se uită la aparate, încercând să-și amintească de orele de pregătire medicală pe care le urmase înainte de a merge la facultate. Cursurile de anatomie, de biologie și fiziologie pe care le urmase în școală. Scurta ei experiență de soră medicală din spital.

Se apropie încet de următorul aparat, încercând să determine starea generală a pacientului. Era în mod clar un aparat de măsurare a presiunii sângelui. Privi datele sistolice și diastolice: 91 cu 60. Cel puțin avea și tensiune, pe lângă puls. Dar părea scăzută, prea scăzută.

Alături era încă un aparat, din care ieșea un fir prins de degetul mijlociu al lui Smithback. Unchiul Norei purtase așa ceva cu un an în urmă, când fusese în spital, suferind de insuficiență cardiacă. Era un pulsoximetru. Lumina unghia și măsura saturarea oxigenului din sânge. Indica 80. Să fi fost oare corect? Parcă își amintea că orice valoare sub 95 reprezenta un motiv de îngrijorare.

Nora se uită acum din nou la electrocardiograf, la indicatorul de plus din colțul din dreapta jos.

Arăta 125.

Dintr-odată, indicatorul de presiune începu să scoată un bipăit ascuțit.

Îngenunche lângă Smithback și-i ascultă respirația. Era rapidă și superficială, abia perceptibilă.

Se ridică și privi mașinăriile din jur cu un geamăt de disperare. Dumnezeule, trebuia să facă neapărat *ceva!* Nu-l putea mișca, asta ar fi însemnat moarte sigură. Orice ar fi făcut, trebuia să facă aici și acum. Dacă nu-l putea ajuta, Smithback avea să moară.

Se luptă să-și controleze panica, făcu eforturi disperate să-și amintească. Oare ce însemnau toate astea? Tensiune scăzută, puls anormal de mare, cantitate mică de oxigen în sânge?

„Exsangvinare!“ Se uită la îngrozitoarea băltoacă de sânge din bazinul colector de la capătul mesei. Smithback pierduse o cantitate masivă de sânge.

Cum reacționa trupul în astfel de cazuri? Încercă să-și amintească prelegerile de demult, pe care nu le ascultase decât pe jumătate. Mai întâi, prin tahicardie – inima bătea mai repede, încercând să umple țesuturile cu oxigen. Apoi, prin – care naiba era termenul? – vasospasm. Întinse repede mâna și-i atinse degetele lui Smithback. Așa cum se aștepta, erau reci ca gheața, cu pielea încrețită. Corpul oprise sangvinarea extremităților pentru a crește nivelul de oxigen în zonele critice.

Tensiunea era cea care dispărea ultima. Și a lui Smithback începuse deja să scadă. După aceea...

Nu voia să se gândească la ce se întâmpla după aceea.

Simți că i se făcea rău. Era o nebunie. Ea nu era doctor. Orice ar fi făcut, risca să înrăutățească situația.

Trase adânc aer în piept, privind rana proaspătă, forțându-se să se concentreze. Chiar dacă ar fi știut cum să procedeze, să închidă și să coasă rana, n-ar fi folosit la nimic. Pierderea de sânge era deja prea mare. Nu avea plasmă pentru o transfuzie de sânge și, chiar dacă ar fi avut, n-ar fi știut cum să facă așa ceva.

Dar știa că pacienții care pierdeau mult sânge puteau fi rehidratați cu cristaloide[1] sau cu o soluție salină.

Se uită din nou la perfuzia de lângă masă. O pungă de soluție salină de o mie de centimetri cubi atârna deasupra ei, cu un tub care intra în vena de la încheietura mânii lui Smithback. Fusese însă oprită. O seringă hipodermică, pe jumătate goală, atârna în partea de jos, cu acul introdus în tub. Își dădu seama ce era: un anestezic local, probabil Versed, administrat în picături, fiindcă efectul acestuia nu durează mai mult de cinci minute. Păstra victima conștientă, dar îi anihila orice putere de rezistență. De ce nu folosise Chirurgul o anestezie generală, sau măcar rahidiană, pentru procedură?

Nu conta. Important era să-i înlocuiască fluidele lui Smithback cât mai repede posibil, să-i ridice presiunea sângelui – și acum știa cum s-o facă!

Smulse seringa hipodermică din tubul perfuziei și-o aruncă cât colo. Apoi, întinzând mâna spre blocatorul din partea de jos a pungii cu substanță salină, îl roti cât putu mai mult în sensul acelor de ceasornic.

„Nu-i de ajuns, își spuse, privind soluția scurgându-se rapid prin tub. Nu-i suficient pentru a înlocui cantitatea de lichid. Oh, Dumnezeule, ce mai pot face?"

Dar părea să nu mai poată face nimic altceva.

Se dădu în spate, neajutorată, privind încă o dată spre aparate. Pulsul lui Smithback se ridicase la 140. Și mai alarmant încă, tensiunea scăzuse la 80 cu 45.

---

[1] Substanțe care cristalizează ușor și care, în stare de soluție, pot trece prin membrane vegetale sau animale (n.tr.)

Se aplecă peste targă și luă mâna rece și inertă a bărbatului într-a ei.

– Naiba să te ia, Bill! șopti, strângându-i mâna. Trebuie să reușești. *Trebuie!*

Aștepta, nemișcată sub lumina puternică, cu ochii fixați pe monitoare.

ȘAPTE

În camerele de piatră de sub clădirea de pe Riverside 891, aerul mirosea a praf, a mucegai și a amoniac. Pendergast înainta prin întuneric străpuns de durere, ridicând din când în când husa de deasupra felinarului, doar atât cât să inspecteze vitrinele lui Leng și cât să se poată orienta. Se opri, gâfâind, în mijlocul unei încăperi pline cu borcane de sticlă și cu casete cu specimene. Ascultă atent. Auzul lui hiperacut înregistră sunetul ritmic al pașilor lui Fairhaven. Era la una, cel mult două încăperi distanță. Avea atât de puțin timp! Era grav rănit, neînarmat și sângera abundent. Singura soluție de a echilibra aportul de foițe trebuia să vină din însăși Vitrina de curiozități. Unicul mod de a-l învinge pe Fairhaven era să înțeleagă proiectul final al lui Leng – să înțeleagă *de ce* Leng își prelungise viața.

Ridică iar husa de pe lampă și examină vitrina din fața lui. Borcanele conțineau insecte uscate, ce radiau, fosforescente, în raza de lumină. Borcanul era etichetat *Pseudopena velenatus,* în care Pendergast recunoscu cărăbușul cu pene false, din mlaștinile Mato Grosso, o insectă ușor otrăvitoare folosită de băștinași în medicină. Pe rândul de mai jos, o altă serie de borcane conținea corpurile uscate ale letalilor păianjeni de mlaștină din Uganda, colorați în galben și mov aprins. Pendergast se duse lângă următoarea vitrină și descoperi din nou lampa. Aici erau sticle peste sticle de șopârle uscate: inofensivul *gekko albinos* din Costa Rica, o sticlă plină cu glande salivare de la monstrul Gila din deșertul Sonoran, două borcane în care erau păstrate corpurile sfârtecate ale mai multor șopârle cu burta roșie, din Australia. Ceva mai departe

erau nenumărați gândaci de bucătărie, de la giganticii gândaci șuierători din Madagascar până la frumoșii gândaci cubanezi, sclipind din borcane cu aripile lor ca de smarald.

Pendergast își dădu seama că aceste creaturi nu fuseseră colecționate în scopuri taxonomice sau pentru vreo clasificare. Nu aveai nevoie de mii de exemplare de același fel pentru astfel de studii – iar deshidratarea insectelor era o metodă foarte proastă pentru păstrarea detaliilor biologice.

Nu exista decât un răspuns: aceste insecte fuseseră adunate pentru compușii *chimici,* extrem de complecși, pe care îi conțineau. Era, pur și simplu, o colecție de compuși biologici activi. Era, de fapt, o continuare a vitrinelor cu compuși chimici anorganici pe care le văzuse în camerele anterioare.

Pendergast era acum și mai sigur că această impresionantă vitrină de curiozități subterană – această splendidă colecție de chimicale – avea legătură directă cu adevărata lucrare a lui Leng. Colecțiile de aici umpleau perfect golurile pe care le remarcase în colecțiile expuse deasupra, în casă. Aceasta era suprema Vitrină de curiozități a lui Antoine Leng Pendergast.

Spre deosebire de celelalte colecții însă, acestea alcătuiau, în mod clar, un cabinet de lucru activ: multe borcane erau doar parțial umplute, iar altele erau aproape goale. Indiferent la ce ar fi lucrat Leng, avusese, în mod clar, nevoie de o varietate enormă de compuși chimici. Dar la *ce* lucrase? Care era proiectul său grandios?

Pendergast acoperi din nou lampa, încercând să ignore durerea într-atât încât să poată gândi limpede. După cum îi spusese mătușa Cornelia, chiar înainte de a pleca la New York, Leng începuse să vorbească despre cum avea să salveze rasa umană. Își aminti cuvântul pe care-l folosise mătușa: „vindecare". Leng voia să *vindece* lumea. Vastul depozit de substanțe și compuși chimici era o parte centrală a acestui proiect. Era ceva despre care Leng credea că avea să vină în ajutorul omenirii.

Pendergast simți un junghi brusc de durere, care aproape că-l făcu să se îndoaie de la jumătate. Cu un suprem efort de voință, își reveni. *Trebuia* să meargă mai departe, să caute răspunsul.

Trecu de șirul de vitrine și pătrunse printr-o cortină tapisată în camera următoare. În timp ce se mișca, fu zgâlțâit de un nou spasm de durere. Se opri, așteptând ca acesta să treacă.

Trucul pe care intenționase să i-l joace lui Fairhaven – să alunece prin intrarea secretă fără a fi lovit de glonț – necesitase o coordonare desăvârșită. În timpul confruntării lor, Pendergast îi examinase cu cea mai mare atenție chipul lui Fairhaven. Aproape fără excepție, oamenii trădau prin expresia lor momentul când se hotărau să ucidă, să apese trăgaciul, să curme o viață într-un fel sau altul. Fairhaven însă nu-i dăduse un astfel de semnal. Apăsase trăgaciul cu un sânge-rece care-l luase pe Pendergast prin surprindere. Și folosise propriul revolver, coltul special adaptat. Era considerat unul dintre cele mai precise și mai sigure revolvere semiautomate existente. Iar Fairhaven, în mod clar, știa să-l folosească. Dacă bărbatul nu și-ar fi ținut respirația o fracțiune de secundă înainte să tragă, Pendergast ar fi primit glonțul în piept și ar fi fost ucis pe loc.

Glonțul îi intrase în schimb într-o parte. Trecuse chiar pe sub cutia toracică și pătrunsese în cavitatea peritoneală. În cea mai detașată manieră cu putință, Pendergast analiză din nou forma precisă și natura durerii. Glonțul îi sfâșiase splina și îi perforase poate flexura colică splenică. Ratase aorta abdominală – altfel hemoragia ar fi fost mortală –, dar trebuie să fi atins fie vena colică stângă, fie vreun vas secundar, fiindcă pierderea de sânge era totuși îngrijorătoare. Arma făcuse daune considerabile: rana avea să se dovedească fatală dacă nu era tratată în câteva ore. Și mai rău era că forțele începuseră deja să-i slăbească, iar el înainta tot mai încet. Durerea era sfâșietoare, dar, de cele mai multe ori, Pendergast putea să controleze durerea. Nu putea totuși controla amorțeala din ce în ce mai insistentă care amenința să-i cuprindă brațele și picioarele. Trupul lui, zgâlțâit de recenta cădere și fără să se fi recuperat pe deplin în urma rănii de cuțit, nu mai avea rezerve la care să apeleze. Își simțea puterile părăsindu-l rapid.

Din nou, nemișcat în întuneric, Pendergast analiză unde mersese prost planul lui. Unde calculase greșit. De la bun început, știuse că avea să fie cel mai greu caz din cariera lui. Nu anticipase însă și propriile slăbiciuni psihologice. Se implicase prea mult; cazul devenise

prea important pentru el. Lucrul ăsta îi umbrise judecata, îi afectase obiectivitatea. Și acum, pentru prima dată, își dădea seama că exista posibilitatea – ba chiar probabilitatea – unui eșec. Iar eșecul însemna nu doar propria moarte – care era lipsită de importanță –, ci și moartea Norei, a lui Smithback și a altor oameni nevinovați, pe viitor.

Pendergast se opri să-și examineze rana cu mâinile. Hemoragia era tot mai puternică. Își scoase haina și o legă cât putu de strâns în jurul părții inferioare a trunchiului. Apoi dezveli felinarul și, din nou, îl lăsă să lumineze o clipă.

Era acum într-o încăpere mai mică, și fu surprins de ceea ce găsi. În locul mai multor compuși chimici, spațiul îngust era ticsit de păsări împăiate cu vată. Păsări *migratoare.* Toate științific clasificate și aranjate. O colecție superbă, conținând chiar și o pereche de porumbei pasageri, specie acum dispărută. Dar cum se potrivea colecția aceasta cu celelalte? Pendergast simți că se clatină. Știa, în adâncul sufletului, că toate acestea se legau între ele, că toate erau parte dintr-un mare plan. Dar ce plan?

Înaintă mai departe, împleticindu-se, încercând să-și zdruncine rana cât mai puțin posibil. Intră în camera următoare. Dezveli din nou lampa și, de această dată, rămase încremenit de uimire.

Colecția de aici era cu totul diferită de celelalte. Lumina lămpii scoase la iveală o grămadă bizară de haine și accesorii, aranjate pe manechine de croitorie și în vitrine care flancau ambele părți: inele, gulere, pălării, stilouri, umbrele, rochii, mănuși, pantofi, ceasuri, coliere, eșarfe – toate atent păstrate și aranjate ca într-un muzeu, însă de această dată fără vreo logică aparentă. Părea ceva cu totul diferit de stilul lui Leng, această colecție întâmplătoare, care se întindea pe două mii de ani și cuprindea piese din întreaga lume. Ce legătură avea mănușa albă a unui parizian din secolul al XIX-lea cu apărătoarea de gât a unei armuri medievale? Și ce legătură aveau o pereche de cercei vechi, romani, cu o umbrelă englezească, sau cu ceasul Rolex de dedesubt, sau cu pantofii cu tocuri înalte de lângă ei? Pendergast merse mai departe, simțind durerea la fiecare mișcare. Pe peretele din față, într-o altă vitrină, erau tot felul de clanțe – fără ca vreuna să prezinte cel mai

mic interes artistic sau estetic –, lângă un șir de peruci pudrate, bărbătești, din secolul al XVIII-lea.

Pendergast acoperi lampa, căzând pe gânduri. Era o colecție uluitoare de obiecte comune, fără ca vreunul să se distingă prin ceva anume, aranjate fără a se ține seama de perioadă sau de categorie. Și totuși, erau aici, păstrate în vitrine ca și cum ar fi fost cele mai de preț obiecte din lume.

Stând în întuneric, ascultând cum sângele îi picură pe podeaua de piatră, Pendergast se întrebă pentru prima dată dacă nu cumva, spre sfârșit, Leng își pierduse mințile. Ce vedea acum părea, fără îndoială, ultima colecție a unui nebun. Poate că, deși reușise să-și prelungească viața, creierul continuase să se deterioreze, în ciuda rezistenței corpului. Această colecție grotescă nu avea nici un sens.

Pendergast clătină din cap. Din nou, se lăsa pradă emoțiilor, permițând ca judecata să-i fie afectată de sentimentul de remușcare. Leng nu înnebunise. Nici un nebun n-ar fi putut asambla colecțiile pe lângă care tocmai trecuse, poate cea mai impresionantă colecție de substanțe chimice, organice și anorganice, pe care lumea o văzuse vreodată. Obiectele pestrițe din această încăpere aveau și ele o legătură. Exista o logică aici, doar că nu reușea să-l vadă! Cheia proiectului lui Leng era aici. *Trebuia* să înțeleagă ce făcea Leng, și de ce. Altfel...

Apoi auzi sunetul unor pași pe piatră, văzu raza lanternei lui Fairhaven căzând chiar peste el. Dintr-odată, punctul mic și roșu al unui laser apăru pe partea din față a cămășii lui. Se aruncă într-o parte chiar în clipa când bubuitura împușcăturii răsună asurzitor în spațiul îngust.

Simți glonțul lovindu-i cotul drept, o lovitură ca de ciocan care-l trânti la pământ. Apoi se rostogoli, se ridică în picioare și o luă șchiopătând înainte, ascunzându-se pe rând după câte-o vitrină, în timp ce traversa încăperea.

Se lăsase distras de strania colecție; uitase să mai asculte pașii lui Fairhaven, care se apropiau. Cu acest gând veni și conștientizarea faptului că, pentru prima dată, era pe punctul de a pierde.

Făcu un alt pas în față, ținându-și cu mâna cotul zdrobit. Glonțul părea să fi ieșit pe lângă cubitus. Avea să-i agraveze pierderea de sânge, să-l facă incapabil de a rezista. *Trebuia* să ajungă în camera următoare. Fiecare cameră avea propriile indicii, și poate că următoarea ar fi dezvăluit secretul lui Leng. Însă, chiar în clipa când se puse în mișcare, se simți izbit de un val de amețeală, urmat de un altul de greață. Se legănă pe picioare, apoi își recăpătă echilibrul.

Folosindu-se de lumina lanternei lui Fairhaven, plonjă pe sub o arcadă în camera următoare. Efortul ultimei căzături, șocul celui de-al doilea glonț îi secaseră și bruma de energie care-i mai rămăsese – și cortina inconștienței se lăsa tot mai grea peste el.

Se sprijini de zidul dinăuntru, respirând adânc, privind cu ochii larg deschiși, în întuneric.

Raza lanternei pătrunse brusc pe sub arcadă, apoi dispăru iar. În cele câteva clipe de lumină, Pendergast zări strălucirea sticlei; șiruri de pahare de laborator și instalații. Coloane de distilare care se ridicau asemenea unor turnuri deasupra unor mese lungi de lucru.

Intrase în laboratorul secret al lui Leng.

OPT

Nora stătea aplecată deasupra mesei de metal, mișcându-și privirea de la aparatele de monitorizare la chipul palid al lui Smithback, apoi din nou la aparate. Înlăturase retractoarele, curățase și pansase rana cât se pricepuse mai bine. Hemoragia se oprise, în cele din urmă. Dar răul era deja făcut. Aparatul de măsurare a presiunii sângelui continua să-și țiuie îngrozitorul avertisment. Aruncă o privire pungii cu soluție salină: era aproape goală, dar cateterul era mic, și, chiar și la volum maxim, ar fi fost greu să înlocuiască suficient de repede fluidele pierdute.

Se întoarse brusc, auzind o a doua împușcătură răsunând dinspre scările întunecate. Era îndepărtată, înfundată, de parcă ar fi venit din adâncul pământului.

Preț de-o clipă, rămase nemișcată, împietrită de groază. Ce se întâmplase? Pendergast trăsese... sau Chirurgul trăsese în Pendergast?

Apoi se întoarse din nou spre silueta inertă a lui Smithback. Un singur bărbat avea să mai urce scările: fie Pendergast, fie celălalt. Avea să se ocupe de asta când venea momentul. Acum însă, viața lui Smithback depindea de ea. Și nu avea de gând să-l lase baltă.

Se uită din nou la aparatele care înregistrau semnele vitale: tensiunea scăzuse la 70 cu 35. Și pulsul începuse să-i încetinească, ajungând acum la 80 de bătăi pe minut. În prima clipă, această ultimă schimbare îi aduse un strop de ușurare. Apoi însă un nou gând îi veni în minte. Își puse repede palma pe fruntea lui Smithback. Începuse să devină din ce în ce mai rece, ca mâinile și picioarele.

„Bradicardie“, își spuse, simțind cum panica ia rapid locul scurtului sentiment de ușurare. În cazul unei hemoragii persistente, când corpul nu mai are la ce organe să renunțe, pacientul intră în insuficiență cardiacă. Zonele critice încep să cedeze. Inima încetinește. Apoi se oprește definitiv.

Cu mâna în continuare pe fruntea lui Smithback, Nora privi înnebunită spre aparatul EKG. Linia de pe ecranul acestuia își pierduse din amploare și se derula mai încet. Pulsul coborâse acum la 50 de bătăi pe minut.

Prinse cu mâinile umerii lui Smithback și începu să-l scuture din toate puterile:

– Bill! strigă. Bill, la naiba, haide! *Te rog!*

Linia de pe EKG începu să devină tot mai neregulată. Încetini.

Nu mai putea face nimic.

Privi monitoarele preț de câteva clipe, simțind cum un sentiment oribil de neputință punea stăpânire pe ea. Apoi închise ochii și-și lăsă mâna să-i alunece pe umărul lui Smithback: gol, nemișcat, rece ca o piatră de mormânt.

NOUĂ

Pendergast trecu împiedicându-se pe lângă mesele lungi din vechiul laborator. Un nou spasm îi străpunse stomacul, și bărbatul se opri câteva clipe, concentrându-se, forțând mental durerea să treacă. În ciuda gravității rănilor, reușise până acum să păstreze limpede un colț al minții, unde firul gândirii îi rămăsese clar, netulburat de diversiunile din exterior. Încercă să se concentreze asupra acestui colț prin densitatea ceței provocate de durere, să observe și să înțeleagă ce se petrecea în jurul lui.

Aparate de distilare și de dozare volumetrică, pahare de laborator și retorte, duze; o adevărată colecție de sticlă și metal. Și totuși, în ciuda multitudinii și complexității aparaturii, nici un indiciu nu trăda proiectul grandios la care ar fi lucrat Leng. Chimia era chimie, și foloseai mereu aceleași instrumente și aparate, indiferent ce substanțe sintetizai sau izolai. Erau mai multe cutii cu măști de gaze și mănuși decât se așteptase Pendergast să găsească, ceea ce sugera că Leng lucrase cu otrăvuri sau cu substanțe radioactive în laboratorul lui. Dar și această informație nu venea decât parțial în sprijinul bănuielilor sale.

Singura surpriză fusese starea laboratorului. Nu găsise nici un spectrometru de masă, nici un echipament de difracție cu raze X, nici un aparat de electroforeză și, în nici un caz, nici un sintetizator de ADN. Nu exista nici un calculator și nimic ce ar fi putut conține vreun circuit integrat. Nu vedea nici o dovadă a revoluției în tehnologia biochimică început în anii 1960. Judecând după vechimea echipamentului și după gradul de deteriorare, părea chiar că întreaga

activitate din acest laborator încetase cu aproximativ cincizeci de ani în urmă.

Dar așa ceva nu avea nici o logică. Cu siguranță Leng s-ar fi folosit de ultimele descoperiri științifice, de cele mai moderne echipamente în căutarea lui. Și, până cu doar câteva luni în urmă, bărbatul fusese încă în viață.

Era oare posibil ca Leng să-și fi terminat proiectul? Și, dacă da, unde era? *Ce* era? Era ascuns undeva, în aceste vaste încăperi subterane? Sau oare renunțase?

Raza lanternei lui Fairhaven se apropia din ce în ce mai mult, și Pendergast lăsă la o parte speculațiile și se forță să meargă mai departe. Văzu o ușă în peretele îndepărtat și se târî hotărât înspre aceasta, copleșit de valuri înfiorătoare de durere. Dacă aici era laboratorul lui Leng, nu mai puteau fi decât una, cel mult două încăperi mai încolo. Simți un val de amețeală atât de puternic, încât aproape că-l dărâmă de pe picioare. Ajunsese în punctul în care de-abia mai putea merge. Se apropia sfârșitul jocului.

Și tot nu știa încă.

Pendergast împinse ușa la o parte și înaintă cinci pași în următoarea încăpere. Dezveli lampa și încercă să o ridice ca să se orienteze, să examineze spațiul din jur, să facă o ultimă încercare de a rezolva misterul.

Apoi își simți picioarele cedându-i sub el.

În cădere, lampa se lovi de podea și se rostogoli într-o parte, aruncând lumini stranii în jur. Pe pereți, o sută de muchii de oțel ascuțit reflectau lumina înapoi spre el.

ZECE

Chirurgul lumină avid în jur, cu lanterna, în timp ce ecourile celei de-a doua împușcături începeau să se stingă. Raza scotea la iveală obiecte de îmbrăcăminte mâncate de molii, vitrine vechi, de lemn, nori groși de praf ce pluteau în aer. Era sigur că și de data asta îl atinsese pe Pendergast.

Prima împușcătură, cea în stomac, fusese mai gravă. Cu siguranță era dureroasă, îi slăbea puterile, era genul de rană care se înrăutățea. Exact ceea ce nu îți doreai atunci când încercai să scapi de cineva. Cea de-a doua împușcătură nimerise un membru – un braț, fără îndoială, având în vedere că agentul mai putea încă să meargă. O rană extrem de dureroasă și, cu puțin noroc, era posibil să fi atins chiar și vena bazilică, lucru care ar fi accentuat pierderea de sânge a lui Pendergast.

Se opri în locul unde căzuse agentul. Văzu câteva picături de sânge pe vitrina din apropiere și o urmă mai pronunțată în locul unde, evident, bărbatul se rostogolise pe pământ. Se dădu în spate, privind în jur cu un sentiment de dispreț. Încă una dintre colecțiile absurde ale lui Leng! Individul fusese un colecționar obsesiv, iar pivnița era în perfectă armonie cu restul casei. Nu avea cum să găsească aici nici o dezvăluire misterioasă, nici o piatră filosofală. Era clar că Pendergast încercase să-l inducă în eroare cu povestea aia despre proiectul suprem al lui Leng. Ce scop ar fi putut fi mai măreț decât prelungirea vieții umane? Iar dacă această colecție ridicolă de umbrele, bastoane și peruci era un indiciu al proiectului suprem al lui Leng, atunci nu făcea decât să demonstreze cât de nepotrivit fusese individul pentru propria

descoperire. Poate că anii lungi de viață aduseseră după sine nebunia. Deși Leng păruse destul de întreg la minte atunci când îl confruntase pentru prima dată, cu șase luni în urmă – pe cât de întreg poate părea un individ atât de tăcut și de ascet –, aparențele puteau fi înșelătoare. Nu puteai ști niciodată ce e în mintea unui om. În definitiv, nici nu avea importanță. În mod clar, descoperirea îi fusese destinată *lui.* Leng nu fusese decât un cărăuș care-și transportase până la el, de-a lungul anilor, spectaculoasa invenție. Asemenea lui Ioan Botezătorul, nu făcuse decât să deschidă drumul. Elixirul îi era destinul lui, Fairhaven. Dumnezeu însuși i-l adusese în cale. Avea să fie Leng, așa cum ar fi trebuit să fie Leng – cum poate că *ar fi fost* chiar, dacă nu ar fi avut acele slăbiciuni fatale.

După ce va fi dobândit succesul, el, unul, Fairhaven, n-avea să se retragă ca un pustnic în propria casă, lăsând anii să treacă nesfârșiți pe lângă el. Odată ce transformarea avea să fie completă – după ce va fi perfectat elixirul și va fi absorbit în propriul trup toate descoperirile lui Leng – avea să iasă la suprafață asemenea unui fluture dintr-un cocon. Avea să profite din plin de îndelungata-i viață nenumărați ani: călătorind, iubind, învățând, satisfăcându-și toate poftele, trăind experiențe exotice. Banii nu aveau să reprezinte vreodată o problemă.

Chirurgul își alungă cu greu din minte aceste vise și o luă din nou pe urmele șovăitoare ale lui Pendergast. Urmele de pași începuseră să devină mai alungite înspre călcâi, semn că bărbatul își târa picioarele. Desigur, era posibil și ca Pendergast să se prefacă mai grav rănit decât era de fapt, dar ceva îi spunea lui Fairhaven că nu era așa. Cantitatea de sânge pierdut era grăitoare. Și știa cu certitudine că îl lovise – nu doar o dată, ci de două ori.

Urmând dâra de sânge, se strecură pe sub arcada ce se deschidea în peretele din față și intră în următoarea încăpere. În lumina lanternei zări ceva ce părea să fie un vechi laborator: mese lungi, pe care erau așezate tot felul de instrumente din sticlă, de forme care mai de care mai fantastice, tuburi, și spirale, și retorte ce urcau până aproape în tavanul de piatră netencuită. Era un laborator vechi și acoperit de un strat gros de praf, punctat chiar, din loc în loc, de rugină. Era clar că Leng nu mai folosise de ani de zile acest loc. Pe o masă din apropiere,

una dintre polițe căzuse, mâncată de rugină, și toată aparatura pe care o susținuse cândva zăcea acum sfărmată într-o sumedenie de cioburi, împrăștiate pe masa de lemn închis la culoare.

Pașii nesiguri ai lui Pendergast traversau în linie dreaptă laboratorul, fără să se oprească, până în dreptul unei uși din peretele opus. Fairhaven îi urmă, ceva mai grăbit acum, cu arma ridicată, cu degetul deja așezat pe trăgaci. „E timpul, își spuse apropiindu-se de ușă. Timpul să termin povestea asta."

UNSPREZECE

De îndată ce pătrunse în noua încăpere, Fairhaven îl zări pe Pendergast: în genunchi, cu capul plecat, în mijlocul unei bălți de sânge. Nu se mai ascundea, nu se mai străduia să scape, nu mai încerca să facă pe istețul.

Îi amintea lui Fairhaven de felul în care moare un animal împușcat. Nu se prăbușește mort, din prima. Nu, moare în mai multe etape. Mai întâi rămâne pe loc, șocat, tremurând ușor. Apoi îngenunchează încet, rămânând în această poziție un minut sau chiar mai mult, ca și cum s-ar ruga. Apoi îi cedează și picioarele din spate, și se așază cu totul pe pământ. Poate să rămână așa chiar și câteva minute, înainte de a se rostogoli într-o parte. Acest spectacol derulat cu încetinitorul parcă se sfârșea întotdeauna cu un spasm, cu o zvâcnire violentă a picioarelor în momentul morții.

Pendergast era în a doua fază. Mai putea supraviețui cel mult încă vreo câteva ore – neajutorat ca un nou-născut, desigur. Dar nu avea să mai trăiască atâta. Urmărirea asta fusese o diversiune – chestiuni mult mai importante îl așteptau sus. Smithback era cu siguranță compromis până acum, dar fata încă aștepta.

Chirurgul se apropie de Pendergast, cu arma în mâna întinsă, îngăduindu-și câteva clipe în care să-și savureze victoria. Deșteptul, vicleanul, diabolicul agent special Pendergast zăcea în fața lui: supus, umil. Se retrase apoi câțiva pași ca să-și creeze spațiu pentru lovitura finală și, fără prea multă curiozitate, ridică lanterna și lumină încăperea. Nu

voia să strice ceva cu glonțul, în puțin probabila situație în care încăperea ar fi conținut ceva util.

Rămase uluit de ceea ce văzu. Încă una dintre colecțiile bizare ale lui Leng. Doar că aceasta era diferită de celelalte. Era o colecție de arme și armuri. Săbii, pumnale, arcuri și săgeți, halebarde, lănci, ghioage, buzdugane erau amestecate fără nici o logică cu arme moderne, puști, grenade, lansatoare de rachete. Mai erau acolo și armuri medievale, coifuri de fier, zale, din Crimeea, din America de Sud, coifuri din timpul Primului Război Mondial; primele modele de veste antiglonț și tone de muniție – un adevărat arsenal, datând încă de pe vremea romanilor și întinzându-se până în secolul XX.

Chirurgul clătină din cap. Ironia era incredibilă. Dacă Pendergast ar fi reușit să ajungă aici cu doar câteva minute mai devreme, într-o condiție fizică mai bună, ar fi putut să se înarmeze și să contraatace. Situația ar fi putut fi cu totul alta. Se părea însă că pierduse prea mult timp admirând colecțiile precedente. Și ajunsese aici prea târziu. Acum zăcea în balta propriului sânge, pe jumătate mort, cu felinarul lângă picioare. Fairhaven scoase un râset scurt, asemănător mai degrabă cu o lătrătură, ale cărui ecouri ricoșară între zidurile boltite, apoi ridică arma.

Sunetul râsului păru să-l trezească pe agent, care ridică ochii spre el, fixându-l cu o privire sticloasă.

– Tot ce-ți cer e să se termine repede, spuse el.

„Nu-l lăsa să vorbească, spuse vocea. Omoară-l odată!"

Fairhaven ținti, fixând punctul roșu al laserului în dreptul capului lui Pendergast. O singură lovitură cu un glonț expansiv l-ar fi decapitat pur și simplu pe agentul FBI. Și totul s-ar fi petrecut într-o fracțiune de secundă. Degetul îi apăsă și mai tare trăgaciul.

Apoi însă îi veni o altă idee.

Repede era mult mai mult decât merita Pendergast. Îi cauzase atâtea neplăceri! Pendergast îi luase urma, îi distrusese ultimul pacient, îi provocase neliniște și suferință chiar în clipa triumfului.

În timp ce-l privea pe agent, Fairhaven simți ura ridicându-se dinăuntrul lui. Aceeași ură pe care o simțise și față de celălalt, Leng, cu care Pendergast semăna în mod atât de izbitor. Ura pe care o simțise

față de asistenții și profesorii de la școala medicală care refuzaseră să-i împărtășească ideile. Ură față de nimicnicia și față de lipsa de viziune a oamenilor care-i împiedicau pe cei ca el să-și atingă adevărata măreție.

Așadar, Pendergast voia să moară repede? Nu când avea tot acest arsenal la dispoziție!

Se apropie de Pendergast și îl cercetă din nou. Bărbatul nu opuse nici un fel de rezistență. Îl percheziționă atent, încercând să se ferească pe cât posibil de sângele rece și lipicios care-i îmbibase toată partea laterală. Nimic. Bărbatul nu reușise să ia nici o armă de pe pereții din jur. De fapt, Fairhaven vedea clar că pașii împleticiți ai lui Pendergast duceau direct în mijlocul încăperii, unde se prăbușise. Dar tot trebuia să fie prevăzător. Pendergast, chiar și în această stare deplorabilă, era periculos. Dacă încerca să vorbească, cel mai bine ar fi fost să-l împuște și gata. Cuvintele care ieșeau din gura acestui om erau viclene, poate chiar mortale.

Privi din nou în jur, cu mai mare atenție de această dată. Toate armele posibile și imposibile erau expuse pe pereți. Citise relatări istorice despre unele dintre ele, pe altele le studiase în muzee. Alegerea s-ar fi dovedit amuzantă.

Cuvântul „distracție" îi veni în minte.

Fără să-l scape vreo clipă din ochi pe Pendergast, Fairhaven lumină în jur cu lanterna, alegând în cele din urmă o sabie incrustată cu nestemate. O desprinse de pe zid, o cântări în mână, o răsuci în raza lanternei. Ar fi servit bine scopului său, doar că era prea grea, și lama era într-atât de ruginită, încât Fairhaven se îndoia că ar fi putut tăia ceva. În plus, mânerul era lipicios și neplăcut la atingere. O puse la loc pe raft, ștergându-și apoi mâna de șorțul chirurgical.

Pendergast rămăsese în continuare jos, palid, urmărindu-l cu ochi încețoșați. Fairhaven rânji.

– Ai vreo preferință?

Nu primi nici un răspuns, însă Fairhaven putu citi o expresie de neliniște profundă pe chipul agentului.

– Întocmai, domnule agent Pendergast. „Repede" nu mai este o opțiune pe care să o poți folosi.

O îngustare a ochilor, subtilă, dar trădând groaza, fu singurul răspuns al lui Pendergast. Era suficient. Chirurgul simți cum satisfacția îi umfla pieptul.

Înaintă pe lângă colecții, alese un pumnal cu mânerul din aur și argint, îl răsuci în mâini, apoi îl puse jos. Lângă pumnal, era o cască în forma unui cap de om, cu țepi în interior ce puteau fi înșurubați tot mai adânc, făcându-i să pătrundă, încetul cu încetul, în craniu. Prea primitiv, prea murdar. Atârnată alături, pe perete, era o pâlnie imensă, din piele. Auzise de metoda asta de tortură: călăul îndesa pâlnia în gura victimei și îi turna apă pe gât până când nenorocitul fie se îneca, fie exploda. Exotic, dar necesita mult prea mult timp. În apropiere era o roată mare, pe care putea fi întins un om – prea complicat. O pisică cu nouă cozi, fiecare cu câte un cârlig la capăt. O apucă, o ridică deasupra capului, apoi o așeză la loc și-și șterse din nou mâinile. Totul aici era mizerabil. Probabil că toate prostiile astea zăceau de mai bine de un secol în pivnița lui Leng.

Trebuia să existe ceva aici care să se potrivească nevoilor lui. Apoi ochii îi căzură pe o secure de călău.

– Ca să vezi! spuse Fairhaven cu un zâmbet larg. Poate că o să-ți împlinesc, până la urmă, dorința.

Luă securea din cârligul de pe perete și o roti de câteva ori în aer. Mânerul de lemn era lung de aproape un metru și jumătate și avea pe el mai multe șiruri de cuie boante, din alamă. Securea era grea, dar bine lucrată și ascuțită ca un brici. Scotea un șuierat când se învârtea prin aer. Chiar sub secure se afla și cel de-al doilea element din recuzita călăului: un butuc, înnegrit și ros de vreme. Un semicerc fusese săpat în interior, evident menit să primească, după retezare, capul victimei. Fusese bine folosit, după cum dovedeau multiplele urme de secure. Fairhaven lăsă securea din mână, rostogoli butucul până lângă Pendergast, îl ridică în picioare și îl poziționă exact în fața agentului.

Dintr-odată, Pendergast se opuse, zbătându-se ușor, și Chirurgul îl izbi cu brutalitate în laterală. Pendergast se încordă de durere, apoi se moleși brusc. Chirurgul avu o senzație scurtă și neplăcută de déjà-vu, amintindu-și cum mersese cu Leng doar o idee prea departe, reușind

astfel, fără să vrea, să-l omoare înainte de vreme. Dar nu, Pendergast era în continuare conștient. Ochii agentului, deși încețoșați de durere, rămăseseră deschiși. Avea să fie prezent și conștient când avea să cadă securea. Știa ce avea să urmeze.

Și asta era important pentru Chirurg: foarte important.

Și acum, îi veni încă o idee. Își aminti cum, atunci când Anne Boleyn fusese condamnată la moarte, ceruse să-i fie adus un călău francez, specializat în arta decapitării cu sabia. Era o moarte mai rapidă și mai curată decât decapitarea cu securea. Îngenunchease, cu gâtul întins, fără să aibă nevoie de infamul butuc. Și îl plătise bine pe călău.

Chirurgul cântări securea în mână. Părea grea, mai grea decât înainte. Dar era sigur că o putea învârti până la capăt. Ar fi fost o provocare interesantă să încerce să se descurce fără butuc.

Îndepărtă bușteanul cu piciorul. Pendergast era gata îngenuncheat, ca și cum s-ar fi așezat deja în poziție, cu mâinile atârnându-i inerte pe lângă corp, cu capul în piept, neajutorat și resemnat.

– Faptul că te-ai opus te-a costat moartea rapidă pe care mi-ai cerut-o, spuse Fairhaven. Dar sunt sigur că vom reuși să terminăm din, oh, nu mai mult de două sau trei lovituri. În orice caz, ești pe cale să experimentezi ceva ce eu, unul, mi-am dorit întotdeauna să știu. După ce capul se rostogolește, cât timp mai rămâne trupul conștient? Vezi lumea învârtindu-se în jur când capul ți se rostogolește în coșul plin de rumeguș? Când călăul ridica spre mulțime capetele în Tower Yard, strigând: „Priviți capul unui trădător!“, ochii și buzele continuau să se miște. Oare chiar își *vedeau* propriul trup decapitat?

Mai roti o dată securea, pentru antrenament. De ce era atât de grea? Și totuși, îi făcea plăcere să insiste asupra acestui moment.

– Știai că Charlotte Corday, care a fost ghilotinată fiindcă l-a ajutat pe Marat în timpul Revoluției Franceze, a roșit când asistentul călăului i-a pălmuit capul retezat în fața mulțimii adunate? Sau povestea căpitanului de pirați, care a fost prins și condamnat la moarte... I-au aliniat oamenii la rând. Și le-au spus că, după ce conducătorul lor avea să fie decapitat, oricare dintre ei care va reuși să treacă pe lângă acesta era un om liber. Așa că l-au decapitat din picioare și, să vezi mirare,

căpitanul fără cap a trecut singur pe lângă oamenii lui, pas cu pas. Călăul a fost atât de supărat că nu avea să mai aibă nici o altă victimă, încât a întins piciorul și i-a pus piedică.

La aceste cuvinte, Chirurgul izbucni în râs. Pendergast nu i se alătură.

– Ei, asta e, zise Fairhaven. Presupun că eu n-o să știu niciodată cât mai persistă conștiința după ce ți-ai pierdut capul. Însă *tu,* Pendergast, vei afla. În câteva clipe. Ridică securea deasupra umărului drept, ca pe o bâtă, și ținti cu atenție. Transmite-i salutările mele stră-străunchiului, zise el, încordându-și mușchii, pregătindu-se să lovească.

DOISPREZECE

Nora își așeză capul pe umărul lui Smithback, cu lacrimile rostogolindu-i-se printre pleoapele închise. Se simțea copleșită de disperare. Făcuse tot ce putuse – și totuși, nu fusese îndeajuns.

Apoi, prin ceața durerii, realiză ceva: țiuitul EGK-ului se stabilizase.

Își ridică repede capul și privi monitoarele. Presiunea sângelui se stabilizase și pulsul se accelerase ușor, ajungând la șaizeci de bătăi pe minut.

Stătea în camera răcoroasă, tremurând. În cele din urmă, soluția salină avusese efect. „Mulțumesc. Mulțumesc."

Smithback era încă în viață. Dar era departe de a fi în afara pericolului. Dacă nu reușea să-i înlocuiască în continuare volumul de fluide, avea să intre în șoc.

Punga cu substanță salină era goală. Privi în jur prin încăpere și zări un frigider mic. Îl deschise. Înăuntru erau șase pungi de un litru cu soluție asemănătoare, cu tuburile de alimentare înfășurate în jurul lor. Scoase repede una, detașă tubul vechi de pe cateter, scoate punga goală din perfuzie și o aruncă la o parte, apoi o înlocui cu punga cea nouă. Privi lichidul scurgându-se rapid prin tubul transparent. În tot acest timp, semnele vitale ale lui Smithback rămăseseră slabe, dar stabile. Cu puțin noroc, putea să supraviețuiască – dacă reușea să-l scoată de aici și să-l ducă la un spital.

Examină targa. Era pe roți, dar detașabilă. Avea și chingi. Dacă reușea să găsească o ieșire din pivniță, ar fi fost în stare să tragă targa după ea, pe scări. Merita să încerce.

Scotoci prin dulapurile din jur și scoase mai multe cearșafuri verzi, chirurgicale, cu care îl acoperi pe Smithback. Găsi într-un sertar o lanternă medicinală și o strecură în buzunar. Aruncă din nou o privire monitoarelor de lângă masa de operație, apoi încă una spre deschiderea întunecată în spatele căreia se căsca bezna. De aici se auzise cea de a doua împușcătură. Dar ieșirea din casă era deasupra, nu dedesubt. Nu voia să-l părăsească pe Smithback, nici măcar o clipă, însă era esențial să primească îngrijiri medicale cât mai curând posibil.

Scoase lanterna din buzunar și, traversând încăperea, păși prin ușa deschisă în coridorul de piatră.

Avu nevoie de cinci minute să exploreze subsolul, un furnicar de coridoare înguste și încăperi mici și întunecate, toate din piatră netencuită. Pasajele erau joase și întunecate, și Nora se rătăci de mai multe ori. Găsi ascensorul prăbușit – și, tragic, trupul neînsuflețit al lui O'Shaughnessy –, însă liftul nu mai era funcțional și nu avea cum să urce pe deasupra lui. În cele din urmă, ajunse la o ușă masivă din fier, întărită și ranforsată, care ducea, în mod evident, la etajul superior. „Pendergast, își spuse, ar fi poate în stare să o deschidă." Dar Pendergast nu era acolo.

În cele din urmă, se întoarse în sala de operație, înghețată și deznădăjduită. Dacă mai exista și o altă ieșire din pivniță, era mult prea bine ascunsă ca s-o poată găsi. Erau închiși aici.

Se apropie de Smithback și-i mângâie părul castaniu. Încă o dată, privirea îi căzu pe deschiderea din perete, dincolo de care coborau niște scări. Era cufundată în beznă, în tăcere. Nora își dădu seama că nu mai auzise nimic de multă vreme, de la cea de a doua împușcătură. „Ce s-o fi întâmplat? se întrebă. Oare Pendergast..."

– Nora?

Vocea lui Smithback era abia o șoaptă. Se uită repede la el. Avea ochii deschiși și chipul încordat de durere.

– Bill! strigă înșfăcându-i mâna. Slavă Domnului!

– Începe să devină ceva banal, murmură el.

La început, Nora crezu că bărbatul delira.

– Cum?

– Pățesc ceva rău, și, când mă trezesc, te găsesc având grijă de mine. La fel s-a întâmplat și în Utah, ai uitat? O dată mi-a fost de ajuns.

Încercă să zâmbească, însă fața i se schimonosi într-o grimasă de agonie.

– Bill, nu vorbi, spuse ea mângâindu-i obrazul. O să te faci bine. O să te scoatem de-aici. O să găsim...

Dar – din fericire – Smithback își pierduse din nou cunoștința.

Se uită la semnele lui vitale și simți o imensă ușurare. Se îmbunătățiseră – ușor. Punga cu soluție salină continua să-i alimenteze fluidul vital.

Apoi auzi un strigăt.

Venea dinspre scările întunecate, îndepărtat și înfundat. Cu toate acestea, era cel mai îngrozitor, cel mai înfricoșător sunet pe care-l auzise vreodată. O îngheță până-n măduva oaselor. Era un urlet ascuțit, inuman. Își păstră tonalitatea straniu de înaltă timp de aproape un minut, apoi începu să tremure, ca un bocet, sfârșind prin a se transforma într-un mârâit întretăiat. În depărtare, se auzi sunet de metal râcâind piatra.

Apoi, din nou tăcere.

Privea deschizătura din zid în timp ce mintea-i analiza într-o goană nebunească posibilitățile. Ce se întâmplase? Murise Pendergast? Adversarul lui? Muriseră *amândoi?*

Dacă Pendergast era rănit, trebuia să-l ajute. El ar fi reușit să descuie ușa de fier sau ar fi găsit alt mod de a-l scoate pe Smithback din catacombele astea. Pe de altă parte – dacă Chirurgul era încă în viață și Pendergast mort –, oricum trebuia să-l înfrunte, mai devreme sau mai târziu. Prefera să fie mai devreme: și în condițiile impuse de ea. Să fie a naibii dacă avea de gând să rămână aici, neputincioasă, și să aștepte ca nebunul ăla să vină și s-o ia ca din oală – și să-și mai termine și treaba pe care o începuse cu Smithback.

Luă un bisturiu cu lamă lată dintre instrumentele chirurgicale. Apoi – cu lanterna într-o mână și cu bisturiul în cealaltă – se apropie de ușa care se deschidea înspre scări.

Panoul îngust, de piatră, dat acum într-o parte, fusese perfect deghizat în așa fel încât să pară o parte din zid. În spatele lui era beznă totală. Luminând în jos cu lanterna, Nora începu să coboare. Încet, în liniște.

Când ajunse la ultima cotitură, stinse lanterna și rămase pe loc, cu inima bătându-i repede, întrebându-se ce să facă. Dacă lumina în jurul ei, își putea trăda prezența și i-ar fi oferit Chirurgului – dacă aștepta

aici, în întuneric – o țintă perfectă. Dar cu lumina stinsă nu avea cum să meargă mai departe.

Lumina era un risc pe care trebuia să și-l asume. Aprinse iar lanterna, ieși de după scări și scoase un strigăt involuntar.

Se afla într-o încăpere lungă și îngustă, plină până în tavan cu sticle. Raza ei puternică, alunecând printre rândurile nesfârșite, arunca în încăpere mii de culori strălucitoare, dându-i senzația că se afla înăuntrul unui vitraliu.

„Alte colecții. Ce să însemne asta?"

Dar nu avea timp să zăbovească, nu avea timp de întrebări. Două urme de pași conduceau în întunericul din față. Și văzu sânge în praful de pe jos.

Străbătu încăperea cât putu de repede și păși pe sub o arcadă într-o a doua cameră, plină cu și mai multe sticle. Urmele pașilor mergeau mai departe. La capătul acestei încăperi era o nouă arcadă, acoperită cu o tapiserie franjurată.

Stinse lanterna și se apropie de ea. Rămase așteptând în bezna profundă, cu auzul încordat. Nici un sunet. Cu infinită grijă, dădu la o parte tapiseria și privi în întuneric. Nu putu să vadă nimic. Încăperea din spate părea goală, dar nu avea cum să fie sigură: trebuia să riște. Trase adânc aer în piept și aprinse lanterna.

În raza de lumină văzu o încăpere mai mare, plină cu vitrine din lemn. O porni în grabă mai departe, trecând de la vitrină la vitrină, până la o arcadă din peretele opus care dădea spre o serie de mai multe firide. Se piti în cea mai apropiată și stinse iar lanterna. Ascultă, încercând să-și dea seama dacă prezența ei fusese în vreun fel observată. Nimic. Aprinzând din nou lanterna, merse mai departe. Intră într-o încăpere cu vitrine pline de broaște, șopârle, șerpi și gândaci, păianjeni de toate formele și culorile. „Vitrina de curiozități a lui Leng nu are oare sfârșit?"

Ajunsă în celălalt capăt al camerei, în fața unei alte arcade ce ducea mai departe, în întuneric, se ghemui din nou, stingând lanterna și ascultând, încercând să surprindă vreun zgomot venind din încăperea care se deschidea de cealaltă parte.

Și atunci auzi sunetul.

Ajunse vag până la ea, doar un ecou distorsionat de trecerea prin piatră. Chiar și așa însă, îi îngheță pe dată sângele în vene: un geamăt jos, întretăiat, care urca și cădea într-o cadență diavolească.

Așteptă o clipă, cu pielea de găină. O secundă, mușchii i se încordară, și, involuntar, fu cât pe-aici s-o rupă la fugă înapoi. Apoi însă, cu un suprem efort de voință, reuși să se stăpânească. Orice oroare s-ar fi aflat de cealaltă parte a zidurilor, tot trebuia s-o înfrunte, mai devreme sau mai târziu. Și poate că Pendergast avea nevoie de ajutorul ei.

Își făcu în cele din urmă curaj, aprinse lanterna și țâșni înainte. Trecu prin alte încăperi pline de vitrine cu geamuri de sticlă; printr-o cameră ce părea să conțină haine vechi; apoi intră într-un laborator vechi, plin de tuburi și de spirale, de mașinării acoperite de praf, prevăzute cu butoane și cu întrerupătoare ruginite. Aici, între mesele de laborator, se opri brusc, rămânând să asculte din nou.

Auzi iar un sunet, mult mai aproape acum, poate chiar în camera alăturată. Cineva venea – se apropia cu pași târșiți – înspre ea.

Aproape fără să se gândească, se aruncă sub masa cea mai apropiată, stingând în același timp lanterna.

Se auzi un nou sunet, hidos de straniu, dar care trăda totuși o prezență umană. Începu ca un clănțănit înfundat, un tam-tam de dinți lovindu-se între ei, întrerupt din când în când de gâfâituri. Un țiuit ascuțit străpunse apoi întunericul, în cea mai înaltă tonalitate pe care o poate percepe urechea umană. Apoi, brusc, sunetul încetă, și Nora auzi, în tăcere, pașii apropiindu-se din nou.

Rămase ascunsă sub masă, imobilizată de groază, în timp ce pașii târșâiți răsunau tot mai aproape în beznă. Dintr-odată, întunericul fu sfâșiat de un urlet înfiorător. Acesta fu urmat numaidecât de o tuse și de sunetul unor lichide scuipate pe podea. Ecoul urletului se stinse treptat, răsunând tot mai încet prin încăperile de piatră din spatele ei.

Nora se forță să-și liniștească bătăile inimii. În ciuda zgomotelor venite parcă din altă lume, ființa care se apropia de ea era umană. *Trebuia* să fie, *trebuia* să nu uite asta. Și, dacă era om, cine altcineva ar fi putut fi, dacă nu Pendergast sau Chirurgul? Nora simțea că *trebuia* să fie Chirurgul. Poate că fusese rănit de Pendergast. Sau poate că era pur și simplu complet nebun.

Avea un avantaj: celălalt nu părea să știe că ea era acolo. Putea să sară pe el, să-l omoare cu bisturiul. Dacă ar fi avut atâta curaj.

Se ghemui sub masa de laborator, cu bisturiul într-o mână tremurândă și cu lanterna în cealaltă, așteptând cufundată în întuneric. Pașii păreau să se fi oprit. Trecu un minut, o eternitate de tăcere. Apoi Nora auzi pași șovăielnici pornind din nou. Erau acum în aceeași cameră cu ea.

Pașii erau neregulați, punctați de pauze frecvente. Trecu încă un minut de tăcere și de nemișcare. Apoi, încă șase pași împleticiți. Acum, Nora îi auzea respirația. Doar că nu era o respirație normală, ci un șuierat, un fel de absorbție, ca și cum aerul ar fi fost tras printr-o gaură udă.

O explozie bruscă de zgomote răsună când persoana se împiedică de un aparat mare, trântindu-l la pământ într-un bubuit asurzitor de sticlă spartă. Ecourile se rostogoliră departe și mai departe prin arcadele de piatră.

„Rămâi pe loc, își spuse Nora. Rămâi pe loc.“ Dacă era Chirurgul, Pendergast trebuia să-l fi rănit grav. Dar atunci, unde era Pendergast? De ce nu-l urmărea? Sunetele păreau să fie acum la doar câțiva metri distanță. Auzi niște foșnete și niște gemete, apoi sunet de cioburi scuturate: bărbatul se ridica de unde căzuse. Un pas greoi, apoi altul. Mergea mai departe, înaintând cu o încetineală chinuitoare. Și în permanență se auzea acea *respirație:* grea, cu un fel de gâlgâit umed, ca și cum aerul ar fi fost tras printr-un furtun spart. Nimic din ce auzise Nora vreodată nu era mai sinistru decât sunetul acelei respirații.

„Doi metri.“ Nora strânse mai tare bisturiul în mână, simțind adrenalina curgându-i prin vene. Avea să aprindă lanterna și-avea să i se-arunce în față. Surpriza avea să o aducă în avantaj, mai ales dacă bărbatul era rănit.

Un sforăit puternic și umed, încă un pas greoi. Un geamăt, un picior căzut pe pământ. Tăcere. Apoi un picior tras cu greu. Ajunsese aproape de ea. Se ghemui, își încordă toți mușchii, pregătită să-l orbească pe rănit cu lanterna și să-i aplice lovitura fatală.

Încă un pas, încă un șuierat: și porni! Aprinse lanterna – dar, în loc să sară cu bisturiul, împietri, cu brațul ridicat, cu lama cuțitului sclipind în strălucirea lanternei.

Apoi țipă.

TREISPREZECE

Custer stătea în capul scărilor impunătoare ce se ridicau din Museum Drive, privind marea de jurnaliști cu un sentiment de satisfacție ce nu putea fi redat în cuvinte. La stânga lui era primarul orașului New York, abia sosit, însoțit de nenumărați oficiali. La dreapta, era comisarul de poliție. Chiar în spate, erau cei mai buni detectivi ai lui și mâna sa dreaptă, Noyes. Era o adunare extraordinară. Erau atât de mulți gură-cască, încât fuseseră nevoiți să închidă traficul pe Central Park West. Elicopterele posturilor de televiziune bâzâiau deasupra lor, cu camerele atârnând, cu reflectoarele puternice luminând în toate direcțiile. Capturarea Chirurgului, alias Roger C. Brisbane III – respectatul consilier general și prim-vicepreședinte al muzeului – pusese pe jar întreaga presă. Ucigașul la indigo care terorizase întregul oraș nu fusese vreun vagabond dement, care să-și ducă zilele prin Central Park, într-o cutie de carton. Era unul dintre stâlpii de susținere ai societății din Manhattan, figura zâmbitoare și cordială de la atâtea strângeri de fonduri și inaugurări. Era un bărbat al cărui chip și a cărui siluetă impecabilă apăruseră de atâtea ori în paginile mondene din *Avenue* și *Vanity Fair*. Și acum era demascat drept unul dintre cei mai infami ucigași în serie ai New Yorkului. Ce poveste! Și el, Custer, rezolvase întregul caz de unul singur.

Primarul discuta în șoaptă cu comisarul și cu directorul muzeului, Collopy, care fusese în cele din urmă găsit la reședința sa din West End. Privirea lui Custer zăbovi asupra lui Collopy. Bărbatul avea înfățișarea sfrijită și suptă a unui predicator puritan și purta haine

luate parcă de la recuzita unui film cu Béla Lugosi[1]. Poliția îi spărsese în cele din urmă ușa casei, bănuind că înăuntru se desfășura ceva suspect, după ce observaseră siluete mișcându-se în spatele draperiilor trase. Umbla vorba că poliția îl găsise într-un neglijeu din dantelă roz, legat de pat, cu soția lui și încă o femeie îmbrăcate astfel încât arătau ca două sado-masochiste. Privindu-l acum pe bărbat, Custer refuza să dea crezare acestui zvon. Ce-i drept, hainele sobre ale bărbatului erau ușor șifonate. Totuși, era imposibil să crezi că un asemenea etalon al decenței și al sobrietății ar fi putut fi vreodată îmbrăcat într-un neglijeu. Sau nu?

Acum Custer zări ochii primarului Montefiori ațintiți asupra lui. Vorbeau despre *el*. Deși își menținea expresia stoică, afișând o mască de îndatorire și de obediență, Custer fu incapabil să-și reprime un fior de plăcere și de mândrie care-l gâdilă până-n vârful degetelor.

Comisarul Rocker se desprinse de lângă primar și de lângă Collopy și veni spre el. Spre mirarea lui Custer, nu părea pe deplin fericit.

– Căpitane?

– Da, domnule.

Comisarul rămase nemișcat preț de câteva clipe, nehotărât, cu o expresie de profundă neliniște întipărită pe chip. În cele din urmă se aplecă spre Custer.

– Ești sigur?

– Sigur, domnule.

– Sigur că e Brisbane?

Custer simți un fior de îndoială, dar și-l înăbuși repede. Dovezile erau copleșitoare.

– Da, domnule.

– A mărturisit?

– Nu, n-a mărturisit, propriu-zis, dar a făcut mai multe declarații incriminatoare. Cred că va mărturisi totul când va fi supus interogatoriului oficial. Așa fac întotdeauna. Criminalii în serie, la ei mă refer. Și am găsit dovezi incriminatoare în biroul său din muzeu...

– Nu ai nici o îndoială? Domnul Brisbane este o personalitate proeminentă...

[1] Actor de origine maghiară care a jucat rolul contelui Dracula. (n.red.)

– Nici o îndoială, domnule.

Rocker îi examină chipul preț de alte câteva clipe. Custer se foi, intimidat. Se așteptase să fie felicitat, nu luat la întrebări.

Apoi comisarul se aplecă și mai mult spre el și coborî vocea, șoptind abia auzit:

– Custer, tot ce pot spune e *roagă-te să ai dreptate.*

– Am dreptate, domnule.

Comisarul dădu din cap, și o expresie de ușurare, deși încă amestecată cu o oarecare îndoială, îi înflori pe chip.

Acum Custer se retrase respectuos, lăsându-i pe primar cu oamenii lui, pe Collopy și pe comisar să se aranjeze în fața maselor impresionante de jurnaliști. Un sentiment electrizant, un fior de anticipare umplea întreaga atmosferă.

Primarul ridică o mână, și întreaga mulțime amuți. Custer observă că nici măcar nu-i lăsase pe oamenii lui să-i facă intrarea. Voia să se ocupe personal de asta. Cu alegerile atât de aproape, nu voia să lase să-i scape nici măcar o fărâmă de glorie.

– Doamnelor și domnilor reprezentanți ai presei, începu primarul. Am arestat un suspect în cazul ucigașului în serie, denumit de dumneavoastră Chirurgul. Suspectul luat în custodie a fost identificat ca fiind Roger C. Brisbane III, prim-vicepreședinte și consilier general al Muzeului de Istorie Naturală din New York.

Întreaga mulțime scăpă strigăte de uimire. Deși toți cei prezenți știau deja acest lucru, odată rostită de însuși primarul New Yorkului, informația devenise oficială.

– Deși este important să subliniem că domnul Brisbane este, în mod firesc, considerat momentan *nevinovat,* dovezile împotriva lui sunt substanțiale. Urmă un moment scurt de agitație. În calitatea mea de primar, am făcut din acest caz o prioritate. Toate resursele disponibile au fost aruncate în joc. Țin, prin urmare, să mulțumesc în primul rând bravilor noștri ofițeri din cadrul NYPD, comisarului Rocker și domnilor și doamnelor din Departamentul de criminalistică, pentru neobositele lor eforturi depuse în acest caz. Și țin să-l nominalizez în mod deosebit pe căpitanul Sherwood Custer. Din câte am înțeles, căpitanul Custer nu numai că a condus investigația, dar a și soluționat personal cazul. Sunt șocat, la fel cum sunteți probabil și

mulți dintre dumneavoastră, de întorsătura cu totul și cu totul neașteptată pe care a luat-o acest tragic caz. Mulți dintre noi îl cunoaștem personal pe domnul Brisbane. Cu toate acestea, domnul comisar m-a asigurat în termeni cât se poate de clari că am arestat omul care trebuie, și eu, unul, mă declar satisfăcut de asigurările dumnealui. Se opri. Doctorul Collopy, directorul muzeului, dorește să spună câteva cuvinte.

Auzind aceasta, Custer se încordă. Fără îndoială, directorul avea să-și apere din toate puterile omul de bază, mâna lui dreaptă. Urma să pună la îndoială munca lui Custer și tehnicile sale de investigație, avea să-l arunce într-o lumină proastă.

Collopy stătea în fața microfonului, rigid și țeapăn, cu mâinile împreunate la spate. Vorbi pe un ton sec, rece și calculat.

– În primul rând, vreau să adaug mulțumirile mele tuturor celor din Poliția orașului New York, domnului comisar și domnului primar pentru neobositele eforturi depuse în vederea soluționării acestui tragic caz. Este o zi tristă pentru muzeu și pentru mine personal. Doresc să adresez scuzele mele cele mai sincere orașului New York și familiilor victimelor pentru odioasele fapte comise de angajatul nostru de încredere.

Custer asculta cu o ușurare din ce în ce mai mare. Poftim! Însuși șeful lui Brisbane îl arunca practic în gura lupilor. Cu atât mai bine! Și simți un oarecare resentiment față de grija exagerată pe care comisarul Rocker o exprimase în legătură cu Brisbane, pe care se părea că nici măcar șeful direct al suspectului nu i-o împărtășea.

Collopy se retrase, și primarul reveni la microfon.

– Vă voi răspunde acum la întrebări, spuse el.

Se auzi un muget dinspre mulțime, și o mare de mâini începură să fluture, agitate. Purtătoarea de cuvânt a primarului, Mary Hill, veni în față pentru a se ocupa de întrebări.

Custer privi mulțimea. Amintirea neplăcută a chipului lui Smithback îi apăru în minte, și se bucură că nu-l vedea printre cei prezenți.

Mary Hill dăduse cuvântul cuiva, și Custer auzi întrebarea strigată:

– De ce a făcut-o? Chiar încerca să-și prelungească viața?

Primarul scutură din cap.

– Nu putem specula motivele în acest moment.

– Am o întrebare pentru căpitanul Custer! strigă o voce. Cum v-ați dat seama că e Brisbane? Ce l-a dat de gol?

Custer păși în față, adoptând din nou aceeași mască flegmatică.

– O pălărie cu boruri rotunde, o umbrelă și un costum negru, zise el cu multă importanță, apoi făcu o pauză. Așa-numitul Chirurg, când își ataca victimele, a fost văzut purtând această costumație. Am descoperit personal deghizarea, chiar în biroul domnului Brisbane.

– Ați găsit arma crimei?

– Cercetăm în continuare biroul și am trimis echipe care să percheziționeze apartamentul domnului Brisbane și casa de vară din Long Island. Percheziția din Long Island, adăugă cu multă importanță, va fi făcută și de și câini specializați în găsirea de cadavre.

– Ce rol a avut FBI-ul în acest caz? strigă un reporter de televiziune.

– Nici unul, se grăbi să răspundă comisarul. Nu a jucat nici un rol. Toată treaba a fost făcută de instituțiile locale. Ce-i drept, un agent FBI a manifestat la început un interes neoficial, dar pistele investigate de dumnealui nu au condus nicăieri, și știm că a abandonat cazul.

– Încă o întrebare pentru căpitanul Custer, vă rog! Cum vă simțiți, domnule, să știți că ați rezolvat cel mai important caz al New Yorkului de la Son of Sam[1] încoace?

Era fraierul ăla sclifosit, Bryce Harriman. Și era întrebarea pe care aștepta de atâta timp să i-o pună cineva. Încă o dată, omul ăsta îi venea în ajutor. Ce frumos se aranjau toate!

Custer răspunse pe cel mai monoton și mai impersonal ton de care fu în stare:

– Mi-am făcut doar datoria de ofițer de poliție. Nici mai mult, nici mai puțin.

Apoi, cu cea mai neutră expresie, se retrase și se lăsă învăluit de nesfârșitele lumini și blițuri care urmară.

---

[1] Fiul lui Sam – cunoscut criminal în serie și piroman american, pe numele lui real David Richard Bertowitz; porecla i se trage de la o scrisoare în care el vorbește despre crudul său tată, pe nume Sam. (n.red.)

PAISPREZECE

Imaginea care apăru în raza lanternei Norei era atât de neașteptată, atât de oribilă, încât, din instinct, femeia se retrase, împiedicându-se, în spate, scăpă bisturiul și o rupse la fugă. Singura ei dorință conștientă era să pună o distanță cât mai mare între ea și acea viziune îngrozitoare.

Când ajunse însă la ușă, se opri. Bărbatul – *trebuia* să se gândească la el ca la o ființă umană – nu se luase după ea. Părea să orbecăiască mai departe la fel ca mai devreme, asemenea unui zombi, fără să-i observe prezența. Cu mâna tremurândă, Nora îndreptă din nou lanterna asupra lui.

Hainele bărbatului atârnau în zdrențe pe el, lăsând să se vadă pielea sfâșiată și însângerată, ca și cum s-ar fi scărpinat frenetic, ca un nebun. Fâșii din scalp îi atârnau în ambele părți, aparent sfâșiate de pe cap. Smocuri însângerate de păr îi rămăseseră încleștate între degetele mâinii drepte: o mână ale cărei straturi epiteliale se desprindeau în țesuturi încrețite asemenea unor pergamente egiptene. Buzele i se umflaseră în dimensiuni grotești, ca două banane cenușii acoperite cu crestături albe. O limbă, crăpată și înnegrită, își forța drumul printre ele. Din gât se auzea un fel de gâlgâit umed, și fiecare efort de a inspira sau de a expira îi făcea limba să tremure. Prin găurile cămășii sfâșiate, Nora vedea șancre oribile pe piept și pe abdomen, din care supura un lichid transparent. La subraț erau colonii întregi de bube cu puroi, ca niște bobițe roșii, dintre care unele, văzu Nora, având sentimentul îngrozitor că urmărea o peliculă în derulare rapidă, se umflau sub ochii ei.

Chiar în timp ce privea, una dintre ele se sparse cu un pocnet dezgustător, și, imediat, noi bășici se umflară să-i ia locul.

Dar ce o îngrozea cel mai mult pe Nora erau ochii. Unul era de două ori mai mare decât ar fi fost normal, înroșit de sânge, ieșind monstruos din orbita prea mică. Se zbătea și se rotea, învârtindu-se frenetic, fără să vadă însă nimic. Celălalt ochi, pe de altă parte, era întunecat și micșorat, nemișcat, cufundat adânc în orbită.

Un nou val de repulsie puse stăpânire pe Nora. Trebuia să fi fost o victimă nenorocită a Chirurgului. Dar ce i se întâmplase oare? Căror torturi inimaginabile fusese supus?

În timp ce se uita înmărmurită de groază, spectrul se opri și păru să o privească pentru prima dată. Capul se ridică bălăngănindu-se, și ochiul umflat se opri și păru să se fixeze asupra ei. Nora se încordă, gata s-o rupă la fugă. Dar momentul trecu. Monstruozitatea începu să tremure violent din cap până-n picioare, după care își reluă mersul împiedicat spre niciunde.

Nora întoarse lanterna de la grotescul spectacol, simțind că o cuprindea greața. Mai îngrozitoare chiar decât oribila imagine era brusca ei revelație. Își dăduse seama într-o fracțiune de secundă, când ochiul bulbucat se fixase asupra ei: *îl știa pe omul ăsta.* Așa diformă și hidoasă cum era acum, Nora își amintea că mai văzuse cândva această față distinctă, atât de puternică, atât de încrezătoare, ieșind din spatele unei limuzine în fața șantierului de pe Catherine Street.

Șocul aproape că-i tăie respirația. Privi cu groază spatele omului care se îndepărta. Ce îi făcuse Chirurgul? Putea oare să-l ajute în vreun fel?

Chiar în clipa în care-i veni acest gând, își dădu seama că bărbatul era departe de punctul în care mai putea fi ajutat. Îndepărtă lanterna de pe grotesca siluetă ce se îndepărta de ea încet, fără țintă, întorcându-se în camera ce se deschidea în spatele laboratorului.

Nora îndreptă lanterna în față. Apoi, la marginea fasciculului luminos, desluși silueta lui Pendergast.

Era în camera următoare, întins pe o parte, cu o baltă de sânge în jurul lui. Părea mort. Alături de el, pe podea, zăcea aruncată o secure uriașă. Și, în spatele securii, zări un butuc.

Înăbușindu-și un țipăt, Nora năvăli prin arcadă în încăperea alăturată și îngenunche lângă Pendergast. Spre surprinderea ei, agentul FBI deschise ochii.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea. Ești bine?

Pendergast schiță un zâmbet stins.

– Mai bine ca niciodată, doctore Kelly.

Nora lumină cu lanterna balta de sânge și pata stacojie de pe pieptul cămășii bărbatului.

– Ești rănit!

Pendergast o privi cu ochii spălăciți, încețoșați.

– Da. Mă tem că am nevoie de ajutorul dumitale.

– Dar ce s-a întâmplat? Unde e Chirurgul?

Privirea lui Pendergast păru să se mai limpezească.

– Nu l-ai văzut... trecând pe lângă dumneata?

– *Cum?* Omul ăla plin de cicatrice? Fairhaven? *El este ucigașul?*

Pendergast dădu din cap.

– Dumnezeule mare! Și ce i s-a întâmplat?

– Otravă.

– Cum?

– A pus mâna pe mai multe obiecte din camera asta. Ai grijă să nu-i urmezi exemplul. Tot ce vezi aici e un sistem experimental de transmitere a otrăvii. Când a atins mai multe arme, Fairhaven a absorbit în piele un adevărat cocteil de otrăvuri: neurotoxine și, fără îndoială, și alți compuși cu acționare rapidă.

Îi luă mâna într-a lui – era plină de sânge și lunecoasă.

– Smithback?

– E viu.

– Slavă Domnului!

– Chirurgul începuse operația.

– Știu. E stabil?

– Da, dar nu știu pentru cât timp. Trebuie să-l ducem cât mai repede la un spital. Și pe dumneata la fel.

Pendergast dădu din cap.

– Am eu o cunoștință, un doctor care poate să aranjeze totul.

– Și cum o să ieșim de aici?

Arma lui Pendergast zăcea pe jos, în apropiere. Întinse mâna după ea, strâmbându-se de durere.

– Ajută-mă să mă ridic, te rog. Trebuie să mă întorc în sala de operație, să văd în ce stare e Smithback și să opresc hemoragia.

Nora îl ajută pe agent să se ridice. Pendergast se împiedică ușor și se sprijini cu greutate pe brațul ei.

– Luminează-l un pic cu lanterna pe prietenul nostru, te rog, spuse el.

Spectrul care fusese cândva Fairhaven înainta de-a lungul unui perete. Dădu peste o vitrină mare de lemn, se opri, se dădu înapoi, apoi o porni din nou înainte, de parcă nu ar fi fost în stare să înțeleagă natura obstacolului. Pendergast îl privi preț de câteva clipe, apoi întoarse capul.

– Nu mai reprezintă o amenințare, murmură el. Să ne întoarcem cât mai repede sus.

Făcură cale întoarsă prin încăperile pivniței, cu Pendergast oprindu-se din când în când să se odihnească. Încet, chinuit de dureri, urcă scările, ajutat de Nora.

În sala de operații, Smithback zăcea întins pe masă, în continuare inconștient. Nora aruncă o privire rapidă monitoarelor: semnele vitale rămâneau slabe, dar stabile. Punga cu soluție salină era aproape goală, și Nora o înlocui cu o a treia. Pendergast se aplecă deasupra ziaristului, îndepărtă cearșafurile și îl examină. După câteva momente, se dădu la o parte.

– Va supraviețui, spuse el simplu.

Nora simți o imensă ușurare.

– Acum, voi avea eu nevoie de ajutor. Ajută-mă să-mi scot haina și cămașa.

Nora desfăcu haina lui Pendergast din jurul brâului, apoi îl ajută să-și dea jos cămașa, scoțând la iveală o rană urâtă la abdomen, acoperită de cheaguri cleioase de sânge. Și cotul zdrobit îi sângera.

– Adu aici tava cu instrumente chirurgicale, spuse bărbatul, făcând semn cu mâna sănătoasă.

Nora aduse tava lângă el. Observă că trunchiul bărbatului, deși subțire, era puternic și cu mușchi bine conturați.

– Dă-mi și clemele de acolo, te rog.

Pendergast curăță sângele din jurul rănii abdominale, apoi irigă zona cu betaină.

– Nu vrei ceva pentru durere? Știu că este niște...

– N-avem timp.

Pendergast aruncă tifonul îmbibat de sânge pe podea, apoi îndreptă lumina de deasupra înspre rana de la abdomen.

– Trebuie să leg vasele de sânge înainte să-mi pierd puterile.

Nora îl urmări inspectând rana.

– Luminează puțin mai jos, te rog. Așa, e bine. Acum, ești drăguță să-mi dai clama?

Deși Nora nu era o femeie rezistentă, când îl văzu pe Pendergast umblând cu mâinile în propria rană, încercă o puternică senzație de greață. După câteva clipe, bărbatul lăsă jos clama, luă un bisturiu și făcu o tăietură scurtă, perpendicular pe rană.

– Doar n-ai de gând să te operezi singur!

Pendergast clătină din cap.

– Doar câteva împunsături ca să opresc sângerarea. Dar trebuie să ajung la vena colică. În ciuda eforturilor mele, s-a retras, din nefericire.

Mai făcu încă o tăietură și introduse în rană un instrument mare, asemănător unei pensete.

Nora tresări străbătută de un fior și încercă să se gândească la altceva.

– Cum o să ieșim de aici? îl întrebă din nou.

– Prin tunelurile din pivniță. Cercetările mele au scos la iveală faptul că un tâlhar de râu trăia cândva în această zonă. Având în vedere extinderea celulelor de sub noi, sunt sigur acum că își avea domiciliul aici. Ai observat ce vedere superbă asupra râului Hudson are casa?

– Nu, răspunse Nora înghițind din greu. N-aș putea spune c-am observat.

– E de înțeles, având în vedere că Uzina de Control al Poluării Râului blochează acum cea mai mare parte a priveliștii, spuse Pendergast în timp ce scotea cu penseta o venă mare, din interiorul rănii. Acum o sută cincizeci de ani însă, această casă avea o vedere

spectaculoasă asupra părții inferioare a Hudsonului. Pirații de râu erau o specie de infractori destul de frecventă în secolul al XIX-lea. Se strecurau pe râu după lăsarea întunericului și deturnau bărci sau răpeau pasageri pentru recompensă. Se opri o clipă și examină terminația venei. Leng trebuie să fi știut asta. O pivniță mare era primul lucru pe care și-l dorea la o casă. Părerea mea e că vom găsi o ieșire spre râu, prin pivniță. Dă-mi ața absorbantă, te rog. Nu, cea mare. Mulțumesc.

Nora privi mai departe, încercând să-și stăpânească greața, în timp ce Pendergast lega vena.

– Bun, spuse el câteva clipe mai târziu, desfăcând clema și punând ața deoparte. Vena asta cauza cea mai mare parte a sângerării. Nu pot face nimic în legătură cu splina, care a fost, în mod evident, perforată, așa că mă voi mulțumi să cauterizez sângerările mai mici și să închid rana. Ești drăguță, te rog, să-mi dai cauterul electric? Da, acela.

Nora îi întinse aparatul – un creion subțire și albastru aflat la capătul unui fir, cu două butoane laterale pe care scria „taie“ și „cauterizează“. Din nou, agentul se aplecă asupra propriei răni. Se auziră câteva pocnituri ascuțite în clipa când cauteriză vena. Urmă apoi un alt pârâit – mult mai lung de această dată –, și o dâră subțire de fum se ridică în aer. Nora întoarse capul.

– Care era proiectul final al lui Leng? întrebă ea.

Pendergast nu-i răspunse imediat.

– Enoch Leng voia să vindece rasa umană, spuse într-un sfârșit, aplecat încă asupra rănii. Voia să o salveze.

Preț de-o clipă, Nora crezu că nu auzise bine.

– Să *salveze* rasa umană? Dar a ucis oameni. O mulțime de oameni.

– Într-adevăr.

Un alt pârâit.

– Cum să o salveze?

– *Eliminând-o.*

Nora se uită la el.

– Acesta era grandiosul proiect al lui Leng: să scape pământul de omenire, să salveze omenirea de ea însăși, de propria inadaptare. Căuta otrava supremă – de aici și încăperile pline de substanțe

chimice, de plante, de insecte și de reptile otrăvitoare. Desigur, aveam și înainte destul de multe dovezi tangențiale: reziduurile otrăvitoare de pe fragmentele de sticlă găsite în vechiul laborator al lui Leng, de exemplu. Sau inscripția în greacă de pe blazonul de la intrare. Ai remarcat-o?

Nora dădu ușor din cap.

– Sunt ultimele cuvinte ale lui Socrate, spuse în timp ce înghițea otrava fatală.

ὦ Κρίτων, τῷ Ἀσκληπιόφελομεν ἀλεκτρνόνα ἀλλά ἀπόδοτε και μή ἀμελ ήσητε. „Crito, îi sunt dator cu un cocoș lui Asclepius; îți amintești tu să-mi plătești datoria?“ Încă un lucru de care ar fi trebuit să-mi dau seama mai din vreme. Mai cauteriză încă o venă. Dar abia când am văzut încăperea plină de arme am făcut legătura și am înțeles scopul planurilor lui. Fiindcă nu era îndeajuns să creeze otrava supremă – trebuia să mai creeze și un *sistem de transmitere*, să găsească un mod de a o împrăștia pe tot globul. Abia atunci am înțeles rostul celorlalte colecții, aparent inexplicabile – hainele, armele, păsările migratoare, sporii purtați de vânt și celelalte. Printre altele, în timp ce făcea cercetări pentru acest sistem de transmitere, Leng a colecționat tot felul de obiecte otrăvite: haine, arme, accesorii. Multe dintre ele au fost otrăvite chiar de el – experimente redundante cu tot felul de otrăvuri.

– Dumnezeule mare! spuse Nora. Ce plan diabolic!

– Era, cu siguranță, un plan ambițios. Unul pentru împlinirea căruia Leng și-a dat seama că ar fi avut nevoie de durata mai multor vieți. Acesta a fost motivul pentru care a perfecționat elixirul de... prelungire a vieții. Pendergast lăsă cu grijă de-o parte cauterul electric. Nu am văzut aici nici un material pentru închiderea inciziilor, spuse el. În mod clar, Fairhaven nu avea nevoie de așa ceva. Dă-mi te rog tifonul și niște leucoplast. O să bandajez cât de cât rana până când va putea fi tratată cum trebuie. Din nou, voi avea nevoie de ajutorul dumitale.

Nora îi întinse obiectele cerute și-l ajută să-și bandajeze rana.

– A reușit să găsească otrava supremă? întrebă ea.

– Nu. Judecând după starea în care se găsea laboratorul, presupun că a renunțat cam pe la 1950.

– De ce?

– Nu știu, spuse Pendergast, acoperind cu tifon rana prin care ieșise glonțul. Expresia neliniștită pe care Nora o remarcase mai devreme reveni. E foarte curios. Rămâne un mare mister pentru mine.

După ce termină de bandajat, Pendergast își îndreptă spatele. Urmându-i instrucțiunile, Nora îi făcu o eșarfă pentru brațul rănit, folosind cearșafuri chirurgicale sfâșiate, apoi îl ajută să-și îmbrace cămașa.

Pendergast se mai întoarse o dată spre Smithback, îi examină trupul lipsit de vlagă și privi monitoarele de la capătul mesei. Îi luă pulsul și examină bandajele pe care i le făcuse Nora. După ce cotrobăi câteva clipe prin dulapuri, scoase o seringă și injectă conținutul în tubul cu soluție salină.

– Asta o să-l ajute să stea confortabil până când o să reușești să ieși de-aici și să-l alertezi pe doctorul meu.

– *Eu?* zise Nora.

– Draga mea doctor Kelly, cineva trebuie să rămână să-l supravegheze pe Smithback. Nu putem risca să-l mișcăm noi. Iar eu, unul, cu brațul imobilizat și cu rana din abdomen, mă tem că nu sunt în stare să merg nicăieri, darămite să mai și vâslesc.

– Nu înțeleg.

– Vei înțelege cât de curând. Și acum, te rog ajută-mă să cobor din nou scările.

Nora îi aruncă o ultimă privire lui Smithback, apoi îl ajută pe Pendergast să coboare scările, și trecură din nou prin încăperile de piatră, pe lângă îngrozitoarele colecții. Acum, că le cunoștea scopul, le găsea și mai înfiorătoare.

Odată ajunși în laborator, Nora încetini. Lumină cu lanterna camera cu arme care se deschidea de cealaltă parte și îl văzu pe Fairhaven, nemișcat, așezat într-un colț. Pendergast îl privi și el câteva clipe, apoi se îndreptă spre ușa cea grea din peretele opus și o deschise fără nici un efort. În spatele ușii era un nou șir de scări care coborau,

mult mai rudimentare, părând confecționate din înseși cavitățile naturale ale pământului.

– Unde duc? întrebă Nora apropiindu-se.

– Dacă nu mă înșel, la râu.

Coborâră treptele și fură curând întâmpinați de mirosul de mucegai și de umezeală. În capul scărilor, lumina lanternei scoase la iveală un debarcader de piatră, pe jumătate cufundat în apă. Un tunel se întindea în față, în întuneric. O barcă veche, de lemn, zăcea răsturnată pe piatră.

– Bârlogul piraților de râu, spuse Pendergast, în timp ce Nora lumina în jur cu lanterna. Pe aici ieșeau în Hudson și atacau ambarcațiunile. Dacă barca mai e în stare de funcționare, poți să ieși cu ea pe râu.

Nora înclină lanterna spre barcă.

– Știi să vâslești? întrebă Pendergast.

– Sunt expertă.

– Bun. Cred că vei găsi un chei abandonat la câteva blocuri la sud de aici. Găsește cât mai repede un telefon, sună la 645-7884; e numărul șoferului meu, Proctor. Explică-i ce s-a întâmplat. O să vină să te ia și o să aranjeze el totul, inclusiv cu doctorul pentru Smithback și pentru mine.

Nora întoarse barca. Era veche, descleiată și lua apă, dar părea totuși să plutească.

– Ai grijă de Bill în lipsa mea? întrebă ea.

Pendergast dădu din cap. Strălucirile apei i se reflectau pe chipul palid.

Nora păși cu grijă în barcă.

Pendergast se apropie.

– Doctor Kelly, spuse el în șoaptă. Trebuie să-ți mai spun ceva.

Nora ridică privirea spre el.

– Autoritățile *nu trebuie să știe nimic despre ce se găsește în această casă.* Undeva între aceste ziduri, sunt convins că se află formula pentru prelungirea vieții umane. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Nora după câteva clipe.

Îl privi în ochi, începând să înțeleagă cu adevărat importanța a ceea ce-i spusese. Secretul prelungirii vieții: încă i se părea ceva incredibil. De necrezut.

– Trebuie să recunosc că mai am și un motiv personal pentru a-ți cere să păstrezi secretul. Nu vreau să aduc și mai multă rușine asupra numelui Pendergast.

– Leng a fost strămoșul dumitale.

– Da. Fratele stră-străbunicului meu.

Nora dădu din cap în timp ce potrivea vâslele în rame. Era un sentiment vechi de onoare familială; pe de altă parte, știa deja că Pendergast era un om care nu aparținea acestui timp.

– Doctorul meu îl va transporta pe Smithback la un spital privat din nordul statului, unde nu se pun întrebări incomode. Voi fi și eu, firește, supus la rândul meu unei intervenții chirurgicale. Nu este cazul să menționăm vreodată aventura noastră autorităților.

– Înțeleg, repetă Nora.

– Oamenii se vor întreba ce s-a întâmplat cu Fairhaven. Dar mă îndoiesc profund că poliția va recunoaște vreodată în el pe infamul Chirurg sau că vor face legătura cu casa de la numărul 891 de pe Riverside Drive.

– Și crimele Chirurgului vor rămâne nerezolvate? Un mister?

– Da. Dar crimele nerezolvate sunt întotdeauna cele mai interesante, nu crezi? Acum, te rog să repeți numărul de telefon.

– Șase patru cinci șapte opt opt patru.

– Excelent. Acum grăbește-te, doctore Kelly!

Împinse barca și se depărtă de chei, apoi se întoarse să se mai uite o dată la Pendergast, în timp ce barca plutea în apa puțin adâncă.

– Încă o întrebare. Cum ai reușit să scapi din lanțurile alea? Parcă a fost magie.

În lumina slabă, văzu buzele lui Pendergast depărtându-se în ceva ce părea să fie un zâmbet.

– Chiar magie *a fost*.

– Nu înțeleg.

– Magia și numele Pendergast sunt sinonime. În familia mea au existat mari magicieni de zece generații. Și toți am prins câte ceva.

Antoine Leng Pendergast nu făcea nici el excepție: ba a fost chiar unul dintre cei mai talentați din familie. Cu siguranță, ai remarcat aparatul ciudat din sala de mese. Ca să nu mai vorbim de pereții falși, de panourile secrete și de trape. Fără să-și dea seama, Fairhaven și-a legat victimele cu cătușele din recuzita de magician a lui Leng. Le-am recunoscut numaidecât: cătușele americane Guiteau și legăturile de picior Bean Prison, prevăzute cu nituri false, pe care orice magician, odată încătușat, le poate înlătura cu dinții sau cu degetele. Pentru cineva care cunoaște secretul, nu sunt cu nimic mai eficiente decât o bandă de scotch.

Și Pendergast începu să râdă încet, ca pentru sine.

Nora începu să vâslească, auzind plescăitul vâslelor răsunând cu un straniu ecou între zidurile de piatră. În doar câteva clipe, ajunse în dreptul unei deschizături între două stânci, mascată de buruieni, largă doar cât să permită trecerea bărcii. Se strecură prin ea și, dintr-odată, se trezi în mijlocul apelor râului Hudson, cu forma masivă a uzinei ridicându-se deasupra ei, cu arcada podului George Washington luminând strălucitoare în depărtare. Nora trase cu nesaț în piept aerul rece și proaspăt. Nu-i venea să creadă că mai era încă în viață.

Privi înapoi spre deschizătura pe unde tocmai ieșise. Păreau doar niște buruieni prinse între ele – nimic mai mult.

În timp ce vâslea aplecată, văzând deja marginile cheiului abandonat care începea să se contureze în lumina îndepărtată a Manhattanului, Norei i se păru că mai putea încă distinge – plutind în vântul nopții – ecoul râsului lui Pendergast.

EPILOG

Elixirul

Toamna se transformase în iarnă. Era una dintre acele zile proaspete și însorite de la începutul lui decembrie, înainte de prima zăpadă, când lumea pare aproape cristalină și perfectă. În timp ce înainta pe Riverside Drive, la braț cu Bill Smithback, Nora Kelly privea în lungul râului Hudson. Sloiurile de gheață începuseră deja să plutească pe suprafața întinsă, coborând de sus, unde iarna venise mai repede. Palisadele din New Jersey sclipeau ca poleite în lumina puternică a soarelui, și podul George Washington părea să plutească deasupra râului, argintiu și parcă lipsit de greutate.

Nora și Smithback găsiseră un apartament pe West End Avenue, la numărul 90. Când Pendergast îi contactase și-i rugase să-l întâlnească la casa de pe Riverside Drive numărul 891, se hotărâseră să meargă pe jos cei trei kilometri, profitând astfel de ziua frumoasă.

Pentru prima dată de la oribila descoperire de pe Catherine Street, Nora simțise o anumită pace revenind în viața ei. Munca ei la muzeu progresa satisfăcător. Toate datările cu carbon-14 pentru specimenele găsite în Utah se întorseseră și confirmau teoria ei referitoare la legătura dintre anasazi și azteci. Avusese loc o „curățenie" generală la muzeu și fusese numită o administrație complet nouă – cu excepția lui Collopy, care reușise să iasă din întreaga poveste cu reputația și cu prestigiul intacte, dacă nu chiar întărite. Mai mult, Collopy îi oferise Norei o poziție importantă în cadrul conducerii – pe care Nora o refuzase politicos. Nefericitul Roger Brisbane fusese eliberat – mandatul de arestare fiind suspendat cu doar o zi înainte de alegeri, după ce avocatul lui Brisbane prezentase alibiuri incontestabile pentru toate cele trei crime, și un judecător furios atrăsese atenția că nu exista nici o dovadă concretă care să-l lege pe om de respectivul caz. Acum Brisbane dădea în judecată orașul pentru arestare lipsită de temei.

Ziarele vuiau că infamul Chirurg era încă în libertate. Primarul pierduse campania, nefiind reales. Căpitanul Custer fusese retrogradat și ajunsese la patrula de stradă.

Apăruseră nenumărate articole în ziare despre brusca dispariție a lui Anthony Fairhaven, însă speculațiile sfârșiseră cu un raid al Fiscului asupra companiilor sale. După aceea, toată lumea presupusese că evaziunea fiscală fusese motivul dispariției magnatului. Umbla vorba că Fairhaven fusese zărit pe o plajă din Antile, bând Daiquiri[1] și citind *The Wall Street Journal.*

Smithback stătuse două săptămâni în clinica particulară Feversham, la nord de Cold Spring, unde rana îi fusese cusută și îngrijită. Se vindecase surprinzător de repede. Pendergast petrecuse la rândul lui câteva săptămâni la Feversham, unde fusese supus mai multor intervenții chirurgicale la cot și la abdomen. Apoi dispăruse, și nici Nora, nici Smithback nu mai auziseră nimic de el. Până la această misterioasă chemare.

– Tot nu-mi vine să cred că ne întoarcem aici, spuse Smithback în timp ce înaintau spre nord.

– Haide, Bill! Nu ești curios să vezi ce vrea Pendergast?

– Sigur că sunt. Doar că nu înțeleg de ce nu ne puteam întâlni în altă parte. Într-un loc plăcut, cum ar fi, de exemplu, restaurantul Carlyle.

– Sunt sigură că-i vom afla motivele.

– N-am nici o îndoială. Dar, dacă-mi oferă vreun cocteil à la Leng, adunat de prin borcanele alea, am plecat.

Bătrâna casă apăru în depărtare, în capul străzii. Chiar și în lumina puternică, reușea să pară întunecată: sumbră, bântuită, încadrată de copacii golași, cu ferestrele negre de la etaj privind spre vest asemenea unor găvane.

Ca și când ar fi gândit amândoi același lucru, și Nora și Smithback se opriră.

---

[1] Cocteil de rom, suc de lămâie sau de lime, zahăr, gheață și diverse fructe, amestecate toate într-un blender. (n.red.)

– Știi ce? Simpla imagine a dărâmăturii ăsteia încă mă umple de fiori, murmură Smithback. Îți spun, când Fairhaven m-a întins pe masa aia și am simțit cuțitul tăindu-mi prin...

– Bill, *te rog!* îl imploră Nora.

Smithback căpătase obiceiul de a-i povesti întruna detaliile sângeroase.

O cuprinse cu brațul. Purta un costum albastru, Armani, dar îi era un pic cam larg acum – slăbise câteva kilograme în urma cumplitei încercări. Chipul îi era palid și tras, însă acea sclipire poznașă îi revenise în ochi.

Merseră mai departe spre nord, traversând 137th Street. Văzură aleea pentru trăsură, încă blocată în parte de gunoaiele aduse de vânt. Smithback se opri din nou și Nora îi urmări ochii alunecând pe fațada clădirii, înspre o fereastră spartă de la etaj. Oricât ar fi făcut el pe viteazul, ziaristul păli preț de câteva clipe. Apoi păși hotărât înainte, urmând-o pe Nora prin verandă. Bătură la ușă.

Trecu un minut, apoi două. Apoi, în sfârșit, ușa se deschise scârțâind, și Pendergast apăru înaintea lor. Purta niște mănuși groase de cauciuc, și elegantul lui costum negru era acoperit de un strat gros de praf. Fără nici un cuvânt de întâmpinare, se întoarse, și cei doi îl urmară în tăcere prin holurile răsunătoare, până în bibliotecă. Lămpi portabile cu halogen erau întinse de-a lungul holului, aruncând o lumină albă și rece pe pereții și pe podeaua vechii case. Chiar și cu toată această lumină, Nora simți un fior de teamă în timp ce traversa din nou coridoarele sumbre. Mirosul greu de descompunere dispăruse, înlocuit de mirosul chimic de detergent. Interiorul era aproape de nerecunoscut: tablourile fuseseră date jos de pe pereți, sertarele erau deschise, conductele de apă și de gaz se vedeau expuse sau fuseseră chiar scoase, pe alocuri. Scânduri fuseseră smulse din parchet. Întreaga casă arăta ca și când ar fi fost dărâmată bucată cu bucată, în timpul unei cercetări incredibil de minuțioase.

Înăuntrul bibliotecii, toate cearșafurile care acoperiseră scheletele și animalele împăiate fuseseră înlăturate. Lumina era mai slabă aici, dar Nora văzu chiar și așa că rafturile erau goale, și podeaua, acoperită de vrafuri de cărți, grijuliu aranjate. Pendergast își făcu loc printre ele și

înaintă până în dreptul vastului șemineu din peretele din spate, apoi – în sfârșit – se întoarse spre cei doi musafiri ai săi.

– Doctor Kelly, spuse, salutând-o cu o înclinare a capului. Domnule Smithback. Mă bucur să văd că arăți bine.

– Doctor Bloom ăla al dumitale e un artist la fel de mare pe cât e de bun chirurg, răspunse Smithback cu forțat entuziasm. Sper să i se acorde Crucea Albastră. Încă nu mi-a trimis nota de plată.

Pendergast schiță un zâmbet. Urmă un scurt moment de tăcere.

– Așadar, pentru ce suntem aici, domnule Pendergast? întrebă Nora.

– Amândoi ați trecut prin această cumplită întâmplare, răspunse Pendergast în timp ce-și scotea mănușile de cauciuc. A fost mai mult decât ar trebui să îndure cineva vreodată. Și mă simt foarte vinovat de acest lucru.

– Hei, pentru asta sunt testamentele, i-o întoarse Smithback.

– Am aflat ceva în ultimele săptămâni. Pentru prea mulți, e deja prea târziu: Mary Greene, Doreen Hollander, Mandy Eklund, Reinhart Puck, Patrick O'Shaughnessy nu mai pot fi ajutați. Dar în cazul vostru m-am gândit că poate, dacă veți auzi adevărata poveste – o poveste pe care *nimeni* altcineva *nu trebuie să o afle vreodată* –, veți reuși să vă alungați din minte demonii.

Urmă o altă pauză scurtă.

– Spune, zise Smithback, pe un ton acum cu totul schimbat.

Pendergast se uită de la Nora la Smithback, apoi iar la Nora.

– Încă din copilărie, Fairhaven a fost obsedat de moarte. Fratele lui mai mare a murit la șaisprezece ani din cauza sindromului Hutchinson – Guilford.

– Micul Arthur, spuse Smithback.

Pendergast îi aruncă o privire curioasă.

– Întocmai.

– Sindromul Hutchinson – Guilford? întrebă Nora. N-am auzit de el.

– I se mai spune și progerie – îmbătrânire prematură. După o naștere normală, copiii încep să îmbătrânească extrem de repede. Se opresc din creștere. Părul le albește și apoi le cade, lăsând să se vadă

vene proeminente. De obicei nu au sprâncene sau gene, și ochii le cresc prea mari pentru craniu. Pielea li se înnegrește și se ridează. Oasele lungi se decalcifiază. Pe scurt, la adolescență, copilul are trupul unui bătrân. Pot avea ateroscleroză, pot suferi oricând comoții cerebrale sau infarcte. Acesta din urmă a fost și cauza morții lui Arthur Fairhaven, la vârsta de șaisprezece ani. Fratele lui a văzut mortalitatea comprimată în cinci sau șase ani de groază. Nu a reușit niciodată să treacă peste acest șoc. Cu toții ne temem de moarte, însă pentru Anthony Fairhaven această teamă s-a transformat în obsesie. A urmat școala medicală dar, după doi ani, a fost obligat să plece din cauza unor anumite experimente neautorizate pe care le întreprinsese. Încă încerc să determin natura exactă a acestora. Așa că, neavând ce face, a intrat în afacerea imobiliară a familiei. Însă sănătatea a rămas întotdeauna una dintre obsesiile lui. Făcea experimente cu mâncare sănătoasă, băuturi sănătoase, diete, vitamine și suplimente, centre terapeutice din Germania, saune finlandeze cu fum. Agățându-se de promisiunea creștină a vieții eterne, a devenit extrem de religios – însă, când a văzut că răspunsul la rugăciunile lui întârzie să apară, a început să lucreze pe cont propriu, suplimentând ardoarea religioasă cu o pasiune la fel de profundă, deși complet greșit direcționată, pentru știință, medicină și istorie naturală. A devenit un uriaș donatar al unor centre de cercetare obscure, precum și al unor instituții de prestigiu, cum ar fi Facultatea de Medicină din Columbia, Institutul Smithsonian și, desigur, Muzeul de Istorie Naturală din New York. Și a fondat clinica Micul Arthur, care, ce-i drept, a făcut importante progrese în ceea ce privește bolile rare care afectează copiii. Nu putem ști cu exactitate când a aflat prima dată de existența lui Leng. A petrecut mult timp cercetând prin arhivele muzeului, urmând când o pistă, când alta. La un moment dat, a găsit informații despre Leng. Nu știu exact ce anume, dar știu că a obținut două informații esențiale: natura experimentelor lui Leng și locația primului său laborator. Găsise un om care pretindea că reușise să-și prelungească viața. Vă imaginați cum trebuie să fi reacționat Fairhaven. Trebuia să afle ce anume făcuse acest om și dacă într-adevăr reușise. Desigur, tocmai de aceea a trebuit să moară Puck: el era singurul care știa de vizitele lui Fairhaven la arhivă. El era singurul

care știa ce documente cercetase Fairhaven. Asta nu era o problemă până când am găsit noi scrisoarea lui Shottum: apoi însă, eliminarea lui Puck a devenit esențială. Chiar și o mențiune întâmplătoare din partea lui Puck a vizitelor lui Fairhaven l-ar fi pus în legătură directă cu Leng. Ar fi făcut din el principalul suspect. Ademenindu-te și pe dumneata acolo, doctore Kelly, Fairhaven și-a imaginat că poate prinde doi iepuri dintr-un foc. Te dovedișeși neașteptat de periculoasă și neobișnuit de eficientă. Dar m-am lăsat dus de val. După ce Fairhaven a descoperit în ce constase activitatea lui Leng, s-a întrebat numaidecât dacă și reușise – cu alte cuvinte, dacă Leng mai era încă în viață. Așa că a început să-i ia urma. Când am pornit eu însumi în căutarea lui Leng, am avut adesea senzația că mai urmase cineva același drum înaintea mea, și nu cu mult timp în urmă.

Într-un final, Fairhaven a descoperit unde locuise cândva Leng. A ajuns la această casă. Imaginați-vă stupoarea lui când l-a găsit pe străstrăunchiul meu încă în viață – când și-a dat seama că Leng *reușise* cu adevărat în încercarea de a-și prelungi viața. Leng deținea însuși secretul pe care Fairhaven și-l dorea mai mult ca orice pe lume.

Fairhaven a încercat să-l determine pe Leng să-i dezvăluie acest secret. După cum știm, Leng își abandonase proiectul suprem. Și acum știu și de ce. Studiind hârtiile din laborator, mi-am dat seama că toate cercetările lui Leng au încetat brusc în jurul datei de 1 martie, 1954. Multă vreme m-am întrebat ce semnificație ar fi putut avea această dată. Apoi, într-un final, am înțeles. Era data incidentului Castele Bravo.

– Castele Bravo? repetă Nora.

– Prima bombă termonucleară uscată, care a explodat la Bikini. A lovit cu un impact de cincisprezece megatone, și mingea de foc s-a extins pe un diametru de șase kilometri. Leng a fost convins că, odată cu invenția bombei termonucleare, rasa umană era oricum destinată să se autodistrugă, și încă într-un mod cu mult mai eficient decât ar fi putut să o facă el. Avântul tehnologic rezolvase problema în locul lui. Așa că a renunțat la cercetările efectuate pentru crearea otrăvii supreme. Putea acum să îmbătrânească și să moară în pace, știind că era doar o chestiune de timp până când visul lui de a vindeca pământul

de molima umană avea să se împlinească. Așa că, în momentul în care l-a găsit Fairhaven, Leng nu mai luase elixirul de foarte mulți ani – din martie 1954, mai exact. Îmbătrânise. Poate că își dorea chiar să moară. Oricum ar fi fost, a refuzat, chiar și supus celor mai crude torturi, să-i dezvăluie formula. Fairhaven a întins prea mult coarda și l-a omorât.

Dar mai exista totuși o șansă pentru Fairhaven. Mai exista încă vechiul laborator al lui Leng, unde puteau fi găsite informații cruciale – atât sub forma rămășițelor umane, cât mai ales sub forma jurnalului lui Leng. Și Fairhaven știa unde era acest laborator: dedesubtul Vitrinei lui Shottum. Desigur, locul era acum acoperit de blocuri de apartamente. Dar Fairhaven se afla în poziția perfectă de a cumpăra terenul și de a dărâma construcțiile, totul în numele reînnoirii urbane. Constructorii cu care am discutat mi-au spus că Fairhaven a stat aproape tot timpul pe șantier în vreme ce se săpa fundația. A fost a doua persoană care a intrat în camera mortuară, după ce muncitorul care descoperise rămășițele fugise mâncând pământul. Fără îndoială că a găsit acolo jurnalul lui Leng. Mai târziu, a putut examina în voie obiectele descoperite în tunel. Inclusiv cadavrele – și așa se explică, fără îndoială, faptul că urmele de pe noile cadavre erau atât de asemănătoare cu cele din secolul trecut. Acum Fairhaven avea jurnalele lui Leng. A început să încerce să reproducă experimentele lui Leng, sperând să refacă, pas cu pas, cărarea urmată de acesta. Dar, desigur, încercările lui erau doar niște acte de amator. Fairhaven nu înțelegea pe deplin adevărata natură a eforturilor lui Leng.

Când povestea lui Pendergast se sfârși, bătrâna casă se cufundă într-o tăcere profundă.

– Nu pot să cred! zise Smithback în cele din urmă. Când l-am intervievat, Fairhaven mi-a părut atât de stăpân pe sine, atât de calm... Atât de... *întreg la minte!*

– Nebunia se ascunde sub multe fețe, îi răspunse Pendergast. Obsesia lui Fairhaven era profundă. Prea profundă și prea tainică pentru a se manifesta pe față. Iar la porțile iadului ajungi la fel de repede și cu pași mici, și din salturi. Fairhaven părea să fie convins că formula vieții veșnice îi fusese de la bun început destinată lui. După ce absorbise în el esența vieții lui Leng, ajunsese să creadă că *era* însuși

Leng – Leng, *așa cum ar fi trebuit să fie.* A adoptat personalitatea lui Leng, felul acestuia de a se îmbrăca. Și crimele la indigo au început. Dar niște crime la indigo cu totul diferite de ceea ce-și imaginase poliția. Crime care, apropo, nu au avut nici o legătură cu articolul dumitale, domnule Smithback.

– Dar de ce a încercat să te omoare pe dumneata? întrebă Smithback. A fost un risc imens. N-am înțeles niciodată asta.

– Fairhaven era un om care gândea cu mult, mult înainte. Tocmai de aceea avea atâta succes în afacerile lui – și, desigur, tot de aceea se temea atât de mult de moarte. Când am reușit să aflu adresa lui Mary Greene, și-a dat seama că era doar o chestiune de timp până când aveam s-o găsesc și pe a lui Leng. Faptul că eu credeam sau nu că Leng era încă în viață nu avea nici o importanță – *știa* că voi veni la casa lui Leng, și atunci toate eforturile lui ar fi fost zadarnice. Aș fi demascat legătura dintre ucigașul din zilele noastre, denumit de presă Chirurgul, și ucigașul din trecut – Leng. La fel a fost și cu Nora. Îi luase urma. O vizitase pe fiica lui McFadden, avea expertiza arheologică despre care știa că mie-mi lipsește. Era doar o chestiune de timp până când aveam să ne dăm seama care era adresa lui Leng. Nu ne putea permite să continuăm.

– Și O'Shaughnessy? Pe el de ce l-a omorât?

Pendergast plecă trist capul.

– Ăsta e un lucru pe care n-o să mi-l iert niciodată. L-am trimis pe O'Shaughnessy într-o misiune pe care eu unul o credeam sigură – să investigheze Farmacia New Amsterdam, de unde Leng își procurase, cu mulți ani în urmă, substanțele chimice. În timpul vizitei sale, se pare că O'Shaughnessy a avut norocul să găsească niște registre vechi, conținând liste cu substanțele achiziționate prin 1920. I-am spus noroc, însă în cele din urmă mă tem că pentru el s-a dovedit a fi un mare ghinion. Nu-mi dădusem încă seama că Fairhaven era deja în alertă, că ne monitoriza fiecare mișcare. Când a văzut că O'Shaughnessy nu numai că aflase de unde își procurase Leng substanțele chimice, dar mai și reușise să pună mâna pe niște registre vechi – care ar fi putut fi extrem de utile și mai ales periculoase în mâinile noastre –, a trebuit să-l ucidă. Numaidecât.

– Bietul Patrick! spuse Smithback. Ce moarte cumplită!

– Cumplită, cumplită într-adevăr! murmură și Pendergast cu o expresie de grăitoare durere pe chip. Și întreaga răspundere cade pe umerii mei. A fost un om bun, un ofițer de ispravă.

Privind rândurile de volume legate în piele, tapițeriile mâncate de molii și tapetul ce se cojea de pe pereți, Nora se cutremură.

– Dumnezeule! murmură Smithback în cele din urmă, scuturând din cap. Și când mă gândesc că nu pot publica nimic din toate astea! Se uită la Pendergast. Și ce s-a întâmplat, în final, cu Fairhaven?

– Groaza lui cea mai mare, moartea, l-a ajuns în cele din urmă. Ca un elogiu adus lui Poe, l-am zidit pe nenorocit într-o firidă din pivniță. Nu ar fi prea indicat ca trupul său să apară la suprafață.

Aceste cuvinte fură urmate de câteva clipe de tăcere.

– Și acum? Ce ai de gând să faci cu această casă și cu toate colecțiile din ea? întrebă Nora.

Un zâmbet șters apăru pe buzele lui Pendergast.

– Printr-o întortocheată cale a moștenirilor, această casă, cu tot ce se găsește în ea, a ajuns acum în posesia mea. Într-o zi, poate că unele dintre aceste colecții își vor găsi drum, în mod anonim, spre marile muzee ale lumii – dar asta abia peste mult, mult timp.

– Și ce s-a întâmplat cu casa? E devastată.

– Asta mă aduce la o ultimă rugăminte pe care trebuie să v-o adresez vouă, amândurora.

– Anume?

– Să veniți cu mine.

Îl urmară pe Pendergast prin coridoarele întortocheate până în dreptul ușii care se deschidea spre verandă. Afară, Rollsul lui Pendergast aștepta tăcut, cu motorul pornit, ieșind țipător în evidență în acest cartier sărăcăcios și rău famat.

– Unde mergem? întrebă Smithback.

– La cimitirul Porțile Raiului.

Drumul afară din Manhattan, pe dealurile înghețate din Westchester, dură jumătate de oră. În tot acest timp Pendergast nu spuse nimic. Rămase nemișcat, cufundat în gânduri. În cele din urmă, trecură prin

porțile negre, de metal, și începură să urce panta lină a dealului. În spatele acestuia se ridica o altă colină, apoi o alta: un vast oraș al morților, plin de monumente și de morminte masive. În cele din urmă, mașina se opri într-un colț îndepărtat al cimitirului, în dreptul unei ridicături de pământ punctate cu plăci de marmură.

Pendergast coborî și îi conduse de-a lungul unei cărări înguste până la un șir de morminte proaspete. Erau movile înghețate de pământ, aranjate cu o precizie geometrică, fără plăci funerare, fără flori și fără nici un fel de însemn, cu excepția unei țepușe așezate la capul fiecărui mormânt, pe care era montată câte o plăcuță de carton. Pe fiecare astfel de plăcuță era scris un număr, întins de umezeală, pe jumătate deja șters.

Merseră de-a lungul șirului de morminte până când ajunseră în dreptul numărului 12. Pendergast se opri lângă acesta și rămase acolo, cu capul plecat, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. În spatele lui, soarele slab de iarnă strălucea printre ramurile întortocheate ale stejarilor, și dealul era învăluit de ceață.

– Unde suntem? întrebă Smithback, privind în jur. Ale cui sunt aceste morminte?

– Aici a înhumat Fairhaven cele treizeci și șase de schelete descoperite în Catherine Street. A fost o mișcare foarte inteligentă. Ai nevoie de un ordin judecătoresc pentru o exhumare, un proces lung și dificil. Era cea mai bună soluție după incinerare, lucru care, desigur, îi era interzis de lege. Voia ca *nimeni* să nu aibă acces la aceste schelete. Pendergast arătă cu mâna. Mormântul acesta, numărul 12, este ultimul loc de odihnă al lui Mary Greene. Dispărută dintre cei vii, dar în sfârșit amintită.

Pendergast băgă mâna în buzunar și scoase o bucățică de hârtie roasă, împăturită ca un evantai. Tremura ușor în adierea vântului. O ținu întinsă deasupra mormântului, aproape ca pe o ofrandă.

– Ce-i asta? întrebă Smithback.

– Elixirul.

– *Ce anume?*

– Formula lui Leng pentru prelungirea vieții umane. Îmbunătățită. Nu mai necesita utilizarea donatorilor umani. Din acest motiv au încetat crimele în 1935.

În tăcerea care se lăsase brusc, Nora și Smithback se uitară unul la celălalt.

– Leng a găsit în cele din urmă soluția. Nu a fost posibil decât abia începând de prin 1920, când anumite narcotice sintetice și probe biochimice au devenit disponibile. Cu această formulă, nu mai avea nevoie de victime. Lui Leng nu-i făcea plăcere să ucidă. Era un savant – uciderea era doar o necesitate regretabilă. Spre deosebire de Fairhaven, căruia în mod clar îi făcea deosebită plăcere.

Smithback privi neîncrezător hârtia.

– Vrei să-mi spui că ții în mână formula vieții eterne?

– Nu există „viață eternă", domnule Smithback. Nu în această lume, cel puțin. Acest tratament poate doar *extinde* durata vieții umane. Cu cât anume, asta nu știu. Cu cel puțin o sută de ani, dacă nu mai mult.

– Unde ai găsit-o?

– Era ascunsă în casă. După cum știam că trebuia să fie. Eram convins că Leng nu s-ar fi îndurat să o distrugă. Ar fi păstrat o singură copie, pentru el. Conflictul interior care se reflecta pe chipul lui Pendergast părea să se intensifice. *Trebuia* să o găsesc. Să risc s-o las să cadă în mâinile altcuiva ar fi fost...

Nu termină propoziția.

– Te-ai uitat la ea? întrebă Nora.

Pendergast dădu din cap.

– Și?

– Implică operațiuni biochimice relativ simple, folosind substanțe care pot fi găsite la orice farmacie bună. Este o sinteză organică pe care orice absolvent cât de cât talentat al facultății de chimie o poate efectua într-un laborator bine echipat. Dar există un truc, o încriptare organică, din care cauză este foarte improbabil ca formula să poată fi redescoperită – cel puțin nu în viitorul apropiat.

Tăcere.

– Și ce o să faci... Ce o să *facem* cu ea? întrebă Smithback cu respirația tăiată.

Drept răspuns, se auzi un fâșâit puternic. O flacără mică plutea acum deasupra mâinii stângi a lui Pendergast: o brichetă mică, de aur, arzând cu flacără galbenă în lumina difuză. Fără nici un cuvânt, agentul atinse cu flacăra colțul hârtiei.

– Stai! strigă Smithback, aruncându-se în față.

Pendergast, ținând la distanță hârtia cuprinsă acum de flăcări, se feri cu agilitate de el.

– Ce faci? strigă Smithback, încercând să o apuce. Pentru Dumnezeu, dă-mi...

Hârtia veche, împăturită, era deja pe jumătate arsă, transformată în cenușă neagră care se sfărâma și cădea, purtată de vânt, pe pământul înghețat al mormintelor.

– Oprește-te! strigă Smithback, aruncându-se iar spre el. Gândește-te bine! Nu poți să...

– *M-am gândit* deja extrem de bine, îi răspunse Pendergast. N-am făcut nimic altceva în aceste șase săptămâni cât am căutat-o decât să mă gândesc. Un membru al familiei Pendergast, spre veșnica mea rușine, a creat această formulă. Atât de mulți au murit pentru ea: atâtea Mary Greene pe care istoria nu le va afla niciodată. Și acum eu, după ce am descoperit-o, trebuie să o distrug. Crede-mă, este *singura soluție.* Nimic creat din atâta suferință nu poate fi lăsat să existe.

Flacăra cuprinsese și cel din urmă colț. Pendergast desfăcu degetele, și ultima bucată de hârtie se transformă în cenușă căzând pe pământul proaspăt săpat. Cu mișcări încete, Pendergast o apăsă pe mormântul lui Mary Greene. Când se ridică și se dădu în spate, nu mai rămăsese decât o pată neagră pe pământul maro.

Urmă o tăcere scurtă, rezultat al stării de șoc.

Apoi Smithback își cuprinse capul cu mâinile.

– Nu pot să cred. Ne-ai adus aici doar ca să vedem asta?

Pendergast dădu din cap.

– De ce?

– Fiindcă gestul pe care l-am făcut era prea important pentru a-l face singur. Era o acțiune care necesita martori – dacă nu pentru altceva, măcar de dragul istoriei.

Uitându-se la Pendergast, Nora zări – dincolo de conflictul încă evident de pe chipul acestuia – o tristețe fără margini, un fel de stingere a spiritului.

Smithback scutură îndurerat din cap.

– Știi ce ai făcut? Tocmai ai distrus cea mai mare descoperire medicală care a existat vreodată.

Agentul FBI vorbi din nou, cu vocea joasă acum, aproape-o șoaptă:

– Nu înțelegi? Formula asta ar fi distrus lumea. *Leng avea deja în mână însăși soluția problemei sale.* Dacă ar fi dat lumii această formulă, i-ar fi pecetluit sfârșitul. I-a lipsit doar obiectivitatea pentru a vedea asta.

Smithback nu răspunse.

Pendergast îl privi preț de câteva clipe. Apoi privirea îi alunecă spre mormânt. Păru a se îndoi ușor de spate.

Nora stătuse la o parte, privind, ascultând, fără să spună nici un cuvânt.

Dintr-odată, vorbi:

– Eu înțeleg, spuse ea. Știu cât de grea trebuie să fi fost această decizie. Dacă te ajută cu ceva, eu, una, cred că ai făcut ceea ce trebuia.

În timp ce Nora vorbea, ochii lui Pendergast rămaseră ațintiți asupra mormântului. Apoi, încet, își ridică privirea și o întâlni pe a ei. Poate că era doar imaginația Norei, însă suferința de pe chipul bărbatului păru să se atenueze, aproape imperceptibil, la auzul acestor cuvinte.

– Mulțumesc, Nora, spuse el încet.

MULȚUMIRI

Lincoln Child dorește să le mulțumească lui Lee Suckno, doctor în medicină, lui Bry Benjamin, doctor în medicină, lui Anthony Cifelli, doctor în medicină, și lui Traian Pârvulescu, doctor în medicină, pentru ajutorul acordat. Mulțumesc, de asemenea, familiei mele, celor de lângă mine și celor de departe, pentru dragostea și susținerea lor. Mulțumiri speciale mamei mele, Nancy Child, pentru sfaturile ei referitoare la operă.

Douglas Preston își exprimă profunda recunoștință față de Christine și Selene pentru neprețuitele lor sfaturi date la citirea manuscrisului și, ca întotdeauna, ține să le mulțumească Aletheiei și lui Isaac. Dorește, de asemenea, să-i aducă mulțumiri domnului doctor în medicină James Mortimer Gibbons Jr. pentru extrem de utila sa expertiză medicală.

Îi mulțumim lui Jon Couch pentru neobositul și impresionantul efort depus pentru a ne furniza detaliile despre armele de foc prezentate în carte. Îi mulțumim și lui Jill Nowak pentru atenția cu care a citit manuscrisul. Și îi rămânem în mod deosebit îndatorați lui Norman San Augustin, doctor în medicină, chirurg de excepție, pentru sprijinul susținut în ceea ce privește procedeele chirurgicale și pentru revizuirea manuscrisului. Și, ca întotdeauna, profunda noastră recunoștință față de cei care au făcut posibilă apariția romanelor Preston – Child, îndeosebi față de Betsy Mitchell, Jaime Levine, Eric Simonoff și Matthew Snyder.

Deși în acest roman am folosit nume autentice ale unor străzi din Manhattan, atât din prezent, cât și din trecut, instituțiile publice, secțiile de poliție, reședințele și alte structuri menționate în paginile acestei cărți sunt în totalitate fictive sau folosite în scop fictiv. De asemenea, pe alocuri, am schimbat topologia orașului New York, pentru a corespunde cerințelor narațiunii.

Rafael Ábalos – GRIMPOW
John L. Allen, jr. – OPUS DEI
Michael Baigent – DOSARELE ISUS
Carl Bernstein & Bob Woodward – TOȚI OAMENII PREȘEDINTELUI
Steve Berry – CAMERA DE CHIHLIMBAR, MOȘTENIREA TEMPLIERILOR, PROFEȚIA FAMILIEI ROMANOV
Jules Boucher – SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Marlon Brando, Robert Lindsey – BRANDO. CÂNTECE ÎNVĂȚATE DE LA MAMA
Dan Brown – ÎNGERI ȘI DEMONI
John leCarré – CÂNTECUL MISIUNII
Maxime Chattam – SÂNGELE TIMPULUI
Susanna Clarke – JONATHAN STRANGE & MR NORRELL
Bill Clinton – VIAȚA MEA
John Darnton – SECRETUL LUI DARWIN
Jeffery Deaver – LUNA RECE
Juan Manuel de Prada – FURTUNA
Umberto Eco – ÎNAINTE CA RACUL
Laurence Gardner – TESTAMENTUL MAGDALENEI
Maria Georgescu & Mihai Retegan – SSI-SOE. JURNAL POLITIC
Dinu C. Giurescu – FALSIFICATORII. „ALEGERILE“ DIN 1946
Mircea Goga – VETURIA GOGA, „PRIVIGHETOAREA LUI HITLER“
Jason Goodwin – COPACUL IENICERILOR
John Grisham – NEVINOVATUL
Efraim Halevy – OMUL DIN UMBRĂ
John Twelve Hawks – CĂLĂTORUL
Elizabeth Kostova – COLECȚIONARUL DE ISTORIE
David McCullough – 1776
Philip Le Roy – ULTIMUL TESTAMENT
Ruggero Marino – CRISTOFOR COLUMB – ULTIMUL TEMPLIER

Kathleen McGowan – Cea așteptată
Andy McNab – Bezna
Kate Moss – Labirintul
Julia Navarro – Confreria Sfântului Giulgiu
Roberto Pazzi – Conclav
Michael Peinkofer – Frăția runelor
L. Picknett & C. Prince – Misterul Sionului
Douglas Preston & Lincoln Child – Relicva, Relicvariul
Tom Reiss – Orientalistul
Craig Russell – Vulturul însângerat, Fratele Grimm
John Sack – Conspirația Franciscană
Antoine de Saint-Exupéry – Micul prinț
Boris von Smercek – Al doilea Graal
José Carlos Somoza – Zigzag
Margaret Starbird – Femeia cu vasul de alabastru
Alex Mihai Stoenescu – Din culisele luptei pentru putere 1989–1990. Prima guvernare Petre Roman
Paul Sussman – Secretul templului
Pierre-André Taguieff – Iluminații
Philipp Vandenberg – Conjurația sixtină
A cincea evanghelie
Enrique de Vicente – Chei oculte în Codul lui da Vinci
Michael White – Echinox
Bob Woodward – Informatorul

În colecția

CLASS

au apărut

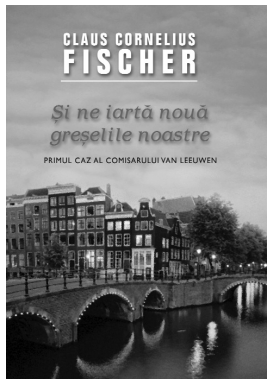

Claus Cornelius Fischer
Și ne iartă nouă greșelile

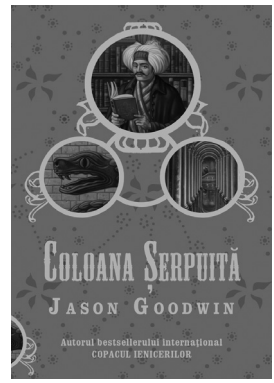

Jason Goodwin
Coloana Șerpuită

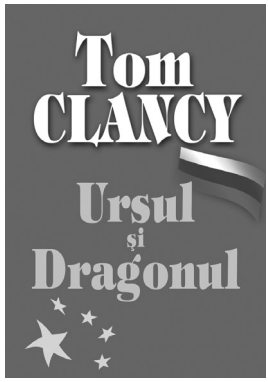

Tom Clancy
Ursul și dragonul

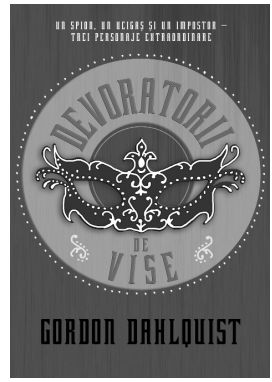

Gordon Dahlquist
Devoratorii de vise

clubul cărții rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România